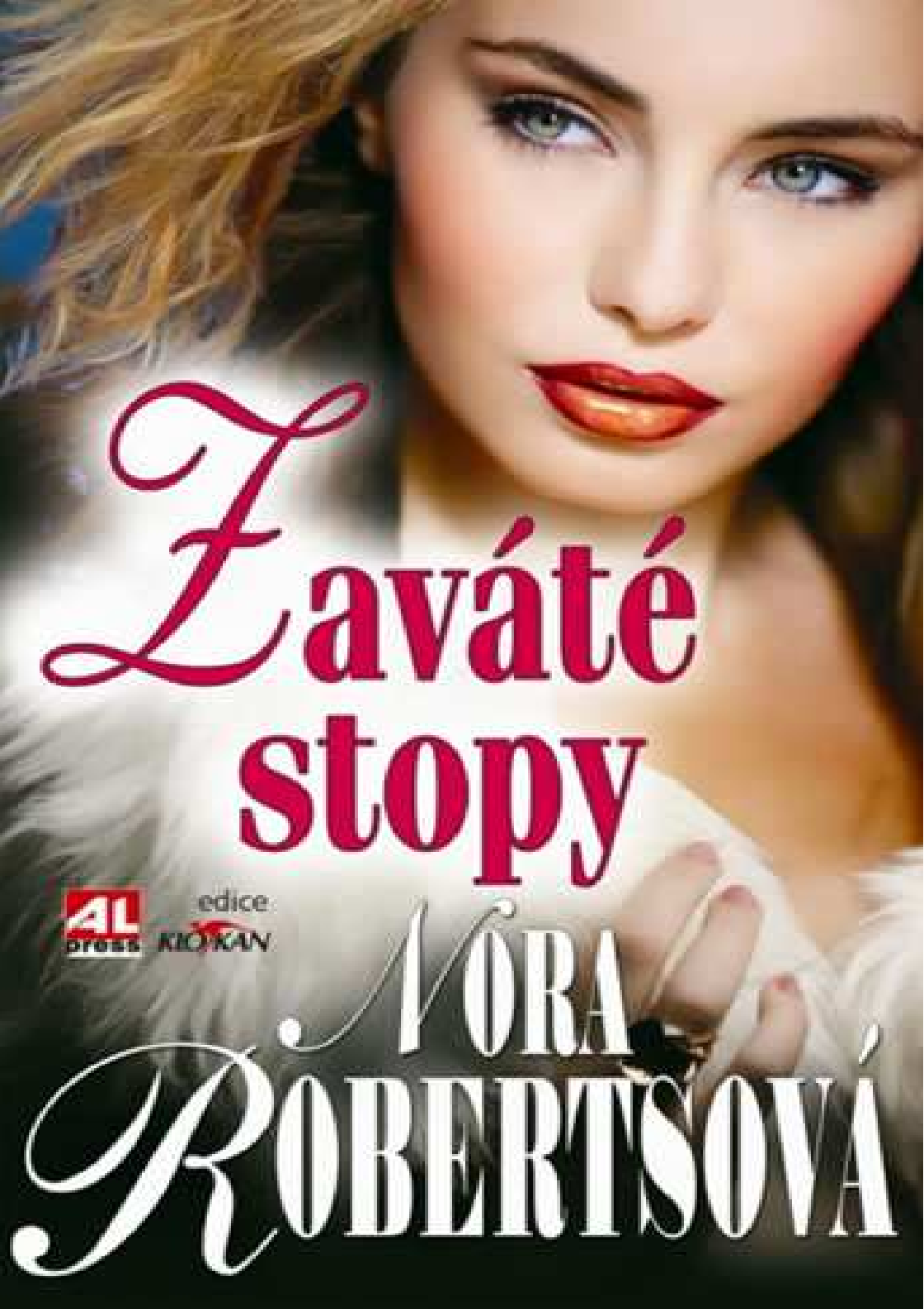
Zaváté stopy
edice
KLOKAN
NORA ROBERTSOVÁ

# NORA ROBERTSOVÁ

# Zaváté stopy

edice KLOKAN
AL press

Copyright © 2008 by Nora Roberts
Translation © Soňa Tobiášová, 2009
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu TRIBUTE
přeložila Soňa Tobiášová
Redakční úprava Jana Pleskotová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2009
shop@alpress.cz
Tisk a knihařské zpracování Centa, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno
Vydání první

ISBN 978-80-7362-740-9

*Pro Jasona a Kat, kteří zahájili společný život. Ať zahrada, co založíte, dobře zakoření a rozkvétá v barvách a formách, jaké bude každý z vás přinášet a pěstovat.*

# ČÁST I

# DEMOLICE

*Minulost nelze vrátit.*
*Nemůžeme znát to, co je v nás.*
*Stejný závoj halí minulý, přítomný i budoucí čas.*
HENRY DAVID THOREAU

# 1

**Povídalo se,** že v jezírku s rákosem a lekníny na Malé farmě si zaplaval i nahatý Steve McQueen. Pokud to byla pravda, a Cilla tomu ráda věřila, svlékal se velký tvrďák na jeho břehu někdy mezi *Sedmi statečnými* a *Velkým útěkem.*

Podle některých verzí dělal Steve té dusné letní noci ve Virginii mnohem víc, než že se zchladil v bazénku, a to se Cillinou babičkou. Přestože tou dobou žili oba v manželstvích s někým jiným, nesly se tyhle řeči spíš ve veselém než smutném duchu. Jenže oba protagonisté už odešli na věčnost a nemohli je potvrdit, ani vyvrátit.

Ovšem ani jeden nic nevyvracel, pomyslela si Cilla při pohledu na jezírko zahlcené leknínovými listy, dokud ještě měli šanci.

Tak nebo tak, Cilla věřila, že si Janet Hardyová, zářivá, okouzlující, tragická i utrápená hvězda, tyhle pověsti užívala. I prominenti se občas musí něčím pobavit.

Jak tam postávala v záři březnového slunce a v lezavém větru, uměla si to jasně představit. Horkou letní noc a modravý měsíční svit. Tehdy musela být zahrada v plném květu a vzduch jistě omamně voněl. Voda na kůži příjemně chladila a hladinu v barvě heřmánkového čaje pokrývaly růžové a bílé perlově lesklé květy.

Janet, jistě také v plném květu, bavila se Cilla v duchu, se zlatými kadeřemi na bílých ramenou… Ne, její pleť letním sluncem také zezlátla. Takže opálená ramena v heřmánkové vodě a arkticky modré oči rozzářené smíchem a nejspíš i notnou dávkou alkoholu.

K tomu jiskřivé tóny hudby podobné světluškám, co se tu vznášely nad úrodnými poli a sametovými trávníky. Hlasy

hostů, procházejících se po zahradě a terasách, což byly zářivé filmové hvězdy jako ty skutečné nad jejich hlavami.

Navíc setmělá zákoutí, kam stěží pronikalo světlo barevných luceren.

Ano, takové to asi bylo. Janetin svět tvořily oslnivé výstupy a naprostá temnota. Odjakživa.

Cilla doufala, že se Janet tehdy do jezírka ponořila neomluvitelně opilá, nahá a bláznivě šťastná. A že vůbec netušila, že má její přeplněný zoufalý i báječný život sotva za deset let skončit.

Než se vydala pryč, poznamenala si do tlustého notýsku, že jezírko bude třeba vyčistit, vodu analyzovat a ekologicky upravit. Zapsala si také, že ještě předtím musí vyhledat informace o údržbě zahradních jezírek, nebo si najmout odborníka.

A teď zahrada. Nebo to, co z ní zbylo, uvažovala, když procházela mezi drny přerostlé trávy. Plevel, šlahouny popínavek a zpustošené keře hyzdily vše, co kdysi bývalo velkolepé. Zase další metafora pro zadušenou a pohřbenou krásu, napadlo Cillu.

Tady bude rozhodně potřebovat pomoc. A výraznou. I když se těšila, jak se sama pustí do práce, nemohla tohle všechno vyčistit, vykácet, vypálit a prořezat svépomocí.

Do rozpočtu tedy zahrne i náklady na zahradní architekty. Takže najde staré fotografie téhle zahrady, nakoupí knihy o zahradničení a požádá místní zahradníky, aby jí udělali nabídku.

Obhlížela zničené trávníky, pobořené ploty a smutnou šedou kůlnu vyšisovanou deštěm. Kdysi tam bývala kuřata, jak slyšela, párek koní a nedaleko úhledná políčka a malý ovocný sad. Chtěla věřit – potřebovala věřit, že to vše dokáže vrátit zpět. A příští jaro nebo všechna následující tu bude stát a sledovat, jak bují, kvete a prosperuje to, co kdysi patřilo babičce.

Teď to bylo její.

To ona se teď dívala na okolí arkticky modrýma očima zpod kšiltu baseballové čepice. Rozcuchaný cop spíš medových než zlatých vlasů měla prostrčený zadním otvorem. Silná mikina s kapuci jí zakrývala široká ramena a štíhlý trup, oprané džíny zase dlouhé štíhlé nohy. K tomu si obula staré pohorky, které si kdysi pořídila na výlet přes Blue Ridge Mountains, stejné hory, které se teď v dálce tyčily k obloze.

Když sem na východ tehdy před lety přijela, nejspíš se jí v hlavě začal rodit plán toho, co se rozhodla udělat teď.

Poslední čtyři nebo pět let pustnutí farmy měla tedy tak trochu na svědomí. Mohla se začít snažit dřív, mohla něco udělat.

„Tak se vynasnažím teď," připomněla si. Nebude litovat zpoždění, ani manipulací a argumentů, které musela použít, aby matku přiměla přepsat nemovitost na ni.

„Už je to tvoje, Cillo," řekla. „Tak to nezkaz."

Obrátila se, sebrala odvahu a přes zarostlou zahradu se vydala k domu, kde Janet Hardyová pořádala oslnivé večírky, kde hledala klid mezi natáčením a kde si v roce 1973 za jiné horké letní noci vzala život.

Tak se to aspoň vyprávělo.

**Na farmě strašilo.** Cítit přítomnost duchů bylo téměř stejně vyčerpávající jako počítat náklady na nutné opravy tří polorozpadlých pater, čelit špíně, nepořádku a rozkladu. Ale duchové nejspíš taky bránili vandalismu a squatterství, uvědomila si Cilla. Legendy tedy jsou k něčemu dobré.

Nechala znovu zapojit elektřinu a přivezla zásobu žárovek a čisticích prostředků, která by pro začátek stačila. Zažádala o potřebná povolení a vyhledala místní stavební firmy.

Teď bylo načase s něčím opravdu začít.

Srovnala si priority a pustila se do čištění první ze čtyř koupelen, které posledních šest let neviděly kartáč.

Měla dojem, že ani poslední nájemníci, co farmu dávno opustili, neměli pro tyhle detaily pochopení.

„Nic odpornějšího snad neexistuje," bručela a dál drbala a čistila. „Chybějí jen krysy a hadi. Bože, radši mlč, koleduješ si o ně."

Po dvou hodinách tvrdé práce a neustálém vynášení kbelíků s černou vodou se jí zdálo, že by mohla záchod použít, aniž by se musela nechat očkovat. Napila se vody z láhve a po zadním schodišti sešla do velké kuchyně, do níž se chtěla hned pustit. Když spatřila modrobílé laminátové desky, podivila se, koho taková modernizace napadla a jak něčím podobným mohli doplnit nádherný starý sporák a lednici.

Z estetického hlediska to byla místnost víc než ošklivá, ale hygiena musela dostat přednost.

Cilla otevřela zadní dveře kvůli větrání, znovu si navlékla gumové rukavice a odhodlaně otevřela troubu sporáku.

„A do háje!"

Než vyčistila rošty, hořáky, desku a poklop, spotřebovala většinu přípravku na mytí trub. V paměti jí vyvstala jedna fotografie. Janet v krajkové zástěrce na vypasovaných šatech s blond vlasy staženými do sexy culíku stojí u velkého sporáku a cosi míchá vařečkou. Usmívá se do objektivu a její dvě děti obdivné přihlížejí.

Reklamní snímek, uvědomila si Cilla, pro nějaký ženský časopis. *Redbook* nebo *McCaWs.* Starý farmářský sporák s centrálním grilem tehdy zářil novotou. A zase bude, přísahala si. Jednoho dne na něm bude vařit se stejně hranou zručností jako její babička.

Právě se shýbala pro čisticí prostředek, když zaslechla své jméno a vyjekla.

Stál v otevřených dveřích a prošedivělé světlé vlasy mu zezadu prozařovalo slunce. Úsměv mu prohloubil vrásky ve stále hezké tváři a dodal příjemný výraz světle hnědým očím.

Srdce jí poskočilo překvapením i radostí, ale pak pocítila rozpaky. „Tati.“

Když rozpřáhl paže, aby ji objal, poplašeně ustoupila. „Ne, to nedělej. Jsem celá zadělaná od… Ani nechci vědět od čeho.“ Otřela si čelo zápěstím a pak si začala stahovat rukavice. „Tati,“ opakovala.

„Vidím jedno čisté místo.“ Vzal ji za bradu a políbil na tvář. „Jen se na ni podívejte.“

„Kéž bys to nedělal.“ Ale zasmála se, protože počáteční rozpačitost pominula. „Co ty tady?“

„Někdo tě zahlédl ve městě, když jsi nakupovala, a řekl to Patty. No a Patty,“ to se zmiňoval o své manželce, „mi zavolala. Proč jsi nedala vědět, že přijedeš?“

„Chtěla jsem. Opravdu jsem se chtěla ozvat.“ Někdy. Později. Až by si rozmyslela, co říct. „Nejdřív jsem to tady potřebovala vidět a pak…,“ ohlédla se zpět k troubě, „… mě to nějak pohltilo.“

„To vidím. A odkdy tu jsi?“

Cítila se provinile. „Víš co? Pojďme na přední verandu, tam to není tak špatné. Mám tam box se svačinou, která čeká přímo na nás dva. Jen se trochu umyju a pak si všechno povíme.“

Před domem to nebylo nejhorší, uvědomila si, když se s otcem usadili na prošlapaných schodech, ale pořád velmi špatné. Zaplevelená zahrada, trojice přerostlých hrušní a změť šlahounů, což mohla být vistárie, si říkaly o radikální zásah. Ale na to dojde. Jen krásná stará magnolie byla obsypaná jasně zelenými lístky a u kamenné zídky prorůstaly popínavými růžemi nezdolné kosatce.

„Omlouvám se, že jsem nezavolala,“ začala Cilla a podala otci láhev ledového čaje a sendvič. „Opravdu se omlouvám.“

Poplácal ji po noze a otevřel její i svoji láhev.

To byl celý on. Gavin McGowan bral věci, jak přicházely – v dobrém i ve zlém. Jak se někdo jako on mohl zamilovat do emociálně rozhárané ženy, jakou byla její matka, to Cille

nedocházelo. Ale to už před lety, uvědomila si, moc a moc dávno.

Zakousla se do své svačinky. „Jsem hrozná dcera.“

„Ta nejhorší,“ zasmál se na ni.

„Hotová Lizzie Bordenová.“

„Tak druhá nejhorší. Jak se má tvá matka?“

Cilla přežvykovala a zvedla oči v sloup. „Lizzie je v tuhle chvíli podle ní na seznamu až za mnou. Jinak se jí vede dobře. Číslo pět pro ni zrovna dává dohromady kabaretní výstup.“ Když na ni otec jen mlčky pohlédl, trhla rameny. „Mám dojem, že když každé manželství trvá zhruba tři roky, je praktické si manžely číslovat. Ale tenhle ujde. Je určitě lepší než číslo čtyři a dvě. A rozhodně chytřejší než trojka. Jen díky němu jsem teď tady a dělím se o svačinu s nepřekonatelným číslem jedna.“

„Jak to?“

„Sestavit kabaretní číslo stojí peníze a já jsem nějaké měla.“

„Cillo.“

„Počkej. Měla jsem peníze a ona zase něco, co jsem chtěla. Tohle místo, tati. Už dlouhou dobu jsem si ho přála mít.“

„Tys…“

„Jo, farmu jsem koupila.“ Cilla se smíchem pohodila hlavou. „A pěkně jsem ji naštvala, a přitom o ni nestála. No jen se rozhlídni. Nebyla tady roky, nejspíš celá desetiletí, a vyhodila všechny správce i údržbáře. Jen tak by mi ji přesto nedala, a udělala jsem chybu, když jsem si o ni před několika roky řekla. Tehdy mi ji nechtěla ani prodat.“

Znovu si kousla do sendviče a už jí chutnalo víc. „Nasadila tragický výraz a začala o Janet. Jenže teď potřebovala peníze na investici. Takže nejdřív odmítla a pak nastaly boje. Řekla jsem jí i číslu pět jasně, že bych farmu koupila, nadhodila sumu a dala najevo, že dál nesmlouvám.“

„Ona ti ji prodala. Prodala ti Malou farmu.“

„Po velkém skřípání zubů, plačtivých scénách a výčitkách, jak jsem hrozná dcera. Ale to je jedno.“ Nebo skoro jedno,

pomyslela si. „Nechtěla ji, já ano. Prodala by ji už dávno, kdyby to nebylo smluvně ošetřené. Nesměla se prodat jinak než členům rodiny do kdy? Do roku 2012? Nakonec ji číslo pět uklidnil a všichni dostali, co chtěli.“

„A co tady budeš dělat, Cillo?“

Žít, pomyslela si. Volně dýchat. „Pamatuješ, jaké to bylo, tati? Já to viděla jen na fotkách a domácím videu, ale tys to zažil, když to tu jen kvetlo. Zahrady a nablýskané terasy. Mělo to charakter a eleganci. Tak to bych chtěla. Vrátit to zpátky.“

„Proč?“

Slyšela taky nevyslovené *jak?* a řekla si, že jí nevadí, že táta nechápe, co umí. Nebo skoro nevadí.

„Protože tohle místo si to zaslouží. Myslím, že i babička. A protože to umím. Skoro pět let jsem se tím živila, dva roky sama za sebe. Žádný z těch domů nebyl tak velký, ale mám pro to cit. A slušně jsem vydělávala.“

„Takže to děláš pro zisk?“

„Možná si to za pár let rozmyslím, ale teď ne. Janet jsem nepoznala, ale i tak neustále ovlivňovala můj život. Něco ji na tohle místo táhlo, dokonce na samém konci. A něco sem táhne i mě.“

„Je to ale něco naprosto jiného, než na co jsi zvyklá,“ řekl Gavin. „Nejde jen o vzdálenost, ale i o atmosféru a kulturu. Tahle část Shenandoah Valley je opravdový venkov. Ve Skyline Village žije sice pár tisíc lidí, ale i nejbližší větší města, jako Front Royal a Culpepper, jsou na hony vzdálená od L. A.“

„Myslím, že to tady chci prozkoumat a spojit se se svými východními kořeny.“ Přála si, aby měl radost a nebál se tolik, že neuspěje nebo to vzdá. Jako vždy.

„Jsem z Kalifornie unavená, tati. Ze všeho. Co si pro mě máma přála, nikdy nebyl můj sen.“

„To já vím, zlatíčko.“

„Takže budu chvíli žít tady.“

„*Tady?*“ Zatvářil se šokované. „Na Malé farmě?“

„Já vím, že je to šílené, ale už jsem hodně kempovala, což tady ještě pár dní budu taky muset. A pak už budu živořit uvnitř. Potrvá tak devět deset měsíců, než se to opravdu zrekonstruuje. Pak se uvidí, jestli zůstanu, nebo půjdu dál. Budu si s tím umět poradit, ale v tuhle chvíli, tati, mám stěhování po krk.“

Gavin chvíli nic neříkal a pak vzal Cillu kolem ramen. Měl vůbec tušení, co pro ni taková bezděčná podpora znamená?

„Bylo to tu krásné. Plné štěstí a naděje,“ promluvil. „Pasoucí se koně, její psi, co se vyhřívali na slunci. Nádherné kytky. Janet sama trochu zahradničila, když tu zrovna pobývala, ale hlavně odpočívala. A občas to i dokázala. Ale pak zas potřebovala lidi, aspoň mám dojem. Nějaký ruch a smích. Někdy ale přijížděla sama. Bez přátel, rodiny a novinářů. Vždycky jsem přemýšlel, co tady asi dělá.“

„Tady ses setkal s mojí matkou.“

„Ano. Byli jsme ještě děti. Janet pořádala oslavu pro Dilly a Johnnieho a sezvala spoustu místních děcek. Nějak jsem se jí zalíbil, tak mě příště pozvala zas. Hráli jsme si s Johnniem a zůstali kámoši až do puberty, i když se potom začal stýkat s jiným druhem lidí. Pak umřel a všechno se změnilo. Janet sem začala jezdit víc sama. Občas jsem přelezl zeď, abych se podíval, jestli tu je a má s sebou Dilly. Procházela se tady o samotě a uvnitř se svítilo. Párkrát, snad třikrát čtyřikrát jsme spolu mluvili a pak byla pryč nadobro. Nic už nebylo jako dřív.

Tohle místo si zaslouží víc,“ dodal s povzdechem. „I ona. Mohla by ses pokusit všechno vrátit. Jsi asi jediná, kdo by to dokázal.“

„Díky.“

„My s Patty ti pomůžeme. Měla bys jít bydlet k nám, než to tu bude obyvatelné.“

„Pomoc bych brala, ale chci zůstat tady. Dostat to místo pod kůži. Nějaké informace jsem si vyhledala, ale hodilo by se mi

doporučení na místní řemeslníky i jiné lidi. Instalatéry, elektrikáře, tesaře a zahradníky. Hlavně takové, co umějí pracovat a přijímat rozkazy.“

„Tak si přines notes.“

Vstala a chtěla jít dovnitř, ale ještě se obrátila. „Tati? Kdyby se to mezi tebou a mámou nepokazilo, zůstal bys v oboru a v Los Angeles?“

„Možná, ale šťastný jsem tam nebyl. A nebyl jsem moc dobrý herec.“

„Byl.“

„Tak možná ano,“ usmál se, „ale netoužil jsem po tom, co Dilly. Takže vím, cos tím myslela. Asi není její vina, že jsme oba chtěli žít jinak.“

„A tady jsi našel, co jsi hledal?“

„Ano, ale…“

„Ale to neznamená, že já musím taky,“ dodala. „Já vím. Ale co kdyby…“

**Nejdřív si musí ujasnit,** přemýšlela Cilla, co vlastně chce. Polovinu života dělala, co jí někdo nařídil, a brala to jako něco, co by *měla chtít. A* zbytek času se těm věcem snažila vyhnout nebo je ignorovat anebo odsunout, jako by se přihodily někomu jinému.

Stala se herečkou dřív, než se naučila mluvit, protože si to její matka přála. Dětství strávila hraním jiného dítěte, které bylo mnohem hezčí, chytřejší a sladší než ona ve skutečnosti. Když povyrostla, přetrpěla s pomocí agentů a producentů takzvané telecí roky, kdy práce ubylo. Natočila s matkou příšerné album a k tomu pár teenagerovských filmů, kde ji naštěstí nechali drasticky zavraždit.

Do osmnácti let ji docela vyčerpali, vzpomínala, když sebou hodila na postel v motelu, v pořadech o dětských hvězdách typu „Kam se poděli?“, jako hosta v televizních seriálech a několika reklamách.

Ale mnohadílné seriály a několik béčkových filmů jí poskytly základní kapitál. A ona pak chytře šetřila dál, aby se mohla porozhlédnout, co jiného by ještě mohla dělat.

Matka tomu sice říkala mrhání talentem od boha a její psycholog zase vyhýbání.

Cilla to považovala za svou naučnou stezku.

Ať to bylo, co chtělo, zavedlo ji to nakonec do mizerného hotýlku ve Virginii a před sebou měla dlouhé měsíce těžké a nákladné práce. Nemohla se dočkat, až s tím začne.

Přepínala televizní kanály, aby si z televize vytvořila šum v pozadí a mohla se na nadmuté posteli probírat poznámkami. Z automatu na chodbě zaslechla rachot vydávaných plechovek s pitím a skrz zeď z vedlejšího pokoje zvuky televize.

Během vysílání místního zpravodajství si sestavila seznam na příští den. Úklid koupelny, priorita. Kempovat před farmou pro ni nebyl problém, ale pokud se měla odhlásit z motelu, potřebovala si zajistit základní věci. Třeba možnost smýt po práci pot ve sprše. Takže instalatér – nutnost.

V polovině seznamu se jí začaly klížit oči. Připomněla si, že chce druhý den před osmou vstát a vrátit se na farmu, a tak vypnula televizi a zhasla.

Do usínání se jí vkrádaly fantomové zvuky televize od vedle. Zaslechla hlas Janet Hardyové, která se jímavě dala do zpěvu.

„Super," zamumlala Cilla, když ji ta srdceryvná píseň provázela do spánku.

**Seděla na krásném patiu** s výhledem na úhledné jezírko a zelené kopce, táhnoucí se k modravým horám. Růže a lilie naplňovaly vzduch opojnou vůní, která lákala včely i jasně zeleného kolibříka na jejich nektar. Slunce na obloze bez mráčku vše zalévalo pohádkově zlatým světlem. Ptáci si mohli vyzpívat hrdélka.

„Už tu chybí jen srnečci Bambi s Thumperem," prohodila Cilla.

„Tak mi to taky připadalo. V lepších časech.“ Mladá, krásná Janet v jemných bílých šatech vedle ní popíjela citronádu. „Jako dokonalá scéna připravená pro můj výstup.“

„A ve zlých?“

„To bylo útočiště, vězení, chyba a klam.“ Janet trhla nádhernými rameny. „Ale každopádně úkryt před světem.“

„Vždyť sis ten svět brala s sebou sem. Proč?“

„Potřebovala jsem to. Nevydržela jsem být sama. Najednou tolik prázdnoty kolem. Jak ji vyplníš? Kamarády, muži, sexem, drogami, večírky a hudbou. Ale občas jsem tady dokázala najít klid a předstírat, že jsem zase Gertrude Hamiltonová. I když ta zemřela, když mi bylo šest, a pak se zrodila Janet Hardyová.“

„Tys chtěla být Gertrude Hamiltonová?“

„Jistěže ne.“ Jasný, výrazný smích se nesl vzduchem. „Ale ráda jsem to předstírala. Gertrude mohla být lepší matkou, manželkou a vůbec lepším člověkem. Jen by nebyla tak zajímavá jako Janet. Kdo by si ji pamatoval? Na Janet naopak nikdo nemohl zapomenout.“ Janet naklonila hlavu ke straně a věnovala jí svůj typický úsměv – pobavený i vědoucí s trochou erotiky v koutcích. „Nejsi toho důkazem i ty?“

„Možná ano. Ale to, co se stalo tobě a s touhle farmou, považuju za strašnou škodu. Nemůžu tě přivést zpátky a už tě nikdy nepoznám, ale můžu to tady aspoň dát do pořádku.“

„A děláš to pro mě, nebo pro sebe?“

„Asi pro obě.“ Dívala se na shluk stromů, obsypaných bílými a růžovými květy, na pasoucí se koně, jejichž zlaté a bílé siluety se rýsovaly proti zeleným kopcům. „Já v tom nevidím dokonalou scénu. Nepotřebuju dokonalost. Je to ale tvůj odkaz pro mě, a pokud všechno obnovím, bude to zase moje pocta tobě. Jsem tvůj potomek a díky otci patřím k tomuhle místu. Chci žít s tím vědomím a cítit to.“

„Dilly to tady nesnášela.“

„Možná ne vždycky. Ale teď ano.“

„Chtěla být v Hollywoodu a vidět tam všude svoje jméno. Už se s tím narodila, a přitom jí chyběl talent, nebo pevná vůle. Ty nejsi jako ona nebo já. Možná…“ Janet se s úsměvem znovu napila. „Možná jsi spíš jako Gertrude. Trochu víc jako Trudy.“

„A kterou jsi tu noc zabila? Janet, nebo Trudy?“

„To je otázka.“ Janet s úsměvem zaklonila hlavu a zavřela oči.

**Ale kde je odpověď?** chtěla vědět Cilla, když ráno vyrážela zpět na farmu. A proč na ní záleželo? Proč se ptát svých snů?

Mrtví jsou mrtví. Ale tenhle projekt bylo třeba uvést do života. Vybudovat pro sebe něco z toho, co se málem rozpadlo.

Když odemykala starou železnou bránu, která bránila vjezdu, napadlo ji, zda ji nedá strhnout. Byl by to symbol otevření se světu, nebo jen hloupost, kvůli níž by ona i její majetek zůstaly nechráněné? Vrata zavrzala, když se do nich opřela, a na rukou jí zanechala trochu rzi.

Zapomeň na symboly i pitomosti, nařídila si. Měla by je odstranit, protože překážejí, a po rekonstrukci je může vrátit zpět na místo.

Zaparkovala před domem a šla odemknout vstupní dveře a vpustit dovnitř ranní vzduch. Natáhla si pracovní rukavice. Dokončí úklid v kuchyni a bude doufat, že se instalatér doporučený otcem opravdu ukáže.

V každém případě už tu zůstane, i kdyby si musela na předním dvorku postavit stan.

Stihla se pořádně zapotit při práci, když se objevil prošedivělý chlapík jménem Buddy. Prošel s ní dům, vyslechl její plány a často se škrábal na bradě. Pak nadhodil velmi hrubý odhad ceny a Cilla zůstala jako opařená.

Zazubil se a poškrábal se znovu. „Můžu vypracovat podrobnější nabídku. A vyšlo by to levněji, když sama nakoupíte trubky a tak.“

„To udělám.“

„Tak dobrá. Rozepíšu to a pak se uvidí.“

„Fajn. Za kolik byste zatím vyčistil odpad u jedné vany? Nějak neodtéká.“

„Jdem se na to podívat. Odhad je zdarma, proto jsem tady.“

Postávala tam, spíš aby se něco přiučila, než že by mu nedůvěřovala. Brzy poznala, že to není flákač a jeho sazba za drobnou práci a k tomu zběžnou kontrolu umyvadla se záchodem naznačuje, že o práci na projektu stojí a na celkové sumě by se nakonec mohli dohodnout.

Když Buddy nasedl zpět do své dodávky, doufala, že i schůzka s tesařem a elektrikářem dopadne tak dobře.

Vytáhla notýsek a odškrtla si Buddyho z denního rozvrhu. Pak vzala do ruky kladivo. Dostala chuť zahrát si na demoliční četu a prohnilá prkna přední verandy k tomu přímo vyzývala.

# 2

**S kladivem opřeným o rameno** a ochrannými brýlemi na očích si prohlížela muže, co přicházel po cestě k domu. Vedle něho na krátkých nožkách poskakoval ukázkově ošklivý černobílý ratlík s obří hranatou hlavou.

Měla psy ráda a jednou nějaké chtěla, ale tohle byla příšerka s vypouklými bulvami, se špičatýma ušima a pahýlkem místo ocasu.

Na muže už byl lepší pohled. Onošené džíny a pytlovitá šedá mikina zakrývaly asi sto devadesát centimetrů vysoké tělo na dlouhých nohách. Měl sluneční brýle s kovovými obroučkami

a na koleně vodorovnou trhlinu. Dvoudenní strniště působilo spíš jako schválnost než zanedbanost, ale ladilo se spoustou hnědých vlnitých vlasů, které mu už přerůstaly kolem uší.

Nevěřila příliš mužům s melíry a napadlo ji, že za zlaté pramínky musel někde hodně zaplatit. Copak tyhle typy nenechala za sebou v L. A.? Přestože působil na pohled neškodně a hezky vykrojenými rty se přátelsky usmál, sevřela kladivo pevněji.

Uměla by ho použít i jinak než na vylamování starých prken.

Nemusela mu vidět do očí, aby pochopila, že si ji také prohlíží.

Zastavil se pod schody, zatímco jeho psisko vyběhlo až k ní a s prasečím zachrochtáním jí začalo očichávat boty. „Ahoj," řekl a usmál se o něco víc. „Můžu vám s něčím pomoct?"

Naklonila hlavu ke straně. „S čím jako?"

„S čímkoli. Nevím přesně, co děláte, když vás vidím s kladivem na soukromém pozemku." Zahákl si palce za přední kapsy a vláčným virginským přízvukem pokračoval. „Nevypadáte jako vandal."

„Jste snad policajt?"

V úsměvu bleskurychle ukázal zuby „Nevypadám jako policajt a vy zas jako vandal. Víte, nerad se vám pletu do cesty, ale jestli chcete kusy farmy rozprodávat někde na eBay, tak si to ještě rozmyslete."

Kladivo přece jen něco vážilo, a tak ho sundala z ramene. Neustoupil, když ho opřela o dřevěnou podlahu, ale trhl sebou. „eBay?"

„Je to víc starostí než užitku. Kdo by vám věřil, že fakt prodáváte originál dřevo z domu Janet Hardyové, že jo? Tak co kdybyste to lady zabalila. Zavřu za vámi vrata a jako by se nic nestalo."

„Jste snad správce?"

„Ne. Někdo je odsud pořád vyhazuje. Já vím, že to vypadá, jako by ten barák nikomu nestál za to, ale nemůžete sem jen tak přijet a bourat ho.“

Cilla si užasle posadila brýle na temeno hlavy. „Když nikomu, tak proč vám ano?“

„Asi si nemůžu pomoct. Nejspíš obdivuju vaši drzost zajet sem s kladivem za bílého dne, ale stejně budete muset zmizet. Rodina Janet Hardyové asi klidně nechá farmu při prvním silnějším větru spadnout, ale…“ Zarazil se, stáhl si brýle na nos, pohlédl na ni přes okraj a pak si je sundal docela.

„Dneska ráno mi to nějak nezapaluje,“ řekl. „Asi proto, že jsem si jen jednou lokl kávy, když jsem uviděl otevřená vrata a to auto tady. Cilla… McGowanová. Chvíli jsem byl mimo. Máte oči jako vaše babička.“

On zase zelené, všimla si, a slunce jim přidávalo zlaté flíčky. „Trefil jste se. A kdo jste vy?“

„Ford. Ford Sawyer. A pes, co vám olizuje boty, je Spock. Bydlím naproti.“ Ukázal palcem přes rameno k rozlehlému viktoriánskému domu na menším svahu. „Praštíte mě tím kladivem, když vyjdu za vámi na verandu?“

„Asi ne, když mi vysvětlíte, proč jste si mě nevšiml už včera a neviděl auto instalatéra Buddyho a dalších řemeslníků, co odjeli před půlhodinou.“

„Včera jsem byl ještě na Kajmanech. Kratší dovolená. A dělníky jsem promeškal, protože jsem se před půlhodinou teprve vykulil z postele. Zrovna jsem si chtěl dát venku kafe, když jsem si všiml vrat a auta. Chápete?“

Znělo to uvěřitelně. A možná i melír měl opravdu od slunce. Opřela tedy kladivo o zábradlí. „Jako jedna z těch, kteří to klidně nechávali spadnout, musím ocenit, že to hlídáte.“

„To je v pořádku.“ Vyšel nahoru a zastavil se na schodu těsně pod ní. Protože si viděli do očí a ona měřila sto sedmdesát dva centimetrů, odhadla jeho výšku dobře. „Co s tím kladivem děláte?“

„Prkna jsou shnilá. Veranda se musí předělat, což bez bourání nepůjde.“

„Nová veranda, instalatér Buddy – který ví, co dělá – další dělníci k tomu… To vypadá, že jste se pustila do rekonstrukce.“

„Ano. Zdáte se schopný. Chcete snad práci?“

„Už jednu mám a moc šikovný nejsem. Ale díky. No tak, Spocku, pozdrav přece.“

Pes si sedl, natočil krabicovitou hlavu a zvedl packu.

„Šikulka.“ Cilla se poslušně sehnula, potřásla mu tlapkou a Spockova očka se rozzářila. „Co je to za druh psa?“

„Čtyřnohý druh. Bude fajn podívat se sem a vidět farmu, jak asi vypadala dřív. Chcete ji prodat?“

„Ne, chci tady žít. Prozatím.“

„Hm, je to pěkné místo. Nebo by mohlo být. Jste dcera Gavina McGowana?“

„Ano. Znáte ho?“

„Byl to můj učitel angličtiny na střední škole. Nakonec mi dal jedničku, ale pěkně jsem se zapotil. Pan McGowan uměl lidi pérovat. Tak já vás nechám mlátit do prken. Pracuju doma, takže tam většinou jsem. Kdybyste něco potřebovala, stačí zavolat.“

„Díky,“ prohodila, aniž toho někdy chtěla využít. Znovu si nasadila brýle a zvedla kladivo, zatímco se vydal po cestě k bráně a pes hopkal za ním. Náhleji něco napadlo. „Hej! Kdo vlastně dává dětem jména podle aut?“

Otočil se a o několik kroků se vrátil. „Mamka měla trochu neobvyklý smysl pro humor. Tvrdila, že mě s tátou vyrobili jednoho chladného jarního večera v jeho fordu. Asi to bude pravda.“

„Jestli ne, měla by být. Tak někdy nashle.“

„Určitě.“

**Zajímavý obrat,** uvažoval Ford, když se s novou kávou usadil na verandě k odloženému rannímu rituálu. Najednou měl za sousedku svěží dívku s chladně modrýma očima, která buší do prken staré verandy.

To kladivo muselo něco vážit. Jistě měla trénované svaly.

„Cilla McGowanová osobně," řekl Spockovi, který se po dvorku honil za imaginárními kočkami, „se nastěhovala naproti nám." No, není to vzrušující? Vzpomněl si, jak jeho sestra zbožňovala Katie Lawrencovou, postavu, kterou hrála Cilla v seriálu *Naše rodina* nějakých pět až sedm let. Kdo by si něco takového pomyslel? Alice tehdy všude tahala krabičku na jídlo s logem seriálu, panenku Katie a reklamní Katiein batůžek.

A jak měla sestřička ve zvyku všechno schovávat, jistě by se tyhle suvenýry našly nahoře v Ohiu, kde teď žila. Bude jí muset poslat mail a trochu se pochlubit, koho má za sousedku.

Mnohadílný seriál ho v té době příliš nezajímal. Dával přednost akčním *Transformerům* nebo fantasy, jako byl *Knight Rider*. Vzpomněl si také, jak po nějaké hádce s Alice, bůhví kvůli čemu, z pomsty svlékl Katie donaha, ucpal jí pusu lepicí páskou, přivázal ji ke stromu a na stráž rozestavěl svoje bojovníky z Hvězdných válek. Pěkně si to odskákal, ale stálo to za to. Přišlo mu dost zvláštní, že tu teď stál a pozoroval živou verzi Katie, jak se ohání kladivem, a opět si ji představoval nahou. A že měl sakra dobrou představivost. Za čtyři roky co tu bydlel, zažil v sousedním domě dva správce – ten poslední odešel před šesti měsíci – ale zatím nikoho z rodiny Janet Hardyové. Když nepočítal dva roky strávené v New Yorku, prožil v kraji vlastně celý život, a nikdy na nikoho z majitelů nenarazil. Občas zaslechl, že se tady stavila McGowanová dcera Cilla, ale přesto ji nikdy neviděl.

Najednou objednává instalatéry, vyměňuje prkna na verandě a… Zarazil se, protože v přijíždějící černé dodávce rozeznal auto svého kamaráda, tesaře Matta Brewstera. Když za ním během několika sekund zaparkovalo další, rozhodl se dát si

ještě jeden hrnek kávy a snídani venku, aby mohl pozorovat dění na Malé farmě.

Měl by pracovat, napomenul se o hodinu později. Prázdniny skončily a termín odevzdání se blížil. U sousedů ale přibyla další dodávka, kterou také poznal. Patřila Brianu Morrowovi, vtipálkovi z jejich celoživotní trojky – Matt, Ford, Brian – který provozoval zahradnickou firmu. Ze svého stanoviště sledoval, jak ho Cilla provádí po pozemku, gestikuluje a nahlíží do tlustého poznámkového bloku.

Musel obdivovat její chůzi. Asi díky těm dlouhým nohám ladně ukrajovala zem, jako by si dávala načas. Štíhlé tělo, panenkovsky modré oči a porcelánová pleť přitom skrývaly energii a sílu nutnou pro…

„Tak moment.“ Napřímil se v židli, přimhouřil oči a znovu si ji představil s tím kladivem na rameni. „Kratší rukojeť, oboustranná hlavice,“ zamumlal. „Ano, ano, vypadá to, že přece jen trochu pracuju.“

Zašel dovnitř, popadl blok a tužku a v náhlé inspiraci i dalekohled. Na verandě se zadíval na protější pozemek a zaostřil na Cillinu tvář. Studoval její tvar, linku spodní čelisti, postavu. A pak fascinující tvar smyslných úst s hlubokým zářezem na horním rtu.

Začal kreslit první skicu a v duchu rozvíjel a zavrhoval různé scénáře, které ho napadaly.

Však na to přijde. Vždycky vymyslel nějaký příběh na základě kresby. Už ji viděl… Diane, Maggie, Nadine. Ne, ne. Cass. Jednoduché a trochu unisex. Cass Murphyová. Inteligentní, rozhodná, osamělá, možná i opuštěná. Atraktivní. Znovu se zadíval dalekohledem přes cestu. „No ano, velmi přitažlivá.“

Pracovní šaty to nemohly docela zakrýt. Kreslil dál – plné tělo, uzavřenou tvář, profil. Na chvíli se zarazil, klepal tužkou o dlaň a uvažoval. Brýle jsou sice klišé, ale symbolizují chytrost. A dobře maskují alter ego postavy.

Zkusil je přidat, jednoduché hranaté tmavé obroučky „Tak tady tě máme, Cass. Nebo snad doktorko Murphyová?“

Obrátil list a začal kreslit znova. Safari košile, khaki kalhoty, vysoké boty, široký klobouk. Na cestě do terénu z laboratoře nebo přednášky. Pousmál se, otočil stránku a začal malovat, kým by se jeho nově vytvořená Cass mohla stát. Kožená suknice s brněním na hrudi a nad ním pár pěkných ňader. Stříbrné náramky na pažích, dlouhá holá stehna a na hřívě světlých vlasů kovová čelenka jako odznak hodnosti. Ještě pás posázený kameny? Možná. A starobylá zbraň – dvouhlavá palice. Zablýskne se pokaždé, když ji v rukou sevře dcera bohyně války.

No ano, ještě jí najít jméno.

Římské, nebo řecké? Vikingské? Keltské?

Keltské. To bude ono.

Zvedl blok a usmál se na obrázek. „Ahoj, krásko. Báječně si to spolu užijeme.“

Pak pohlédl naproti. Dodávky odjely a Cillu nikde neviděl. Jen přední dveře farmy zůstaly otevřené.

„Díky, sousedko,“ řekl Ford a zašel do domu, aby zavolal svému agentovi.

**Cilla seděla na hezkém dvorku** otcova úhledného domu z červených cihel v koloniálním stylu, popíjela ledový čaj, který jim naservírovala pečovatelská nevlastní matka, a připadala si jako ve snu. Taková scéna se totiž v jejím předchozím životě nikdy nenaskytla. Jezdit na návštěvy tak daleko na východ nesměla kvůli práci. Aspoň tak to podávala matka.

Otec se občas vydal za ní, zavzpomínala, a vzal ji do zoo nebo Disneylandu. Ale v době úspěšných seriálů je vždy obklopili paparazziové nebo děti a jejich rodiče, co stáli o společnou fotografii. Práce jim stála v cestě vždycky.

Tatínek s Patty už měli také svoji dceru Angie, vlastní domov a život na druhé straně Států. Což vlastně znamenalo na druhém konci světa.

A do toho ona nikdy nepatřila.

Nesnažil se jí otec naznačit, že není daleko jen na počet kilometrů? „Je to tady moc hezké," ozvala se.

„Naše oblíbené místo k posezení," odpověděla Patty s křečovitým úsměvem. „Ale ještě je dost chladno."

„To nevadí." Cilla usilovně přemýšlela, o čem s tou starostlivou dámou s hezkou tváří, načechranými tmavými vlasy a nervózníma očima mluvit. „Hm, za týden dva, až všechno začne kvést, to bude nádherná zahrada."

Rozhlížela se po záhonech, keřích, šlahounech a trávníku, který měly brzo místy zastínit červený javor a okrasná třešeň. „Dala jste si s tím dost práce."

„To já ne." Patty si upravila vlasy a zatahala se za stříbrnou náušnici. „Tady zahradničí Gavin."

„Vážně?" Cilla překvapeně pohlédla na otce.

„Rád se hrabu v hlíně. Asi jsem z toho nikdy nevyrostl."

„Jeho děda byl farmář." Patty se na muže krátce usmála. „Asi to má v krvi."

Věděla to vůbec? Jak to, že to nevěděla? „Tady ve Virginii?"

Patty se zatvářila překvapeně a mrkla na Gavina. „Hm."

„Myslel jsem, že to víš. Tvoje babička koupila farmu mého dědy."

„Cože? To jako Malou farmu? Ta bývala tvoje?"

„Nikdy nebyla moje, zlatíčko. Děda ji prodal, když jsem byl ještě děcko. Pamatuju si, jak jsem tam prohánět slepice a dostával za to vynadáno. Můj otec o ni nestál a bratři a sestry, co tehdy ještě žili, se rozběhli do světa. Tak to prodal. Janet tady právě natáčela film *Tanec ve stodole.*"

„Tuhle část příběhu znám. Prý se zamilovala do domu, kde se natáčelo, a namístě ho koupila."

„Víceméně,“ pousmál se Gavin. „A děda si pak koupil přívěs a dali se s babičkou na cestování. Za šest nebo sedm let, než ji ranila mrtvice, sjezdili, co se dalo.“

„Takže to byla farma McGowanových.“

„A pořád je,“ Gavin s úsměvem popíjel čaj, „nebo ne?“

„Kruh se hezky uzavírá.“ Patty se natáhla a poplácala ji po ruce. „Pamatuju si, jak na farmě vždycky svítila světla, když Janet přijela. A v létě, když jsme projeli kolem a byla otevřená okna, tam hrála hudba a procházeli se tam ženy v krásných šatech a pohlední muži. Občas si zajela do města nebo jen prosvištěla kolem v kabrioletu. Byl na ni hezký pohled.“

Patty se znovu chopila konvice, jako by si potřebovala zaměstnat ruce. „Jednou k nám zajela, když jsme prodávali štěňata. Naše kolie si něco začala s tulákem pochybného původu. Janet si jedno štěně odvezla. Posadila se na zem a nechala po sobě štěňátka lézt a smála se a smála. Měla moc krásný smích. Promiňte, asi moc mluvím.“

„Vůbec ne. Tohle jsem nevěděla. Nevím skoro nic. Takže to byl ten pes, co…“

„Ano, to byl on. Dala mu jméno Hrdina. Tehdy se toulal po okolí. Fred Bates ho chytil, naložil a dovezl domů. On ji to ráno našel. Moc smutný den. Ale teď jsi tady ty.“ Znovu se dotkla její ruky. „A zase tam bude hrát hudba a svítit světlo.“

„Janet si od vás koupila psa,“ zamumlala Cilla, „a farmu od tvého dědečka.“ Pohlédla na otce. „To je taky uzavřený kruh. Možná bys mi mohl pomoct se zahradou.“

„Rád.“

„Dneska jsem na to najala firmu, ale nejdřív se musím rozhodnout, co tam vlastně chci mít. Už jsem koupila knihu o zahradničení v téhle oblasti, ale rada by se hodila.“

„Ujednáno. Já mám pár takových knížek, kde najdeš nějaké nápady.“

„Pár?“

Gavin se zazubil, když jeho žena zvedla oči v sloup. „Tak jich bude víc. A koho jsi najala?“

„Briana Morrowa.“

„Dobrá volba. Ten je šikovný a spolehlivý. Na střední fotbalová hvězda, ale v učení nevynikal. I tak si dokázal vybudovat slušnou firmu a dobrou pověst.“

„Taky jsem to slyšela. Dneska jsem narazila na dalšího tvého studenta. Forda Sawyera.“

„No jistě,“ ozvala se Patty, „vždyť ten bydlí hned naproti.“

„Tak to byl chytrý kluk,“ pokýval Gavin hlavou. „Často se zasnil, ale když ho člověk donutil přemýšlet, uměl tu hlavu použít. A dokázal se dobře uplatnit.“

„Ano? A jak?“

„Píše komiksové romány. A sám je ilustruje, což není obvyklé. *Seeker*, to je jeho práce. Zajímavá věc.“

„*Seeker?* Takový ten superhrdina bojující proti zlu?“

„Něco na ten způsob. Soukromý detektiv narazí na skupinu šílenců, kteří chtějí zničit světové umění za pomoci molekulárního přístroje, který je činí neviditelnými. Pokusí se je zastavit a zároveň se tím proslavit, ale v souboji s nimi přijde o milovanou dívku. Sám je považovaný za mrtvého, jenže ve skutečnosti byl vystaven účinku molekulárního aparátu.“

„Tím pádem získá dar neviditelnosti,“ dokončila za něj Cilla. „O tom jsem slyšela. Chlapíci od filmu pro tyhle věci horovali. A Steve bohužel taky,“ vzpomněla si na bývalého manžela. „Dokázali se celé dny hádat, jestli je lepší Seeker nebo X-Men, a když jsem prohodila, že jsou na komiksy velcí, urazili se.“

„Gavin je má taky rád. Ty Fordovy zvlášť.“

„Opravdu?“ Představa tichého středoškolského profesora nad komiksy se supermany ji pobavila. „To protože je to bývalý student?“

„I to hraje roli. A taky umí vymyslet silný příběh kolem komplikované postavy, která hledá odplatu a vykoupení. Jde mu o správnou věc, ale z nesprávných důvodů. Chce zastavit

zloduchy i kvůli osobnímu prospěchu. Jenže ho to stojí život dívky, co ho milovala, a on s ní nejednal hezky. A ta neviditelnost se pak stává metaforou – nakonec je z něho hrdina, ale nikdo ho neuvidí. Zajímavé.“

„A je svobodný,“ dodala Patty a Gavin se rozesmál. „No, já jen, že bydlí naproti a Cilla je na farmě sama. Možná by někdy stála o trochu společnosti.“

Tohle téma radši rychle uzavřít, pomyslela si Cilla. „Ve dne budu pracovat a po večerech plánovat další věci. Na společnost nezbyde čas. Vlastně bych se měla vrátit, na zítřek toho mám hodně domluveného.“

„To nezůstaneš na večeři?“ protestovala Patty. „Aspoň jedno domácí jídlo do tebe dostaneme. Mám připravené lasagne, jen je hodit do trouby. Nepotrvá to dlouho.“

„To zní skvěle.“ Cilla to myslela upřímně. „Ráda zůstanu.“

„Tak hezky seď a dej si s otcem ještě trochu čaje.“

Patty vyskočila a odběhla přes patio do domu. „Neměla bych jí s něčím pomoct?“

„Ona ráda vaří. Uklidňuje ji to, jako mě zahradničení. Bude radši, když tu zůstaneš se mnou.“

„Je ze mě nervózní, vid?“

„Trošku, ale to přejde. Určitě by ji zklamalo, kdyby ses na večeři nezdržela. Lasagne jsou její vyhlášená specialita. Každý rok dělá z mých rajčat domácí protlak a zavařuje ho.“

„Fakticky?“

Gavin se jejímu překvapení pousmál. „Tohle je vážně jiný svět, zlato.“

„To teda.“

V tomhle světě lidé jedli domácí lasagne a jablečné koláče a společné jídlo bylo potrava, ne nějaká performance. A host nebo člen rodiny – sama se cítila někde mezi tím – dostal na cestu domů v alobalu něco od stolu. A pokud řídil, byla mu nabídnuta sklenička vína a pak káva na zapití.

Cilla se s úsměvem podívala na hodinky. Kolem osmé mohla být doma.

Vložila dva donesené talíře do rezavějícího chladicího boxu, dala si ruce v bok a rozhlédla se. Holé žárovky vrhaly ostré světlo a stíny na popraskané stěny a poškrábanou podlahu. Chudák holka stará, pomyslela si Cilla. Ta zoufale potřebuje facelifting.

Chopila se baterky, zhasla žárovku nad hlavou a vydala se k zadnímu schodišti.

Cestou vyhlédla oknem v průčelí a spatřila světla v domech roztroušených po okolních kopcích. Lidé v nich nejspíš dojídali domácí večeři a usedali k televizi nebo k rodinným účtům. Možná ukládali děti ke spaní nebo je nutili psát domácí úkoly.

Pochybovala, že by někdo pročítal změny ve scénáři před zítřejším natáčením nebo zíval nad jeho memorováním. Ale nemělo cenu závidět jim, co nikdy nepoznala.

Pak se zadívala na osvětlená okna Fordova domu.

Vymýšlel snad novou kapitolu Seekerových dobrodružství? Možná přitom jedl ohřátou pizzu, nebo co takový osamělý chlap může považovat za večeři. Co vlastně autor komiksů – tedy pardon, ilustrátor kreslených románů – dělá v krásně zrekonstruovaném viktoriánském domě na virginském venkově?

Svobodný ilustrátor, vzpomněla si s pousmáním, se sexy jižanským přízvukem a pomalou, až klátivou chůzí. A taky podivným psiskem.

Ať měl jakýkoli důvod tady žít, bylo příjemné vidět světlo v domě odnaproti. Blízko, ale ne zas příliš. Zvláštně uklidněná se obrátila ke schodům, aby se nahoře zahrabala do spacáku a vypracovala plán na další den.

**Mobilní telefon** ji probudil z hlubokého spánku. Prudce otevřela oči a zase je rychle zavřela, protože ji oslnila žárovka,

kterou zapomněla zhasnout. Zaklela, pak pootevřela jedno oko a šátrala na podlaze po telefonu.

Kolik je kruci hodin?

S bušícím srdcem si na displeji přečetla 3:28 a matčiny údaje. „Sakra.“ Přijala hovor. „Co se děje?“

„Takhle se ozveš do telefonu? To nemůžeš říct aspoň ahoj?“

„Ahoj, mami, co se děje?“

„Nemám z tebe radost, Cillo.“

A co je ještě nového? pomyslela si. Nejspíš jsi opilá, nebo zfetovaná, viď? „No, to mě mrzí, zvlášť když to musím poslouchat o půl čtvrté ráno. Jsem ve východním časovém pásmu, mami, jestlis zapomněla.“

„Já vím, kde jsi.“ Dillyin rozklížený hlas se přiostřil. „To vím sakra dobře. Jsi v domě mé matky, který jsi mě donutila ti předat. A chci ho zpátky.“

„Jsem v domě své babičky, který jsi mi prodala. A už to tak zůstane. Kde je Mario?“ zeptala se na matčina současného manžela.

„Tohle nemá s Mariem nic společného. Je to mezi námi dvěma. My dvě jsme její jediné příbuzné! A víš dobře, žes využila mojí slabé chvilky. Mojí bolesti a zranitelnosti. Chci, aby ses hned vrátila a roztrhala tu smlouvu o převodu, nebo co to bylo.“

„A ty roztrháš šek s kupní částkou?“

Nastalo dlouhé, napjaté ticho, během něhož se Cilla zase položila a zívla.

„Jsi chladná a nevděčná holka.“

Lehce plačtivý tón byl příliš vypočítavý a obvyklý, aby vzbudil nějaké emoce. „Ano, jsem.“

„Po všem, co jsem pro tebe udělala. Zahodila jsi všechno, co jsem musela obětovat. Po těch letech, co jsem vše dělala jen pro tebe, nejsi ochotná nic vracet, jen mi hodíš nějaké peníze.“

„Dívej se na to, jak chceš, ale farmu si nechám. Jen mě, prosím, prosím, ušetři řečí, jak ti na ní záleží. Jsem tady a vidím, jak moc ses o ni starala.“

„Ona byla *moje* matka!“

„Jo, a ty jsi zas moje. Každý si neseme nějaký kříž.“

Cilla zaslechla ránu a představila si, jak se sklenice s pitím roztříštila o nejbližší stěnu. Pak přišel pláč. „Jak mi můžeš říct tak strašnou věc!“

Vleže na zádech si zakryla předloktím oči a nechala matku chvíli blábolit a vzlykat. „Měla bys jít do postele, mami, a nezačínat s takovými telefonáty, když piješ.“

„Tobě na tom tak záleží! Nejspíš udělám co ona. Možná to prostě ukončím.“

„Tohle neříkej. Ráno se budeš cítit líp.“ Snad. „Potřebuješ se pořádně vyspat. A pak plánovat svoji show.“

„Každý po mně chce, abych byla jako ona.“

„Ne, nechce.“ To chceš spíš jen ty. „Už si běž lehnout, mami.“

„Mario. Já chci Maria.“

„Jdi spát. Zařídím to. On přijede. Jen mi slib, že půjdeš spát.“

„Dobře, dobře, stejně s tebou nechci mluvit.“

Telefon ohluchl a Cilla chvíli ležela bez hnutí. Kňourání na konci rozhovoru naznačovalo, že Dilly má dost a že buďto půjde do postele, nebo usne na nejbližším vhodném místě. Ale nebezpečí je snad zažehnáno.

Cilla zmáčkla pohotovostní vytáčení pro číslo pět. „Mario,“ ozvala se, když ho uslyšela, „kde zrovna jsi?“

Do minuty vysvětlila situaci, uklidnila ho a zavěsila. Věděla, že teď rychle poběží domů a poskytne Dilly útěchu a pozornost, jakou si přála.

Byla docela probuzená, a tak naštvaně vylezla ze spacáku. Vzala baterku, zašla si na záchod a pak do přízemí pro novou

láhev vody. Před odchodem ještě otevřela přední dveře a vyšla na část terasy, která zůstala zachovaná.

Všechna světla v oknech dávno zhasla a okolní kopce docela zčernaly. I přes těch několik hvězd, viditelných skrze mraky, měla dojem, jako by vešla do nějaké hrobky. Tiché, chladné a temné. Hory jako by se na noc zavinuly a vzduch se zdál tak nehybný, že skoro cítila, jak dům za jejími zády dýchá.

„Kdo tam? Kamarád, nebo nepřítel?“ řekla nahlas.

Mario teď přiběhne do domu v Bel Air, bude šeptat, hladit a chlácholit svoji opilou ženu a nakonec ji ve vypracovaných (a mladších) italských pažích odnese nahoru do ložnice.

Dilly si často stěžovala, že je sama, že je pořád tak hrozně sama, ale ve skutečnosti netušila, co to znamená. Neznala hloubku skutečné samoty.

„Co ty?“ zeptala se babičky Janet. „Myslím, že tys věděla, co je samota. Co je být naprosto a zoufale opuštěná mezi lidmi. Ale já taky, víš? Tohle je rozhodně lepší.“

Lepší být sama uprostřed tiché noci než v davu. Mnohem lepší.

Zašla zpět do domu, zavřela a zamkla dveře. A nechala dům kolem sebe povzdechnout.

# 3

**Ford strávil dobré dvě hodiny** pozorováním Cilly dalekohledem a kreslením její postavy z různých úhlů. Její postoj a pohyby mu pomáhaly vytvářet příběh, stejně jako její tvář. Tvar těla, křivky a obliny, vybarvení – to všechno bylo

důležité, ale pohyb určoval charakter postavy. V tomhle případě šlo o atletickou ladnost. Nic baletního, to ne, spíš vláčnost sprinterky. Síla a účelovost než umělecká křehkost.

Síla bojovnice, pomyslel si. Vypočítaná a smrtící.

Zatoužil ji vidět s rozpuštěnými vlasy, nejen v culíku. Taky by si potřeboval prohlédnout její holé paže a nohy. Kruci, neuškodilo by prozkoumat jakoukoli část jejího těla.

Vyhledal si ji na Googlu a prostudoval její fotografie. Taky si stáhl pár jejích filmů. Jenže naposled jako osmiletá, natočila film *Já se dívám!*

Nechtěl ji jako dívku, ale jako ženu.

Příběh se mu rýsoval v hlavě a už se tlačil ven. Předešlý večer si ukrojil dvě hodiny z práce na pokračování Seekera, aby si zapsal jeho osnovu. Dnes se sice zase ulíval, ale něco ho nutilo nakreslit si alespoň pár skic. K tomu by ovšem potřeboval detailnější pohled.

Jeho model na sobě bohužel měl mnoho vrstev oblečení.

„Vážně bych ji chtěl vidět nahou," řekl nahlas a Spock si jako by pohrdavě odfrkl. „Tak to nemyslím. I když proč ne? Ale teď z profesionálního hlediska."

Spock se s mručením převalil na bok. „Já jsem přece profesionál. Platí mě za to, díky tomu ti můžu kupovat žrádlo."

Spock chňapl po zmuchlaném medvídkovi, kterého všude tahal, znovu se překulil a upustil ho Fordovi k nohám. Pak začal s nadějí tancovat na místě. „Tohle už jsme probrali. Za krmení medvěda jsi zodpovědný ty."

Ford psa ignoroval a znovu přemýšlel o Cille. Asi udělá další přátelskou návštěvu a zkusí, jestli by ji nepřemluvil k pózování.

Zašel do domu pro skicák a tužky, přibalil jedno vydání *Seekera* a rozhlížel se, co by mohl přinést jako úplatek.

Rozhodl se pro láhev dobrého cabernetu, strčil ji do tašky a vydal se na druhou stranu silnice. Spock nechal medvídka ležet a vyběhl za svým pánem.

**Viděla ho přicházet,** když nesla další várku odpadků a sutin do pronajatého kontejneru. V domě se vršila hromada dřevěných obkladů a trámků, které chtěla zachránit. Ale to ostatní muselo pryč. Sentiment shnilé dřevo nevzkřísí.

Zbavila se zátěže a ruce v rukavicích si zapřela o boky. Copak chce její přitažlivý soused s ošklivým psiskem tentokrát?

Dnes byl oholený, všimla si. Takže zanedbaný vzhled mohla být lenost, a ne promyšlený záměr. Lenost by v tomhle případě brala víc. Přes rameno nesl velkou koženou kabelu a už z dálky přátelsky mával.

Spock očichal kontejner a pak radostně zvedl nožku.

„Ahoj, za posledních pár dnů se tady hodně dělo."

„Nemá smysl ztrácet čas."

Jeho úsměv se pomalu rozšířil. „V tom to bude." Ohlédl se na kontejner. „Bouráte?"

„Ne tak docela, ale přece jen víc, než jsem doufala. Zanedbávání taky nadělá dost škody, i když pomaleji než vandalové. Ahoj, Spocku." Nato psík přiběhl a nabídl jí packu. No jo, pomyslela si Cilla, ošklivý, ale přesto kouzelný. „Co pro vás můžu udělat, Forde?"

„Hned se k tomu dostanu, ale nejdřív jsem přinesl tohle." Vytáhl z brašny láhev červeného.

„To je hezké, díky."

„A taky tohle." Podal jí výtisk komiksu. „Něco na čtení k vínu na konci dlouhého dne. To je moje práce."

„Pít víno a číst komiksy?"

„To taky, ale zároveň je píšu."

„Otec už mi to řekl, dělala jsem si legraci."

„To jsem pochopil. Sarkasmus je můj další jazyk. Čtete to někdy?"

Legrační chlapík s legračním psem. „Jednu dobu jsem hltala Batmana, když hledali Batgirl pro verzi s Clooneym. Ale dostala to Alicia Silverstoneová."

„Ještě že tak, když si vzpomenu na výsledek.“

Cilla povytáhla obočí. „Opakuju, George Clooney.“

Ford jen zavrtěl hlavou. „Michael Keaton byl přece správný Batman. To kvůli těm trochu šíleným očím. Pak už to nebylo ono. A nechtějte, abych začínal o Valu Kilmerovi.“

„Fajn. V každém případě jsem se podívala na předcházející filmy a Keaton byl opravdu skvělý, a taky jsem četla komiksy. Asi jsem to s přípravou zbytečně přeháněla.“

Trhla rameny nad největší prohrou svých šestnácti let. „Tak vy taky malujete?“

„Ano.“ Prohlížel si ji, když se zadívala na obálku komiksové knížky. Jen se podívejte na ty rty, přemýšlel, a tvar brady. Prsty ho svědily, jak se toužily chopit tužky. „Jsem majetnický sobec. Nikdo to nenakreslí jako já, takže jsem nikomu ani nedal šanci.“

Zatímco mluvil, listovala knížkou. „Je toho hodně. Vždycky jsem myslela, že jde o pár barevných stránek s nápisy BIM! BAM! PRÁSK! Tohle je takové živé, silné a nechybějí ani temné stránky.“

„Seeker má hodně temných stránek. Dokončuju další díl. Měl bych ho za pár dní, vlastně už dneska, odevzdat. Jenže jste mě rozptylovala.“

Láhev, co držela pod paží, jako by najednou ztěžkla. „Jak to?“

„Tím, jak vypadáte a jak se pohybujete. Nesnažím se vás balit.“ Sklopil oči. „Teda zatím,“ opravil se. „Jde o profesionální pohled. Snažil jsem se vymyslet novou postavu, hlavní hrdinku nové série. Silnou i zranitelnou, s vlastními názory a problémy. Se dvěma tvářemi. Ale to teď není podstatné,“ dodal. „Ta žena jste vy.“

„Prosím?“

„Doktorka Cass Murphyová, profesorka archeologie. Klidná, tichá, trochu samotářka, která má nejradši práci v terénu. Objevování. Je výjimečná a nikdo se k ní moc blízko

nedostane. Jde jí hlavně o práci, protože tak byla vychovaná. Je citově vyprahlá.“

„Já že jsem citově vyprahlá?“

„To ještě nevím, ale ona bude. Koukněte.“ Vytáhl skicák a zalistoval v něm. Cilla naklonila hlavu ke straně a studovala kresbu sebe sama, jak by asi vypadala v konzervativním kostýmu s brýlemi.

„Připadá mi nudná.“

„Ona *chce* být nudná, aby si jí nikdo moc nevšímal. Lidi by ji pak mohli obtěžovat a vnucovat jí pocity, o které nestojí. Dokonce i na vykopávkách… Vidíte?“

„Hmm. To už je míň nudné, spíš praktické a smysluplné oblečení. Možná i docela sexy v mužské košili a kalhotách. Takhle se asi cítí pohodlně.“

„Přesně. Máte pro to cit.“

„Musela jsem přečíst hodně scénářů. Vaši práci neznám, ale nezdá se mi, že by kolem takové postavy šel vystavět silný příběh.“

„Cass má mnoho vrstev,“ ujišťoval ji. „Musíme je odhalovat, jako když ona odkrývá nové poklady na vykopávkách. Třeba starobylou zbraň a symbol moci, kterou najde, když uvízne v jeskyni na legendárním ostrově, po tom co zjistila, že sponzor jejich projektu je zároveň zlý čaroděj se zavrženíhodnými plány.“

„Přirozeně.“

„Na tomhle ještě musím zapracovat, ale tady ji máte. Brid, bohyně bojovnice.“

„Wow.“ Nic jiného ji nenapadlo. Byla celá v kůži a kovu, samé nohy a ňadra. Z praktické, nudné dámy změna na nebezpečnou, smyslnou vamp. Nakreslil ji rozkročenou v kožených botách po kolena, s rozvířenými vlasy a dvojhlavou palicí napřaženou k nebesům.

„Trochu jste přehnal velikost poprsí,“ poznamenala.

„Hm, to se těžko odhaduje. A ten kovový pás je navíc hodně zvedne. Ale dostáváte se k tomu, co pro mě můžete udělat. Pózovat mi. Něco odhadnu i na dálku, ale bylo by mnohem lepší…“

„No teda!“ Plácla ho přes ruku, když obrátil list a uviděla drobné skici vlastní tváře. Tohle jsou věrné portréty. To jsem já.“

„Pořád jde o to samé.“

„Vy jste mě pozoroval a kreslil bez dovolení? A to vám nepřipadá jako drzé a nevhodné chování?“

„Ne, je to moje práce. Kdybych se sem plížil a koukal vám do oken, to by bylo drzé a nevhodné. Pohybujete se jako atletka s tanečním nadáním. I když v klidu stojíte, má to šmrnc. To bych právě potřeboval. Nemusím mít svolení, abych podle vás vymyslel novou postavu, ale kdybyste spolupracovala, odvedl bych lepší práci.“

Obrátila stránku skicáku, aby si lépe prohlédla bohyni bojovnici. „To je *můj* obličej.“

„A skvělý, mezi námi…

„Co kdybych řekla, že volám právníka?“

Spock u Fordových nohou zamručel. „To by bylo drsné a krátkozraké. Ale jinak čistě vaše věc. Asi byste nic nezmohla, abych si ušetřil problémy, trochu bych vás upravil. Třeba širší rty, delší nos. A udělal bych z vás zrzku – to zas není tak špatný nápad. Ostřejší rysy v obličeji. Zkusme to.“

Vytáhl tužku a našel si čistou stránku. Cilla sledovala, jak rychle skicuje novou tvář.

„Oči si nechám,“ mumlal při práci. „Máte nádherné oči. Rozšířit ústa, zvýraznit spodní ret, ostřejší lícní kosti a delší nos. Je to nahrubo, ale taky skvělá tvář.“

„Jestli myslíte, že mě přesvědčíte…“

„Ta vaše je lepší. No tak, Cillo, kdo by nechtěl být superhrdinou? Slibuju, že Brid odrovná víc zloduchů než Batgirl.“

Nechtěla se chovat jako příliš podrážděná netykavka. „Běžte pryč. Mám moc práce.“

„Mám to brát, jako že pro mě pózovat nebudete?“

„Berte to, jako že když nepůjdete, vezmu svoje magické kladivo a majznu vás s ním po hlavě.“

Zaťala pěsti a Ford se usmál. „Tohle je právě ono. Dejte vědět, kdybyste si to rozmyslela,“ řekl a vhodil skicák zpět do kabely. „Zatím nashle,“ dodal, strčil si tužku za ucho a vydal se s psiskem po cestě pryč.

**Naštval ji.** Fyzická práce její vztek trochu zmírnila, ale zlobila se dál. Vážně nemohla mít větší štěstí. Když už se přistěhuje do naprosté pustiny, musí narazit na otravného, vlezlého souseda, který nerespektuje soukromí a překračuje všechny hranice.

Její hranice. Její soukromí.

Chtěla si žít po svém, svým tempem, bez vyrušování a sama. Něco tady vybudovat, začít nový život a klást si vlastní podmínky.

Nevadily jí námaha, bolest a fyzická práce. Puchýře a mozoly považovala za odznaky cti.

Ať se propadne, jestli stojí o to, aby její život a práci dokumentoval nějaký mazal.

„Bohyně bojovnice,“ zavrčela při čistění zanesených okapů. „Uděláme z ní zrzku, přidáme kolagenové rty a košíčky D. Typické.“

Slezla ze žebříku, a protože okapy byla poslední plánovaná práce toho dne, lehla si rovnou na zem. Celé tělo ji bolelo.

Zatoužila se ponořit do vířivky a poté si dát hodinovou masáž. To nejlíp završit několika sklenkami vína a možná sexem s Orlandem Bloomem. Pak by se možná opět cítila jako člověk.

Víno bylo jediné, co ze seznamu přání měla, a tak se s ním musela spokojit. Ale až se dokáže znova pohnout.

S povzdechem usoudila, že už se nezlobí, že má mysl zase jasnou, tělo bolavé a dokonce chápe pravý důvod, proč ji Fordovy skici tak rozčílily.

Deset let terapií přece jen přineslo své ovoce.

Se sténáním vstala a vydala se do domu pro víno.

**Zatímco Spock s medvídkem majestátně chrápali,** Ford překresloval skici tuší. Konečná verze měla být jako vždy barevná, ale potrpěl si na dokonalou perokresbu.

Už měl hotové rámečky a obrysy objektů v pozadí. Ustoupil, přimhouřil oči, prohlédl si dílo a přikývl. Seeker se svěšenými rameny, sklopenýma očima a hlavou mírně odvrácenou za sebou znovu tušil stíny, které ho celý život pronásledovaly.

Ubožák jeden.

Ford odložil pero s násadkou na určené místo na stole a chopil se štětce. Namočil ho v černé tuši a začal odvážnými tahy vyplňovat stinná místa. Vždy po několika tazích štětec vypláchl. Byla to práce náročná na čas, trpělivost a vyžadovala pevnou ruku. Pro závěrečnou stránku si představoval velké černé plochy, nanášel na ni tuš postupně, aby se papír nezačal kroutit.

Když ho vyrušilo bouchání na dveře a vzápětí Spockův vyděšený štěkot, udělal to, co vždy v takových případech. Začal klít. Přidal ještě pár slov – své osobní zaříkávání – znovu namočil štětec do vody a vydal se s ním otevřít.

Nelibost vystřídalo překvapení, když na verandě spatřil Cillu s láhví cabernetu.

„Jen klid, Spocku," snažil se uklidnit zuřivě ňafající psisko.

„Nemáte ráda červené?" zeptal se, když jí otevřel.

„Nemám vývrtku."

To už ji pes vítal šťastným poskakováním a třením o její nohy. „Taky tě ráda vidím."

„Ulevilo se mu, že nejste invaze z jeho rodné planety."

„To mně taky.“

Odpověď Forda pobavila. „Tak pojďte dál. Vývrtku najdu.“ Po pár krocích se zastavil a ohlédl. „Chcete ji půjčit, nebo to mám otevřít a dáme si spolu?“

„Zkuste to otevřít.“

„Tak to pojďte dozadu. Nejdřív musím vymýt štětec.“

„Vy pracujete? Tak to si vývrtku jen půjčím.“

„Něco za něco. Práce počká. Kolik je vlastně hodin?“ Všimla si, že hodinky nemá, a podívala se na své. „Bude půl osmé.“

„Tak to počká určitě, jen ten štětec ne. Vodu, vývrtku a skleničky najdeme jako obyčejně v kuchyni.“ Vzal ji za paži natolik pevně, aby se nechala přesvědčit.

„Váš dům se mi líbí.“

„Mně taky.“ Vedl ji halou s vysokým stropem s krémovým štukováním. „Koupil jsem ho tak, jak byl. Bývalí majitelé ho hezky opravili, takže stačilo navozit jen nábytek.“

„Proč jste si vybral zrovna tenhle? Obyčejně to bývají jedna nebo dvě věci, které rozhodnou. Tohle třeba by zabralo na mě,“ řekla, když vešli do prostorné kuchyně se žulovým pultem, která se otvírala do příjemného rodinného pokoje.

„Mě zaujaly asi hlavně výhled a světlo nahoře. Tam pracuju, takže je to pro mě podstatné.“

Otevřel zásuvku a hned našel vývrtku, z čehož poznala, že má věci na svém místě. Položil ji na linku a šel do dřezu vymýt štětec.

Spock předvedl veselý taneček a pak vyběhl ze dveří. „Co to dělá?“

„Jsem v kuchyni, takže začal myslet na jídlo a raduje se.“

„A takhle se to projevuje?“

„Jo, je to jednoduchý tvor. Jídlo ho vždycky potěší. Má samoobslužnou misku v komoře a psí dvířka k tomu. Kuchyň je pro mě skoro zbytečná, i jídelní kout, co tady byl, protože

skoro nejím. Stačilo by mi mnohem míň, jsem taky prostý tvor, jen mám rád kolem sebe prostor.“

Vložil štětec do sklenice. „Posaďte se,“ vyzval ji a chopil se vývrtky.

Usadila se ke stolu a chvíli obdivovala dvojitou troubu z nerezové oceli, skříňky z třešňového dřeva, sporák se šesti plotýnkami, gril pod nablýskanou digestoři a taky Fordův zadek, protože ani po celodenní dřině docela neoslepla.

Vytáhl z prosklené skříňky dvě červené sklenky a nalil do nich víno. Jednu jí podal, druhou pozvedl a opřel se o pult vedle ní. „Takže?“

„Když máme být nějakou dobu sousedi, měli bychom si něco vyjasnit.“

„Mám rád jasno.“

„Je lichotivé, že mě někdo vidí jako bohyni válečnici,“ začala. „Divné, ale lichotivé. Možná by mě i pobavilo být zázračnou Xenou jednadvacátého století.“

„Docela jste to trefila.“

„Nelíbí se mi, že mě sledujete a kreslíte, když o tom nevím. V tom vidím problém.“

„Pro vás je to narušování soukromí, kdežto pro mě přirozené pozorování.“

Napila se. „Celý život mě lidi sledovali, fotili, takže *pozorovali.* Jít na procházku, na zmrzlinu, kupovat boty znamenalo nechat se fotit. Možná je to přirozené, ale neměla jsem nad tím kontrolu. A přestože už nedělám v showbyznysu, pořád jsem vnučka Janet Hardyové a občas se mi to stává dál.“

„A vy to nemáte ráda.“

„Nejen to, skoncovala jsem s tím. A sem tenhle vedlejší produkt Hollywoodu zatahovat nechci.“

„Spokojil bych se s tím druhým obličejem, ale oči si nechám.“

Znovu se napila. „A tady to drhne. Nechci, abyste musel něco měnit. Možná je to hloupé, ale mě se vlastně líbí být

inspirací pro komiksovou hrdinku. Nevěřila bych, že někdy něco takového řeknu.“

Ford kdesi v hlavě zatančil šťastný taneček. „Takže nejde o výsledek, ale o proces. Dáte si něco k jídlu? Já bych jedl.“ Otočil se, otevřel jinou skříňku a vytáhl sáček čipsů Doritos.

„Tohle přece není jídlo.“

„Ale chutná to dobře. To já jsem celý život pozoroval lidi,“ pokračoval a hrábl do pytlíku, „maloval obrázky. Vlastně od chvíle, kdy jsem udržel tužku v ruce. Sleduju lidi, jak se pohybují, jejich gesta, jak tvoří skupiny, jak se nesou. Je to pro mě přirozené jako dech. Musím to dělat. Slíbil bych, že vás nebudu pozorovat, ale to bych lhal. Když navrhnu, že vám všechny svoje skici ukážu, pokusím se to dodržet.“

Když už tam čipsy ležely, jeden si vzala. „A co když se mi nebudou líbit?“

„Budou, pokud máte trochu vkus, a když ne, vaše smůla.“

Zamyšleně chroupala. Udržoval lehký tón, ale pod ním vycítila nezlomnost. „To zní tvrdě.“

„Nejsem moc přizpůsobivý, pokud jde o mou práci. Ve všem ostatním si dám říct.“

„Tenhle typ znám. A co následuje po kreslení skic?“

„Musíte vymyslet příběh. Obrázky jsou jen půlka komiksu. Pak se musí… Víte co? Vemte si skleničku a jdeme nahoru.“

Vrátil se ještě pro štětec. „Zrovna jsem kreslil poslední stránky *Odplaty*, když jste zaklepala,“ vysvětloval cestou po schodech.

„Tyhle schody jsou původní?“

„To nevím.“ Zamračil se a zadíval se pod nohy. „Možná. Proč?“

„Krásná práce. Ty sloupky, zábradlí, povrch. Někdo to tady hezky udržoval. Ne jako u mě.“

„Začala jste s tím teď, a najala jste Matta – mého kamaráda tesaře. Pokud vím, tak tady něco dělal, než jsem to koupil, a pak mi taky pomohl.“ Odbočil do ateliéru.

Cilla uviděla nádhernou podlahu ze širokých kaštanových fošen a vysoká štíhlá okna s lesklým obložením. „To je krásný pokoj.“

„Velký. Původně to byla pánská ložnice, ale já tolik místa na spaní nepotřebuju.“

Už se zase soustředila na Forda a na několik pracovních koutků v místnosti. Podél stěny měl pět velkých ošklivých úložných skříněk a police s množstvím malířských potřeb a nástrojů. Jednu vyhradil akčním figurkám a různým doplňkům. Rozeznala menší sbírku a podivila se, proč Darth Vader a Superman vypadají tak kamarádsky.

Uprostřed místnosti stála obří tabule s výkresy, o nichž asi mluvil. Kolem byly rozestavěné další police a krabičky se štětci, tužkami, nástroji a stohy papíru. K tomu fotografie, skici a obrázky, vystřižené nebo vytržené z časopisů, a na nich lidé, místa, budovy. Další přepážka s počítačem, tiskárnou a skenerem a s figurkou *Buffy, přemožitelkou upírů.*

Naproti uviděla velké zrcadlo ve tvaru písmene U.

„Tady je ale věcí.“

„Hodně věcí potřebuju. Kvůli výsledným obrázkům, což vás asi zajímá, musím nakreslit milióny skic – vymýšlím postavy, oblékám je, pak pozadí a prostředí a někde mezitím doplňuju scénář a píšu texty. Potom začnu s miniaturami – to jsou drobné náčrtky, které mi pomůžou rozhodnout se, jak všechno nejlíp poskládat. Pak se pustím do konečných obrázků – nejdřív tužkou, pak tuší, což je piplačka.“

Přistoupila k tabuli. „Černá a bílá, světlo a stíny. Ale ta knížka, co jste mi dal, byla barevná.“

„Tahle bude taky. Dřív jsem vybarvoval a texty psal ručně. Je to zábava,“ vysvětloval a sedl si na kraj stolu, „ale zabere čas. A pokud vydáváte v zahraničí jako já, je problematické měnit tvar bublin kvůli překladu. Takže to dodělávám na počítači. Obrázek se naskenuje a pak vybarví ve fotoshopu.“

„Ty kresby jsou výborné,“ pronesla Cilla. „Příběh je jasný i bez textu. Máte skvělou představivost.“

Ford se na chvíli odmlčel. „Čekám na tu otázku.“

Ohlédla se přes rameno. „Na jakou?“

„Proč mrhám talentem na komiksy a nezkouším dělat skutečné umění.“

„To byste se načekal. Není přece mrhání, když děláte, co máte rád a v čem vynikáte.“

„Já věděl, že se mi budete líbit.“

„Taky se bavíte s bývalou hvězdou sitcomů. Nebyl to žádný Ibsen, ale za práci se to považovat dá. Lidi mě z vašich obrázků poznají. Už nejsem v kurzu, ale babička bude pořád, a já jsem jí podobná. Najdou si spojitost.“

„A to vám vadí?“

„Ještě nevím.“

„Tak si vezměte pár dní na rozmyšlenou. Anebo…“ Natočil se, otevřel zásuvku a vytáhl z ní papíry.

„Vy jste sepsal povolení,“ poznamenala, když se na dokument podívala.

„Napadlo mě, že se možná umoudříte, a tímhle by se to dořešilo.“

Přešla k oknu. Světla už zase svítí, napadlo ji, jako malé drahokamy ve tmě. Zadívala se na ně a pak na psa, který se zrovna na Fordově dvorku honil za stíny. Usrkla trochu vína. Otočila se. „Ale v kovové podprsence nepózuju.“

Jeho oči se pousmály dřív než rty. „S tím si nějak poradím.“

„Žádné akty.“

„Jen pro mou soukromou sbírku.“

Krátce se zasmála. „Máte pero?“

„Stovky.“ Našel obyčejné kuličkové a donesl jí ho.

„Ještě mám jednu podmínku. Osobní a malichernou, ale chci, aby tahle hrdinka nakopala mnohem víc zadků než Batgirl.“

„Domluveno.“

Podepsala tři kopie dokumentu. Jednu jí vrátil. „Do vaší kartotéky. Co kdybych vám nalil ještě skleničku, objednal pizzu a pak spolu oslavíme dohodu.“

Uvolnila se. On nevstoupil do jejího světa, ona vešla do jeho. Jen lehké vzrušení ji varovalo, aby si držela odstup. „Ne, díky. Mám ještě práci a vy taky.“

„Noc je ještě mladá.“ Vyprovázel ji z pokoje. „A zítřek dost dlouhý.“

„Ne tak mladá jako kdysi a zítřek není nikdy dost dlouhý. A navíc potřebuju čas na snění o vířivé vaně.“

„Já tu jednu mám.“

Cestou po schodech přimhouřila oči. „Ale osobního maséra určitě ne.“

„To ne, zato mám šikovné ruce.“

„To věřím. Kdybyste byl Orlando Bloom, musela bych to brát jako boží znamení a skočit s vámi do postele. Jenže nejste,“ otevřela vstupní dveře, „takže vám dám dobrou noc.“

Zamračeně vyšel na verandu a sledoval ji, jak po cestě odchází. „Orlando Bloom?“ zavolal.

Jen nedbale mávla a pak už se neohlédla.

# 4

**Následovalo několik rušných,** produktivních dnů. Cilla si postupně objednala instalatéra, elektrikáře i hlavního tesaře a dočkala se tří nabídek na výměnu oken. Za opravdu šťastnou volbu považovala kontakt na starého pána jménem Dobby a

jeho energického vnuka Jacka, kteří měli zachránit a zrestaurovat původní štukovou výzdobu domu.

„Starý McGowan najal mýho tátu na tyhle štuky někdy v roce dvacet dva," vyprávěl Dobby, když na krátkých křivých nohách postával v obýváku. „To mi bylo tak šest a chodil jsem mu pomáhat míchat sádru. Do tý doby jsem tak velikej dům neviděl."

„Je to dobrá práce."

„Taky na ni byl pyšný a vštěpoval mi to. Paní Hardyová mě pak najala na nějaké opravy a změny někdy v pětašedesátým."

Dobbyho tvář Cille připomínala hnědý papír, který někdo zmačkal a pak nedbale narovnal. Záhyby se na ní při úsměvu měnily v menší údolí. „Takovou ženskou jsem do tý doby taky neviděl. Byla jako anděl, a přitom nenosila nos nahoru, jak by si člověk u filmové hvězdy představoval. Dokonce mi podepsala desku, když jsem sebral odvahu, abych si o to řekl. A žena mi ji pak zakázala pouštět. Nechali jsme ji zarámovat a na hraní jsem si koupil jinou. Pořád nám visí doma v pokoji."

„Jsem ráda, že jsem vás našla, aby se udržela tradice."

„Není těžký mě najít. Hodně lidí by sem i tenkrát dalo spíš sádrokarton." Zadíval se na Cillu hlubokýma hnědýma očima. „I dneska by to udělali namísto restaurování."

„Všechno zachránit nepůjde, pane Dobby. Něco bude vypadat jinak a něco se musí odstranit. Ale chtěla bych zrestaurovat všechno, co je možné." Přejela prstem po prasklině ve stěně. „Myslím, že si tenhle dům zaslouží trochu respektu."

„Respekt." Přikývl a zdál se potěšený. „To je dobrý pohled na věc. A jsem rád, že je tady zase někdo od McGowanů, a dokonce vnučka paní Hardyové. Odvedeme s Jackem dobrou práci."

„Věřím."

Potřásli si na to rukou, jako to asi udělal jeho otec s jejím dědečkem. A na místě, kde nejspíš babička podepsala svoje album.

Několik hodin strávila u místního výrobce skříněk. Respekt byl důležitý, ale starý kovový kuchyňský nábytek musel pryč. Některé chtěla nechat obrousit a přetřít, aby je využila v plánované komoře s prádelnou.

Vrátila se na farmu a na terase našla otevřenou láhev cabernetu s legrační ve tmě svítící zátkou ve tvaru hlavy mimozemšťana a vedle vývrtku.

Na vzkazu pod lahví stálo:

*Omlouvám se, že jsem nepřišel dřív, ale Spock mě přivázal ke stolu. Když se mi podařilo utéct, nebyla jste tady. Buďto sobecky vypijte sama, nebo někdy večer pozvěte žíznivého souseda.*

*Ford*

Pobavilo ji to, a tak se rozhodla, že to opravdu někdy večer udělá. Ohlédla se a trochu ji zklamalo, že ho nevidí stát na verandě jeho domu. Zklamání ji ihned varovalo, že by si na popíjení s hezkými muži, co bydlí tak blízko, měla dávat pozor.

Když už si na něho vzpomněla, vybavila si také jeho ateliér – tolik prostoru a světla. Nebylo by hezké mít podobnou pracovnu? Jestli bude později zase opravovat a restaurovat jiné domy, potřebovala by atraktivní domácí kancelář.

Ložnice, kterou si v prvním patře pro ten účel vybrala, byla jistě vhodná. Ale když si představila Fordův ateliér, přitom víno odložila na skříňku, kterou druhý den chtěla zlikvidovat, zdála se jí plánovaná pracovna příliš malá a těsná.

Mohla strhnout zeď mezi druhou a třetí ložnicí, ale ani tím by nezískala světlo a výhled, jaký si představovala.

Procházela se po přízemí a promýšlela nové možnosti. To by šlo, uvažovala, ale neměla v úmyslu zřizovat kancelář v

přízemí, žít takříkajíc přímo v práci. Ne trvale. Kdyby neviděla Fordův pohádkový ateliér, byla by s přestavěnou ložnicí spokojená.

Pokud se jí v podnikání bude dařit, mohla by stěnu do vedlejší místnosti probourat později a pak… „Moment."

Rychle vyběhla po schodech ke dveřím na půdu. Na protest zavrzaly, když je otevřela, ale holá žárovka nad úzkými, příkrými schody zablikala a rozsvítila se.

Pohled na zaprášené schodiště ji přiměl vrátit se pro notes a baterku – jen pro případ.

*Uklidit půdu. Opravit elektroinstalace.*

Vyšla nahoru a zatáhla za řetízek u první volně visící žárovky.

„No ano, tohle je něco."

Otevřel se před ní dlouhý, široký prostor zešikmený střechou, plný prachu a pavučin. Ale také nabitý potenciálem. Třebaže půdu vůbec neměla na seznamu priorit, už v ní začalo hlodat pokušení.

Prostor s odhalenými trámy byl dost velký, aby tam mohla stát a pohybovat se ke zkosené střeše po stranách. Prozatím tu byla jen dvě špinavá okna na obou koncích, ale to se změní.

Krabice, skříně, poškrábaný prádelník, stojací lampy se zažloutlými stínidly tam stály pokryté vrstvou prachu. Špinaví duchové. Knihovna byla napěchovaná knihami, možná i několika vzácnějšími, a starými, nejspíš velmi ohranými deskami.

Zatím zašla na půdu pouze jednou, polekaně vše obhlédla a rozhodla se to nechat na někdy. Ale teď…

Probrat se harampádím, zapsala si. Oddělit zrno od plev. Úklid. Opravit schody. Zvětšit okna. Vchod zvenčí – což znamenalo i venkovní schodiště a možná atriové dveře. Ošetřit, obrousit, nalakovat trámy. Elektřina a topení. Možná i voda, protože místa na malou koupelnu je dost. Asi střešní okna.

Panebože, právě si do rozpočtu přidává další obří zátěž. Ale nebude to zábava?

V tureckém sedu na zaprášené podlaze strávila příjemnou hodinku kreslením nových plánků.

Kolik z těch starých věcí asi patřilo jejímu pradědečkovi? To skutečně on nebo jeho děti používali starý oválný lavor a džbán na mytí? Kdo asi sedával s plačtivým děckem v tom houpacím křesle? Kdo četl knihy a poslouchal gramodesky schované v krabicích, kde také našla smotané osvětlení na vánoční stromek se staromódními barevnými žárovkami?

Vyhodit, darovat, nebo zachovat? bavila se. Všechno rozdělí na kupy. V dalších krabicích objevila vánoční ozdoby a kusy látek, z nichž chtěl asi někdo něco šít. Našla tři staré toastery s kabely okousanými od myší, rozbité porcelánové lampičky a šálky. Lidi schovávali neuvěřitelné věci.

Začala se obávat myší, když objevila tři pastičky, naštěstí prázdné. A protože už byla stejně umazaná, pustila se do přebírání knih, zda by některé nestály za záchranu.

Kdo asi četl Zanea Graye? podivila se. Kdo mohl mít rád Franka Yerbyho a Mary Stewartovou? Pokládala knihy na sebe a vytahovala další. Steinbeck a Edgar Rice Burroughs, Dashiell Hammett a Laura Ingalls Wilderová.

Vzala do ruky výtisk *Velkého Gatsbyho* a prsty se jí zabořily do obálky. V obavě, že budou stránky rozpadlé, knihu opatrně otevřela. A ve výklenku z vyříznutých listů uviděla svazek dopisů, ovázaný vyrudlou červenou stužkou.

„Trudy Hamiltonová," četla. „Ach můj bože."

Chvíli seděla s rozevřenou knihou na klíně a prsty sepjatých rukou se dotýkala rtů. Dopisy babičce a ještě na jméno, které od dětství nepoužívala.

Adresa na horní obálce byla na poštovní schránku v Malibu. A razítko…

Nábožně zvedla svazek a natočila ho ke světlu.

„Front Royal, Virginie, leden 1972.“ Rok a půl před její smrtí, pomyslela si.

Milostné dopisy. Ovázané červenou stužkou a ukryté, co jiného to mohlo být? Tajemství ženy, která jich měla pod mikroskopem slávy jen málo. Jistě sem dopisy sama schovala a pak, podobně jako Gatsby, zemřela mladá.

Jen jestli to neidealizuje, napadlo Cillu. Třeba jde jen o nějaké tlachání s kamarádkou nebo vzdálenou příbuznou.

Ale to jistě ne. Uložila dopisy zpět, knihu zavřela a odnesla ji dolů.

Nejdřív se osprchovala, protože by se neodvážila znečistit takový poklad špínou z půdy.

Pak si umytá, ve flanelovém triku, teplácích a s vlasy staženými dozadu nalila skleničku Fordova vína. V ostrém světle žárovky popíjela a zírala na knihu.

Dopisy teď patřily jí, s tím si hlavu nedělala. Matka by jistě nesouhlasila, a dost nahlas. Plakala by nad takovou ztrátou a dělala si právo na cokoli po své matce. A pak by je prodala v aukci jako tolik jiných věcí v průběhu předchozích let.

Pro potomstvo, tvrdila by. Pro publikum, které ji milovalo. Ale byla by to samá lež. Šlo by zase jen o peníze, o snahu ohřát se v odlesku staré slávy anebo o fotku v časopisu *People*, na níž by Dilly se slzami v očích držela štůček dopisů, a tak propagovala sebe i Janet.

Věřila ve vlastní intriky, uvažovala Cilla. To ovládala stejně dobře jako vyvolat na povel slzy dojetí. Co s nimi má dělat? Znovu je schovat, nebo vrátit odesílateli? Nechat je zarámovat jako podepsanou desku a pověsit v salonu?

„Nejdřív je přečíst.“

Cilla si vydechla, odložila skleničku a pak si přitáhla stoličku ke kuchyňskému pultu. Velmi opatrně rozvázala zašlou stužku a vytáhla horní dopis z obálky. Papír zašustil, když ho rozevírala. Tmavé, výrazné písmo zaplňovalo dvě stránky.

*Miláčku můj,*

*srdce se mi vždycky rozbuší, že mám právo Tě tak oslovit. Miláčku můj. Čím jsem se zasloužil o tak vzácný dar? Každou noc o Tobě s ním, vybavuji si Tvůj hlas, vůni Tvojí kůže a chuť Tvých rtů. Celý se rozechvěju, když si vzpomenu na zázračné milování s Tebou.*

*Každé ráno, když se probouzím, dostanu strach, že to byl jen sen. Nepředstavoval jsem si jen, jak jsme spolu seděli za té jasné chladné noci u krbu a povídali si jako nikdy předtím?*

*Pouze přátelé, při tom co jsem cítil a chtěl, z nás být nemohli. Jak může taková žena vůbec chtít někoho, jako jsem já? Ale stalo se to přece. Vklouzla jsi mi do náruče, Tvé rty hledaly moje, vrhli jsme se na sebe jak šílení, a přitom hrála hudba a praskal oheň v krbu. Nebo to byl vážně sen, miláčku? Pokud ano, chci už napořád jen snít.*

*Celé tělo mě pro Tebe bolí, když jsme tak daleko od sebe. Toužím slyšet Tvůj hlas, ale nejen v televizi nebo v rádiu. Toužím po Tvé tváři, ale ne na fotografii nebo v kině. Chci tu; jaká jsi uvnitř. Krásnou, vášnivou, skutečnou ženu, co jsem tu noc držel v náruči a pak pokaždé, když jsme si pro sebe dokázali ukrást nějakou chvilku.*

*Přijeď co nejdřív, drahoušku. Vrať se ke mně, do našeho tajného světa, kde kromě nás dvou nikdo neexistuje. Do nového roku ti posílám pozdrav plný lásky a touhy.*

*Teď a navždy jen Tvůj.*

Tady? divila se Cilla, když dopis opět skládala. Stalo se to v tomhle domě? U krbu v obývacím pokoji našla Janet lásku a štěstí v posledních osmnácti měsících svého života? Nebo šlo jen o flirt, další krátkou aférku?

Cilla přepočítala obálky a všimla si, že jsou všechny nadepsané stejně a stejnou rukou. Jen některá razítka se lišila. Čtyřicet dva dopisů a poslední datovaný jen deset dní před tím, než si Janet v tomto domě vzala život.

Lehce roztřesenou rukou otevřela poslední dopis v řadě.

Tentokrát jen jediná stránka, uvědomila si.

*Tohle musí přestat. Telefonáty, výhružky i ta tvoje hysterie. Je konec, Janet. Naposledy to byla chyba a už se nebude opakovat. Musela ses zbláznit, když jsi volala domů a mluvila s mou ženou, ale na Tobě se zvrácenost projevuje dost často. Pochop už konečně, že svou ženu a rodinu neopustím. Neohrozím kvůli tobě to, co jsem vybudoval, ani svou budoucnost. Tvrdíš, že mě miluješ, ale co může žena jako ty vědět o lásce? Celý tvůj život stojí na lžích a iluzích, kterými jsem se taky na chvíli nechal omámit. Ale už je po všem.*

*Pokud jsi vážně těhotná, jak tvrdíš, není jediný důkaz, že se mnou. Už mi nikdy nevyhrožuj odhalením, nebo za to zaplatíš, to ti slibuju.*

*Zůstaň v Hollywoodu, kde tvoje lži mají nějakou váhu. Tady neznamenají nic. Už tu nejsi vítaná.*

„Těhotná," zašeptala Cilla a to slovo se jí vrátilo ozvěnou.

Otřeseně vstala a šla otevřít zadní dveře. Pak tam chvíli stála, zhluboka dýchala a nechala si večerním vzduchem chladit tvář.

*CULVER CITY*
*1941*

**„Abys to pochopila,"** vysvětlovala Janet Cille, „musíme začít od začátku. A tady jsme blízko."

Cilla cítila dotyk malé, měkké ručky. Jako ve všech snech o Janet i tenhle začal jako pohled na starou, zašlou fotografii, která se postupně vybarvila a prohloubila.

Dva dlouhé zlaté copy jí splývaly po kostičkovaných šatech jako sluneční paprsky na rozkvetlé louce a jasné, zářivě modré oči pozorovaly okolní svět. Nebo jeho iluzi.

Všechno kolem Cilly a dítěte, jež se jednou mělo stát její babičkou, se rychle pohybovalo. Lidé někam spěchali pěšky nebo v otevřených minibusech, které brázdily širokou ulici. Pátou avenue, uvědomila si Cilla – tedy její filmovou kulisu.

Společnost MGM byla na svém vrcholu. Měla víc hvězd než na obloze a to dítě vedle ní bude brzy zářit nejjasněji.

„Je mi sedm let," řekla Janet, „a už tři roky vystupuju. Nejdřív v kabaretech. Moc jsem chtěla zpívat a být na jevišti. Miluju potlesk. Je to, jako by tě objímalo tisíc náručí. Snila jsem o tom, že budu hvězda," pokračovala a vedla ji dál. „Filmová hvězda v krásných šatech pod světly reflektorů. Jako dortík v cukrárně."

Janet se zastavila a předvedla rychlý taneček, až se jí nabírané šaty rozevlály. „Taky umím tancovat. Kroky si pamatuju po první zkoušce. A mám hezký hlas. Dobře si pamatuju texty a taky umím hrát! A víš proč?"

„Proč?" zeptala se Cilla, třebaže odpověď čekala. Četla interview, knihy a životopisy. Tohle dítě znala.

„Protože tomu věřím. Pokaždé to prožívám. A když ten příběh beru jako skutečnost, uvěří mi i lidi, co se přijdou podívat do kina. Ty snad taky, ne?"

„Někdy ano. Ale to znamená, že tě bolelo, když to skončí."

Holčička přikývla a v očích náhle měla smutek dospělého. „Je to trochu jako umírání, a proto si rychle musím najít něco nového. Ale o tom později. To ještě neznám. Teď je všechno zářivé." Rozhodila rukama, jako by chtěla obejmout svět.

„Jsem mladší než Judy a Shirley a kamera mě miluje skoro jako já ji. Letos natočím čtyři filmy, ale tenhle ze mě udělá skutečnou hvězdu. Až přijde do kin *0'Harovic rodinka,* začnou mi říkat ‚malá kometa."

„Tam budeš zpívat písničku ‚Já to zvládnu‘, kterou věnuješ z lásky své rodině, a z ní se pak stane tvoje hlavní píseň.“

„A tu mi zahrajou i na pohřbu. Ale to taky ještě nevím. Tady je Scéna jedna. Brownstone Street.“ Její hlas zněl lehce povýšeně, když poučovala svoji vnučku a vedla ji dál. „Rodina 0’Harových je z New Yorku, taková skupinka neúspěšných herců. A všichni si myslí, že půjde o další film z doby krize, jeden z mnoha filmových muzikálů. Jenže ten film všechno změní. Budou z něho žít ještě dlouhou dobu.

Už jsem taky drogově závislá, ale to je další věc, kterou nevím. A vděčím za to mamince.“

„Seconal a benzedrin,“ to Cilla také věděla. „Dávala ti je denně.“

„Děvče se přece musí pořádně vyspat a ráno být jako rybička.“ Do pohledu malého dítěte se vloudila hořkost. „Taky chtěla být hvězda, ale nepodařilo se jí to. Mně ano, a tak na mě tlačila a tlačila a využívala mě. Nikdy mě neobjala, to jen publikum. Změnila mi jméno a tahala za nitky. Podepsala za mě s panem Mayerem sedmiletou smlouvu, ten mi změnil jméno znova a ona pak brala všechny peníze. Dávala mi prášky, abych vydělávala další. Nenáviděla jsem ji, tehdy ještě ne, ale brzo potom. Ale dneska je mi fajn,“ pohodila svými copy. „Teď jsem šťastná, protože vím, jak dobře zazpívat písničku. To mi vždycky šlo.“

Mávla rukou. „Tohle jsou kulisy, kde se dějí zázraky. Venku jsme jen duchové, duchové a jejich sny,“ pokračovala, když mikrobus plný herců v róbách a smokinzích projel přímo skrze ně. „Ale tady uvnitř je všechno skutečné. Když se rozjede kamera, nic jiného neexistuje.“

„To není skutečnost, Janet, to je jen práce.“

Modré oči na ni laskavě pohlédly. „Možná pro tebe, ale pro mě to byla skutečná láska a spasení.“

„Zabilo tě to.“

„Nejdřív mě to stvořilo. Chtěla jsem to. To by ti mělo být jasné, abys pochopila zbytek. Přála jsem si to víc než co jiného. Těch pár okamžiků, kdy hraju a zpívám, a dokonce i režisér má slzy v očích. A pak zakřičí ‚konec' a štáb i herci začnou tleskat a já *cítím*, jak mě milují. Nic jiného na světě jsem nechtěla a snažila jsem se to prožívat znova a znova. A občas se to podařilo. Tady, když mi bylo sedm, jsem byla zvlášť šťastná."

Vzdychla si, usmála se. „Bydlela bych tady, kdyby mi to dovolili. Toulala bych se mezi New Yorkem a starým Římem, z Divokého západu do amerického maloměsta. Copak je pro dítě lepší hřiště? Tohle byl domov, lepší než ten skutečný. A byla jsem za něj vděčná."

„Využívali tě."

„Zatím ještě ne." Janet nad tím rozmrzele mávla rukou. „Dneska je všechno dokonalé. Mám všechno, po čem toužím."

„Koupila jsi Malou farmu, tisíce mil daleko od tohohle světa."

„Ale až mnohem později. A navíc jsem se vždycky vracela. Potřebovala jsem to. Nemohla jsem žít bez lásky."

„Proto jsi spáchala sebevraždu?"

„Každá věc má tolik různých důvodů. Je těžké vybrat jeden. To bys asi chtěla a potřebovala."

„Jestli jsi byla těhotná."

„Jestli, jestli…" Janet se smíchem vyběhla do schodů kulis důstojného domu s hnědým průčelím a zase se vrátila. „*Jestli* si nechme na zítřek nebo na příští rok. To budou lidi rozebírat až po mé smrti. Stanu se nesmrtelnou, ale už z toho nebudu mít žádný požitek." Znovu se zasmála a zatočila kolem sloupu ve stylu Gene Kellyové. „Teda jen ve tvých snech, Cillo. Nepřestávej snít. Můžeš mě trochu vrátit zpět jako Malou farmu. Jsi jediná, kdo to dokáže."

Seskočila na chodník. „Už musím jít. Teď přijde moje scéna. Je čas na kouzla. A já teprve začínám.“ Poslala Cille vzdušný polibek a běžela pryč.

Zatímco se iluze New Yorku vytrácela a Cilla procitala ze sna, zaslechla ještě sytý, dojemný zpěv malé Janet.

Já to zvládnu, dokud tě vedle sebe mám.

Ale nezvládla jsi, pomyslela si při pohledu na okno, za nímž se rozednívalo. Nezvládla jsi to.

S povzdechem vyklouzla ze spacáku, přistoupila k oknu a rozhlédla se po okolních horách.

„Jestli tamto byl domov, který jsi tak potřebovala, proč jsi přišla zemřít až sem?“

Snad kvůli němu? Byla jsi těhotná a někdo to chtěl ututlat? Nebo sis to vymyslela, aby tě milenec neopustil?

Kdo to vlastně byl? Žije ještě? Tady ve Virginii? A jak jsi to dokázala skrývat před novináři? Proč? To byla lepší otázka.

Byl on ten důvod, proč jsi tu noc vypnula telefon a pak zapíjela pilulky vodkou, dokud jsi nezkolabovala? Tak ne kvůli Johnniemu, jak všichni spekulovali. Ne kvůli žalu a pocitu viny nad ztrátou osmnáctiletého syna. Nebo nejen kvůli němu.

Ale těhotenství tak krátce před sebevraždou? Bylo to břemeno, nebo paprsek ve tmě?

Záleželo jí na tom, uvědomila si Cilla. Nejen protože Janet byla její babička, ale také proto, že ve snu držela její malou ruku. Ruku děvčátka na začátku závratné kariéry.

Zaleželo na tom. A ona musí najít odpovědi.

I kdyby matku považovala za spolehlivý zdroj informací – což nebyla pravda – tak časně jí volat nemohla. V každém případě se do půlhodiny měli sjíždět najatí řemeslníci. Bude o tom přemýšlet během práce.

Zvedla balíček rozečtených dopisů, znovu je svázala stužkou a vrátila je do Fitzgeraldovy knihy. Odložila ji na skládací stůl, který používala jako pracovní, vedle svých dokumentů, časopisů o bydlení a Fordova komiksu.

Dokud nevymyslí, co s nimi, budou dopisy jejím tajemstvím, jako dřív Janetiným.

# 5

**Nervózní jako matka** co vyprovází do školy prvňáčka, Cilla dohlížela, jak nakládají její značkové kuchyňské přístroje. Až je zrestaurují, budou v nové kuchyni hlavní ozdobou. Aspoň tak si to plánovala.

V dohledné budoucnosti si bude muset vystačit s maličkou lednicí, doneseným jídlem a mikrovlnkou, což by se hodilo jako vybavení koleje, a ne skutečného domova.

„Kupte si nové věci u Searse," řekl jí Buddy.

„Copak jsem blázen?" řekla, ale měla pocit, že už ji tak stejně vidí. „Pojďme si popovídat o tom záchodě na půdě."

Další hodinu strávila s ním, s elektrikářem a tesařem, když s nimi v prachu půdy probírala svoje plány a upravovala je podle jejich rozumných návrhů.

Za zvuků kladiv, pil a vrtaček se pak pustila do namáhavého přenášení starých věcí dolů do stodoly. Tam, kde byl stále cítit pach sena a koní, uskladnila harampádí i poklady. Jaro kolem se už docela probudilo, ale Cilla sledovala, jak vyměňují stará okna za nová a odvážejí vybourané obklady. Dýchala vůni pilin a sádry, lepidla a potu.

Po večerech si ošetřovala puchýře a škrábance a často se začetla do dopisů adresovaných babičce.

Jednou, když různé party vyklidily pracoviště, se cítila příliš neklidná. Zašla dolů k bráně, aby ji zkontrolovala a zamyslela

se, co s ní. Anebo to využila jako záminku, připustila, protože si všimla Forda na verandě. Když přátelsky zamával a Spock zavrtěl zbytkem ocasu, bylo mnohem snazší přejít na druhou stranu silnice.

„Viděl jsem, jak opravuješ schody," poznamenal. „Kde ses naučila zacházet s elektrickým nářadím?"

„Tak různě." Pozdravila psa a pak se obrátila zpět k farmě. „Moje veranda už nevypadá o moc hůř než tvoje, a to ještě není dodělaná a natřená. Nová okna jsou taky fajn. I na půdu dám větší a taky pár střešních."

„Střešní okna na půdě?"

„Nebude to pak jen půda, ale moje pracovna. Za což můžeš ty." Líně se usmál. „Vážně?"

„Inspiroval jsi mě."

„Tak to je, mám dojem, něco za něco." Zvedl láhev corony. „Dáš si pivo?"

„Moc ráda."

„Tak se posaď."

Vklouzla do jednoho prostorného křesílka a škrábala Spocka na hlavě mezi špičatýma ušima, zatímco se Ford vydal pro pivo. Z toho místa měla na farmu dobrý výhled. Odtud viděla, kde by měla vysadit nové stromy a keře a jak dobře by na jižní straně domu vypadala treláž nebo že by dům a stodolu měl spojovat kamenný chodníček. Nebo cihlový či břidlicový.

„Myslím, že sem ten rámus dolehne," prohodila, když se Ford zase objevil. „Neotravuje tě to?"

„Když pracuju, tak skoro neslyším." Podal jí pivo a posadil se. „Teda pokud nechci."

„Nadpřirozená schopnost soustředění?"

„To jen hezky říkáš, že dokážu vypnout. A jak to u tebe pokračuje?"

„Docela dobře. Drobné problémy jako u každého projektu." Napila se a slastně zavřela oči. „Bože, studené pivo po dlouhém dnu. To by měl být zákon téhle země."

„A já jsem ten, kdo ti pořád nabízí alkohol.“

Zadívala se na něho. „A já ti to neoplatila.“

Položil si nohy na stolek a usmál se. „Všiml jsem si.“

„U mě to teď není na návštěvy vhodné. A já taky vypadám hrozně. Vidíš tu kovanou bránu?“

„Není možné ji přehlídnout.“

„Mám ji nechat opravit, nebo vyměnit?“

„Na co ji vlastně potřebuješ? Jsou to jen potíže – přijet, vystoupit z auta, otevřít, projet, zase zavřít. I kdybys tam dala automat, není to o moc lepší.“

„Taky jsem si to říkala, ale změnila jsem názor.“ Spock ji několikrát šťouchl hlavou do nohy. Pochopila, že ho má hladit dál. „Z nějakého důvodu tam je.“

„Chápal bych, proč ji měla tvoje babička. Ale ty ji stejně nezavíráš, co jsi tu.“

„Zatím ne,“ pousmála se a pila pivo, „protože je to potíž. Ani se k farmě moc nehodí. Rozlehlý dům, velká stará stodola. Ale babička ji potřebovala, i když je to jen iluze.“ Bůh ví, že iluze potřebovala. „Není totiž problém bránu nebo zdi přelézt, ale asi chtěla mít dojem bezpečí a soukromí. Našla jsem nějaké staré dopisy.“

„Co psala ona?“

Neměla v úmyslu se s tím svěřovat. Rozvázaly jí jazyk ty dva doušky piva, uvažovala, nebo jeho společnost? Ještě nikdy snad nepotkala nikoho tak vnitřně uvolněného. „Ne, psané jí. Většinou za poslední rok a půl před její smrtí. Jsou od někoho místního, protože mají zdejší razítka.“

„Milostné dopisy.“

„Na začátku to tak vypadalo. Vášnivé, romantické a intimní.“ Natočila hlavu ke straně a prohlížela si ho přes láhev piva. „Proč ti to vlastně říkám?“

„A proč ne?“

„Ještě to nikdo neví. Chtěla jsem si nejdřív promyslet, co s nimi. Někdy to asi proberu s tátou, protože se kamarádil s

Janetiným synem – mým strýčkem. A ta aférka začala někdy tu zimu předtím, než se zabil, a pak to vzalo rychlý spád.“

„Ty chceš zjistit, kdo je psal.“ Ford začal psa líně drbat nohou, když se k němu přitočil. „Jak se podepisoval?“

„Jen ‚Jedině Tvůj‘ – teda dokud ji nezačal posílat do háje. Neskončilo to nejlíp. Byl ženatý,“ pokračovala, zatímco se Spock, asi dostatečně pohlazený, stulil pod Fordovu židli a začal chrápat. „Není tajemství, že měla poměr se ženatými. Od aférek po vážné vztahy. Zamilovávala se, jako jiné ženy mění účes. Asi jí to přišlo jako dobrý nápad.“

„Žila v jiném světě než většina žen.“

„Tohle mi vždycky připadalo jako pohotová výmluva pro nedbalost a sobeckost.“

„Možná,“ Ford trhl rameny, „ale je to pravda.“

„Toužila po lásce, duševní i fyzické. Měla na to návyk jako na prášky, co jí matka začala dávat od čtyř let. Ale mám dojem, že tahle pro ni byla opravdová.“

„Protože ji držela v tajnosti.“

Znovu se k němu obrátila. Měl dobré oči, pomyslela si. Nejen proto, jak působily s těmi zlatými obrubami kolem zelených duhovek, ale jak se uměly na věci dívat.

„Ano, přesně tak. Tajila ji, protože byla důležitá. A Johnnieho smrt z ní udělala něco ještě hlubšího a zoufalejšího. Nevím, co psala tomu muži, ale i z jeho dopisů je jasně poznat její zoufalství a marnou touhu, stejně jako jeho ochabující zájem a obavy, že bude prozrazen, až po závěrečné znechucení. Jenže ona to nechtěla vzdát. Poslední dopis byl odeslaný odsud deset dní před její smrtí.“

Zase se pohodlně posadila a pohledem spočinula na farmě. „Zemřela v tom domě naproti. Dal jí velmi jasně a tvrdě najevo, že s ní skončil a chce mít pokoj. Jakmile dopis dostala, musela sednout na letadlo. Odešla z natáčení svého posledního, nedokončeného filmu, svedla to na vyčerpanost a odletěla sem. To nebylo běžné. Milovala a respektovala svoji práci, tentokrát

ji hodila za hlavu. Jen jedinkrát. Nejspíš doufala, že ho získá zpátky. Nemyslíš?“

„Nevím, to víš ty.“

„Ano.“ A to poznání zabolelo. Pocítila bodnutí v srdci. „Když pak pochopila, že je to beznadějné, zabila se. Její vina, jen její,“ opakovala, když chtěl Ford něco říct. „Ať už šlo o předávkování, jak to prezentoval lékař, nebo o skutečnou sebevraždu, což je pravděpodobnější. Ale tenhle muž musel vědět, že v tom sehrál zásadní roli.“

„A ty chceš najít zbytek skládanky, abys dostala celý obrázek.“

Stíny se prodlužovaly a na kopcích se brzy měla rozsvítit světla. Hory za nimi pak budou podpírat tmu.

„Vyrůstala jsem s ní, jako by se mnou žila v jednom domě. Ať jsem dělala, co dělala, všude jsem narážela na její život, práci, talent, chyby i smrt. Nedalo se tomu uniknout. A teď?

Podívej, co dělám.“ Ukázala lahví piva k farmě. „To je zase moje volba. Dostala jsem příležitosti, které by nepřišly, kdyby Janet nebyla moje babička, ale taky jsem si za to hodně vytrpěla. Takže ano, chci vidět celý obrázek. Nebo to, co bude možné. Možná se mi nebude líbit, ale aspoň dostanu možnost ho pochopit.“

„To se mi zdá rozumné.“

„Vážně? Mně taky, jen občas si připadám trochu posedlá.“

„Ona je součástí tvého dědictví, a to jen ob jednu generaci. Já bych ti mohl vyprávět nekonečné historky o svých prarodičích z obou stran. A to tři ze čtyř ještě žijí a dva dokonce tady. V hlavě by ti z toho hučelo, kdybych dostal šanci.“

„Zdá se, že to platí i o mně. Už musím jít.“ Vstala. „Díky za pivo.“

„Uvažuju, že hodím něco na gril.“ Také se zvedl a nenápadně ji uvěznil mezi svým tělem a zábradlím. „Gril a

mikrovlnka je jediné co ovládám. Co si dát další pivo, než něco ukuchtím?“

Něco by jistě svedl, o tom nepochybovala. Vysoký, opálený okouzlující muž, snad jen nepatrně ulítlý. Až příliš přitažlivý pro její vlastní dobro. „Jsem od šesti na nohou a zítra mě čeká další nabitý den.“

„To si nikdy neuděláš volno?“ Přejel jí bříšky prstů dolů po paži. „Teď už to na tebe oficiálně zkouším.“

„Pochopila jsem. Ale právě teď opravdu žádné volno neplánuju.“

„V tom případě budu muset rychle využít situace.“

Podle pomalého náklonu hlavy a klidného zájmu v jeho zlatě rámovaných očích očekávala jen jemný polibek. Když o tom později dokázala jasně přemýšlet, usoudila, že nebyla zase tak daleko od pravdy. Bylo to jemné, ale spalující jako doušek výborné whisky.

Její tělo na vášnivý dotyk rtů reagovalo silným škubnutím, které jí jako šíp projelo až do žaludku. Za paže, které pevně svíral, ji naléhavě strhl k sobě. Dalším podobným pohybem ji dostal zády ke sloupku a docela ovládl její rty.

Šlápl na plyn tak ostře, že se ani nestihla připoutat. Přidržela se jeho boků a nechala se tou rychlostí unášet.

Všechny jeho představy – a to měl nesmírnou fantazii – začaly blednout. Její vůně byla ve skutečnosti výraznější, rty štědřejší a tělo svůdnější. Jako by tenhle první polibek namaloval těmi nejvýraznějšími barvami své palety.

A to pořád nestačilo.

Připadalo mu to jako jízda na drakovi, let vesmírným prostorem nebo skok do hlubin magického oceánu.

Přejel rukama z ramen k její tváři a pak do vlasů, aby jí stáhl gumičku. Ustoupil, aby se mohl pokochat, jak jí rozevláté vlasy rámují oči a tvář, a zase ji k sobě přitiskl.

Plácla ho do hrudi. „Radši ne.“ Opatrně si vydechla. „Za posledních deset let už jsem nadělala chyb až až.“

„Mně tohle jako chyba nepřipadalo.“

„Možná ano, možná ne. Musím si to promyslet.“

Znovu jí přejel rukama nahoru a dolů po pažích a zadíval se na ni. „To je teda sakra škoda.“

„To je.“ Znovu se nadechla. „Rozhodně, ale…“

Jemně ho odstrčila, a tak ustoupil.

„Jedno bych chtěl vědět. Je to věc trpělivosti a načasování, anebo někdo jen tak prudí? Rád bych věděl, do jaké kategorie tě zařadit, když se u tebe občas stavím nebo tě pozvu sem a pokusím se tě svléknout.“

Pes zpod židle podivně zamručel a Cilla si všimla, že otevřel jedno oko, jako by taky čekal na odpověď.

„Tak daleko jsme se ještě nedostali, ale dám ti včas vědět.“

Ustoupila stranou. „To pozvání na jídlo a svlékání budeme muset odložit. Zítra musím dokončit verandu.“

„O, taková otřepaná výmluva.“

Zasmála se a sešla po schodech, než by si to stihla rozmyslet. „Díky za pivo, za rozhovor i za nemravný návrh.“

„Pro cokoli z toho si můžeš přijít znova.“

Opřel se o zábradlí, zatímco přecházela silnici, a také jí zamával, když došla k otevřené bráně. Pak se sehnul a zvedl ze země modrou gumičku, kterou jí předtím stáhl z vlasů.

**Ford přemýšlel,** že jí dá trochu času a prostoru. Pak si ale řekl: Do háje s tím. Jeho nejnovější kniha už čekala na vydání, a než by se příliš ponořil do příběhu o Brid, potřeboval nějaké vizuální pomůcky. A protože Cilla proti přesvědčování nic neměla, rozhodl se v něm pokračovat.

Když se v deset vykulil z postele, což považoval za civilizovanou hodinu, vyhlédl na dvůr, kde už Spock prohánět imaginární kočky. Zanesl si kávu ven a sledoval Cillu při práci na přední verandě.

Napadlo ho, že by s teleobjektivem mohl získat nějaké slušné záběry, když pracovala. Jenže tím by se zase dostal na

nejistou půdu slídila. Místo toho si nasypal do misky vločky a snědl je ve stoje, zatímco ji jen pozoroval.

Měla nádherné tělo. Dlouhé, štíhlé, spíš atletické než jako vrbový proutek. I Cass bude fit a zároveň bude instinktivně schovávat své… přednosti. Ale Brid musí vypadat přesně jako Cilla teď

Vlasy jí nechá sytě blond, trochu prosvětlené sluncem. I tohle se dá snadno namalovat. Cass by si obyčejně vlasy stahovala do culíku, kdežto Brid je nechá volně vlát. A pak ta její tvář. Toužil v tu chvíli vidět Cillin obličej, ale měla ho zakrytý kšiltem baseballové čepice. Neměl problém si ho v duchu představit, jeho tvar, úhly a vybarvení. Tuhle tvář bez makeupu bude Cass skrývat za intelektuálními brýlemi, aby byla co nejméně nápadná.

Ukrývaná krása, stejně jako ty vlasy.

Ale Brid bude nádherná, odvážná a zářivá. Nejen uvolněná, dokonce divoká. Nejvyšší čas začít.

V domě si sbalil pár věcí a fotoaparát pověsil na rameno. Zauvažoval o další návnadě a pak přidal do tašky jablko.

Zvuk jejího elektrického kladiva připomínal tlumené výstřely a Ford si hned představil hrdinské bitvy. Brid nesmí nikdy střílet z pistole – to je příliš ubohé, obyčejné. Jenže jak se ubrání kulkám? Mečem, nebo kladivem, kterým by odrážela střely jako Wonder Woman svými kouzelnými náramky? Možná.

Jak se blížil, zaslechl country hudbu z rádia nějakého řemeslníka. Proč vždycky zrovna country? podivil se. Je to snad nějaký zákon?

Na všech stavbách se musí z přenosných tranzistorů ozývat jedině country nebo něco podobného.

Rozeznal zvuk pily, bzučení vrtačky a zevnitř rány kladivem. Když k nim jako výzdobu přidal dodávku, náklaďák a kontejner, byl rád, že si koupil už zrekonstruovaný dům.

Navíc pochyboval, že by některý z případně najatých řemeslníků vlastnil tak pěkný zadek v zaprášených leviskách a krásnou, odhodlanou tvář k tomu.

Mohl si to odpustit, ale proč? Zvedl foťák, zaměřil ji a během chůze vyfotil.

„Víš, proč mají ve všech dílnách kalendáře s polonahými slečnami, co drží v ruce třeba vrtačku?“

Cilla se ohlédla a sledovala Forda přes ochranné brýle. „Aby si muži představili svůj penis jako vrtačku?“

„Ne, abychom si představovali ženy, jak si to představují.“

„Tak to jo.“ Nastřelila dva poslední hřebíky a na chvíli se posadila. „Kde máš svého věrného společníka?“

„Spocka? Má práci, ale pozdravuje tě. Kde ses naučila ovládat nastřelovací pistoli?“

„V praxi. Musím toho ještě hodně nařezat a přibýt, jestli to chceš zkusit.“

„Když já vezmu do ruky něco elektrického, dějou se hrozné věci. Takže to nedělám a chráním tím lidské životy.“ Sáhl do tašky. „Přinesl jsem ti dárek.“

„Neseš mi jablko?“

„Aby ti dodalo energii.“ Hodil jí ho a pak uznale povytáhl obočí, když ho hladce jednou rukou chytila. „Tušil jsem to.“

Zadívala se na jablko a pak si kousla. „Co?“

„Že chytíš cokoli, co na tebe letí. Nevadí, když tě budu chvíli fotit při práci? Rád bych se pustil do detailnějších kreseb.“

„Už děláš na tom nápadu s bohyní bojovnicí?“

„Brid. Ano, ale můžu počkat, až budeš mít přestávku, jestli tě focení obtěžuje.“

„Víc než půl života jsem strávila před kamerou.“ Vstala. „Neobtěžuje mě to.“

Vyhodila ohryzek do kontejneru a přistoupila k hromadě prken. Ford mačkal spoušť, zatímco vybírala, měřila dřevo a nosila ho k cirkulárce. Pozoroval její výraz, když kotouč

zakvílel a projel prknem. Pochyboval, že by aparát dokázal zachytit její soustředěný pohled.

Měl nafocené její bicepsy, pohyby vypracovaných svalů, jak prkna zvedala a přenášela na dokončovanou verandu.

„U ženy z Kalifornie bych předpokládal pravidelné návštěvy fitcentra.“

Cilla usadila prkno na místo a přeměřila ho. „Cvičím ráda.“

„Musím říct, že ti to svědčí.“

„Mám sklon k vyhublosti. Tahle práce člověka udrží v kondici,“ pokračovala a nastřelila do prkna první hřebík, „ale chybí mi disciplína dobré posilovny. Nevíš tady v okolí o nějaké?“

„Náhodou jo. Víš co, přijď ke mně, až dneska skončíš. Zajedem se tam podívat a pak si dáme večeři.“

„Možná.“

„S tebou to není jednoduché. ‚Možná‘ znamená co?“

„Že záleží na tom, kdy tady skončím.“

„Posilovna je otevřena non-stop, sedm dní v týdnu.“

„Vážně?“ Mrkla na něho a dál přibíjela prkno. „To se hodí. Tak to ‚možná‘ měním na ‚pravděpodobně‘.“

„To je fér. A pokud jde o večeři, nejsi třeba vegetarián, fruitarian nebo jiný – rián, co by nějak omezovalo výběr jídla?“

Se smíchem si sedla na paty. „Já jsem žroutrián. Což znamená, že s ním všechno, co přede mě postavíš.“

„To se hodí. Nevadí, když se podívám dovnitř, co všechen ten randál znamená? Aspoň budu mít šanci otravovat Matta s tím, co mě zrovna napadne.“

„Jen jdi. Provedla bych tě tady, ale moje šéfová nesnáší neplánované přestávky.“

„To můj šéf je padavka.“ Přistoupil blíž, pak se sklonil a přivoněl k ní. „To je poprvé, co mi vůně pilin připadá sexy.“

Vešel do domu. „A do hajzlu!“ vypadlo z něho.

Očekával určitý chaos, ruch a nepořádek. Ale ne to, co vypadalo jako maniakální destrukce. Nějaký smysl to určitě

mělo, protože Cilla se mu jevila jako rozumná bytost, ale sám ho tam nenacházel.

Nářadí se válelo po zemi, což jeho spořádaná mysl považovala za naprostý zmatek. Jak tady mohl někdo něco najít? Kabely spletené dohromady, holé žárovky u stropu, zdánlivě bez důvodu ubourané části zdí a prkenná podlaha pokrytá kusy kartonu nebo špinavými hadry.

Zmatený a mírně zděšený procházel domem a zíral na výsledek stejného bombardování ve všech místnostech.

V jedné našel Matta v červené čepici na světlých kudrnách a s nářadím na opasku, jak cosi měří pásmem. Mile se na Forda usmál. „Ahoj."

„Ten binec jsi nadělal ty?"

„Částečně. Paní domu má své plány. Ta ženská ví, co dělá."

„Když to říkáš. Jak se má Josie?"

„Dobře. Už máme obrázek Zvířátka."

Ford věděl, že tak říkají dítěti, které jeho žena čeká. Dnes dvouletému synovi předtím říkali Pupek.

Vzal do ruky fotografii z ultrazvuku, kterou Matt vytáhl z kapsy, a prohlížel ji tak dlouho, až rozeznal ty správné tvary. Nožky, ručičky, tělo, hlavičku. Vypadá stejně jako ten první.

„Malý mutant z planety Děloha."

„Je to ona. Právě jsme se dověděli, že to bude holka."

„Fakt?" Ford se zadíval na kamarádův široký úsměv a oplatil mu ho. „Kousek od každého druhu. Dobrá práce."

„Ale randit jí dovolím až ve třiceti." Matt si vzal fotku zpět, láskyplně na ni pohlédl a schoval do kapsy. Co si zas dát poker u Briana?"

Ford by si radši nechal vrtat zub, než hrál karty, ale s Mattem a Brianem byli kamarádi celý život. „Jestli není vyhnutí."

„Fajn. Potřebuju prachy. Přidrž na chvilku to pásmo."

„Jsi si jistý?"

„Máš recht.“ Matt si pásmo přidržel sám. „Když na to sáhneš ty, nejspíš mi to exploduje v ruce a přijdu o prst. Už sis to tady prohlídnul?“

„Právě jsem začal.“

„Tak běž, bude to pekelně dobrý.“

„Jako peklo to vypadá už teď.“

Přesto neodolal, vyšel z místnosti a vydal se do patra. Tam to nebylo o nic lepší. Někdejší koupelna připomínala kobku s holými zdmi, rourami a dírami v podlaze i ve stropě. Dvěma ložnicím chyběly dveře, na oknech ještě viděl nálepky výrobce a podlahu pokrýval potrhaný koberec.

Když vešel do dalšího pokoje, rozčarování přerostlo ve zlost. Copak ta ženská nemá rozum? Nafukovací matrace, spacák a starý karetní stolek?

„Beru zpátky slovo rozumná,“ zavrčel a vydal se dolů.

Našel ji na nově obložené terase, jak hltavě pije vodu z láhve. Stoupající teplota a manuální práce jí na bílém tričku uprostřed hrudi vykreslily temný proužek potu. Měl na sebe o to větší zlost, že mu zpocená, očividně psychicky nestabilní ženská připadá tak sexy.

„Jsi na hlavu, nebo jen omezená?“ chtěl vědět.

Pomalu svěsila ruku s lahví, pak sklonila hlavu a upřela na něho ledově modré oči. „Cože?“

„Kdo takhle bydlí?“ Ukázal palcem na dům a přišel blíž. „Je to tam rozbité na kusy, v kuchyni jedna plotýnka, místo postele spacák a jídlo z krabice. Jsi normální?“

„Tak po pořádku. Takhle bydlím, protože jsem uprostřed rekonstrukce, proto je taky dům v tomhle stavu, ale rozhodně ne na kusy. Plotýnka stačí, než mi zrekonstruují staré vybavení. Ve spacáku spím, protože jsem se ještě nerozhodla, jakou budu mít postel. A připadám si docela v pořádku.“

„Běž si sbalit, co potřebuješ. Mám jeden pokoj volný.“

„Už je to dávno, co jsem přestala přijímat rozkazy. Od matky, agentů, manažerů, ředitelů, producentů a dalších, co si

mysleli, že vědí, co chci, co je pro mě nejlepší a co bych měla dělat. Přišel jsi pozdě.“

„Vždyť žiješ jako squatter.“

„Žiju, jak se mi zamlouvá.“

Zachytil v modrých očích zlostný pohled, ale nedal se. „Naproti je volná ložnice s pořádnou postelí a opravdovým povlečením.“

„Hm, opravdové povlečení… Ale ne, běž pryč, Forde. Skončila mi přestávka.“

„Tvoje protivná šéfová bude muset ještě pár minut vydržet. Kruci, můj dům je na dohled, ráno sem dojdeš za dvě minuty, ale předtím se pořádně vyspíš v normální posteli, taky můžeš využít koupelnu, která nevypadá jako z psychedelického filmu.“

Jeho zlost z neznámých důvodů utišila tu její. Pobaveně se zasmála. „Koupelna je v hrozném stavu, uznávám, ale tím mě nepřesvědčíš. Mám dojem, že jsi mnohem větší puntičkář než já.“

„Nejsem puntičkář.“ Tohle ho urazilo. „Staří páprdové s vestičkou jsou puntičkáři. Že spím v posteli a čurám do záchodu, který nevyrobili někdy v půlce minulého století, ze mě nedělá puntičkáře. A máš na ruce krev.“

Pohlédla dolů. „Musela jsem se škrábnout.“ Nedbale si otřela mělký škrábanec o džíny.

Zíral na ni. „Nejspíš jsem blázen já,“ řekl a popadl ji do náruče.

Zvedl ji na špičky. Chtěl mít ty světlé oči a úžasné, svůdné rty v úrovni svých. Nic jiného už nevnímal, když ji začal líbat.

Byla zpocená, pokrytá pilinami a nejspíš i hodně problematická. Přesto nikdy v životě po nikom tak nezatoužil.

Ignoroval její šokované škubnutí. Prudká žádost zahnala myšlenky na nějaké něžnůstky. Bral si, co chtěl. Bylo to prosté.

Láhev jí vyklouzla z ruky a udeřila do země. Poprvé za velmi dlouhou dobu ji někdo takhle zaskočil. Vůbec

nezaregistrovala, že něco takového přijde, a ani síla polibku předešlý večer ji nepřipravila na něco podobného.

Syrového, překvapivého, co ji zasáhlo hluboko v nitru, až se jí chvěl každý sval a nerv v těle. Na kratičkou chvíli zatoužila, aby ji hltavě vypil jako doušek vody, aby ji hodil přes rameno a odvlekl do nějaké temné jeskyně.

Když se od ní odtrhl, hlava se jí opravdu točila.

„Puntičkář, to teda!“

Zírala na něho, ale to už ji zezadu volal instalatér Buddy. „Nechci rušit,“ dodal, „ale mohla byste se přijít podívat do koupelny? Až budete mít chvilku.“

Zvedla paži a zmateně mávla, aniž se ohlédla. „Jsi nebezpečný muž, Forde.“

„Díky.“

„Jak mi to mohlo uniknout? Obvykle mám na podobné týpky dobrý odhad.“

„Asi to dobře skrývám, protože jsem to taky netušil. A ta volná ložnice se dá zamknout. Slibuju, že nepřijdu vyrazit dveře, leda snad kdyby hořelo. Jelikož jsem nikdy žádné nevyrážel, asi bych tě varoval předem.“

„Jestli někdy přespím ve tvém domě, tak to nebude v prázdné ložnici. Zatím zůstanu, kde jsem. Jsi nebezpečný chlap,“ opakovala, než stihl odpovědět, „ale já zas umanutá ženská. Bydlím tady ráda a navíc to tak potřebuju. Kdyby ne, zůstala bych v nejbližším motelu. A teď musím dovnitř. Nechávám tam totiž instalovat umyvadlo, co vypadá jako lavor, s odhaleným odpadem a baterií trčící ze zdi. Buddy, stejně jako ty, můj styl moc nechápe.“

Ohlédl se na dům a zavrtěl hlavou. „Právě teď by ho asi nepochopil nikdo.“

„Jsem na to zvyklá.“

„Až skončíš, přijď si prohlédnout tu posilovnu.“ Zvedl tašku, fotoaparát a pak i její láhev. „Máš mokré boty,“ poznamenal a zamířil domů.

Cilla se na ně zadívala. „Bodejť ne, kruci.“ Poté se provinile šourala do domu za Buddym.

# 6

**Většinu odpoledne** strávila prohlížením záchodových mís a vybíráním umyvadel. Zvažovala možnost travertinových dlaždic, žuly, vápence a keramiky. Když v bývalém životě opravovala domy, byl rozpočet vždycky na prvním místě.

Snažila se ho držet, vybírat nejlepší hodnotu za nejlepší cenu a také se rozhlížela po okolních stavbách. Bude to moc, nebo málo a její zisk se rozplyne jako hrad z písku.

Tohle bylo něco jiného. Rozpočet také nemohla ignorovat, ale teď si vybírala věci pro vlastní domov, a ne pro zisk z prodeje nemovitosti. A pokud na Malé farmě chtěla opravdu bydlet a začít novou kariéru, bude se svojí volbou muset žít dlouhou dobu.

Když ji vítr zavál do podnikání s realitami, pochopila, že má dobrý odhad na potenciál stavby, na barvy, materiály a přiměřený styl. Taky si uvědomila, že je vybíravá. Mírná odlišnost v barvě, velikosti nebo tvaru dlaždic se jí zdála *nesmírně* důležitá. Dokázala strávit hodiny vybíráním správných úchytek k zásuvkám.

A pokud na ně narazila, činilo ji to nesmírně šťastnou.

Po návratu už na prázdné staveniště se zazubila na novou podlahu verandy. *Takže to dokázala!* Stejně tak opraví zábradlí, sloupky a všechno natře farmářsky bílou barvou. Anebo krémovou nebo šedobílou.

Zvuk jejích lehkých kroků na nových prknech připomínal hudbu.

Zanesla vzorky dlaždic do horní koupelny a chvíli si je tam prohlížela, aranžovala je a vžívala se do svých představ. Teplé, kouzelné, jednoduché. Přesně tak to v hostinské koupelně chtěla.

Bronzové baterie, co už koupila, se budou skvěle doplňovat s jemnými odstíny dlaždiček a staromódním širokým umyvadlem.

Buddy si překousne jazyk, až uvidí výsledek.

Nechala dlaždičky na místě, aby je mohla znovu posoudit za denního světla, a téměř vtančila do sprchy, kde chtěla smýt celodenní prach.

Přitom si zpívala a nechala hlas odrážet od ošklivých obkladů, které brzy přijdou vybourat. Žádný playback v nahrávacím studiu by jí nemohl udělat větší radost.

**Když Ford otevřel dveře,** Cilla mu podávala putovní láhev cabernetu. Uchopil ji, zvedl a odhadl, že asi půlka ještě zbyla. „Ty prostopášnice."

„Já vím, měla bych se stydět. Co si dát skleničku, než vyrazíme obhlídnout posilovnu?"

„Jasně."

Vlasy si nechala rozpuštěné, takže jí v rovných pramenech sahaly těsně pod ramena. Její vůně v něm vyvolala živoucí vzpomínku na jasmín kvetoucí v noci, který obklopoval babiččin dům.

„Vypadáš dobře."

„Cítím se tak. Dneska jsem koupila tři záchodové mísy."

„Hm, tak to rozhodně stojí za přípitek."

„A vybrala jsem obklady do koupelny," pokračovala a šla za ním do kuchyně, „taky úchytky, světla a vanu. Opravdu krásnou vanu na nožkách ve starém stylu. Tohle je velký den. Uvažuju o pánské koupelně v art deco."

„Art deco?“

„Dneska jsem viděla báječné umyvadlo a řekla jsem si, jo, to je ono. Hodily by se k němu chromované baterie a bleděmodré sklo. Černobílé dlaždice nebo možná černé a stříbrné. Takový kovový, nablýskaný a smyslný retro styl, že bys tam chtěl nosit hedvábný župan s marabu peřím.“

„To dělám vždycky. Sice nevím, co je marabu a proč má peří.“

„To je fuk. Možná tam takový župan pověsím jako doplněk. Bude to paráda.“

„A to všechno způsobilo jedno umyvadlo?“ Podal jí sklenici vína.

„Tak to mám vždycky. Vidím nějakou věc, co mě chytne, a kolem ní si představím celou místnost. Ale už dost.“ Pozvedla skleničku. „Měla jsem dobrý den. A co ty?“

Celá zářila. Jeden výlet do hypermarketu, nebo kde to byla, a tetelila se radostí. „No, já jsem žádný záchod nekoupil, ale nemůžu si stěžovat. Stihl jsem promyslet děj nové knížky a většinu hodit na papír. Uviděl jsem tebe a taky mě to chytlo. Zbytek už se odvíjí od tebe.“

„A můžu si to přečíst?“

„Jasně, jen co to trochu upravím.“

„To je děsně obvyklá a málo temperamentní odpověď. Všichni autoři, co znám, se dělí na dvě skupiny. Jedna člověka nutí, aby si přečetl, co napsali, a druhá by ti vyškrábala oči, kdybys jen zkusil mrknout na jednu nedopilovanou stránku.“

„Vsadím se, že znáš jen hollywoodské autory.“

Zamyslela se. „Bod pro tebe,“ přiznala. „Když jsem ještě hrála, nosili mi kusy scénáře přímo na scénu. Vlastně jsem to tak měla ráda. Je to spontánní a udržuje to napětí. A tehdy jsem si řekla: Copak to může být tak těžké hodit nějakou představu na papír? Pravdu jsem pochopila, když jsem zkusila napsat scénář.“

„Tys napsala scénář?“

„Zkusila. O ženě, co ve světě filmu vyrostla – prostě pohled zevnitř – její vzestup a pád, potíže, výhry a pocity ponížení. Piš o tom, co znáš. A kdo by to taky znal líp, že? Ale skončila jsem už na desáté straně.“

„Proč jsi toho nechala?“

„Zapomněla jsem na podstatnou věc – že neumím psát.“ Zasmála se a pohodila hlavou. „Přečíst milion scénářů ještě neznamená, že člověk dokáže nějaký napsat. Třeba i špatný. A protože z toho milionu bylo devět set tisíc špatných, vím, o čem mluvím. Ve hraní jsem musela věřit. To bylo pravidlo číslo jedna i pro Janet Hardyovou. U psaní to tak nebylo. To umíš ty.“

„Jak to víš?“

„Poznala jsem to, už když jsi mluvil o nápadu na novou knížku a postavu. Je to patrné z tvé práce, ze slov i obrázků.“

Ukázal na ni. „Tys četla můj komiks.“

„Ano. Přiznávám, že jsem ho chtěla jen prolistovat, abych uměla odpovědět, kdyby ses na to zeptal, ale zaujalo mě to. Tvůj Seeker má chyby, stinné stránky, je takový lidský. I ve chvíli, kdy se mění v superhrdinu, se jeho lidskost a staré rány nějak projevují. A tak je to dobře.“

„Tos vystihla. Myslím, že si zasloužíš další pití.“

„Radši ne.“ Položila ruku na skleničku, když se natáhl pro víno. „Snad později u večeře, až mi ukážeš tu tělocvičnu. Říkals, že je to blízko.“

„Je. Pojď se na něco podívat.“

Kývl na dveře z červeného dřeva, které už stihla obdivovat. Suterén, uvědomila si, a protože prohlídce domu nikdy neodolala, vydala se za ním dolů.

„Zas takové pěkné schodiště,“ prohodila. „Ten kdo to dělal, vážně… No teda!“

S obdivem i trochou závisti se zastavila pod schody. Svah za zadní prosklenou stěnou domu plynule přecházel v patio

dlážděné břidlicí, kde právě dřímal Spock v poloze na zádech a packami ve vzduchu.

Uvnitř na bezpečnostních rohožích na podlaze ze širokých dubových fošen trůnily přístroje. Cilla si mlčky prohlížela masážní pás, lavici s činkou, malé činky na polici, rotoped a veslovací trenažér.

Opravdové stroje, pousmála se.

Jednu stěnu pokrývala obří plazmová obrazovka a prosklený bar s vyrovnanými lahvemi vody. V rohu místnosti, kde dřevěný obklad přecházel v břidlici, stála nablýskaná černá vířivka.

„Mattova práce?“

„Jo, většinou.“

„Tak to mám čím dál větší radost, že jsem dala na první dojem a najala ho. Odsud by člověk nemusel vůbec vylézt.“

„To byl taky můj záměr. Rád se na dlouhou dobu někam zašiju. Původně to měl být rodinný pokoj, ale protože tu moje rodina nežije, říkal jsem si, proč trajdat někam do posilovny, když ji můžu mít doma. A nemusím platit za členskou kartu. Přicházím jen o možnost šmírovat vypracovaná a zpocená ženská těla, ale něco se vždycky musí obětovat.“

„Taky mám suterén,“ bavila se Cilla. „Opravdový podzemní sklep, a dost velký. Někdy později jsem ho chtěla upravit jako skladovací místnost, ale se správným osvětlením…“

„Než to uděláš, máš to tu k dispozici.“

Zamračeně na něho pohlédla. „Ale proč?“

„Proč ne?“

„Neuhýbej. Proč?“

„To není uhýbání.“ Zajímavé, pomyslel si, jak se v ní podivně mísila otevřenost s opatrností. „Pokud chceš detaily, tak já to využívám jen pár hodin týdně. Jiných pár hodin tu můžeš být ty. Považuj to za jižanskou pohostinnost.“

„A kdy obvykle chodíš cvičit?“

„To není přesně dané. Když dostanu chuť. Nutím se mít chuť pětkrát až šestkrát týdně, jinak bych se začal podobat Skeletorovi.“

„Komu?“

„Však víš, Skeletor. *Vládci vesmíru?* Úhlavní nepřítel HeMana? Ne, to nebudeš znát. Dám ti jeden výtisk. Stejně to nesedí, protože Skeletor je docela vymakaný. Každopádně sem můžeš přijít zadem, kdykoli tě napadne. Ani nemusím vědět, že tu jsi. Třeba budu mít štěstí, když se naše chutě cvičit sejdou, a přece jen se podívám na vypracovanou zpocenou holku.“

Přimhouřila oči. „Vytáhni si košili.“

„Bál jsem se, že to nikdy neřekneš.“

„Kalhoty si nech, jen košili. Chci vidět tvoje svaly.“

„Jsi zvláštní ženská, Cillo.“ Ale poslechl.

Šťouchla ho prstem do břicha. „Fajn. Jen jsem chtěla vědět, jestli tady opravdu cvičíš, anebo máš jiné záměry.“

„S tebou bych měl jiné záměry, když na to přijde.“

„To mi došlo. Tvoji nabídku ráda přijmu, když za to nebudeš nic čekat a půjde čistě o pohostinnost. To oceňuju. A navíc máš Mattovo doporučení, a ten se mi líbí.“

„To je dobře, protože jeho doporučení mě stojí pět set dolarů ročně.“

„Má tě moc rád, což vyšlo najevo, když jsem z něj o tobě nenápadně a chytře tahala informace.“

Pocítil krátké radostné zachvění. „Ty ses na mě vyptávala?“

„Nenápadně,“ opakovala. „Šikovně, a protože je to milý chlap…“ Znovu se rozhlédla po přístrojích a Ford jasně cítil její touhu cvičit. „Co takhle výměnný obchod? Já využiju tvoji nabídku a ty se na mě můžeš obrátit, když budeš potřebovat v domě něco opravit nebo zařídit.“

„Budeš můj správce, co je vždycky po ruce?“

„Určitě se můžu hodit.“

„A vezmeš si pás s nářadím a hodně krátkou sukni?“

„Pás určitě, sukni ne.“

„Kruci.“

„A co neopravím sama, na to seženu řemeslníky. Možná si sukni vezme některý z nich.“

„Naděje umírá poslední.“

„Tak dohodnuto?“

„Dohodnuto.“

„Super.“ S úsměvem se znovu rozhlédla. „Zajdu si sem hned zítra. A kdybych tě dnes pozvala někam na večeři, abychom dohodu zpečetili?“

„Buduji muset odložit, protože mám v plánu domácí menu.“

„Ty chceš vážně vařit?“

„Moji specialitu.“ Vzal ji za paži a vedl zpět ke schodům. „Umím jen jednu, která se dá jíst. To se hodí pár stejků na gril a na pánev několik paprik a brambor. Jak máš ráda stejky?“

„Když ještě slabě slyšíš bučení.“

„Cillo, ty jsi vážně žena mého srdce.“

**Necítila se tak.** Právě teď jí záleželo jen na vlastních plánech a jejich dosažení. Musela uznat, že Ford znamenal pokušení. Uměl ji pobavit, uvolnit a zneklidnit zároveň, což považovala za velké nadání. Užívala si jeho společnost víc, než jí přišlo rozumné, zvlášť když se chystala trávit hodně času o samotě.

A nad čoudícím grilem mu to vážně slušelo.

Povečeřeli na zadní verandě, zatímco Spock přecpaný zbytky blaženě chrápal. To jednoduché jídlo jí přišlo přesně vhod. „Bože, tady je tak krásně. A ten klid.“

„Takže tě to netáhne do klubů nebo do obchodů na Rodeo Drive?“

„Toho jsem si užila až až. Tehdy to byla docela zábava, která ale rychle omrzí, když cítíš, že tam nepatříš. Nebylo to pro mě. A co ty? Taky jsi žil chvíli v New Yorku, to už nemáš chuť ukousnout si sousto z Velkého jablka?“

„Bylo to vzrůšo a občas tam zajedu načerpat trochu té energie. Myslel jsem, že tam kvůli své práci musím žít. A pak jsem zjistil, že toho udělám víc tady, když na pár dní přijedu za rodiči a kamarády. Nakonec jsem pochopil, že tam přemýšlí příliš mnoho lidí najednou. Dnem i nocí. Tady dole mi to myslelo líp."

„To je zajímavé," řekla na to.

„Co?"

„V jednom interview se reportér ptal babičky, proč si koupila farmu ve Virginii. Odpověděla, že tady slyší vlastní myšlenky, kdežto v L. A. jako by je pohltily myšlenky všech ostatních."

„Vím přesně, co chtěla říct. Četla jsi hodně jejích rozhovorů?"

„Četla, slyšela nahrávky, viděla je v televizi. Vždycky mě fascinovala. Oslnivá žena i tragická postava, z níž jsem vzešla. Nemohla jsem jí uniknout, a tak jsem ji chtěla aspoň pochopit. Trpěla jsem tím jako holka. Věčně mě s ní srovnávali, a vždycky jsem z toho vyšla špatně."

„Srovnávání je nastavené tak, aby někdo prohrál."

„To ano. Ve dvanácti nebo třinácti mě to vysloveně štvalo, a tak jsem ji začala analyzovat. Záměrně jsem pátrala, v čem je to tajemství a trik. Přišla jsem na to, že šlo prostě o ženu s výjimečným, přirozeným talentem. Ve srovnání s ní musel každý prohrát. A když mi to došlo, přestala jsem si ji ošklivit. Bylo by to nesmyslné jako neocenit diamant, že tak září."

„Já jsem o ní v dětství taky hodně slyšel, protože tady měla dům. Matka si často pouštěla její desky. Taky byla párkrát na farmě na večírku – myslím moje matka," dodal.

„Vážně?"

„Slavného světa se asi dotkla, když se líbala s jejím synem, teda s tvým strejdou. Divné, co? Že tady teď takhle sedíme a před lety se v křoví přes silnici sbližovali moje matka a tvůj strýc. A bude to ještě divnější, když ti řeknu, že něco podobného zkoušel s mojí matkou i tvůj otec."

„Panebože.“ Cilla se rozesmála, chopila se skleničky a rychle se napila. „Nevymýšlíš si?“

„To je pravda pravdoucí. Samozřejmě ještě předtím než se mamka zaměřila na mého tátu a než se tvůj otec vydal do Hollywoodu za tvou matkou. Složité vztahy, když tak o tom přemýšlím…“

„To teda jo.“

„Docela mě to porazilo, když mi to řekla. Ona se tím bavila, protože to bylo v době, kdy jsem se na střední dostal do jeho třídy. Tehdy mi představa, jak si moje máma vyměňuje sliny s panem McGowanem přišla dost traumatizující.“ Oči se mu vesele zaleskly. „Teď se mi líbí ta posloupnost – syn mé matky se líbá s dcerou tvého otce.“

Kruhy, pomyslela si Cilla. Jak se vše otáčí v kruzích, pochopila, když začala opravovat babiččinu farmu. Teď se připojil další. „Museli být děsně mladí,“ dodala něžně. „Johnnie umřel v osmnácti. Hrozná rána pro Janet i rodiče těch dalších kluků – jeden mrtvý, jeden zmrzačený. Nikdy se z toho nedostala. I ze záběrů a fotek po té události je znát, že byla docela jiná.“

„Když jsem byl dost starý a mohl řídit, matka mě tou nehodou strašila. Občas jsme ve městě zahlédli Jimmyho Hennessyho na vozíku a ona mi vždycky musela připomenout, co se stane, když někdo sedne za volant opilý nebo sjetý, nebo se nechá někým v tom stavu vozit.“

Zavrtěl hlavou a vzal si poslední sousto stejku. „Doteď si v baru nedám bez výčitek ani jedno pivo, když mám pak řídit. Matky člověku vážně dokážou zavařit.“

„On tady pořád bydlí? Ten kluk – teda už ne kluk – co tu nehodu přežil?“

„Ten zemřel loni, nebo už předloni. Nejsem si jistý“

„To se mi nedoneslo.“

„Celý život prožil v jednom domě. Rodiče se o něho starali. Hrozné.“

„Ano. Jeho otec dával Janet za vinu, že sem přitáhla dojem hollywoodské nesmrtelnosti, že synovi všechno dovolila a koupila mu tak rychlé auto…“

„V tom autě jeli ještě další dva, a nikdo je nenutil,“ podotkl Ford. „Nikdo do nich necpal pivo a trávu násilím. Byli mladí a pitomí. Všichni tři. A zaplatili za to strašnou cenu.“

„Ona pak platila jim. To tvrdila moje matka a s takovou hořkostí, že to bude pravda. Janet dala každé rodině těch chlapců značnou sumu peněz. Nikdo se nedověděl jakou, ani moje matka ne. Taky se říkalo, že si farmu nechala kvůli Johnniemu. Na památku. Ze stejného důvodu se ještě desetiletí po její smrti nesměla prodat, ale tomu nevěřím.“

„Čemu věříš?“

„Myslím, že si ji nechala, protože tu byla šťastná, protože tu slyšela svoje myšlenky, i když byly zrovna tíživé a temné.“ S povzdechem se zaklonila v židli. „Nalij mi ještě skleničku, Forde. Bude sice už třetí, a to je můj osobní limit.“

„A co se stane po třetí?“

„To už jsem dlouho nezkoušela, ale pokud mě paměť neklame, tak se z uvolněné a mírně lízlé holky stane opilá, která se bude dožadovat další a ještě další sklenice. Pak už budu děsně opilá, vrhnu se na tebe a ráno se probudím s kocovinou a matnými vzpomínkami na naše sbližování.“

„V tom případě už čtvrtou nedostaneš.“ Dolil jí víno. „Až se my dva sblížíme, musíš mít paměť křišťálově průzračnou.“

„Ale já jsem se ještě nerozhodla, víš?“

„To nevadí, já ano.“ Podepřel si pěstí bradu a zamyšleně si ji prohlížel. „Ty tvoje oči mi nejdou z hlavy, Cillo. Jako by mě vtahovaly.“

„Oči Janet Hardyové.“

„Ne, oči Cilly McGowanové.“

Usmála se a upíjela poslední skleničku. „Chtěla jsem si najít výmluvu – nebo ani to ne – a dneska vůbec nepřijít.“

„Fakt?“

„Fakt. Kvůli tomu, že jsi byl tak panovačný, co se týče mého bydlení.“

„Místo panovačný asi myslíš rozumný. Tak proč jsi teda přišla?“

„Kupování záchodu mě dostalo do prima nálady. Vážně,“ řekla, když kuckal smíchy. „Po dlouhé době jsem totiž našla, co jsem hledala.“

„Našlas, cos hledala v záchodě.“

Teď se musela smát ona. „Našla jsem se v tom, že dávám dohromady rozbité, zanedbané nebo jen omšelé věci, aby zase zářily. Něco vylepšuju a pak je i mně samotné líp. A kvůli dobré náladě jsem se rozhodla přejít silnici. Jsem ráda, že jsem to udělala.“

„Já taky.“

**Když ráno navštívila Fordovu domácí posilovnu,** nezahlédla jeho ani Spocka. Zapnula si iPod a pustila se do cvičení. Věnovala mu poctivou hodinku, během níž se pes několikrát objevil na dvorku, aby zvedl nožičku. Ale po Fordovi nikde ani vidu, ani slechu.

Na masážní trysky a rozkoše není čas, řekla si. Jen když k ní očividně nadšený Spock přiběhl, strávila ještě deset minut jeho drbáním, zatímco s ní chrochtáním a mručením komunikoval. Cvičení, hloupý pes a pěkný den ji dostaly do fajn nálady, a tak svižně doběhla na farmu. Osprchovala se, rychle vypila kávu a zhltla borůvkový jogurt. Připnula si pás s nářadím a její řemeslníci už se začali sjíždět.

Jako každé ráno jim jistou dobu zabralo dohadování a řešení problémů, ale to Cillu pořád bavilo.

„Tu koupelnu budu chtít rozšířit, Buddy,“ řekla a on si podle očekávání zhluboka povzdechl.

„Myslím tu, co používám teď, ne tu dolní.“

„To je teda něco.“

„Už jsem to říkala Mattovi,“ dodala. „Pojďte nahoru, vysvětlím vám, jak to chci.“

Hučel a funěl, ale to čekala a těšila se na to. „Když bude pracovna na půdě a ne z téhle ložnice, rozhodla jsem se ji přebudovat na pánský pokoj s koupelnou. Tahle zeď přijde shodit,“ začala.

Poslouchal, drbal se na hlavě a pokyvoval. „To vás bude něco stát.“

„To vím. Později namaluju detailní plánek, ale na hrubo bych to chtěla asi takhle.“ Otevřela blok, kde už měla náčrt, který vyrobila spolu s Mattem. „Stará vana na nožkách, nově nastříkaná, tu zůstane. Tady je přívod vody, tady odpady. Sem přijde dvojité zapuštěné umyvadlo.“

„Asi sem dáte žulovou desku nebo tak něco.

„Ne, pozinkovanou.“

„Co?“

„Pozinkovaný pult. A támhle bude parní sprcha. Jo, hollywoodské nápady,“ dodala, než mohl něco říct. „Tady záchod ve skleněném boxu. Nakonec to bude ladit se stylem domu, respektovat retro, a Buddy, bude to paráda.“

„Vy jste tady šéf.“

Zazubila se. „Přesně tak.“

Šéfka se pak přesunula ven, aby v dubnovém slunci dokončila nové zábradlí a sloupky.

Když dorazil její otec, měla už postranní části hotové a byla orosená novým potem.

„No, není to hezké?“ prohodil.

„Už se to rýsuje.“

Kývl směrem k domu, odkud se ozývala kakofonie stavebních zvuků. „Zdá se, že tam se taky něco rýsuje.“

„První fáze bourání ukončena. Něco jsem pozměnila, takže se brzo bude bourat i v patře. Zítra dorazí revizor,“ pro štěstí zkřížila dva prsty, „aby schválil hlavní rozvody vody a elektřiny. Pak to teprve rozjedem.“

„Ve městě se o tom už mluví.“

„To věřím.“ Ukázala na silnici. „Je tu i větší provoz. Lidi zpomalují, a dokonce zastavují, aby se podívali. Už mi volali z místních novin kvůli rozhovoru, ale zatím to nechci nechat fotit. Lidi by ještě nedokázali rozeznat, jak to bude vypadat. Tak jsem odpovídala jen po telefonu.“

„Kdy to vyjde?“

„V neděli. Lifestyle. Janet Hardyová pořád táhne.“ Cilla si nadzvedla čepici a hřbetem ruky si otřela čelo. „Tys ji znal, tati. Schvalovala by to?“

„Myslím, že to tady milovala. A měla by radost, že ti to taky přirostlo k srdci a že se tu o něco zasloužíš. To zábradlí stavíš sama?“

„Jo.“

„Netušil jsem, že to umíš. Myslel jsem, že jen naplánuješ a na práci si sháníš lidi.“

„Někdy ano, vlastně většinou. Ráda dělám i sama, zvlášť něco takového. Chci požádat o stavební licenci.“

„Ty… Nepovídej.“

„Začnu v tom podnikat. Tenhle dům? Už se o něm mluví a v budoucnu mi to pomůže. Lidi si možná rádi najmou ženskou, která zrekonstruovala farmu Janet Hardyové, zvlášť když to je její vnučka. A po čase?“ Přimhouřila oči, které se jí teď leskly. „To už mě budou chtít, protože jsem dobrá.“

„Ty tu chceš vážně zůstat.“

Takže tomu nevěřil. A proč by vlastně měl? „Chci. Líbí se mi, jak to tu voní. I celková atmosféra. Co ty, spěcháš někam?“

„Ne.“

„Nechceš si zahrát na zahradnického konzultanta?“ Pomalu se usmál. „Moc rád.“

„Tak já si skočím pro notes.“

Jak se tak procházeli a ona poslouchala, jak popisuje keře kolem a navrhuje nová seskupení, dověděla se o otci něco nového.

Uměl soustředěně poslouchat, váhavě odpovídal a působil jako člověk vyrovnaný sám se sebou.

S úsměvem se zastavil na břehu jezírka. „Tady jsem si párkrát zaplaval. Ty lekníny a rákosy by potřebovaly zkultivovat.“

„Mám to na seznamu. Brian říkal, že bychom sem mohli dát žluté kosatce.“

„To by vypadalo hezky. A támhle bych zasadil vrbu. To by byl takový působivý prvek, kdyby větve splývaly na hladinu.“

Zapisovala si. „Myslela jsem na kamennou lavičku nebo něco jiného k posezení.“ Na něco si vzpomněla a zvedla hlavu. „Tady jsi kdysi líbal matku Forda Sawyera?“

Užasle pootevřel pusu a Cillu potěšilo, jak se ve tvářích začervenal. Mlaskl a znovu se dal do kroku. „Jak ses tohle dověděla?“

„Mám svoje zdroje.“

„Já taky, slyšel jsem, žes na předním dvorku líbala syna Penny Sawyerové.“

„Buddy.“

„Ne přímo, ale od něj to asi pochází.“

„Je to trochu trapné.“

„Trochu,“ souhlasil Gavin.

„Neodpověděl jsi na otázku.“

„Musím přiznat, že jsem se s Penny Quintovou, jak se tehdy jmenovala, líbal víckrát a párkrát i tady. Na střední jsme spolu pár měsíců chodili, než mi zlomila srdce.“

Usmíval se přitom a Cilla musela také. „Střední škola je peklo.“

„Někdy jo. Na lámání srdce došlo támhle vzadu u jezírka. Tehdy jsme se s Penny pohádali – bůhví kvůli čemu – a pak rozešli. A přiznávám taky, že jsem nevěděl, jestli ji mám ještě přemlouvat, nebo vystartovat po tvé matce.“

„Ty mizero.“

„V osmnácti jsou všichni kluci mizerové. Pak jsem Penny načapal, jak se u jezírka líbá s Johnniem.“ Při té vzpomínce si povzdechl. „To byla rána. Moje holka – pořád jsem ji považoval za svoji holku – a jeden z mých nejlepších kámošů. To už bylo za hranicí.“

„Kamarádi nemají dělat do bývalek,“ řekla Cilla. „To platí pořád.“

„Něco jsme si s Johnniem řekli a nakonec se do mě pustila i Penny. Pak se tam objevila tvoje matka. Dramatické scény ji vždycky přitahovaly. Odešel jsem s ní a ona mě utěšovala. To bylo naposled, co jsem s Johnniem mluvil. Naposled a museli jsme se hádat. Toho nikdy nepřestanu litovat.“

Už se neusmíval, na jeho tváři se usadil starý žal. „Dva dny nato se zabil. Další kamarád s ním a Jimmy Hennessy skončil na vozíku. Ten večer jsem měl jet s nimi.“

„To jsem nevěděla.“ Něco se v ní bolestně sevřelo. „To mi nikdo neřekl.“

„V tom autě jsem měl být taky, jenže Johnnie líbal Penny, pohádali jsme se, a tak jsem nejel nikam.“

„Bože.“ Cilla se zachvěla. „Tak to Fordově matce za dost vděčím.“

„Příští podzim jsem šel na vysokou, jak jsem plánoval, po dvou letech mě vyhodili a já se vydal do Hollywoodu. Tam mi dali smlouvu. Myslím, že tvoje matka to se mnou zkusila znova, protože jsem jí částečně připomínal bratra i její matku. Byla ještě příliš mladá, oba jsme byli. Zasnoubili jsme se tajně a rozcházeli veřejně. Pořád dokola několik let. Pak jsme spolu utekli. Ty ses nám narodila už po roce.“ Vzal Cillu kolem ramen. „Ale snažili jsme se, co to šlo. Vím, že to nebylo dobré, ale snažili jsme se.“

„Je to těžké, když víš, že co se stalo, má počátek ve smrti a různých chybách.“

„Ty jsi chyba nikdy nebyla.“

Neodpověděla. Co by taky mohla říct, když opak slyšela už tolikrát. „Tys byl ještě na vysoké, když Janet zemřela?“

„Zrovna jsem dokončil první rok.“

„Neslyšel jsi někdy o někom odsud, s kým Janet něco měla?“

„O Janet a mužích se spekulovalo neustále. Nic výjimečného si nepamatuju, ani že by chodila s někým místním. Proč?“

„Našla jsem dopisy, tati. Dopisy, co jí odsud posílal milenec. Většinou mají místní razítko. Schovávala je. Ten poslední, dost ostrý po tom co se rozešli, byl odeslaný jen deset dní před její smrtí.“

Vraceli se k domu a zastavili se před zadní verandou. „Myslím, že sem přijela, aby si to vyříkali. Podle všeho byla moc zoufalá. Toho muže, ženatého muže, milovala a prožívala s ním vášnivou a bouřlivou aférku asi rok před tím, než city vychladly.“

„Říkáš, že byl místní? A jak se jmenoval?“

„Nepodepisoval se jménem. Ona…“ Cilla si všimla, že stojí blízko otevřeného okna, a tak otce vzala za paži a odvedla stranou. „Psala mu, že je těhotná.“

„Těhotná? Cillo, dělali přece pitvu.“

„To se mohlo ututlat, nebo to nebyla pravda. Pokud ano, jestli se ho tím jen nesnažila udržet, mohli to ututlat schválně. Vyhrožoval jí. V posledním dopise stojí, že Janet škaredě zaplatí, když se pokusí jejich vztah zveřejnit.“

„Ty nechceš věřit, že se zabila sama,“ konstatoval Gavin.

„Na tom už nezáleží, je mrtvá. Ale chci znát pravdu. Zasloužila by si to a já taky. O vraždě a intrikách se spekulovalo celá desetiletí. Třeba lidi měli pravdu.“

„Byla přece závislá, zlato. Závislá žena, která se nesmířila se smrtí svého syna. Nešťastná postava, zářící před kamerou a na jevišti, ale s nenaplněným osobním životem. Po Johnnieho smrti se utápěla v žalu a snažila se ho potlačit prášky a alkoholem.“

„Ale našla si milence a vrátila se sem. Johnnie políbil tvoji dívku, a proto jsi dnes naživu. Chtěla bych zjistit, který okamžik, jaká konkrétní událost ukončila její život. I kdyby si ho nakonec vzala vlastní rukou.“

# 7

*LAS VEGAS 1954*

**Janet před sebou držela dlouhé šaty bez rukávů** a zatočila se u zrcadlové stěny. „Tak co myslíš?“ zeptala se Cilly. „Růžová je elegantní, ale já bych se ráda oblékla do bílého. Každé děvče by se mělo ve svatební den obléknout do bílých šatů.“

„Vypadáš nádherně. Jsi mladá, krásná a působíš šťastně.“

„Ano, to všechno jsem. Je mi devatenáct, jsem filmová hvězda, moje nová deska vede hitparády a k tomu jsem zamilovaná.“ Znovu a znovu se otáčela, až jí zlaté lokny vířily kolem hlavy.

I ve snu její čistá radost naplňovala vzduch a hladila Cillu po kůži.

„Jsem šíleně zamilovaná do nejbáječnějšího a nejhezčího muže na světě. Jsem bohatá, krásná a svět mi v tuhle chvíli leží u nohou.“

„A ještě dlouho bude,“ řekla Cilla. Jen ne dost dlouho. Nikdy to není dost. „Měla bych si ty vlasy sepnout.“

Janet odhodila šaty na postel, kde už ležela zamítnutá róba z růžového hedvábí. „Vypadám tak dospělejší. Ve studiu mi to

nikdy nechtěli dovolit. Nepřáli si, abych už působila jako skutečná žena. Přáli si dívku od vedle a nejlíp pannu.“

Se smíchem si začala stáčet hladké prameny do francouzského uzlu. „A přitom panna nejsem od patnácti.“ Janet se na Cillu zadívala v zrcadle. Pobavenost jako by překryla lehká vrstva hořkosti. „Myslíš, že publiku vadí, že jsem už měla sex?“

„Někomu asi ano, ale je to tvůj život.“

„To sakra je. A moje kariéra. Už chci hrát dospělé role a taky je dostanu. Frankie mi pomůže. Až se vezmeme, bude mi dělat manažera, o všechno se postará.“

„Ano,“ zašeptala Cilla, „to rozhodně.“

„Já vím, co si myslíš.“ Janet v bílém kombiné si dál vlasy spínala sponkami. „Do roka budu žádat o rozvod. Pak díky krátkému smíření podruhé otěhotním. I teď jsem těhotná. Ještě to nevím, ale už ve mně roste Johnnie. Je to teprve týden, nebo tak, ale už tam je. Dnes se všechno mění.“

„Utekli jste do Vegas, aby sis vzala Frankieho Bennetta, který je skoro o deset let starší než ty.“

„Vegas byl můj nápad.“ Janet popadla lak na vlasy a zahalila je do dusivého oblaku. „Asi jsem jim to chtěla nandat. Janet Hardyová a postavy, které zatím hrála, nemohly ani tušit, že nějaké Vegas existuje. Ale tady mě máte – v apartmá ve Flamingo a strojím se na svatbu. A nikdo kromě mě a Frankieho to neví.“

Cilla přešla k oknu a vyhlédla ven.

Dole se třpytil bazén a od jeho okraje se táhl krásný park. Budovy za ním byly malé a omšelé. Zašlé barvy a rozpité obrysy jako na staré fotografii, z níž Cilla sestavovala krajiny svých snů.

„Ještě to zdaleka není to, co jednou přijde. Myslím Vegas.“

„A co přijde?“

„Vezmeš si Bennetta a ve studiu se začnou pořádně ohánět, aby napravili škody. Ale nic vážného se vlastně nestane.

Vypadáte spolu báječně, a to v podstatě stačí. Iluze dvou nádherných, zamilovaných lidí. A pak tu bude první dospělá role Sarah Constantinové ve filmu *Píseň srdce* a taky nominace na Oscara.“

„Ale až po Johnniem. Nejdřív se mi narodí Johnnie. Dokonce i paní Eisenhoverová pošle miminku dárek. A já na chvíli vysadím prášky.“ Klepla na lahvičku na toaletním stolku a teprve pak si zašla pro šaty. „Ještě pořád je možné s tím přestat a je to snazší, když jsem šťastná jako teď.“

„A kdybys tušila, co se stane? Kdybys věděla, že tě Frankie začne podvádět, že prohraje spoustu tvých peněz a ukradne další, že ti do roka zlomí srdce a ty se poprvé pokusíš o sebevraždu, šla bys do toho?“

Janet si oblékla šaty. „Kdyby ne, kde bys byla ty?“ Otočila se k ní zády. „Zapneš mi to?“

„Řekla jsi, nebo později řekneš, že tě matka nabídla studiu jako pannu a že tě film kousek po kousku připravil o nevinnost. A Frankie pak posbíral ty kousky a rozcupoval je na menší.“

„Studio ze mě udělalo hvězdu.“ Připnula si perlové náušnice. „Neutekla jsem, toužila jsem po tom, co mi nabídli, a za to jsem musela něco obětovat. I Frankieho jsem chtěla. Takže co zbývalo, dostal on.“

Zvedla dvě šňůry perel. Cilla pochopila a připnula jí je na šíji.

„Příštích deset let dokážu nejvíc. Přijdou ty nejlepší role. Další desetiletí taky odvedu kus dobré práce, vlastně skoro desetiletí,“ zasmála se. „Kdo by to počítal? Možná potřebuju drama, abych ze sebe vydala to nejlepší. Kdo ví? A koho to zajímá?“

„Mě.“

Janet se k ní s něžným úsměvem obrátila a políbila ji na tvář. „Celý život jsem hledala lásku a dávala ji příliš často a příliš hluboce. Možná že kdybych se tolik nesnažila, našel by se někdo, kdo by mi to oplatil. Ten červený pásek!“ Dotančila k

posteli a odepnula silný rudý pásek ze šatů, které tam pohodila.“ To bude to pravé nakonec a Frankieho oblíbená barva. V červené se mu líbím nejvíc.“

Opásala si šaty jako krev rudým pruhem a nazula si boty stejné barvy. „Jak vypadám?“

„Dokonale.“

„Škoda že tam nemůžeš. Bude tam jen Frankie a já, starý legrační oddávající a dáma, co hraje na spinet. Frankie to bez mého vědomí vyžvaní tisku, a tak se naše fotka před podivnou kapličkou dostane do časopisu *Photoplay*. A pak se rozjede kolotoč,“ zasmála se. „Ale bude to jízda.“

Smála se a smála a Cilla slyšela dozvuk toho smíchu, ještě když se probudila.

**Chtěla si utřídit myšlenky v tichu a bez vyrušování,** a tak větší část příštích dvou dnů strávila přebíráním věcí z kufrů a krabic ve stodole.

Při zběžném pohledu pochopila, že její matka všechno cenné stihla ukořistit. Jen pár pokladů jí uniklo jako téměř pokaždé, protože ve snaze rychle popadnout ty nejzářivější kousky, často přehlédla brilianty mezi smetím.

Například zašlou fotku založenou v knize, na níž je Janet ve vysokém stupni těhotenství na lehátku u jezírka, mávající na fotografa spolu s neskutečně pohledným Rockem Hudsonem. Nebo scénář k filmu *Fialky* – druhá oscarová nominace – zahrabaný v kufru se starými dekami. Našla i hrací skříňku ve tvaru piana, která hrála skladbu „Pro Elišku“, a uvnitř lístek s Janetiným výrazným rukopisem: *Od fohnnieho ke Dni matek, 1961.*

Ke konci deštivého odpoledne měla připravenou hromadu do kontejneru a pár menších krabic, které si chtěla nechat.

Když odvážela první várku na kolečku, zjistila, že déšť ustoupil jasnému slunečnímu svitu a že má dvorek plný lidí. V mokré trávě stál Ford a její zahradník, kteří se na sebe

usmívali, a pak ještě šedovlasý muž v lehké bundě. Od červeného pick-upu k nim mířil chlapík, kterého najala na opravu střechy, za ním šel asi desetiletý chlapec a velký bílý pes.

Po chvilce popocházení a vykukování mezi Fordovýma nohama přiťapal Spock k bílému hafanovi, očichal ho a pak sebou na důkaz odevzdání plácl na záda a nastavil břicho.

„Dobré odpoledne.“ Cleaver z firmy Cleaverovy střechy a okapy kývl na pozdrav. „Měl jsem tady kousek práci, tak jsem vám přijel říct, že začneme zítra, jestli počasí vydrží.“

„To je super.“

„Tohle jsou mí vnuci, Jake a Lester,“ zamrkal na Cillu. „Ale nekoušou.“

„To je dobře.“

„Dědo,“ kluk protočil oči, „Lester je přece můj pes.“

Jakmile si dřepla, aby psa pohladila, vetřel se mezi ně Spock a dělal si nároky na její ruku. Sdělení bylo jasné: Ne, ne, první na řadě jsem já.

Cleaver hlasitě zdravil trojici mužů. „Tommy, ty jeden…,“ úkosem mrkl na vnuka, „… pacholku,“ změnil výrazivo. „Nemysli, že dámu ukecáš, aby to prodala. Dělám tady střechu.“

„Jak se máš, Hanku? Nic nekupuju, jen kontroluju tady kluka.“

„Cillo, to je můj táta.“ Zahradník Brian stiskl otcovo rameno. „Tom Morrow.“

„Je to lišák, slečno McGowanová,“ varoval ji Hank s mrknutím oka, „mějte se na pozoru. Než se nadějete, koupí to a postaví tady dvanáct nových baráků.“

„Na téhle ploše? To sotva šest.“ Tom jí nabídl úsměv a ruku. „Vítejte ve Virginii.“

„Díky. Vy jste stavař?“

„Měním pozemky na obytné a komerční zóny. Tady jste ale zahájila pořádný projekt a najala si dobré firmy. Kromě tady přítomné," zazubil se na Hanka.

„Než se ti dva do sebe pustí," přerušil ho Brian, „rád bych vám dal nějaké plánky na úpravu zahrady. Chcete pomoct s tím kolečkem?"

Cilla zavrtěla hlavou. „To zvládnu. Probírám ve stodole nějaké krámy z půdy. Práce vhodná na deštivý den."

Brian z kolečka vytáhl rozbitý toaster. „Co všechno lidi neschovají…"

„Moje řeč."

„Když mamka umřela, vyklízeli jsme půdu," přidal se Hank, „a našli jsme bednu s rozbitým nádobím a dvanáct dalších plných papírů. Účtenky z obchodu za posledních třicet let a bůhvíco ještě. Ale dávejte pozor, slečno, protože jsme objevili taky dopisy, které jí můj táta posílal z Koreje. Taky schovala všechna naše vysvědčení až po střední školu, a to nás bylo šest děcek. Nikdy nic nevyhodila, ale našly se tam i cenné věci."

„Dám si s tím práci. Nacházím totiž památky na obě rodinné větve."

„No jasně, vždyť tohle byla taky farma McGowanových." Tom se rozhlédl po okolí. „Pamatuju si, jak ji vaše babička někdy v roce 1960 koupila od starého McGowana. Můj táta měl na pozemek spadeno a celý měsíc remcal, že mu ho Hardyová vyfoukla. Pak tvrdil, že tu stejně nevydrží víc než půl roku a že mu ho levně prodá. Ale převezla ho zas. Je to hezké místo," dodal a šťouchl do syna. „Tak se postarej, aby bylo ještě hezčí. Už radši půjdu. Hodně štěstí, slečno. Kdybyste někoho potřebovala doporučit, stačí zavolat."

„Děkuju."

„Už taky musím." Hank se zatahal za kšilt čepice. „A přiveď vnuky na večeři."

„Dědo."

„Ty prokecaj ještě půl hodiny,“ prohodil Brian, když se otec s Hankem vydali k červenému pick-upu. „Já už vážně musím.“ Podal Cille velkou hnědou obálku. „Dejte vědět, jak se vám to zdá a jaké změny byste si přála.“

„Dám, díky.“

Brian vyhodil toaster do kontejneru a ještě ukázal na Forda. „My se uvidíme, Rembrandte.“ Ford se smíchem mávl rukou. „Jasně, Picasso.“

„Rembrandte?“

„Stará historie. Počkat. Ježíši.“ Když mu podala obálku a začala kolečko tlačit po rampě do kontejneru, odstrčil ji. „Cvič si svaly, jak chceš, ale ne když stojím vedle tebe, držím jen papíry a je tu plno chlapů.“

Strčil jí obálku zpátky a pak za ni kolečko vysypal. „I Brian rád kreslil a jednou jsme bůhvíproč začali soutěžit, kdo namaluje víc sprostých obrázků. Načapali nás, když jsme je nechali kolovat po třídě, což nám vysloužilo třídenní propustku.“

„Propustku?“

Nechápavě na ni z rampy shlédl. „Zákaz vstupu do školy. Tys asi nechodila do normální školy.“

„Soukromí učitelé. Kolik vám bylo?“

„Asi čtrnáct. Máma nadávala celou cestu domů, když si pro mě musela přijet, a pak jsem měl dva týdny zaracha. Celé dva týdny! Od té doby jsem si ve škole nic nedovolil.“

„Vsadím se, že jsou ty obrázky někde schované,“ řekla, když sjel s kolečkem z rampy. „A příští generace je najdou na půdě.“

„Myslíš? No, byl v nich příslib a víc než zdravá imaginace. Nechceš se projet?“

„Projet?“

„Dáme si někde večeři, zajdem do kina…“

„Co hrají?“

„Nevím. Kino mě napadlo kvůli popcornu a líbání.“

„To zní dobře,“ rozhodla se. „Tak to kolečko vrať do stodoly a já se zatím umyju.“

**Elektroinstalace prošla revizí** a Cilla teď pozorovala Dobbyho s vnukem, jak opravují štukování v obývacím pokoji. Umění má mnoho forem, uvědomila si, a v těchhle dvou našla párek umělců. Nepůjde to rychle, ale páni, bude to to pravé.

„Děláte taky větší ozdoby?“ zeptala se Dobbyho. „Medailony kolem lustru a rámování oken?“

„Sem tam. To se dneska moc nenosí. Prefabrikáty jsou levnější, to si většina lidí spíš koupí hotové.“

„Já nejsem většina lidí. Sem by se nic přezdobeného nehodilo.“ S rukama v bok se otáčela v obývacím pokoji. „Snad něco jednoduchého, zajímavého. V pánském pokoji nebo v jídelně by to šlo. Nic obrovského,“ přemýšlela nahlas, „žádní andělíčci nebo hrozny vína. Spíš nějaký vzor. Třeba keltský… To by ladilo s McGowanovými i s Moloneyovými.“

„Moloneyovými?“

„Co? Promiňte,“ vyrušené pohlédla na Dobbyho. „Moloneyová bylo pravé příjmení mé babičky, ale matka jí ho hned po narození změnila na Hamiltonová a filmové studio z ní udělalo Hardyovou. Z Gertrude Moloneyové byla Trudy Hamiltonová a pak Janet Hardyová. Jako dítěti jí říkali Trudy,“ dodala a vzpomněla si na dopisy.

„Vážně?“ Dobby zavrtěl hlavou a nabral si lžíci sádry. „Takové pěkné jméno – Trudy.“

„Pro Hollywood málo okázalé. V jednom rozhovoru prozradila, že jakmile si zvykli na Janet, nikdo už jí Trudy neřekl. Ani doma ne. Jen někdy se prý koukla do zrcadla a prohodila Ahoj, Trudy, aby si to připomněla. Takže až vymyslím nějaké štukové vzory, mohli bychom si promluvit, jestli by se hodily do pokoje nahoře.“

„To by šlo.“

„Někde něco vyhledám. Snad by… Pardon,“ řekla, když jí v kapse zazvonil telefon. Vytáhla ho a potlačila povzdech, protože na displeji uviděla matčino číslo. „Promiňte,“ opakovala a vyšla ven.

„Ahoj, mami.“

„Ty myslíš, že se mi to nedonese, že na to nepřijdu?“ Cilla se opřela o sloupek verandy a zadívala se přes silnici na Fordův dům. „Mám se dobře, díky. A ty?“

„Nemáš právo mě kritizovat a soudit. Natož *obviňovat.*“

„V jakém smyslu?“

„Nech si ty narážky, Cillo. Víš dobře, o čem mluvím.“

„To vážně nevím.“ Co Ford asi dělá? napadlo ji. Píše, nebo maluje? Nemění ji právě na bohyni bojovnici? V někoho, kdo by spíš čelil smrtelnému nebezpečí než našponovanému rozpočtu, z něhož bylo třeba zaplatit štukování, nebo hádce s matkou.

„O tom článku v novinách. O tobě a farmě a o mně. V *Associated Press* si ho všimli.“

„Vážně? A to nejsi ráda? Vždyť jde o reklamu.“

„McGowanová se snaží obnovit zanedbané dědictví. Do hluku pil a kladiv říká: Moje babička o Malé farmě vždycky mluvila s láskou, prý ji tohle místo na první pohled zaujalo. A fakt, že dům a pozemek koupila od mého pradědečka, pro mě znamená další silnou vazbu.‘“

„Já vím, co jsem řekla, mami.“

„‚Můj cíl, možná i moje poslání je vzdát hold mému dědictví a kořenům, které tady mám. Zamýšlím nejen zrekonstruovat dům a zvelebit zahradu, ale chci, aby znovu zářily, a to v souladu s místním prostředím a komunitou.‘“

„Zní to trochu nabubřele,“ poznamenala Cilla, „ale sedí to.“

„Ale to pokračuje: Výkladní skříň pro návštěvy hvězd v době slávy Janet Hardyové, pak dokonalé hřiště pro její děti, teď jen oprýskaná stavba, hnijící dřevo a přerostlá tráva kvůli létům nezájmu a zanedbávání, zatímco se Bedelia Hardyová,

dcera Janet, pokoušela jít po stopách hvězdné dráhy své matky. Jak jsi jim něco takového mohla dovolit?“

„Víš dobře, že novináři se kontrolovat nedají.“

„Nepřeju si, abys dávala další rozhovory.“

„A ty bys měla pochopit, že už nemůžeš rozhodovat o tom, co dělám nebo nedělám. Odpíchni se od toho, mami, vždyť víš jak. Žal ti nedovolil se na farmu vracet a tak dál. Hezké chvíle, které jsi tu prožila, zastínila, ne-li vymazala smrt tvojí matky. Získáš tím sympatie a další publicitu.“

Podle dlouhé pauzy Cilla poznala, že matka zvažuje možnosti. „Copak mi to místo mohlo připadat jinak než jako hrobka?“

„Vidíš…“

„Tobě se to jeví jinak, máš to snazší, ani jsi ji nepoznala. Ona je pro tebe jen představa, jako fotografie nebo filmový klip. Pro mě to byl člověk z masa a krve. Moje matka.“

„Správně.“

„Pro všechny by bylo lepší, kdyby ses o rozhovorech poradila se mnou nebo s Mariem. A reportér ze slušného časopisu by měl kvůli dodatku nebo komentáři kontaktovat taky moje lidi. Příště se o to postarej.“

„Jsi nějak brzo vzhůru,“ snažila se Cilla změnit téma.

„Mám kostýmní zkoušku, už teď jsem z toho unavená.“

„Ty jsi přece bojovník. Ale chtěla jsem se tě na něco zeptat. Nevíš, s kým měla Janet vztah asi rok před tím, než zemřela?“

„Romantický? Po Johnnieho smrti nebyla skoro schopná vstát sama z postele. Nebo se napumpovala tak, že se dožadovala lidí a mejdanů. Jednu minutu mě objímala a druhou odstrkovala. Poznamenalo mě to, Cillo, ztratit bratra i matku tak krátce po sobě. Ve skutečnosti jsem přišla o oba, už když zemřel Johnnie.“

Cilla věděla, že když nic jiného, tohle je naprostá a hluboká pravda, a její tón zjihl. „Já vím. Ani si neumím představit, jak to muselo být hrozné.“

„Ne, to nikdo. Zůstala jsem sama, sotva šestnáctiletá a neměla jsem nikoho. Opustila mě, Cillo. Rozhodla se, že mě opustí. A to v tom domě, který tak moc chceš přeměnit ve svatyni.“

„O to se nesnažím. Tak s kým si začala, mami? Tajná aférka se ženatým, která nedopadla dobře, nebo tak něco.“

„Měla aférky, proč by ne? Byla krásná, vitální a potřebovala lásku.“

„A něco konkrétního v tomhle období?“

„Já nevím,“ promluvila Dilly úsečněji. „Snažím se na tu dobu nemyslet. Pro mě to bylo peklo. Proč tě to zajímá? Na co to znova vytahovat? Já všechny ty teorie a spekulace *nenávidím.*“

Našlapuj opatrně, napomenula se Cilla. „Jen zvědavost. Člověk slyší různé řeči a ten poslední rok a půl bydlela tady. Určitě neměla vážnou známost v L. A. A tak dlouho by bez milence asi nevydržela.“

„Muži jí nemohli odolat. Proč by měla ona jim? Všichni ji zklamali, jak to bývá. Chlapi slibují a sliby nedodrží. Podvádějí, kradou a bůhví že nesnesou ženskou, která je úspěšnější než oni.“

„A jak je to mezi tebou a čís… a Mariem?“

„To je výjimka. Konečně mám muže, jakého potřebuju. To máma nedokázala. Nenašla nikoho, kdo by jí byl hoden.“

„Ale nikdy nepřestala hledat,“ pospíšila si Cilla. „Jistě potřebovala útěchu, lásku a podporu, zvlášť po Johnnieho smrti. Možná hledala i tady, ve Virginii.“

„To nevím. Po Johnniem už mě s sebou na farmu nebrala. Říkala, že potřebuje být sama. A mně se tam nechtělo, bylo to moc bolestné, proto jsem tam tolik let nebyla. Je to pořád jak čerstvá rána na srdci.“

Už jsme zase na začátku, pomyslela si Cilla. „Jak říkám, jsem jen zvědavá. Kdyby tě něco nebo někdo napadl, dej vědět. Asi bych tě už neměla zdržovat od zkoušky.“

„Jen ať si počkají! Mario totiž dostal skvělý nápad. Fenomenální a super příležitost pro tebe. Do druhého jednání té show chceme vsunout duet pro nás dvě. Směs písniček mojí matky s jejími klipy a fotkami na plátně za námi. A na závěr dáme ‚Já to zvládnu' a z duetu bude trio. Postavíme ji spolu s námi na jeviště jako Céline Dion Elvise. Mario už jedná s HBO, že by to odvysílali."

„Mami…"

„Potřebujeme tě tady příští týden na zkoušku kvůli kostýmu a choreografii. Ještě promýšlíme skladbu písní, ale to číslo by mělo trvat čtyři minuty. Čtyři báječné minuty, Cillo. Chceme ti dát skutečnou šanci na comeback."

Cilla zavřela oči. Přemýšlela, jestli si má uříznout jazyk, nebo ho pustit na špacír, a pak zvolila něco mezi tím. „Vážím si toho, opravdu, ale nechci se vracet. Ani do Kalifornie, ani profesionálně. Už nechci vystupovat, chci stavět a budovat."

„Můžeš budovat," matčino nadšení přebublalo celý kontinent, „svoji kariéru. A můžeš mi pomoct. Tři Hardyové, Cillo. To bude trhák."

Jenže já jsem McGowanová, napadlo ji. „Já myslím, že v tom líp vynikneš sama. A duet s Janet bude super dojemné číslo."

„Jde o čtyři minuty, Cillo. Můžeš mi snad na pár týdnů věnovat mizerný čtyři minuty za večer. To ti obrátí život naruby a Mario říká…"

„Právě jsem si obrátila život naruby a jsem tady ráda. Už musím jít, mami, mám práci."

„Neopovažuj se…"

Cilla ukončila hovor a strčila mobil zpět do kapsy. Někdo si za jejími zády odkašlal, a když se otočila, uviděla Matta. „Spárování v horní koupelně je hotové. Myslel jsem, že byste to chtěla vidět."

„Jo. Takže zítra můžeme instalovat baterie."

„Přesně tak."

„Dojdu si pro kladivo. Můžeme se pustit do bourání té zdi. Zrovna mám chuť něco zdemolovat.“

**Jen máloco člověka tak uspokojí,** uvažovala Cilla, jako když může něco rozmlátit. Uleví se mu, dostaví se krátké uspokojení, naplní se všemožné temné fantazie. V mnoha směrech je to stejně léčivé jako dobrý sex.

A protože v tu chvíli neměla žádný sex, dobrý nebo špatný, bourání zdí jí přišlo vhod. Sex by mít mohla, přemýšlela cestou ven z domu, zatímco z ní opadával bílý prach. Ford a ty jeho krásné rty to dávali jasně najevo.

Na tohle uvalila jakési moratorium – což byla asi součást jejího převráceného života. Nové místo, nový život, nový styl. Tady nacházela skutečnou Cillu McGowanovou.

A líbila se jí.

Měla v plánu opravit dům, připravit se na získání licence a pustit se do podnikání. Taky odhalit rodinné tajemství. Vkládat mezi to sex se žhavým sousedem nepovažovala za rozumný krok.

No jistě, zrovna musí postávat na verandě, když začala přemýšlet o sexu. Mrazení kdesi hluboko ji ihned přimělo pochybovat, jestli je abstinence opravdu tak potřebná. Byli přece oba dospělí, nezadaní, zaujatí tím druhým. Proč tedy nemohla přejít silnici a navrhnout, aby spolu strávili večer? A dělali něco *energičtějšího,* než jen popíjeli pivo.

Na rovinu. Žádné tanečky, předstírání a iluze. Nepřála by si to tak skutečná Cilla? Zamyšleně naklonila hlavu ke straně a vtom jí z kšiltu čepice začala padat omítka.

Nejspíš by se nejdřív měla osprchovat.

„Jsi slabá a ubohá,“ zašeptala a pobavená sama sebou chtěla obejít dům, aby zkontrolovala zahradníky.

Hluk motoru ji přiměl ohlédnout se. Po silnici se prohnal nablýskaný černý harley a sotva se vytočil v její bráně. Ještě za sebou rozmetával štěrk, ale Cilla už mu běžela naproti.

Jezdec seskočil z motorky, přistál na zjizvených vojenských bagančatech a chytil ji do náruče.

„Ahoj, panenko.“ Prudce s ní zatočil a s nadšením políbil.

# 8

**Kdo to kruci je?** A proč se s ním takhle líbá? Ford držel v ruce kolu, obvyklé pití po kávě a před pivem, a zíral na muže, k němuž se Cilla vinula jako… jako břečtan k dubovému kmeni.

Opravdu měl culík? Vojenské boty? A rukama se spoustou prstenů – prokrista – hnětl Cillin zadek?

„No jen se otoč, kámo. Otoč se, ať si můžu prohlídnout ten tvůj pašáckej obličej.“

Spock na Fordův tón reagoval hlubokým zavrčením.

„Ježíši, on má ruku potetovanou až po rukáv trička. Vidíš? No, vidíš to, co já?“ zdůraznil a Spock temně zamručel.

A co se to leskne? Jasně, ještě náušnice.

„Dej ty ruce pryč, brácho. Dej je dolů nebo…“ Překvapeně se podíval na svou ruku, protože právě rozdrtil plechovku a kola mu pěnila na prstech.

Zajímavé, pomyslel si. On žárlí? Nebyl přece ten typ. Nebo jo? Fajn, na střední škole něco takového párkrát cítil, jednou na vysoké, ale to byla součást dospívání. Přece ho nerozčílí potetovaný chlap s náušnicí, co líbá ženu, kterou zná sotva měsíc?

Tak fajn, možná se mu dostala pod kůži. A Spockovi taky, připustil, protože pes tam stál celý naježený a vrčel. Velkou část mohl připsat své práci a roli, kterou pro ni vymyslel. Jestli

uvažoval majetnicky, byl to víceméně vedlejší produkt jeho práce.

Možná je v tom i víc, ale chlap se přece nerad dívá, jak se žena, se kterou se před pár dny líbal sám, cicmá s nějakým podivným týpkem. Kdyby se aspoň přestala předvádět takhle před ním a odvedla si ho dovnitř, kde…

„A kruci, oni jdou vážně dovnitř.“

**„Nemůžu uvěřit, že jsi tady.“**

„Říkal jsem ti, že to otočím dolů, až bude čas.“

Steve si sklepl tmavé brýle a zadíval se na Cillu přes jejich okraj zasněnýma, hnědýma očima. „Copak jsem na tebe někdy zapomněl?“

„Mám ti sepsat seznam?“

Zasmál se a cestou přes verandu do ní drcl bokem. „Nikdy, když to bylo důležitý. Páni!“ Zastavil se na prahu obývacího pokoje, rozhlédl se po zasychajícím štukování a podlaze pokryté potřísněnými hadry. „Skvělý.“

„Viď? A ještě bude.“

„Hezkej prostor. Podlahy se dají vyčistit? To je ořech?“

„Je.“

„Super.“ Procházel domem a zběžně zdravil řemeslníky, kteří už balili a uklízeli po sobě.

Měl lehký krok a působil chlapecky, ale Cilla věděla, jak vzhled umí klamat. Pod tričkem se rýsovaly vypracované svaly. Steve Chensky si pěstoval figuru s oddaností evangelisty.

Věřila, že kdyby z poloviny tolik úsilí věnoval hudbě, vypracoval by se z živořícího umělce ve skutečnou rockovou hvězdu. Což už mu mnohokrát řekla. Kdyby ji poslechl, jejich životy mohly vzít jiný obrat.

Zastavil se v kuchyni a s brýlemi zaháknutými za tričkem se rozhlédl. „A co plánuješ tady?“

„Koukni.“ Listovala v notesu, usazená na jediné zbývající desce, a našla tu nejlepší skicu budoucí kuchyně.

„Hezký. To je vážně hezký, Cillo. Plynulé přechody, dost pracovního prostoru. Nerezová ocel?“

„Ne. Nechávám restaurovat kuchyňské přístroje z padesátých let. Ty jsou ale úchvatné, Steve. Takže hledám baterie z mědi – něco staromódnějšího.“

„To se prohneš.“

„Jo, ale je to dobrá investice.“

„Žulové desky?“

„Pohrávala jsem si s myšlenkou na hlazený beton, ale sem se hodí jen žula. Ještě jsem ji nevybrala, ale skříňky už mi dělají. Prosklené. Málem jsem kývla na bílou, ale chtěla jsem to teplejší, takže budou z třešňového dřeva.“

„To bude něco.“ Teď do ní žďuchl loktem. „Vždycky jsi měla dobrý vkus.“

„Tys mi otevřel dveře, abych ho mohla využít.“

„Otevřel, ale tys je rozrazila. Cestou do New Yorku jsem to vzal kolem Brentwoodova domu. Ze sentimentu. A pořád vypadá dobře. Tak co, pivo máš?“

Otevřela miniledničku a vytáhla pro každého pivo. „Kdy se musíš vrátit do L. A.?“

„Za pár týdnů. Pracoval bych za ubytování.“

„Vážně? Jsi přijatý.“

„Jako za starých časů,“ řekl a přiťukl si s ní pivem. „Ukaž mi zbytek.“

Ford si dal na čas. Počkal ještě hodinu, než řemeslníci začali odjíždět. Proč by se nemohl jen tak stavit na kus řeči? Zamračil se na harleye, ale když se Spock spiklenecky vyčural na jeho přední pneumatiku, dřepl si a věrného přítele pohladil.

Ne že by na motorce nikdy nejezdil. Svého času se párkrát povozil, tedy spíš jen jednou. Neměl rád hmyz přilepený na zubech.

Ale jezdit by na tom *mohl*, kdyby chtěl.

Strčil si ruce do kapes a odolal pokušení otestovat pneumatiku kopnutím. Zaslechl hudbu, tentokrát odvazový rock, a místo ke vchodu se vydal za jejím zvukem dozadu za dům.

Byli usazení na schodech s několika lahvemi piva a sáčkem Doritos s jeho oblíbenou příchutí. Cilla se s hlavou opřenou o sloupek verandy hlasitě smála. Její smích se nesl i přes hudbu a zasáhl Forda až v břiše.

Tetovaný chlápek se na ni usmíval způsobem, který naznačoval cit, intimitu a společnou minulost.

„Ty se nikdy nezměníš. Co kdybys… Ahoj, Forde."

„Ahoj."

Spock prkenně došel k tetovanému. „Steve, to je můj soused přes silnici Ford a tohle Spock. Steve si sem zajel z New Yorku na cestě do Los Angeles."

„Ahoj, ahoj, jak se vede?" Rukou s prsteny podrbal Spockovu velkou hlavu a Ford se otráveně ušklíbl, když ji jeho věrný přítel láskyplně položil na Steveovo koleno.

„Dáš si pivo?" zeptal se Steve a podrbal Spockovi celé tělo.

„Jasně. To jezdíš na harleyi přes celé Státy?"

„Jedinej způsob cestování." Steve otevřel pivo a podal ho Fordovi. „To je moje opravdová láska, ta holka tam venku, až tady na Cillu."

Cilla si odfrkla. „Vidím, že motorku zase dáváš na první místo."

„Ta mě nikdy neopustí jako ty." Steve plácl Cillu do kolena. „My dva jsme se kdysi vzali."

„Ty a motorka?"

Taková poznámka Stevea upřímně rozesmála. „S tou jsme pořád svoji. S Cillou jsme byli manželé."

„Jo, asi pět minut."

„Ale jdi, nejmíň patnáct. Zaber si schod," vyzval ho Steve.

Zdvořilé a rozumné by bylo vycouvat a odejít. Sakra práce, jestli Ford hodlal být rozumný a zdvořilý. Posadil se. Vyčítavý

pohled, který věnoval Spockovi, donutil psa svěsit hlavu. „Takže ty žiješ v L. A.?“

„To je moje město.“

„Steve rekonstruuje domy,“ řekla Cilla. „Jednou potřeboval zaměstnat otroka, tak vzal mě. Zalíbilo se mi to, tak mě přibral i na další zakázku.“

„To jste byli manželé?“

„Ale ne, až hodně let po tom.“

„Když jsme byli manželé, psala jsi scénář.“

„Ne, tehdy jsem jen něco nahrávala, psát jsem začala později.“

„No jo, to jsme spolupracovali na jednom programu. Snažil jsem se přivydělat a sehnat kontakty, abych se s kapelou odrazil od země.“

„Takže jsi muzikant.“ To ještě chybělo.

„Právě teď jsem licencovaný stavař, co bokem hraje na kytaru a má jednu věc na HGTV.“

„*Rock the Home,*“ dodala Cilla. „Pořad o přestavbách, kde se diváci naučí, jak co udělat a vylepšit. Je to pojmenované po Steveově firmě.“

Chlap z televize, to taky chybělo.

„V době muzikantských začátků jsem se živil přestavbami,“ pokračoval Steve. „Přemluvil jsem Cillu, aby moji první financovala, protože jsem si všiml, že trh s nemovitostmi jde nahoru. A narazil jsem na zlatou žílu. Ten viktoriánský barák přes cestu je tvůj?“

„Jo.“

„Hezkej. Nevíte, kde se tady dá sehnat pizza?“ Slovo ‚pizza‘ přimělo Spocka zvednout hlavu a předvést šťastný taneček. „Myslíš restauraci, nebo donášku?“

„Jasně že donášku. Zvu vás.“

„Někde mám číslo na poslíčka,“ řekla Cilla. „Oblohu jako obvykle?“

„Držím se toho nejlepšího.“

„Forde?“

„To, co si dáš ty.“

„Tak já jim zavolám.“

Zašla dovnitř a Steve si lokl piva. „Dům jsi opravil sám?“

„Ne, už jsem ho tak koupil.“

„Čím se živíš tam na druhý straně silnice?“

„Kreslím komiksy.“

„Nekecej!“ Steve žduchl Forda pivem do ramene. „Něco jako *Temný rytíř*, nebo *Z pekla?“*

„Spíš ten rytíř než Campbell. Čteš to?“

„Jako kluk jsem je hltal k snídani, obědu i večeři, až pozdějc jsem objevil komiksový romány. Možná znám i něco od tebe. Co… kurňa, ty seš Ford Sawyer?“ Jeho hnědé oči se klukovsky rozzářily v úžasu. „Zatraceně, ty seš Seeker!“

Možná to nebude zas až takový pitomec, napadlo Forda. „Jo, to jsem.“

„To je neskutečný. Omrkni tohle.“ Steve už stál, stahoval si tričko a otáčel se zády k Fordovi. Nad levou lopatkou mezi jiným dekorativním tetováním měl podobiznu Seekera.

„No… teda.“ Fordův jinak aktivní mozek jako by na chvíli vypnul.

„Tvůj typek je absolutně boží. Prostě totálně dobrej. On trpí a já to *cítím.“* Steve se uhodil pěstí do hrudníku. „Ale jde dál. Sebere se a pokračuje, dělá, co musí. A ještě mizera dokáže procházet zdí! Kam chodíš na ty nápady?“

„Ježíši, Steve, snad se zase nesvlíkáš?“ napomenula ho Cilla.

„Kristepane, ty tu máš přes ulici Forda Sawyera. Bože, dyť to je Seeker.“

Cilla si prohlédla Steveovo tetování, na které si přes rameno klepal prstem. „Kdy toho hodláš nechat?“

„Až celý moje tělo bude vyprávět příběh, holka. Tebe mám ještě pořád na zadku.“

„Hlavně si nestahuj kalhoty,“ řekla, protože ho znala. „Pizza tu bude tak do půl hodiny.“

„Tak já si dám sprchu.“ Steve žduchl Forda do ramene a krátce podrbal Spocka. „Tohle je teda vážně paráda.“

Když za ním zaklaply síťové dveře, Ford se zadíval na své pivo. „Tak to bylo vážně podivný.“

„To je prostě Steve.“

„Za kterého jsi byla pět minut provdaná.“

„Fakticky pět měsíců.“ Znovu se posadila a natáhla si dlouhé nohy. „Hledáš příběh?“

„To si nemůžu nechat ujít.“

„Vlastně není moc co vyprávět. Potkali jsme se a klaplo to. On chtěl být rocková hvězda a já se v sedmnácti pokoušela o comeback jako herečka, ačkoli jsem o to moc nestála. Steve byl přesný opak toho, co se ode mě čekalo. Takže byl perfektní.“

„Hodná holka a zlobivej kluk.“

„Tak nějak. Až na to, že já nebyla zas tak hodná a on tak zlej. Měli jsme se rádi, nasmáli se spolu a užívali si dobrý sex. Co víc si může člověk přát? Takže jakmile mi bylo osmnáct, utekli jsme a vzali se. Zhruba za pět minut jsme nechápali proč.“

Se smíchem zaklonila hlavu. „Nechtěli jsme žít v manželství, ani jeden s druhým, ani s nikým jiným. Chtěli jsme být kamarádi, užívat si světa a možná sem tam toho sexu. Tak jsme to napravili, než došlo k nějaké větší škodě, a proto se máme pořád rádi. Je to nejlepší kámoš, co jsem kdy měla. Nejstálejší a nejsolidnější, i přes to tetování.“

„Nikdy tě nezklamal.“

Cilla na něho pohlédla a přikývla. „Ani jednou jedinkrát. Nemohla bych se pustit do tohohle projektu nebýt Stevea. On mě to naučil. Patří k páté generaci stavbařů. Jeho rocková kariéra byla zčásti taková rebelie proti té tradici. Něco jako: Kruci, já mlátím do kytary, ne kladivem. Nakonec pochopil, že to s tím kladivem umí o moc líp.

Na první zakázku jsem mu půjčila. Šlo o ubohý domek na jihu L. A. Udělal z něho pohádkovou chaloupku, vyplatil mě a

koupil další. Když mi nabídl, ať se připojím, zkusila jsem to a jedno vedlo k druhému. Teď má Steve vlastní společnost a televizní pořad. Opravuje prosté domky, ale taky milionářské usedlosti. Otvírá pobočku v New Yorku a jeho show se možná bude vysílat i na východním pobřeží. Právě tam byl kvůli práci a cestou do L. A. to otočil sem.“

„A má tě vytetovanou na zadku.“

„Jen kvůli starým dobrým časům. Ty máš?“

„Tetování?“ Cítil se skoro trapně. „Ne. Ty?“

Pousmála se a napila se piva. „I za pět minut manželství se stane hodně věcí.“

Ford nakonec jedl pizzu a lámal si hlavu, jaké tetování a na jakém místě si Cilla zvolila.

Ta představa mu nedávala klid. Usoudil, že by i Brid měla nějaké mít. Když se vrátil domů, studování a vybírání různých symbolů ho zaměstnalo natolik, že se nemusel tolik trápit myšlenkou, jestli Cilla se Stevem probírá stavební plány, nebo zkouší ten dobrý sex.

Ve dvě ráno už se mu klížily oči a docházela energie. I tak ho přemohla zvědavost a ještě se šel oknem podívat na protější dům. Pak se pomalu usmál, protože viděl, jak světlo baterky prořezává tmu směrem ke stodole.

Jestli Steve bivakuje tam, dobrý sex se dneska nekoná.

**„Slyšíš to?“** Steve šťouchancem probudil Cillu, což bylo snadné, protože sdíleli jeden spacák.

„Co? Ne. Buď zticha.“ Otočila se a přísahala, že další noc Stevea vystrnadí jinam.

„Něco jsem zaslechl, něco jako zasténání dveří v hororovém filmu. Měli bysme se tam podívat.“

„Víš, co jsem řekla, když jsi mi předtím nabízel sex?“

„Že ne.“

„Tak to teď platí taky a spi už.“

„Nechápu, jak můžeš usnout v takovým tichu.“ Obracel se tak dlouho, až na něho zavrčela. „Potřebuješ aspoň přístroj, co vyrábí umělý hluk.“

„Ne, jen tě potřebuju dostat ze svýho spacáku.“

„Drsná.“ Políbil ji na temeno hlavy. „Budeš litovat, až sem z hor přiběhne maniak se sekáčkem na maso.“

„Až to přijde, omluvím se ti. Teď zmlkni a vypadni. V sedm přijedou řemeslníci.“

**Zdobené mosazné čelo postele** rytmicky naráželo do červené stěny a zvuky nárazů podtrhávaly její slastné výkřiky. Měsíční světlo ozařovalo křišťálově modré oči, teď v rozkoši zmatnělé, jak do ní pronikal. Pak zpěvavě vykřikla jeho jméno a její tělo pod ním ztuhlo.

Forde. Forde.

*Hej, Forde.*

Probudil se s úctyhodnou ranní erekcí, oslněný sluncem a s pocitem trapnosti, že ho volá Steve. Ale to vědomí mu od erekce alespoň rychle pomohlo.

Šel se vyklonit z okna. „Vydrž.“ Rychle si natáhl džíny a klopýtal dolů po schodech.

„Mám vdolky,“ řekl Steve na uvítanou.

„Co?“

„Hej, chlape, tos ještě chrněl?“

Ford chvíli zíral na Steveův přátelský úsměv, pak na krabici z cukrárny. „Kafe.“

„Rozumím.“ Ford se obrátil, motal se směrem ke kuchyni a Steve ho následoval. „Skvělej dům, vážně. Dobře využitej prostor, správná volba materiálů. Myslel jsem, že už jsi vzhůru, když k tobě Cilla šla cvičit, a že vyměním vdolky za chvilku ve tvojí posilovně.“

„Tak fajn.“ Ford postavil hrnek pod kávovar a stiskl tlačítko, pak otevřel krabici od Stevea. Vůně ho zasáhla silou blesku.

„Kafe a cukr.“ Steve se zubil, když Ford popadl vdolek se želé. „Nejlepší začátek dne, hned po sexu.“

Ford zamručel a vytáhl druhý hrnek.

„Dneska je u Cilly rušno, tak jsem vypadl pro pečivo. Chlapi na stavbách vdolky milujou. Koukni na svýho psa.“

Ford mrkl z okna, za nímž Spock pobíhal, skákal a čenichal v trávě. „No jo, kočky.“

„Cože?“

„Honí kočky. Ty, co vidí jen on.“

„No jo, mizera, to fakt dělá.“ Steve si zahákl palce za opasek a zubil se z okna. „Takže neva, když si ráno zacvičím s Cillou, nebo mám přijít později? Nenaruším ti program?“

„V pohodě.“ Cukr v krvi pootevřel Fordovi oči a první doušek kávy dokázal zbytek. „Myslel jsem, že dneska budeš spát dýl. Včera jsi měl dlouhý den a ve stodole taky asi není pohodlno.“

„Dlouhý dny mám rád.“ Steve si vzal kávu, co mu Ford podal, a přilil do ní nabízené mléko. „V jaké stodole? V Cillině? Ta by mě nevyhnala do stodoly. Přepustila mi kousek spacáku.“

„Aha.“ Kruci. „Pracoval jsem do noci a viděl tě tam jít. Tak jsem myslel…“

„Já tam nešel. Chlape, tam je tma jak v pytli, jsem městskej kluk.“ Naklonil hlavu ke straně. „Tys tam někoho viděl?“

„Světlo baterky. Asi. Ale bylo pozdě, možná jsem…“

„Houby!“ Steve uhodil Forda do ramene tak silně, až ho odstrčil. „Já jí říkal, že jsem něco zaslechl! Ale ona furt ‚ticho a spi‘. Kolik bylo?“

„Už nevím, asi kolem druhé.“

„To sedí. Někdo šel do stodoly? To se tam musíme mrknout.“

„Kruci.“ Ford se mračil do kávy. „Asi jo. Ale nejdřív si vezmu triko a boty.“

„Můžu nahoru? Jinak bydlím na farmě.“

„Jak chceš.“ Bylo otravné přátelit se s chlapem, který spal se ženskou, s níž chtěl spát sám. Ale nějak nešlo protestovat. „Takže… to sis asi nevzal vlastní spacák…“

„Jsem zvyklej na hotely. S barem, pokojovou službou a měkkýma matracema. To Cilla je takovej trempík. Nemáš náhodou nějakej navíc?“

„No vlastně…“

„A kruci! Páni, to je Cilla.“

Než mohl Ford reagovat, vešel Steve do jeho pracovny a hnal se ke skicám rozvěšeným kolem.

„SuperCilla. Týbrďo.“ Steve klepl najeden z obrázků. „Jsou skvělý a ty génius. To ale nepatří do Seekera.“

„Ne. Nová postava, nová série. Právě jsem začal.“

„S Cillou jako… co? Modelem? A ví o tom?“

„Jo, dohodli jsme se.“

Steve přikývl a dál se zubil na obrázky. „Včera jsem měl tušení, jak jsi přišel. Ale když vidím tohle… Už chápu, proč mě odmítla.“

„Ona…“ Ford v duchu vítězoslavně zvedl pěst. „Takže vy dva ne…“

„Cesta je volná, chlape. Řeknu to na rovinu. Dělat jí to, je jedna věc, pokud souhlasí, ale provést jí něco, zas jiná. Takže dávej bacha, nebo tě zaškrtím. Jinak je to se mnou v klidu.“

Ford si prohlížel Steveovu tvář a pochopil, že každé slovo je čistá pravda. „Chápu. Ještě musím najít boty.“

Steve nakoukl i do koupelny a do Fordovy ložnice. „Máš tady dobrý světlo, ale nechápu, že s tím už něco neděláš.“

„S čím? Se světlem?“

„Ale ne.“ Steve vrtěl hlavou a Ford si navlékal triko. „S Cillou. Proč nejdeš na věc? Poznal bych to. Vždyť už tady bydlí přes měsíc.“

„Hele, neuraz se, ale to není tvoje věc.“

„Neurážím. Jen bych to rád pochopil, protože mi na nikom nezáleží víc. Ne že by byla jako ségra, to by bylo uhnutý vzhledem k okolnostem…“

Ford si sedl na postel a obouval se. „Dáma na to chce jít pomalu, tak to dělám. Nic víc.“

„To zní solidně. Líbíš se mi, takže ti něco povím. Ona je docela nezlomná, drží se, pere se s tím, co přijde, ale má v sobě hluboký místa a v některých dost bolesti. Takže opatrně.“

„Nepouštěla by se do toho, co právě dělá, kdyby neměla bolavá místa.“

„Fajn, tak budem chlapi a zkontrolujem stodolu.“

**Cilla si právě rovnala záda** ve své budoucí komoře s prádelnou. Jak předpokládala, staré zažloutlé linoleum zakrývalo poškrábanou, ale opravitelnou dřevěnou podlahu. Radši by si nahoře hrála s elektrickým nářadím, ale větší smysl mělo poprat se s tímhle. Tesař ji právě nepotřeboval, zvlášť když měl po ruce Stevea, a tak…

V tu chvíli ho zahlédla oknem, jak si to s Fordem štrádují ke stodole, takže očividně nahoře nebyl. Odložila nářadí, protože musela zjistit, proč se někde prochází, místo aby dělal dozor při přestavbě pánského pokoje.

Stodola byla dokořán, když tam dorazila, a pánové se právě dohadovali, kdo z nich vyšplhá po žebříku do patra.

„Co to kruci děláte?“

„Rozhlížíme se,“ řekl Steve. „Nechybí ti tu něco?“

„Ne, a proč by mělo?“

„Ford v noci viděl, jak se sem někdo plíží.“

„Neřekl jsem ‚plíží‘. Viděl jsem někoho s baterkou.“

„Když v noci lezeš na cizí pozemek s baterkou, tak se plížíš.“ Steve ukázal na Cillu. „Říkal jsem ti, že něco slyším.“

Cilla zavrtěla hlavou a otočila se k Fordovi. „Na takovou vzdálenost nemůžeš v noci vidět, jak se někdo plíží do stodoly.“

„I když definici plížení beru, viděl jsem jen kužel světla z baterky, jak se pohybuje ke stodole.“

„To mohl být odraz. Měsíční světlo nebo tak něco.“

„Ještě poznám světlo baterky.“

„A navíc,“ přerušil ho Steve, „vrata vrzaly, když jsem otvíral. Ten samej zvuk jsem slyšel včera. Někdo tady byl. A ty tady máš kupu krámů.“

„A je naprosto jasný, že kupa zůstala.“

„Možná ale něco chybí,“ zdůraznil Ford. „Je to hodně inventáře. Snad jsi to i rovnala, ale pochybuju, že víš přesně, co tu je a kde to bylo.“

„Fajn, to asi nevím.“ Dala si ruce v bok a rozhlédla se po stozích a hromádkách. Opravdu ty krabice naskládala takhle? Odsunula rozbité houpací křeslo doleva? Jak si to měla kruci pamatovat?

„Ještě to musím projít, ale zatím jsem nic zvlášť cenného nenašla. Jasně,“ pokračovala, než se mohl ozvat Steve, „i lžička, co si Janet strkala do pusy, může být pro někoho důvodem ke vloupání.“

„Kdo ví, že tady máš nějaké věci?“

„Každý,“ odpověděl Ford za Cillu. „V domě pracuje fůra lidí a všichni viděli, jak to sem vozí, nebo i pomáhali. A mohli to říct někomu dalšímu.“

„Seženu zámek.“

„Dobrý nápad. A co ty dopisy?“

„Jaké dopisy?“ chtěl vědět Steve.

„Řekla jsi kromě mě někomu o dopisech z půdy?“

„Otci, ale ten by sotva…“

„Tys našla na půdě dopisy?“ přerušil je Steve. „Tajné dopisy? Páni, to je jako z mystery show na BBC.“

„To ty ale nesleduješ.“

„Jen když jsou tam britský kočky. Jaký dopisy?“

„Dopisy určené babičce. Od muže, se kterým měla poměr asi rok před smrtí. Jo, tajné, schovávala je. Řekla jsem o tom

Fordovi a tátovi, který to možná svěřil své ženě, ale jinak určitě ne.“ Aspoň v to doufala. „Až na to…“ Odfrkla si. „Když jsem o tom s tátou mluvila, stáli jsme u otevřeného okna. Poodešli jsme, ale jestli byl někdo blízko, mohl něco zaslechnout.“

Promnula si oči. „Jsem pitomá. A včera jsem zkusila vytáhnout z matky, jestli měla Janet před smrtí nějaké milence tady odsud. Mohla něco prozradit, kdyby měla chuť, a navíc je na mě naštvaná.“

Steve se natáhl a poplácal ji po rameni. „To není nic nového, panenko.“

„Já vím, ale v tom rozpoložení sem mohla někoho poslat, aby vyšťoural, jestli tu nezbylo něco cenného.“

„Tak dej ty dopisy, nebo o co jiného by ses bála, ke mně. Tam je nikdo hledat nebude,“ řekl Ford, když se zamračila.

„Možná. Musím si to promyslet.“

„V každým případě můžem vyloučit maniaka se sekáčkem,“ řekl Steve. „Nebo budeme moct, až Ford vyleze nahoru a zjistí, jestli tam nejsou nějaký mrtvoly nebo aspoň jejich části.“

„Proboha živého.“ Cilla se obrátila k žebříku.

Ford ji zadržel a odstrčil. „Vylezu tam sám.“

Na každé příčce zkoušel svou váhu, protože měl dojem, že si brzo přeláme kosti na betonové podlaze. Nahoře od plic zaklel.

„Co je tam?“ volala Cilla.

„Ale jen tříska. Tady není vůbec nic, ani jediná hlava námezdního zemědělce.“

Když slezl, vzala ho Cilla za ruku a trhla sebou, protože uviděla, jak velkou třísku si vrazil do dlaně. „Je to hluboko. Pojď dovnitř, vytáhnu ji.“

„To není…“

„A zatímco si budete hrát na doktora, já si připnu nářadí a půjdu dělat chlapskou práci.“

Cilla se po něm ohlédla. „Už bylo načase.“

„Musel jsem to oběhnout s vdolky. Tak zatím,“ řekl Fordovi a odešel.

„On ti přinesl vdolky?“ zeptala se Cilla.

„Jo. Úplatek za použití posilovny.“

„Hm. Pojď do domu i s tím kusem mého žebříku. Tak to tě nejspíš i probudil.“

„Hádáš správně.“ Ford za sebou zavřel vrata stodoly. „Z velmi zajímavého snu o tobě v červené ložnici na mosazné posteli. Ale vdolky mi to skoro vynahradily.“

„Steve věří na kouzelnou moc vdolků. Co jsem to dělala v červené ložnici?“

„Těžko popsat, ale předvedl bych ti to.“

Zadívala se mu do výrazně zelených očí se zlatými kroužky. „Já nemám červenou ložnici. A ty taky ne.“

„Jdu koupit červenou barvu.“

Se smíchem se natáhla po dveřích komory, ale v tu ránu se ocitla zády přilepená ke stěně. Znovu ji překvapilo, jak nebezpečné jsou ty jeho rty. Stejné rty, které se tak kouzelně usmívají nebo klidně vyprávějí o běžných věcech. A pak se přitisknou k jejím a její tělo jako když zachvátí horečka.

Ještě ji lehce kousl do spodního rtu a pak se odtáhl. „Myslel jsem, že do té stodoly jde v noci Steve. Nocovat.“

„Proč by měl spát ve stodole?“ Ještě chvíli trvalo, než se jí v mozku spojily přepálené obvody. „Aha. Jsme přece dospělí, Forde. Nebudu ho posílat do stodoly.“

„Jo, to jsem pochopil, ale půjčím mu svůj starý spacák. Nepoužil jsem ho asi od patnácti, protože spaní na podlaze už pro mě nějak ztratilo kouzlo. Bude se mu líbit, je na něm Spiderman.“

„Ty máš spacák se Spidermanem?“

„Dostal jsem ho k osmým narozeninám. Byla to bomba a nikdy pro mě neztratil kouzlo.“ Sklonil se, lehce ji políbil a otevřel dveře za jejími zády. „A jsem rád, že jsem ho našel, aby měl Steve kde spát.“

„Hezká sousedská výpomoc.“

„Ne tak docela.“

„Otevřela lékárničku a prohlédla si její obsah. „Mám tu všechno. Jdeme zase ven, na světlo.“ Vyšli na verandu a Cilla naznačila, aby si sedl. Namočila kousek vaty v peroxidu a očistila mu ránu.

„Žádná výpomoc,“ pokračoval Ford, „ale čistě sobecké důvody. Nechci, aby s tebou spal.“

Zvedla oči k jeho upřenému pohledu a zatím dezinfikovala jehlu a pinzetu. „Vážně?“

„Kdybys s ním začala spát, měl bych smůlu.“

„A jak víš, že nespím?“

„Protože chceš spát se mnou. Jau!“ Podíval se na dlaň a na otvor, který jehlou vyrobila. „Ježíši.“

„Je to hluboko, nedá se to vytlačit, a jehla potřebuje místo. Vydrž. A když chci spát s tebou, proč nespím?“

Podezíravě se zadíval na jehlu. „Protože nejsi připravená. Počkám, dokud nebudeš. Ale – už mě s tím nepíchej – když čekám, nehodlám se koukat, jak spíš s jiným, i kdyby na paměť starých časů. Chci se tě dotýkat, Cillo, všude. A chci, abys na to myslela.“

„Takže půjčíš Steveovi oblíbený spacák, abych o tom mohla přemýšlet a nepodlehla zatím pudům a nespala s někým, kdo je po ruce.“

„Tak nějak.“

„Koukni na to.“

Otočil hlavu, kam ukazovala. Pak ucítil krátkou, ostrou bolest a zaklel, ale Cilla už držela třísku v zoubcích pinzety. „Chceš suvenýr?“

„Ani ne, díky.“

„Tak hotovo.“ Sbalila lékárničku, popadla ho za vlasy a lačně se přisála k jeho rtům. Pak rychle polibek ukončila a zvedla se. „Abys taky měl o čem přemýšlet, zatímco čekáš.“

S chladným úsměvem vešla do domu a nechala za sebou zaklapnout sítové dveře.

# 9

**Cilla už si tak zvykla na auta** zpomalující a zastavující na konci příjezdové cesty, že je ani neregistrovala. Zvědavci ani otravové, co si farmu fotili, by neměli být problém. Dřív nebo později si na její přítomnost zvyknou, a tak se rozhodla je buďto ignorovat, nebo jim sem tam i zamávat.

Chtěla se stát součástí místní komunity, a proto svůj záměr také demonstrovala. Nakupovala v místním supermarketu, najímala firmy z kraje a většinu materiálu sháněla z místních zdrojů. Klevetila s prodavačkami, s dodavateli a dávala autogramy těm, kteří v ní ještě viděli televizní Katie.

I odstranění staré brány brala jako symbol a vyjádření svých úmyslů. Dala na instinkt i na Fordovu radu a hned na začátek příjezdové cesty vysadila okrasné třešně. Teď stála na začátku budoucí aleje a prohlížela si výsledek. Nový život. Až příští jaro znovu rozkvetou, bude tady a uvidí je. Zadívala se na dům. Kolem poroste nová zahrada, mladé stromy, ale i velkolepá stará magnolie. Její magnolie, pomyslela si, s voskově bílými, sladce vonícími květy. Dům bude čerstvě natřený, na verandě křesílko a směsice květin v květináčích. A pokud z rozpočtu ještě něco vymáčkne, bude hustý trávník protínat dlažba v přírodních odstínech.

Až se sem lidé zajedou podívat, pak proto, aby obdivovali krásný dům v hezkém prostředí, a ne aby se divili, co ta ženská z Hollywoodu dělá s domem, kde Janet Hardyová spolykala přespříliš pilulek a zapila je vodkou.

Ustoupila stranou, protože zaslechla přijíždět auto, a ohlédla se za troubením malé červené hondy, která brzdila u krajnice.

Chvíli jí trvalo – a cítila se provinile – než poznala hezkou blondýnku ve tříčtvrtečních kalhotách a vyšívané halence, která z auta vyskočila.

„Ahoj.“ Angela McGowanová, nevlastní sestra, už k ní běžela s otevřenou náručí.

„Angie.“ Cillu zahalila svěží vůně, když ji dívka popadla do náručí. „Ty ses dala ostříhat! Ukaž se mi. No ne. Už mě neobjímej, jsem špinavá.“

„To jsi.“ Angie se se smíchem odtáhla a zadívala se na Cillu velkýma oříškovýma očima. Očima jejího otce. Tedy jejich otce. „A jsi trochu cítit.“ Rozzářená Angie tiskla Cille ruce. „Jak to že jsi přitom tak krásná?“

„Ty vypadáš báječně.“ Cilla přejela konečky prstů po Angieiných střapatých vlasech. „Jsou tak kraťoučké.“

„Ráno jsem za pár sekund učesaná.“ Angie zatřepala hlavou, světlé vlasy zavířily a zase se vrátily na své místo. „A bylo to skoro zadarmo.“

„Je to super. Co tady děláš? Myslela jsem, že jsi na koleji.“

„Semestr skončil, tak budu chvíli doma. Nemůžu uvěřit, že jsi tady ty! A tohle,“ ukázala na dům. „Že tu fakt žiješ, opravuješ to a tak podobně.“

„Ještě tu bude hodně práce.“

„Ty stromy jsou moc pěkné. O moc hezčí než ta stará brána.“ Angie se dotkla převislé větvičky s růžovými kvítky. „Každý mluví o tom, co se tu děje. Jsem doma teprve den a už mi z toho zvoní v uších.“

„Dobré, nebo špatné řeči?“

„Proč by neměly být dobré?“ Angie naklonila hlavu ke straně. „Tohle místo vypadalo hrozně. Ještě pořád to není ono, ale už s ním něco děláš. Nikdo jiný se o to nestaral. Je to těžké? Nemyslím práci, to je jasné. Spíš život a bydlení tady.“

„Není.“ Angie se musela zeptat a Cilla věděla, že o ni má opravdovou starost. „Vlastně je to snadné. Cítím se být na tom správném místě víc než kdy předtím. Je to hodně zvláštní.“

„Ne, není. Každý má někde svoje místo, ale jen ti šťastní ho najdou. Tys měla štěstí.“

„Asi jo.“ Angie viděla věci ze světlejší stránky, uvědomila si Cilla. Jako její otec. Jako *jejich* otec, opravila se v duchu. „Chceš se podívat dovnitř? Je tam děsný zmatek, ale děláme pokroky.“

„Ráda bych, ale někdy jindy, jsem na cestě za kamarády. Jen jsem se stavila, jestli tě nezahlídnu, a taky jsem měla štěstí. Takže jestli… Ach ne.“

Cilla sledovala směr jejího pohledu k bílé dodávce, která zrovna zastavila u silnice.

„Ty víš, kdo to je?“ zeptala se. „To auto už jsem tady viděla několikrát.“

„Jo, pan Hennessy. Jeho syn byl…“

„Vím, ten co se zmrzačil při nehodě s Johnniem. Zůstaň tady.“

„Bože, Cillo, nechoď tam.“ Angie ji popadla za paži. „Je to hrozný a zlý člověk. Já vím, že je děsné, co se mu stalo, ale on nás nenávidí.“

„Nás?“

„Nás všechny. Táta říká, že jsou to nějaké psychické asociace. Měla bys mu jít z cesty.“

„On přece stojí na mojí, Angie.“

Cilla se vydala k vozu, a ještě než došla ke dveřím řidiče, setkala se s hořkým pohledem v úzké tváři se stisknutými rty. Dodávka s rampou, všimla si, pro převážení invalidního vozíku.

Díky tomu měl řidič vyvýšené sedadlo, zíral na ni shora a dostával ji tím do nevýhodné pozice.

„Pane Hennessy, dobrý den, já jsem Cilla McGowanová.“

„Já vím, kdo jste. Vypadáte přesně jako ona.“

„Bylo mi moc líto, když jsem slyšela, že váš syn loni zemřel.“

„Toho jsem ztratil už v roce 1972, kdy mu ten zmetek od vás rozdrtil páteř. Opilej, zfetovanej, co se staral jen o sebe. Vychovali ho tak, aby mu na nikom jiným nezáleželo.“

„Snad. Ti tři kluci za tu noční jízdu hrozně zaplatili. Nemůžu ani…“

„Nejste o nic lepší než ona. Moc si o sobě myslíte, že máte peníze a že vám lidi polezou do zadku.“

Soucit s tím člověkem začal pomalu mizet. „Ani mě neznáte.“

„Že ne? Znám tu vaši rodinu a váš typ lidí moc dobře. Myslíte, že se můžete vrátit na místo, kde se kurvila, nechala děcka zvlčet a připravila mýho syna o ruce a nohy a pak o život?“ Jeho vztek na ni dorážel v krátkých záškubech jako ruka kostlivce. „Že můžete koupit prkna a barvu a tím zakrýt, jak to místo páchne? Měl jsem to tu vypálit už před lety. Spálit to na prach.“

„Je to jen dům, pane Hennessy, jenom dřevo a sklo.“ A vy, pomyslela si už chladně, jste naprostý cvok.

„Je stejně prokletý jako ona. A jako vy.“ Uplivl si z okna a málem se Cille trefil na boty. „Vraťte se, odkud jste přitáhla. Takový jako vy tady nechceme.“

Vycouval tak prudce, že musela uskočit. Uklouzla na svahu, ztratila rovnováhu a přepadla na kolena. To už k ní běžela Angie.

„Jsi v pořádku? Ježíši! On tě uhodil, že jo?“

„Ne, ne.“ Ale ještě přimhouřenýma očima sledovala odjíždějící vůz. „Nic mi není.“

„Zavolám policii.“ Angie se chvěla rozhořčením a vytáhla z kapsy jasně růžový mobil. „A plivnul na tebe! Viděla jsem to. A málem tě přejel a…“

„Nedělej to.“ Cilla se dotkla telefonu, když ho Angie rozevřela. „Nech to být.“ Vzdychla si a promnula si kolena. „Prostě to nech být.“

„Jsi zraněná? Dopadla jsi tak tvrdě. Musíme se na to podívat.“

„Jsem v pořádku, mamko.“

„Ale vážně – zavezu tě k domu a kouknem na to. Ten starej mizera.“

„Koleno je v pořádku. Nejsem zraněná, jen naštvaná.“

Angie si pro uklidnění několikrát zhluboka vydechla a přitom si Cillu prohlížela. „Nevypadáš naštvaně.“

„Věř mi. Prý se tu kurvila, děti zvlčely, prokletá rodina. Pitomec.“

Angie se zasmála. „To už je lepší. Dovezu tě k domu a nehádej se.“

„Tak jo, díky. K tobě se chová taky tak?“ zeptala se Cilla cestou k autu.

„Jen vrčí, mumlá a spaluje nás pohledem. Žádné plivání. Jednou vystartoval na tátu. A znáš někoho soucitnějšího než on? Přece není za nic odpovědný jen proto, že se kamarádil s jeho synem a s ostatními. Dokonce s nimi ani *nebyl*. A vezmi si, že tys ještě chodila po houbách.“

„To bude něco jako: Hříchy vašich otců na vaše hlavy. Pokud ho baví jezdit okolo, zastavovat a tiše zuřit, ať si to dělá.“

Na konci cesty Cilla vystoupila, také se zhluboka nadechla a už věděla, že se cítí líp, jakoby uklidněná Angieinou přítomností. „Díky.“

„Ještě chci vidět tvoje koleno.“

„Nic s ním nemám.“ Aby to dokázala a trochu zvedla náladu, předvedla na trávě pár rychlých tanečních kroků, až z toho zrůžověla a rozesmála Angie.

„Tak to jsi asi vážně v pořádku.“

„Hezký, panenko.“ Steve se objevil na verandě s odhaleným tetováním a nářadím u pasu. „A kdopak je tahle kamarádka?“

„Žádná kamarádka,“ řekla Angie, „ale sestra.“

„Angela McGowanová, Steve Chensky. Steve je kamarád z L. A. Pár dní mi tu pomáhá.“

„Možná i dýl,“ usmál se mnohoznačně.

„Angie právě dorazila z koleje a jede za přáteli.“

„A už mám zpoždění. Řekni mu o Hennessym,“ nařídila a rychle nastupovala do auta.

„O kom?“

„Řeknu a dobře se bav.“

„Budu se snažit a brzo zase přijedu. Těšilo mě, Steve.“ Mávla z okna, hladce se otočila a odjela. „Tvoje ségra je kost.“

„Vždyť je málem pod zákonem, tak ruce pryč.“

„Málem není úplně. Člověk ty vaše geny musí milovat.“

„Ne, ne, to nemusí. A jakpak to jde nahoře?“

„Děsný vedro. Co nejdřív je potřeba instalovat větrák, ale jinak to jde. Vem si nářadí, kotě, dokud je světlo.“

„Hned tam budu.“

**S vedrem měl** pravdu. Cilla měla dojem, že vypotila několik litrů, než konečně navečer odepnula pás s nářadím. Dopřála si dlouhou vlažnou koupel v téměř dokončené koupelně, kde ještě chyběly nátěry a osvětlení. Přitom zatoužila po obřím sendviči.

Později ho jedla o samotě na zadní verandě a místo přerostlé trávy si představovala kvetoucí keře, okrasné stromy a barevné rostliny. V duchu viděla kamennou lavičku pod rozložitým platanem a dláždění z cihel či břidlice v patiu a na cestičkách. Vrbu nad jezírkem, stín červeného javoru a zářivou krásu magnolií.

Není to prokleté místo, říkala si a mnula ztuhlé koleno. Jen dlouho zanedbávané, ale ne prokleté i navzdory řečem zahořklého starce.

Postaví altán a pak přiletí ptáci. Vyseje květinové záhony, jen co přijde na to, co tu dobře pokvete – a přiláká další ptáky a taky motýly, kteří se nad ní budou třepotat, až půjde řezat květy do vázy.

Koupí si psa a ten se bude honit za klacíky, veverkami a králíky a ona zas bude honit jeho ze záhonků. Možná by se mohla podívat, jestli někde sežene tak neodolatelně ošklivého jako Spock.

Uspořádá nějaký ten večírek s barevnými lampiony a hudbou. Lidé se budou procházet domem a zahradou a všechno se zaplní zvuky a pohybem. Pulzováním, tlukotem srdcí a hlasy.

A ona se bude každé ráno probouzet doma. Ve svém domově.

Zadívala se na papírový tácek na klíně, když na něj pleskla první slza. „Bože, co je?“ otírala si rukama vlhké tváře a pak si přitiskla dlaň na prsa, kde ji tížilo. „Co to je?“

Seděla opuštěná na rozpadlé verandě u zpustlé zahrady a slunce zapadalo za hory. Pak se poddala vzlykům. Krize, co musela přijít, uvědomila si.

Lidi, psi, barevné lampiony? To spíš zase selže. Ne, dům nebyl prokletý. Měl solidní základy i kostru. Nebyla prokletá spíš ona? Udělala někdy něco, na čem záleželo? Dokončila něco? Ani tohle nezvládne. Na prohry je největší expert.

„Přestaň. Nech těch *volovin.*“

Spolkla další slzy a vstala. Popadla tácek s nedojedeným sendvičem a šla jej dovnitř vyhodit. Pomalu dýchala a tak dlouho si oplachovala obličej studenou vodou, až slzy utopila. Už klidnější vyšla do patra a zakryla make-upem pozůstatky pláče. Pak našla knihu o Gatsbym.

Zanesla ji přes ulici a zaklepala na Fordovy dveře.

„To se hodí,“ řekl, když přišel otevřít. Spock se přestal klepat, jako že skočí na případného vetřelce, a utíkal se přitisknout k Cilliným nohám. „Právě jsem hledal záminku, proč se vydat na farmu. Seděl jsem za domem, aby to nevypadalo, že tě pořád sleduju.“

Vešla dovnitř a podala mu knihu. „Říkals, že to tu můžu nechat.“

„Jistě. Tam jsou ty dopisy?“

„Ano.“ Pes na ni stále láskyplně civěl, a tak si dřepla, aby ho chvíli všude hladila. „Mám takovou divnou náladu, že je právě teď u sebe nechci.“

„O. K.“

„Mohl by sis je někdy přečíst, abych slyšela i jiný názor?“

„To je úleva. Teď nebudu muset každý den svádět boj mezi zvědavostí a slušností. Uložím je v pracovně. Mohla bys na chvilku nahoru? Možná se ti moje obrázky budou líbit.“

„Dobře.“ Neklid, napadlo ji. Byla neklidná, podrážděná a trochu ji bolela hlava. Raději by se měla něčím zaměstnat. „Proč ne?“

„Dáš si pivo, nebo víno?“

„Ne, nic.“ Alkohol v krizi nebyl dobrý nápad.

„Kde je Steve? Už je to doba, co jsem zaslechl jeho motorku.“

„Vyrazil si. Prý potřebuje akci. Možná si s někým ze stavby zahraje kulečník. A nejspíš doufá, že uspěje u jedné zahradnice jménem Shanna.“

„S tou jsem toho hodně zažil, ale ne takhle,“ dodal rychle. „Kamarádíme se odmalička. Já, ona, Bri a Matt.“

„To je hezké. Je pěkné mít kamaráda z dětství. No páni!“

Měl tam dvě velké nástěnky plné obrázků. Samé akční pózy, uvědomila si. Výskoky, pochod, otočky. A na všech vypadala – protože ta tvář se nedala zpochybnit – tak silná, rozhodná, statečná a dokonalá.

Přesně tak, jak se teď vůbec necítila.

„Uvažuju o tetování. Nějak jsem se na tom zasekl. Potřebuju domyslet jaké a kde.“ Strčil si ruce do zadních kapes a kriticky si prohlížel svoje kresby. „Vzadu pod pasem, na lopatce, nebo na rameni? Chtělo by to nějaký malý symbol a někde, kde by to nebylo vidět na Cass. Nebo ještě líp. Cass ho vůbec nemá, objeví se, až když se změní v Brid. Pak to nebude jen symbol, ale součást zdroje její síly.“

Přimhouřenýma očima si prohlížel skici. „Musím na to přijít, než začnu kreslit jednotlivé stránky. Příběh už nahrubo mám a líbí se mi. Půjde to, ale…“

Ford se ohlédl, protože Spock začal kňučet, a proud jeho myšlenek se rozsypal na prach. Cilla měla tváře zmáčené slzami.

„Bože ne. Pitomost. Co? Proč?“

„Promiň, promiň. Myslela jsem, že je to pryč.“ Couvala a otírala si oči. „Musím jít.“

„Ne, ne.“ Možná měl právě díru v žaludku, ale za ruku ji popadl pevně. „Co se děje? Co jsem udělal?“

„Všechno. Nic.“

„Tak co?“

„Všechno, na čem záleží. Nic jsi neudělal. O tebe nejde. To já, jen já. A tohle nejsem já,“ ukázala divoce na obrázky. Její gesto a tón přiměly Spocka odplížit se do pelíšku. „Taková já vůbec nejsem. Vždyť ani neseberu odvahu, abych se s tebou vyspala. A víš proč?“

„To by mě moc zajímalo.“

„Protože bych to pokazila a zničila a pak si neměla s kým povídat. Já nedokážu udržet nic. Všechno zbabrám, ve všem selžu.“

„Podle mě ne.“ Zmateně vrtěl hlavou. „Kde se to v tobě bere?“

„Ze života, z minulosti. O tom nemůžeš nic vědět.“

„Tak mi to řekni.“

„Proboha, byla jsem odepsaná už *ve dvanácti*. Měla jsem možnosti a prostor a podělala jsem to. Selhala jsem.“

„To jsou blbosti.“ Jeho věcný tón uklidňoval víc než projevy lítosti. „Snad tomu nevěříš?“

„Je jedno, čemu věřím – opravdu, ale když ti někdo dokola opakuje, žes to pokazila, začneš tomu věřit. Ta pitomá show byla jako moje rodina a domov a pak bác! Bylo po všem. Nedalo se to vrátit, ani práce ne. Pak přišly koncerty a živá

vystoupení, ale to nešlo. Tréma, návaly paniky, nezvládla jsem to. A prášky jsem odmítala.“

„Jaké prášky?“

„Bože.“ Přitiskla si prsty na víčka a byla vděčná, že už necítí slzy. Spock se zase přiloudal z rohu a položil jí k nohám napůl okousaného medvídka. „Můj manažer, matka, všichni. Potřebuješ něco na uklidnění, jen abys mohla vystoupit, abys mohla dál vydělávat peníze a udržet se ve veřejném povědomí. Ale nedokázala jsem to, nešlo to a byl konec. Pak přišly špatné filmy a hrozné recenze a snad ještě horší bylo, že pak už se nepsalo nic. A k tomu Steve.“

Celá napružená rozhodila rukama a přecházela kolem. „Vrhla jsem se do manželství už v osmnácti, protože se konečně našel někdo, kdo mě miloval, staral se a chápal mě. Ale ani to jsem nezvládla.

Zkusila jsem studovat, ale nesnášela jsem to. Byla jsem průměrná a připadala si hloupě. Nebyla jsem připravená, že tolik lidí počítá s mým nezdarem, tak jsem to dokázala. Splnila jsem jejich nejhorší očekávání. Po prvním semestru jsem odpadla. Pak přišlo jen nějaké dabování a podřadné roličky. Psala jsem scénář, ale ani to mi nešlo. Fotit? Možná. Kdepak. Díky seriálu jsem měla peníze a taky díky tátovi – což jsem zjistila až později – který se postaral, aby právně patřily jen mně, až budu plnoletá.

Už ve čtrnácti jsem chodila na terapie a v šestnácti uvažovala o sebevraždě. Horká vana, růžové svíčky, hudba a břitva. Až na to, že jsem vlezla do vany a cítila, jaká je to pitomost. Nechtěla jsem umřít, tak jsem se jenom vykoupala. Zkoušela jsem různé věci. Třeba mi půjde dělat manažerku, říkala jsem si, nebo choreografii. Cokoli. Zkoušela jsem to a vybouchla jsem. Já nic neumím. Nic nedodělám.“

„Dej si pauzu,“ nařídil Ford tak přísně, až zamrkala. „Bylas roztomilé děcko. Hezké, talentované televizní dítě.“

„To jistě.“

„Mlč na chvilku. Nevím, jak tyhle věci přesně fungují, ale mám pocit, že se ten seriál prostě vyčerpal.“

„A dost.“

„Nikdo už nebral v úvahu seriálové dítě, které s tou show vyrostlo a muselo mít pocit, že pak přišlo o rodinu. Jako by osiřelo. Kdo by si ale myslel, že je to jeho vina?“

„Já. To jsem si vážně myslela. Je to blbost, ale…“

„Každého, kdo nabízí čtrnáctileté holce sedativa, aby mohla vystupovat, by měli zastřelit. V tomhle bych neznal bratra.

Za tohle se taky nesmíš obviňovat. Promiň, ale zatím máš čistý štít,“ pokračoval, zatímco na něj zírala. „Vysoká nevyšla, psaní, fotografování – cokoli. To není selhání, Cillo, ale jen hledání. Zkoumání možností. Manželství sice nefungovalo, ale dokázali jste zůstat kamarádi, opravdoví kamarádi. To je prohra? Mně to spíš přijde jako velké plus. A co ty opravené domy v Kalifornii? Když člověk narazí na problém, musí ho vyřešit.“

„Máš pravdu.“ Prohrábla si vlasy a klidněji se nadechla.

„Vlastně jde všechno docela dobře.“

„Promiň, nechápu, proč jsem to na tebe všechno vybalila. Před chvílí na mě přišla menší krize a myslela jsem, že už je pryč. Ty obrázky to bůhvíproč znova nastartovaly.“

Sehnula se a pohladila Spocka, protože ji dál starostlivě pozoroval. Pak zvedla potrhaného medvídka. „To je hnusné.“

„Jo. Už nějakou dobu ho tahá a dává jen lidem, co má moc rád.“

„Hm.“ Naklonila se a líbla Spocka na čenich. „Díky, zlato. Ale radši si ho vezmi zpátky.“

Zavrtěl pahýlem ocasu, jako by říkal: Krize zažehnána, a pak si medvěda odnesl zpět do pelechu.

„A co vyvolalo tu krizi předtím?“

„Ach bože.“

Poodešla od Forda i obrázků a zadívala se z okna. Slunce se schovalo za hory a ozařovalo jejich majestátní vrcholky. Pohled na jejich vznešenost uklidňoval.

„Dneska se tu stavila moje nevlastní sestra Angie, kterou někde uvnitř považuju za tu pravou dceru mého otce. Sebe tak nevidím a asi to je pro mě snazší. Takže dorazila – hezká, chytrá, veselá – prima holka, ale zas ne nesnesitelně prima. Přitom jsem vztah s ní nebo s nevlastní matkou nikdy zvlášť neutužovala. Pohled nebo vhodný dárek k Vánocům a narozeninám, to bylo vše. Ani jsem ji hned nepoznala, protože se ostříhala, a docela mě to rozhodilo. Cítila jsem se trapně ztuhlá a provinilá, takže jsem ztuhla ještě víc, kdežto ona ne. Jen švitořila, šťastná, že mě vidí, bez předstírání nebo účelově."

Cilla si vzdychla, otrávená sama sebou. Připadala si jak přerostlé ufňukané děcko, které nezvládá, že všechno jde dobře. „Měla jsem radost z odstraněné brány, že je to symbolické, a z nových stromků. Jako že se otvírám světu, zapouštím kořeny a těším se na budoucnost. Vlastně mi připomněla, že lidi jen přehlížím a kloužu v těch vztazích jako kamínek po hladině. Jako bych se nedokázala ponořit."

„Možná zatím spíš jen šlapeš vodu."

Ohlédla se. Vypadal v tom starém triku, džínech a s rozcuchanými vlasy tak dobře. „Možná. Jenže zatímco jsme tam stály, zastavil u cesty pan Hennessy. Jeho auto už jsem tam několikrát viděla a Angie ho hned poznala."

Otočila se docela. „Věděl jsi, že si vyléval zlost i na mém otci a jeho rodině?"

„Ne. Nebo možná jo. Je to nepříjemný člověk."

„To jsem zjistila, hned jak jsem k němu došla. Obviňuje mě i celou rodinu z toho, co se stalo jeho synovi. Dům je prý prokletý, já jsem stejná kurva jako babička a tak dále. Dokonce na mě plivnul."

„Hajzl."

„Taky myslím. Pak se tak rychle rozjel, až jsem upadla a Angie se celá vyplašila.“

„Mělas zavolat poldy, aby mu domluvili.“

„Že mi nemá plivat na boty? Radši bych se měla postarat, aby znova nedostal šanci. Nebudu se omlouvat za to, co se mu stalo ještě před mým narozením. Myslela jsem, že mám zlost, a šla to ze sebe dostat při práci. Později to na mě znova dolehlo a výsledkem byl nechutný záchvat sebelítosti, co jsem ti předvedla.“

„Řekl bych spíš menší záchvat, což jen dokládá, že jsi na sebe tvrdá. Já o přestavbách nic nevím, ale už trochu znám stavařku odnaproti, a to není žádná padavka. Je chytrá, statečná a o něco se snaží. Asi není obdařená magickou silou jako bohyně, ale…,“ klepl na jeden z obrázků, „tohle je ona. Tohle jsi ty, Cillo. Takhle tě totiž vidím.“ Sundal jednu skicu Brid s dvouhlavou palicí v obou rukách a s odhodlaným výrazem.

„Vezmi si to a někde pověs. Až zase přijde krize, koukni se na to. Tohle jsi ty.“

„Musím říct, že jsi první, kdo ve mně vidí bohyni bojovnici.“

„Ona není jen to.“

Cilla zvedla oči od obrázku. Znovu pocítila stah na prsou, ale jiný než před náporem slz. Jako by se v ní spíš něco nového otvíralo. „Díky i za všechno ostatní. Na oplátku.“

Otočila se a Fordovi hned poskočil pulz, protože si vzadu povytáhla košili a odhalila místo nad páskem kalhot. Tam spatřil tři tmavě modré propletené spirály.

To nastartovalo jeho libido, ale také intelekt. „Keltský symbol pro ženskou sílu. Dívka, matka, stařena.“

Koukla na něho přes rameno a povytáhla obočí. „Ty jsi ale vzdělaný!“

„Studoval jsem to.“ Přistoupil blíž, aby si tetování líp prohlédl. „A zrovna tohle se mi pro Brid zatím líbilo nejvíc – neskutečné.“

„Měla by ho mít na paži.“

„Cože? Promiň, jsem nějak roztržitý.“

„Na bicepsu.“ Cilla se obrátila a zaťala sval na ruce. „Působí to silněji. Asi ne tak sexy, ale silněji. A jestli se to má objevit až při její transformaci, udělá to větší dojem.“

„Tys mě poslouchala.“

„Ty mě taky.“ Natáhla ruku a dotkla se jeho tváře. „Jsi v tom dobrý.“

„Fajn, tak abychom rychle vypadli z domu.“

„Ano?“

„Jo, protože bych tě jinak začal lákat do postele a pak bychom se trápili, jestli to nebylo jen proto, žes měla zrovna špatný den a já byl po ruce. Žádné pocity nejistoty a trapnosti nechci. Takže… jdeme na zmrzlinu.“

Další slovo, které přimělo Spocka opustit medvídka a vyskočit z pelechu.

Cilla Forda s úsměvem pohladila. „Ale já chci, abys mě lákal do postele.“

„Jo? Tak radši mlč. Zmrzlina. Hned.“

Popadl ji za ruku a táhl ven. Pes závodil, kdo bude dřív u dveří, a nestihl je předběhnout. „Ty jsi zvláštní chlap, Forde.“

„Často nerozumím sám sobě.“

# 10

**Podle Steveova názoru** se nic nemohlo vyrovnat jízdě noční krajinou, když mohl v klidu kroužit zatáčky a cítit vlahý vítr. Zabodovat u sexy brunetky Shanny by to ještě vylepšilo, ale i tam měl docela úspěch.

Vždycky existuje nějaké příště.

Už dostal ochutnat a cítil, že vrchovatý talíř bude stejně skvělý jako první sousto. Jo. Zazubil se do větru. Příště.

Právě teď se mu jízda po opuštěné silnici po troše piva, kulečníku, zábavě a předehře se Shannou zdála naprosto dokonalá. Udělal dobře, že se na pár týdnů vydal za Cillou.

Ale že si vzala velké sousto, bavil se v duchu. Komplikovaný, osobně důležitý projekt, ale pro ni ten pravý. To jasně poznal z toho, co říkala. Najde se v něm, přesně jak potřebovala.

Mohl by si pro ni vyhradit další týden nebo i deset dní. Tahle rekonstrukce už ho pěkně vtáhla a chtěl v ní pokračovat o něco déle. A pobýt se Cillou, aby viděl, jak staví základy svého nového života.

A taky to dotáhnout se Shannou, když bude šance.

Týden by měl stačit, pomyslel si, když zatáčel na příjezdovou cestu k farmě. Potom už ho venkovské kouzlo Shenandoah Valley možná omrzí. Bude potřebovat energii města, a třebaže ho New York na krátkou dobu bavil, ve třpytu L. A. viděl i svůj milovaný domov.

Cilla ne. Steve se letmo zadíval na auto zaparkované u mírně stoupající cesty. Pro ni to bylo jen město. Možná i proto se neměli brát. Už tehdy hledala cestu ven, kdežto on zpátky. Nakonec oba měli to své.

Blížil se k domu a usmál se, že mu nechala na verandě a v jednom pokoji rozsvíceno. Celá ona – nikdy nezapomínala na milé detaily.

Světlo v okně mu připomnělo, že už musejí být tak dvě hodiny po půlnoci, a zvuk motoru v tom tichu působil jako tornádo. Nejspíš ji nevzbudí – když Cilla usne, tak tvrdě – ale i tak vypne motor a k domu dojede setrvačností.

Polohlasem si prozpěvoval. Seskočil z harleye a zbytek cesty ke stodole ho vedl. Sundal si helmu, připnul ji na řidítka a pak opatrně otevřel vrzající vrata. Reflektor stroje nechal svítit, aby

se ve tmě zorientoval. Říhl si, což mu připomnělo coronu, kterou večer pil, a pak kopl do stojanu. Jak natočil přední kolo, světlo dopadlo na uskladněné bedny. Byly otevřené, víka vpadlá a všude kolem poházené papíry a fotografie.

„Kruci."

Přistoupil blíž, aby se lépe podíval. Nezaslechl nic, neviděl nic, pocítil jen krátkou drtivou bolest, než se skácel tváří na betonovou podlahu.

**První krátkou poradu s Mattem** si Cilla odbyla už v sedm ráno. Další měla v plánu s elektrikářem a instalatérem, jenže stála o Steveovu přítomnost. Chtěla ho využít, dokud byl po ruce.

A také ho s sebou potřebovala na nákupy, jako poradce při výběru dlažby, nářadí, baterií a dřeva na obklady. V sedm třicet se dům zaplnil rámusem pil, kladiv a rádia, a protože ji napadlo, že Steve šel nejspíš pozdě spát, slitovala se a zanesla mu šálek kávy do ložnice, kde nocoval ve spacáku se Spidermanem.

Uviděla, že je Spidey prázdný, a dlouze si vydechla. „Tak to měl někdo štěstí," zamumlala a cestou dolů kafe vypila.

Popadla seznamy, poznámky a kabelku. Vyšla z domu, právě když dorazila zahradnická parta. Cilla povytáhla obočí, protože zahlédla Shannu. Tak s kým to Steve vlastně zabodoval? podivila se. Shanna mávla na pozdrav a s kávou z automatu přišla blíž.

„Dobrý ráno. Brian jel ještě vyměřit jinou zahradu a dorazí o něco později."

„Fajn. Já jedu pro nějaký materiál, budete mě k něčemu potřebovat?"

„Jsme v pohodě. Ale až se vrátíš, zajdi za námi. Dneska začínáme s hrubou prací na patiu a cestách." Shanna se ohlédla na dům. „Je Steve dneska mezi živými?"

„Ještě jsem ho neviděla."

„To mě nepřekvapuje.“ Posunula si čepici na uzlu z tmavých vlasů a usmála se. „Zůstali jsme tam včera do zavíračky. Ale že umí tancovat.“

„To umí.“

„Je to zlatíčko. Dovedl mě domů, abych byla v bezpečí, a ani netlačil – nebo ne tak moc – jestli může dovnitř. Možná měl, kdoví?“ Houkavě se rozesmála.

„On s tebou nezůstal?“

„Ne.“ Shanna se přestala smát. „Dojel v pořádku domů?“

„Já nevím. Nenašla jsem ho, tak jsem myslela…“ Cilla trhla ramenem a zacinkala klíči. „Půjdu se podívat, jestli má ve stodole motorku.“

Shanna se k ní přidala. „Byl v pohodě, když jsme se loučili. Chci říct, že zas tolik nepil. Snad dvě piva za večer. A já bydlím jen dvacet minut odsud.“

„Možná je někde v domě.“ Žaludek se jí cestou ke stodole stáhl strachy. „Třeba jsme se jen minuli.“

Sluneční paprsky pronikly do stodoly a zavířily v kotoučích prachu. Cilla zamrkala, aby oči přivykly šeru, a pocítila další vlnu úzkosti, když hned nezahlédla harleye.

Šla dál a uviděla překocené bedny, jejich rozsypaný obsah, povalené houpací křeslo a pak motorku – převrácenou, s řidítky vzhůru, jako by jezdec dostal smyk. Pod jejím těžkým tělem s rozhozenýma rukama a nohama ležel Steve.

„Ach bože.“ Přiskočila k němu a společně se Shannou motorku zvedly. Měl krví potřísněné vlasy a poraněnou, zmodralou tvář. Cilla mu přitiskla prsty na krční tepnu a rozechvěla se, když ucítila slabý tep. „Žije. Má pulz. Volej…“

„Volám.“ Shanna ve dřepu namačkala na mobilu 911. „Neměly bysme ho přikrýt, neměly bysme.

„Řekni, ať spěchají. Nehýbej s ním.“ Cilla vyskočila a hnala se do domu.

**Obyčejně dokázal zaspat** všechno, ale křik se Fordovi postupně dral do podvědomí a zvuk sirény ho vyburcoval úplně. V polospánku si to nedokázal pospojovat, a tak se vykulil z postele a doklopýtal na verandu. Se zívnutím se zadíval naproti a zatoužil zhmotnit si hrnek kávy jen silou vůle. Pohled na sanitku před farmou ho ale bleskem probudil. Když hned Cillu nikde neviděl, v panice se vrhl dovnitř pro oblečení.

Přeběhl silnici i Cillinu příjezdovou cestu a snažil se na nic nemyslet. Jedna jediná hrozná myšlenka by řetězově vyvolala další. Prodral se hloučkem dělníků a vyslovil její jméno jako modlitbu.

Pak ji uviděl stát vedle nosítek a srdce mu opět začalo bít. Vzápětí ucítil stah v žaludku, protože na nosítkách rozeznal Stevea.

„Pojedu s ním, jedu s ním.“ Její hlas hystericky přeskakoval. „Ať není sám.“ Držela se kraje lehátka jako klíště, zatímco ho nesli k sanitce.

Strach v jejích očích zasáhl Forda do morku kostí. „Pojedu za vámi, Cillo. Budu tam.“

„Neprobouzí se. Nemůžou ho probrat.“ Než jí v tom někdo mohl zabránit, naskočila do sanitky.

Vzal si na starost Cillinu kabelku, kterou mu podala uplakaná Shanna.

„Byl ve stodole,“ řekla přerývaně a pro útěchu se schoulila v jeho náruči. „Ležel na zemi pod motorkou. Všude krev.“

„To nic, Shanno, to nic. To bude určitě dobré. Zjistím, jak na tom je.“

„Zavolej mi, prosím.“

„Co nejdřív.“

Po divoké jízdě do nemocnice běžel Ford s kabelkou chodbami na ARO a vůbec si nestihl připadat hloupě.

Cillu našel, jak bezmocně stojí za zavřenými dvojitými dveřmi.

„Chtěli jeho anamnézu, aspoň co si pamatuju. Kdo si má všechno pamatovat?“ Dotýkala se límečku košile, jako by se potřebovala alespoň něčeho držet. „Ale znala jsem jeho krevní skupinu. A-negativní. Vzpomněla jsem si.“

„To je fajn. Pojďme si sednout.“

„Nechtějí mě tam pustit. Nemůžu se u něj posadit. A neprobírá se.“

Ford ji vzal pevně kolem ramen a vedl ode dveří k židlím. Sám si nesedl, ale dřepl si před ni, aby si viděli do očí. „Ošetřují ho. Postarají se o něj.“

„Krvácel. Na hlavě, na tváři. Ležel tam a krvácel. Nemám ponětí jak dlouho.“

„Pověz, co se stalo.“

„Já to *nevím!*“ Přitiskla si dlaně k ústům a začala pohupovat trupem. „Já nevím. Nebyl ve svém pokoji, tak mě napadlo…, prostě jsem si myslela, že si někde užívá. To je všechno. Málem jsem odjela. Bože, málem jsem odjela a nehledala ho. Mohl tam být ještě o několik hodin dýl.“

„Dýchej,“ řekl ostře a pevně jí stiskl ruce. „Podívej se na mě a zhluboka dýchej.“

Poslechla, rozechvěle dýchala. Ford viděl, že se jí do tváří vrací barva. „Myslela jsem, že zůstal u Shanny, tak jsem se chtěla vydat pro materiál. Ale nezůstal. Ona ráno přijela a řekla mi to. Napadlo mě, jestli v noci nezabloudil nebo tak. Šla jsem se podívat, jestli tam má motorku, a našla jsem ho.“

„Ve stodole.“

„Ležel tam pod ní na zemi. Nechápu, co se mohlo stát. Ta hlava, obličej.“ Teď si prsty mnula místo na hrudi mezi ňadry. Ford jako by téměř slyšel, jak jí prudce bije srdce. „Slyšela jsem, jak říkají, že má nejspíš pár zlomených žeber, jak na něj ten harley spadl. Ale proč spadl? A… a ta rozbitá hlava a zornice. Říkali, že má matné zorničky. To vím, že není dobré. Jednou jsem jako host účinkovala v *Pohotovosti.*“

Třikrát se krátce nadechla a dlouze si odfoukla. Pak se znovu dostavily slzy. „Copak měl někdo někdy nehodu ve stodole? To je tak hloupé.“

Ford si pláč a náznak hněvu vyložil jako dobré znamení, sedl si vedle a vzal ji za ruku.

Pak se dveře rozlétly a oni vyskočili. „Co je mu? Kam ho vezete? Steve.“

„Slečno,“ sestra z ARO se jí postavila do cesty, „váš přítel teď musí na sál.“

„Na sál? A proč?“

„Kvůli krvácení do mozku po tom úrazu hlavy. Musí na operaci. Zavedu vás do čekárny. Některý z lékařů vám všechno vysvětlí.“

„Jak je to zlé? Aspoň to mi povězte.“

„Děláme všechno, co jde. Je tu dobrý tým chirurgů.“ Vedla je k výtahům. „Nevíte, jestli se pan Chensky s někým popral?“

„Ne. Proč?“

„Zranění vzadu na hlavě vypadá jako po úderu, jako by nesouviselo s ostatními. Ale jestli řídil bez helmy…“

„To se nestalo za jízdy. Nestalo se mu to na silnici.“

„Cillo,“ než mohla nastoupit do výtahu, vzal ji Ford za ruku. „musíme zavolat policii.“

**Jak vůbec mohla přemýšlet?** Jak mohla jen tak sedět v téhle místnosti, zatímco cizí lidé někde jinde operovali Stevea? Operační sál. Jeviště. Tak se tomu říkalo v seriálech, nebo ne? Jsou pacienti a doktoři televizní hvězdy? A kdo bere nejvyšší honorář?

„Slečno McGowanová?“

„Co?“ zírala do upřených očí policejního úředníka. Jak že se jmenuje? Už to zapomněla. „Promiňte.“ V chaosu své mysli pátrala po jeho otázce. „Netuším, kdy se v noci vrátil. Šla jsem spát kolem půlnoci a ještě nebyl doma. Od Shanny prý vyjel kolem druhé. Těsně před druhou, říkala.“

„A Shanna je celým jménem?“

„Shanna Stilesová,“ doplnil Ford. „Pracuje pro Briana Morrowa. Zahradní architekt Morrow.“

„Pana Chenskyho jste našla přibližně v sedm třicet ráno?“

„Ano, to už jsem říkala. Nebo ne?“ Cilla si prohrábla vlasy. „Nebyl v domě, tak jsem šla do stodoly podívat se po motorce. A našla ho tam.“

„Vy s panem Chenskym žijete?“

„Je u mě na návštěvě. Měl mi pár týdnů pomáhat.“

„Odkud je?“

„Z Los Angeles. A z New Yorku. Tedy přijel z New Yorku, ale vracel se do L. A.“ To, co jí bublalo v žaludku, hrozilo, že vyběhne hrdlem. „Copak na tom záleží?“

„Pane Taneyi,“ Ford vzal Cillu za ruku, „je tu ještě něco. Před pár dny jsem v noci zahlédl, jak někdo jde k Cillině stodole. Dost pozdě. Ještě jsem pracoval, koukl z okna a viděl někoho s baterkou. Myslel jsem, že je to Steve, a tak jsem to nechal být.“

„Ale nebyl,“ vzpomínala Cilla a přitom zavřela oči. „Měla jsem koupit zámek a zapomněla jsem. Vůbec jsem se tím už nezabývala a teď.

„Co máte v té stodole?“ zeptal se Taney.

„Vyklízela jsem půdu a pár věcí tam přesunula. Něco jsem vyházela, ale jsou tam nějaké maličkosti, nářadí a nábytek.“

„Něco cenného?“

„Pro některé lidi je cokoli po mé babičce cenné. Bylo hloupé myslet si, že všechno opravím, aby to vypadalo jako nové.“ Aby to bylo moje, pomyslela si. Taková pitomost.

„Ztratilo se něco?“

„Já nevím. Prostě nevím.“

„Pan Chensky včera kolem osmé odjel do baru. Víte, do kterého?“

„Ne, nevím kam, zeptejte se Shanny Stilesové. Ale jestli vás napadlo, že se opil, nějak se zezadu praštil do hlavy, pak

obličejem o zem a svrhl na sebe motorku, tak jste vedle. Steve by neřídil opilý! Můžete se na to zeptat Shanny nebo někoho dalšího, kdo s ním v tom baru byl.“

„To udělám, slečno, a pokud to nevadí, zajdu do té stodoly.“

„Jistě.“

„Doufám, že se váš přítel brzy uzdraví. Ozvu se vám,“ dodal a vstal.

Ford sledoval, jak došel ke stanovišti sester a vytáhl průkaz.

„Myslí, že šlo o opileckou nehodu nebo nešikovnost.“

„Možná,“ Ford se otočil zpět k Cille, „ale i tak se na to podívá a promluví si s lidmi. A Steve pak vysvětlí zbytek, až se probere.“

„Mohl by umřít. To mi nikdo nemusí vysvětlovat, že se vůbec nemusí probudit.“ Rty se jí zachvěly. „Pořád ho vidím ve scéně z *Chirurgů*, jak ho z proskleného balkonu nad sálem pozorují všichni ti internisti. A každý přitom myslí víc na sex než na Stevea.“

Ford vzal její tvář do dlaní. „Lidi ale dělají svou práci, i když přitom myslí na sex. Pořád. Jinak by se nikdy nic neudělalo.“ Když se chabě zasmála, políbil ji na čelo. „Pojďme se projít a nadýchat čerstvého vzduchu.“

„Neměla bych odcházet. Musím zůstat tady.“

„Bude to jen chvilka. Pročistíme si hlavu, seženeme slušný kafe.“

„Tak na pár minut. Ale ty tu nemusíš zůstávat.“ Cestou k výtahu se podívala na svou ruku a všimla si, že ji Ford zase drží ve své. „Vůbec mi to nemyslí. Nemusíš tady být, sotva Stevea znáš.“

„Neblázni. Znám ho a líbí se mi. A tebe samotnou nenechám.“

Ve výtahu mlčela. Neměla co říct. Oči ji pálily a tělo zatoužilo schoulit se ve Fordově pevné náruči. Opřít se, cítit bezpečí. Věděla, že by tam mohla bez obav zůstat.

„Nechceš něco k jídlu?“ zeptal se v přijímací hale.

„Ne, nemůžu.“

„Nejspíš se to tu pořád nedá jíst.“

„Pořád?“

„Táta tady před několika lety pár dní ležel, tak jsem ochutnal něco z místního bufetu. Od chvíle, kdy jsem tu musel být jako kluk, se nic nezměnilo.“

„S čím jsi tu byl?“

„Jen přes noc na pozorování – zlomená ruka, otřes mozku. Hm, to mě tenkrát napadlo přilepit si na rukavice a ponožky takové ty suché zipy, jestli třeba nedokážu lézt po zdech jako Spiderman. Okno mého pokoje naštěstí nebylo tak vysoko.“

„Možná jsi měl nejdřív zkusit šplhat nahoru, než z okna dolů.“

„Dobrá úvaha.“

„Snažíš se odvést moje myšlenky od Stevea, díky, ale…“

„Jen pět minut,“ řekl a táhl ji k východu. „Čerstvý vzduch.“

„Forde?“

Oba se ohlédli a spatřili pohlednou dámu v jasně červeném kostýmu. Kolem stejně rudých rtů jí pohrával úsměv. Pak zvedla sluneční brýle a ukázala hluboké, tmavé oči.

Rozpřáhla náruč a pevně, majetnicky Forda objala. Vydávala přitom láskyplné mmm. Pak se odtáhla a pohodila krátkými tmavými vlasy. „To už je doba!“

„Docela jo,“ přikývl Ford, „vypadáš vážně skvěle.“

„Dělám, co můžu.“ S úsměvem se otočila k Cille. „Ahoj.“

„Cillo, to je Brianova matka Cathy Morrowová. Bri pro Cillu pracuje.“

„Ale jistě,“ řekla Cathy, „vnučka Janet Hardyové. Trochu jsem ji znala. Jste jí vážně dost podobná. A vím, že opravujete starou farmu.“

„Ano. Brian mi hodně pomáhá. Je šikovný.“ Ta konverzace přišla Cille zvláštně nepřirozená, jako by odříkávala text nějaké hry.

„Můj kluk. A co tady děláte?“

„Cillina kamaráda operují, měl nehodu.“

„Proboha, to je mi líto.“ Svůdný úsměv se vytratil a vystřídal ho vážný zájem. „Můžu pro vás něco udělat?“ Vzala Cillu v upřímném gestu kolem ramen, a ta se o ni instinktivně opřela.

„My prostě jen… čekáme.“

„To je nejhorší. Poslyšte, pár dní v týdnu tady pracuju jako dobrovolník a taky předsedám několika fondům. Většinu personálu znám. Kdo ho operuje?“

„Nevím. Seběhlo se to moc rychle.“

„Tak já to zjistím a zkusím z nich dostat další informace. Jako by pořád nechápali, že to snášíme líp, když přece jen něco víme.“

Ta nabídka působila jako doušek vody na poušti. „To byste mohla?“

„Určitě to zkusím. Pojďte, zlato. Nechcete kafe, nebo trochu vody? Ne, víte co? Forde, zaběhni dolů pro zázvorové pivo.“

„O. K. Sejdeme se nahoře. A ty jsi v dobrých rukou.“

Cítila se tak. Poprvé za dlouhou dobu měla dojem, že se může trochu uvolnit a nechat velet někoho jiného.

„Co se vašemu příteli stalo?“

„My to ani přesně nevíme. To je právě ten problém.“

„No, tak zjistíme, co půjde.“ Cathy útěšně objala Cillu a pak se natěsnaly do výtahu spolu s dalšími návštěvníky, květinami a balónky. „Jak se jmenuje?“

„Steve. Steve Chensky.“

Cathy vytáhla červený notýsek a stříbrné pero, aby si to zapsala. „Jak dlouho už je tady?“

„Nevím jistě, nějak ztrácím pojem. Na ARO jsme dorazili někdy kolem osmé, tam chvíli pobyl, než ho odvezli nahoru. Snad před hodinou?“

„Já vím, že se to zdá dlouhé, ale není. Vážně. Tak jdeme.“ Cathy poplácala Cillu po zádech, když se dveře výtahu otevřely. „Posaďte se a já zkusím něco vyzvědět.“

„Děkuju. Moc děkuju.“

„Za málo.“

Cilla se vrátila do čekárny, ale neposadila se. Nechtěla tam sedět s ostatními, co čekali na zprávy o přátelích a blízkých. O životě a smrti. Zatoužila po oknu. Čí to byl nápad projektovat tyhle čekárny bez oken? Copak nechápali, že lidi potřebují koukat ven? Dostat se v duchu z té místnosti pryč?

„Hej.“ Ford k ní přistoupil s velkým pohárkem v ruce.

„Díky.“

„Cathy s někým mluví.“

„To je od ní hezké. A má tě ráda. Když se objevila, myslela jsem, že je to nějaká bývalá přítelkyně.“

„Bože,“ zůstal jako opařený. „Brianova matka.“

„Hodně mužů je na starší ženy a ona vypadá fakt dobře.“

„Matka,“ opakoval, „Brianova máma.“ Cilla se usmála, ale zase ztuhla, když k nim Cathy přistoupila.

„Tak zaprvé, operuje doktor North,“ začala stručným a jasným tónem, který uklidňoval. „To je jeden z nejlepších. V tom jste měli štěstí.“

„Fajn,“ Cilla si vydechla. „Dobře.“

„Za druhé, chcete taky slyšet ty jejich medicínské termíny?“ Cathy zvedla notes. „Já… Ne. Chci jen vědět, o co jde.“

„Drží se. Je stabilní. Potrvá to ještě pár hodin, ale má taky několik vedlejších zranění, která se musejí postupně ošetřit.“ Nalistovala stránku v notesu. „Dvě zlomená žebra, nos a levou lícní kost, naražené ledviny. Nejvážnější je úraz hlavy a na tom dělá doktor North. Jinak je Steve mladý, silný a to hraje v jeho prospěch.“

„Fajn,“ přikývla Cilla. „Děkuju.“

„Zkusím něco zjistit zase později.“ Cathy vzala Cillu za ruku.

„Moc děkuju, paní Morrowová, opravdu.“

„Cathy. A není zač. Postarej se o ni,“ řekla ještě Fordovi a nechala je o samotě.

„Zajdu ven zavolat ostatním, ať vědí, co se děje.“

„Už jsem to udělal,“ odpověděl, „když jsem byl pro pití. Ale můžeme jim sdělit nové informace.“

Přecházeli sem tam, posedávali, zírali na televizi, kterou někdo přepnul na CNN. Odhadovaných pár hodin se protahovalo a pak se znovu objevila Cathy.

„Odvezli ho ze sálu. Doktor North si s vámi přijde za chvíli promluvit.“

„Je…“

„Moc mi toho neřekli, jen že to zvládl, a to je dobré. Forde, dej Cille moje číslo, aby mohla zavolat, kdyby něco potřebovala, ano?“

„Jistě.“ Cilla prudce stiskla Fordovu ruku, když se ve dveřích zastavil muž v zeleném úboru. Přelétl očima místnost a zarazil se u Cathy, jako že pochopil. Ta krátce stiskla Cillino rameno.

„Zavolejte,“ opakovala a vzdálila se, když doktor přicházel blíž.

„Slečna McGowanová?“

„Ano. Steve?“

North se posadil a tvář měl nadpozemsky klidnou. Naklonil se blíž a upřeně se na ni zadíval tmavýma očima.

„Steve utrpěl dvě fraktury lebky. Lineární tady,“ přejel si prstem po horní straně čela. „To je fraktura, při níž se lebeční kosti nepohnuly. Takové se obvykle zhojí samy. K té druhé došlo tady.“ Teď zvedl paži k týlu. „Bazální fraktura. To je vážnější úraz, který zapříčinil poranění mozku a krvácení.“

„Spravili jste to?“

„Operaci zvládl, ale budou třeba další testy. Tlak v lebce monitorujeme pomocí sondy, kterou jsem mu při operaci zavedl. Až se tlak zmenší, vyndáme ji. Jeho šance jsou dobré.“

„Dobré šance.“

„Mohlo dojít k poškození mozku, dočasnému nebo trvalému. Nevíme, na to je příliš brzy. V tuhle chvíli čekáme a sledujeme ho. Je stále v komatu, ale srdce má silné.“

„Ano, to má.“

„Šance jsou vysoké,“ opakoval. „Má příbuzné?“

„Tady ne. Jen mě. Můžu ho vidět?“

„Jen krátce. Někdo pro vás přijde a zavede vás na jednotku intenzivní péče.“

Konečně mohla dál. Stála tam a zírala na něho. Jeho obličej kolem početných šrámů a modřin se zdál neskutečně bledý. To není správné, bylo jediné, co ji napadlo. Tohle se nemělo stát. S těma zčernalýma, vpadlýma očima, nateklým nosem a obvazy na hlavě vůbec nevypadal jako Steve.

Sundali mu náušnici. Proč to vlastně dělají?

Takhle nevypadal jako Steve.

Vytáhla si z ucha malý stříbrný kroužek, sehnula se a připnula mu ho. Zlehka ho líbla na poraněnou tvář.

„Tak je to lepší,“ zašeptala. „Budu u tebe, ano?“ Zvedla jeho ruku a políbila ho na prsty. „I kdybych nebyla přímo tady, někde tu jsem. Nesmíš mě opustit. Nařizuju ti to. Nedám ti šanci.“

Zůstala tam a držela ho za ruku, dokud ji sestra neposlala pryč.

# ČÁST II

# OPRAVA

*Změň svůj názor,*
*drž se zásad.*
*Nech vyrůst nové listí,*
*nech kořeny nedotčené.*
VICTOR HUGO

# 11

**„Můžeme se střídat.“** Ford se od volantu zadíval na Cillu. Vůbec neprotestovala, když naléhal, že pojedou domů, aby si trochu odpočinula a taky se najedla, a to mu dělalo starosti. „Na intenzivní péči jsou dost přísní a nenechají tě tam dlouho, tak to můžeme vzít na směny. Já, ty, Shanna a kluci z party a nějak to pokryjeme.“

„Nevědí, jak dlouho bude v komatu. Jestli hodiny, dny nebo se vůbec…“

„Až se probere – tak to budeme brát.“

„Nikdy jsem nebyla velký optimista.“

„To nic.“ Snažil se volit vhodný tón mezi pevným a soucitným. „Já ano, můžu ti ho kousek půjčit.“

„Vypadal, jako by ho někdo zmlátil. Prostě jen zmlátil.“

„To ta fraktura lebky. Mluvil jsem se sestrou, když jsi byla uvnitř. Proto tak vypadá.“ Jen to vědomí mu pomohlo ze šoku, který zažil, když Stevea uviděl. „Proto je v komatu. Koma samo o sobě není tak zlé, Cillo. Tělo dostává šanci se léčit, soustředit se na to.“

„Ty jsi vážně plný optimismu, ale tohle není komiks, ve kterém se kladný hrdina vždycky postaví na nohy. I kdyby – nebo zkusíme to tvoje ‚až‘ se probere – může mít poškozený mozek.“

I to Ford pochopil, jen nechtěl upozorňovat na nejhorší možnost. „Ale v mém růžovém i ve tvém temnějším světě se mozek dokáže znova učit. Je to zatraceně chytrý bastard.“

„Nekoupila jsem ten podělaný zámek.“

„Jestli se někdo chtěl dostat do stodoly a šel po Steveovi, visací zámek by ho asi nezastavil.“

Na příjezdové cestě k farmě zaťala v klíně pěsti. „Nechala jsem strhnout bránu a vysázela pitomý stromky.“

„Jo, stromky za to všechno můžou. Sveď to na ně.“ Čekal, že se do něho pustí, což by bylo lepší než smutek, ale neřekla nic. „Fajn, to je stejné. Kdyby chtěl někdo dovnitř, brána ho nezastaví. Co na to pesimismus?“

Jen zavrtěla hlavou a zírala na dům. „Nechápu, co tady dělám. Ten šílený starý člověk měl asi pravdu. Strejda a babička tady umřeli a teď může umřít i Steve. A proč? Abych to tady mohla naleštit a vypucovat? Hledám spojení s babičkou, protože s matkou se mi to nepodařilo. Je dávno mrtvá, tak k čemu?“

„Jde o identitu.“ Ford ji chytil za ruku, než stihla otevřít dveře. „Jak můžeme pochopit, kdo jsme, dokud nepoznáme, odkud jsme vzešli, nepřekonáme to nebo nepřijmeme, abychom na tom něco vybudovali?“

„Já vím, kdo jsem.“ Vytrhla se mu, vystoupila a bouchla za sebou dveřmi.

„Ne, to ještě nevíš,“ dodal Ford.

Obešla dům. Práce, pomyslela si, pár hodin dřiny, pak se umyje a vrátí do nemocnice. Patio už bylo opravené, břidlicové cesty vydlážděné až na poslední, která měla vést ke stodole. Teď její vrata přetínala žlutá policejní páska jako stuha ošklivý dárek. Zírala na ni, ale to už ji zahlédla Shanna. Upustila lopatu a běžela k ní.

Cilla se zatvářila soucitněji. Nakonec nebyla jediná, kdo si dělal starosti a trápil se. „Zatím žádná změna,“ chytila Shannu za nataženou ruku.

I zbytek party přerušil práci a z domu vyšlo několik řemeslníků. „Žádná změna,“ opakovala zvýšeným hlasem. „Leží na intenzivní péči, sledují ho, budou dělat další testy. Můžeme jen čekat.“

„Pojedeš tam zpátky?“

„Ano, za chvilku.“

„Briane?“

Brian krátce kývl. „Jen jdi.“

Shanna vytáhla z kapsy telefon a šla před dům.

„Sestra ji vyzvedne,“ vysvětloval Brian. Stáhl si z hlavy čepici a špinavými prsty si prohrábl vlasy. „Čekala, až dorazíš, a teď by se ráda podívala za Stevem.

„Fajn. To je dobře.“

„A my ostatní, Matt a Dobby a tak, se tam taky stavíme. Nevím, jestli nás k němu pustí, ale zajedeme tam. Shanna prve brečela, obviňuje se z toho.“

„Proč?“

„Že prý kdyby ho nechala u sebe a tak dál.“ S povzdechem si nasadil čepici. Jeden pohled na Forda stačil, aby pochopil, co má říct. Sundal si sluneční brýle a bleděmodrýma očima pohlédl na Cillu. „Řekl jsem jí, že žádné kdyby neplatí, a že za to může jen ten, kdo to Steveovi udělal. Začni myslet na kdyby a skončíš u toho, že kdyby Steve nešel na kulečník nebo do hospody…, a to je přece nesmysl. Lepší je věřit v dobrý konec. No…“ Vytáhl z kapsy šátek a otřel si zpocenou tvář. „Byli tu i poldové, jak víš, a vyptávali se. Netuším, co si o tom vlastně myslej.“

„Doufám, že je nenapadá, že byl opilý a udělal si to sám.“

„Shanna je vyvedla z omylu.“

„Fajn.“ Jeden z mnoha uzlů v jejím žaludku se rozvázal. „Potkala jsem tvou matku.“

„Jo?“

„V nemocnici a dost nám pomohla.“ Slzy ji pořád pálily v očích, jak se dívala proti slunci. „No, to patio vypadá hezky.“

„Je fajn mít co na práci.“

„Jo. Tak mi nějakou dej.“

„To bych mohl.“ Usmál se na Forda. „A co ty? Ty bys taky chtěl lopatu?“

„Já se rád dívám,“ odpověděl Ford zlehka. „A musím zkontrolovat Spocka.“

„Jedině dobře. Dejte tomuhle chlapovi lopatu nebo motyku," obrátil se Brian k Cille, „a jestli je v zemi trubka nebo kabel, tak se určitě trefí."

„To se stalo jen jednou. No, možná dvakrát," opravil se Ford.

**Když skončili s prací,** zabalila to taky a šla se sprchovat. Ráda by řekla, že se opět cítí jako člověk, ale ještě to nebylo ono. Téměř automaticky na sebe natáhla čisté oblečení. Rozhodlá se koupit nějaké časopisy, aby se při čekání v nemocnici něčím zaměstnala, a možná i sendvič z automatu.

Seběhla ze schodů a v nedokončeném obýváku stál Ford.

„Rád bych řekl, že děláte pokroky, ale protože tomu nerozumím, vůbec mi to tak nepřipadá."

„My děláme pokroky."

„Fajn. Večeře je na verandě. Spock tě pozdravuje, ale dnes se prý nají doma."

„Večeře? Hele, já…"

„Ty musíš jíst. A já taky." Vzal ji za ruku a zavedl ven. „Moje druhá specialita."

Zírala na plastové talířky a pohárky, láhev vína a plechovku koly. Uprostřed skládacího stolku stála mísa s makaróny a sýrem.

„Tys uvařil makaróny?"

„Jo, strčil jsem sáček do mikrovlny a zmáčkl čudlík. Takže to trochu připomíná makaróny se sýrem, ale nesmíš být moc vybíravá." Nalil do pohárku trochu vína. „A tímhle to můžeš spláchnout."

„Ty si nedáš?"

„Ne, protože to dokážu spolknout i tak a pak tě odvezu do nemocnice."

Teplé jídlo, společnost. Pomoc. Vše nabízené bez požádání, uvědomila se. „Nemusíš nic z toho dělat."

Odtáhl židli a posadil ji. „Je uspokojivější dělat něco, co člověk nemusí.“

„Ale proč?“ Zvedla hlavu a zadívala se mu do očí. „Proč to pro mě děláš?“

„Víš, Cillo, na to ještě neumím přesně odpovědět, ale…,“ než si sedl, políbil ji na čelo, „… záleží mi na tobě.“

Tiskla si ruce v klíně, zatímco jí nabral část makarónů na talíř. Pak upila trochu vína, aby si pročistila hrdlo. „To je dnes druhá věc, kterou mi někdo řekl úplně poprvé.“

Podíval se na ni. „Nikdo ti ještě neřekl, že mu na tobě záleží?“

„Možná Steve, ale jinak, jiným způsobem. Takhle ne.“

„Záleží a teď se najez. Tohle když vystydne, je to jako beton.“

„První, cos dneska řekl, bylo, že mě nenecháš samotnou.“

Klidně na ni pohlédl a ona nedokázala rozeznat, jestli je to lítost, pochopení nebo pouze trpělivost, co vidí v jeho tváři. Ať to bylo, co bylo, přesně to v tu chvíli potřebovala a nečekala, že by to někdy mohla najít.

„Asis to myslel vážně, když tu jsi.“ Nacpala si do pusy první sousto a usmála se. „Je to hnusné. Díky,“ řekla, „a nabrala si víc.

„Nemáš zač.“

**Když dorazili do nemocnice,** zjistili, že opět k žádné změně nedošlo, a totéž se dověděli, když o pár hodin později odjížděli. Cilla usínala s telefonem v ruce a silou vůle ho nutila, aby zazvonil, aby jí sestra ve službě zavolala, že je Steve vzhůru a vnímá.

Nedočkala se. Přišly jen sny.

**„Takhle to vypadalo,** když jsem tu byla poprvé. Moje Malá farma.“

Janet v červených plátěných kalhotách, bílé košili svázané v pase a bílých teniskách se procházela po cestě zaháknutá do Cilly. Na hlavě jí poskakoval načechraný culík ze zlatých vlasů.

„Tak úplně pravda to není, protože poprvé tu byly ještě světla, kabely a tak. Filmové městečko, však víš.“

„Ano, vím.“

„Ale teď se díváme přes to všechno jako já tenkrát. Co vidíš?“

„Hezký, prostý dům. Rodinnou usedlost s širokými verandami, houpacími křesly, kde můžeš jen tak posedět a nedělat nic. Krásnou zahradu a velké stinné stromy.“

„Pokračuj.“

„Velkou červenou stodolu a taky koně a stáje!“ Cilla se rozběhla k ohradě, vítr jí zavanul do vlasů, stejně jako do hřívy kobylce s hříbětem. „Jak jsou krásní.“

„Taky sis vždycky přála poníka?“

„Jasně.“ Cilla se se smíchem obrátila k Janet. „Každá malá holka chce poníka. A taky štěně a kotě.“

„Nikdy jsi je nedostala.“

„Ne, já měla jen scénáře a změny replik. Však víš.“

„Vím.“

„A kurník! Slyšíš to kvokání?!“ Rozesmála se znovu. „Prasata v chlívku a koukni na ta pole. To je pšenice? A zeleninová zahrada. Rajčata vidím až odsud. Taky bych mohla pěstovat rajčata.“

Janet se usmívala, zasněně i pobaveně zároveň. „Já mám poníka, štěně i kotě.“

„Copak tohle chci taky? Už mi není deset, chci zrovna tohle? Nemůžu na to přijít. Tohle byl tvůj sen?“

„Já chtěla všechno, co jsem neměla, ale když jsem to dostala, zas to po nějaké době nebylo to pravé. Ani tohle místo.“ V ladném gestu tanečnice obsáhla celou farmu. „Zamilovávala a odmilovávala jsem se stejně často, jak každý ví, a myslela si, že na to mám právo.“

Rozpřáhla obě paže a točila se v kruzích. „Rodinná farma se širokými verandami, velkou červenou stodolou a rajčata na tyčce. To jsem nikdy neměla. Ale můžu si to koupit, můžu to vlastnit.“ Přestala se otáčet. „Jenže pak jsem to zas potřebovala změnit. Zahrady musely být skvostné, barvy odvážnější, světla jasnější. O moc zářivější světla. Ale i když jsem to udělala, i když jsem tady nechala procházet hvězdy jako duchy z Gatsbyho, nikdy se to tu doopravdy nezměnilo. Vždycky to bylo přívětivé místo, které jsem nepřestala milovat.“

„Přišlas sem umřít.“

„Vážně?“ Janet natočila hlavu a škodolibě se na ni zadívala zpod řas. „To tě zajímá, co? Je to jeden z důvodů, proč tu jsi. Tajemství – všichni nějaké máme. I to tvoje vězí tady. Řekla sis, že to tu vzkřísíš, a mě tak trochu taky. Stejně jako já uděláš nějaké změny. Už jsi udělala. Ty nehledáš mě, hledáš sebe.“

Cilla se ve snu zachvěla, jak se jí dotkla pravda. „Bez tebe není žádné já. Vidím tě při pohledu do zrcadla, slyším tě, když promluvím. Je to filtrované, jako by někdo zakryl tvoji tvář, ale někde pod tím vším tě vidím.“

„Chtělas někdy poníka a stohy scénářů, Cillo?“

„Kdysi jsem si chvílemi přála obojí, ale s poníkem bych byla šťastnější.“ S kývnutím pohlédla zpět na dům. „Ano, rodinná farma, proto jsem tady. Ale není to všechno. Vidím i stíny starých tajemství. Lidi, kterým ve tmě někdo ublížil. Jako Steveovi.“

„Tak rozsviť.“

„Jak?“

„Já jsem jen sen," usmála se Janet a trhla rameny. „Neznám na všechno odpověď."

**Když se probrala,** popadla telefon, který ji ve spánku vypadl z ruky, a zmáčkla přednastavené číslo do nemocnice. Žádná změna.

Ležela v ranním přísvitu s telefonem přitisknutým k hrudi a uvažovala, jestli cítí úlevu nebo strach. Nezemřel, neodešel od ní, zatímco spala. Pořád vězel v pasti mezisvěta, někde mezi životem a smrtí.

Půjde a bude na něj mluvit. Bude ho ponoukat a provokovat, aby se probudil. Vstala a šla se umýt. Musí uvařit kávu a pak připravit práci pro řemeslníky, což zanedbala, když byla v nemocnici.

Cestou kolem dveří do vedlejšího pokoje se zastavila a zadívala se na Forda. Spal napůl ve spacáku, napůl mimo něj. Musela uznat, že to, co bylo vidět, stálo za pohled.

Spock ležel stočený u jeho nohou a chrápal jako motorová pila. Ford ho v noci nechtěl nechat samotného, vzpomněla si, a zašel si pro něj. Přivedl svého psa, když jí oznámil, že bude spát ve vedlejší ložnici. Ani ji nechtěl nechat samotnou.

Zašla do přízemí, uvařila kávu a tu svou vypila na verandě. Ve snu neviděla žádné patio, to jen podvědomě tušila, že ho Janet nechala vybudovat. A co ta pole nebo zeleninová zahrada? Ať už tu původně byly, nebo je přidala Janet, ona si záhony přála mít.

A stodola? Červený nátěr dávno spláchl déšť. Káva jí náhle zhořkla na jazyku a chvíli zírala na žlutou pásku. Jestli Steve zemře, nechá tu stodolu strhnout. Zboural ji nebo spálí a všechno v ní taky.

Zavřela oči a bojovala se vztekem, který hrozil vybuchnout. Jestli přežije, říkala si, jestli se vrátí nazpátek, jaký byl, znovu

ji natře tou šťastnou jasnou červenou. Červenou s bílým lemováním.

„Bože, prosím…“

Proč by se bůh měl starat, jestli spálí starou stodolu, nebo ji třeba pomaluje žlutými smajlíky, to opravdu netušila. Ale nic lepšího ji nenapadlo.

Zašla zpět do domu, nalila další hrnek kávy a zanesla ho nahoru Fordovi.

Usadila se vedle něho do tureckého sedu, popíjela svoji druhou kávu a důkladně si ho prohlížela. Na rozdíl od psa nechrápal, což mu přidávalo body, ale podle toho, jak byl rozvalený, působil jako pecivál. Body ubrány. Na tváři měl strniště, protože se předchozí den nestihl oholit, a musela uznat, že dělalo sexy dojem.

Nedalo se o něm mluvit jako o svalovci, ale měl rozumně formovanou postavu, která by bez cvičení vypadala příliš štíhle. A trochu podivínsky, ale i za to mu přidala pár roztomilých bodů.

Měl hezké ruce. Silné, ale ne neohrabané a rozhodně uměly pevně stisknout. Další důležitý bod. Už viděla, že kladné skóre prudce roste.

Ale ty rty – vrchol všeho. Naklonila se a lehce ho na ně políbila. Něco zamumlal a natáhl se po ní. Když ucukla, jeho víčka se zachvěla.

„Ahoj.“

„Měla jsi zlé sny?“

„Ne, jen divné, ale to je normální. Už je ráno.“

„Hm.“ Pohnul zápěstím, aby viděl na hodinky. Spock v nohách spacáku zívl, vydal přitom vysoký tón a pak začal znovu chrápat. „Ne. Šest třicet ještě není ráno. Vlez si ke mně a já ti to dokážu.“

„Lákavé.“ A ještě víc, když ji k sobě přitáhl a mnohonásobně vylepšil její první polibek. „Velmi lákavé,“ řekla, „ale do dvaceti minut se tady objeví někdo z řemeslníků.“

„Zvládnu to i za dvacet minut.“ Trhl sebou. „To asi nemluví v můj prospěch, co?“

„Dej si kafe.“ Natáhla ruku a zašermovala mu hrnkem pod nosem.

„Tys mi donesla kafe?“ Posadil se a dal si první doušek. „Tak to už si mě budeš muset vzít.“

„Vážně?“

„Jo a porodit mi osm dětí, tančit pro mě nahá vždycky v úterý a každé ráno mi nosit kafe, teda až po sexu. Takový je zákon Kroblatu.“

„Koho?“

„Ne koho, ale čeho. Planety Kroblat. To je velmi spirituální místo,“ improvizoval. „Snažím se žít v souladu s jejími zákony. Takže se vezmeme a zbytek až pak.“

„Fajn, při první příležitosti.“ Pohladila ho po vlasech. „Díky, žes tu zůstal.“

„Hele, mám za to kafe, ženu a osm děcek. Už ses ptala na Stevea?“

„Žádná změna. Pojedu tam. Třeba ho ukecám, aby se probudil.“

„Snad. Dej mi deset minut, odvezu tě.“

„Ne, to není nutné. Chvíli u něj posedím, budu do něj šít a pak sjedu pro materiál. Celý den budu jezdit sem tam. Ale na něco jsem se chtěla zeptat. Myslíš, že když s bohem nebo s osudem uzavřu dohodu, že natřu stodolu červeně, pokud se z toho Steve dostane, zakřiknu to, když barvu koupím předem?“

„Ne, jen ukazuješ dobrou víru.“

Zavrtěla hlavou. „Věděla jsem, že to řekneš. Já jsem úplně jiná, bojím se ji koupit do zásoby.“ Zvedla se. „Uvidíme se později.“

Ještě se zastavila u dveří, zaváhala a pak se otočila. „Koupím dnes něco k večeři, jestli chceš.“

„Bezva nápad.“

„Vážně s tebou chci spát.“ Usmála se, protože málem vylil kafe a Spock našpicoval uši. Že ale byli roztomilý párek. „Vážně bych to chtěla zkusit a na chvíli se přestat ovládat, ale mám pocit, že je to jako s tou barvou – prozatím.“

Díval se na ni a pak se pomalu usmál. „Mám čas. Prozatím.“

Ford chvíli seděl, popíjel kávu a připomínal si, že si má nápad s Kroblatem někam zapsat. Může se hodit.

Uvědomil si, že se cítí víc než dobře na chlapa, co spal na podlaze, a ještě přitom musel myslet na ženu ve vedlejším pokoji.

Když už je v tak nekřesťanskou hodinu vzhůru, odšourá se přes ulici, oblékne si pracovní plášť, zavolá do nemocnice, pak věnuje pár hodin práci na knize a nakonec zajede za Stevem.

„A ty ten línej zadek zvedni taky.“ Šťouchal do Spocka nohou tak dlouho, dokud ho neprobudil. Sotva si navlékl kalhoty, zaslechl přijíždět první náklaďák.

Když si naléval druhou kávu a Spock se odběhl vyvenčit, začal hluk v domě překračovat únosnou míru. Rozhodl se odnést si hrnek naproti a vrátit ho později, a tak vyšel ven.

Uviděl Briana, jak auto s nákladem písku navádí dozadu za dům. Zamával. „Čau, Brii.“

„Ahoj.“ Brian se s palci v kapsách přiloudal blíž a významně pohlédl na dům. „Ahoj ještě jednou.“

„Ale ne. Oddělený pokoje. Jen jsem ji nechtěl nechat samotnou.“

„A jak jí je?“

„Dneska se mi zdála víc v klidu. Už odjela za Stevem.“

„Shanna tam volala, prý se nic nezměnilo. Je to hrozný, takovej prima kluk.“

„Jo.“ Ford se zadíval na stodolu. „Kolik barvy je myslíš potřeba na natření takový stodoly?“

„Copak já vím? Zeptej se natěrače.“

„Jasně.“ Ohlédl se, když přijel další vůz. „Tady je děsnej blázinec. Jdu domů.“

„Poldové,“ trhl Brian bradou. „Jsou zpátky. Sakra, doufám, že už nechtějí mluvit se Shannou. Zas by brečela.“

„Zkusím, jestli to nevyřídím já.“

Ani jeden z mužů, kteří vystoupili, nebyl Taney, s nímž už Ford hovořil. Neměli uniformy, ale obleky s kravatou. Detektivové, napadlo ho.

„Zdar, jak se vede?“

Vyšší z nich, prošedivělý muž s výraznou čelistí, krátce kývl. Druhý – malý, štíhlý chlapík černé pleti – se na něj jen chladně podíval.

Pak upřeli pohled na Spocka, který je už chvíli bedlivě sledoval.

„Cilla, teda slečna McGowanová, tu není,“ začal Ford. „Před patnácti dvaceti minutami odjela do nemocnice.“

Vysoký běloch se na něj zadíval. „A vy jste?“

„Sawyer. Ford Sawyer. Bydlím naproti. Včera jsem mluvil s důstojníkem Taneym.“

„Bydlíte naproti, ale dnes jste spal tady. U slečny McGowanové.“

Ford si usrkl kávy a zachytil pohled černého poldy, zatímco Spock zavrčel. „To je konstatování, nebo otázka?“

„Ještě máte ze sprchy mokré vlasy.“

„To jo.“ Ford se přívětivě usmál a pil dál.

Vysoký muž vytáhl notes a zalistoval v něm. „Můžete nám říct, kde jste byl předminulou noc mezi druhou a pátou ráno?“

„Jistě. A můžete mi ukázat průkazy? To se nedělá jen v televizi.“

„Detektiv Urick a můj kolega detektiv Wilson,“ řekl vysoký muž a oba ukázali placky.

„Fajn. Byl jsem v posteli, naproti, asi od jedné, dokud jsem ráno nezaslechl sirény.“

„Měl jste společnost?“

„Jo, Spocka.“ Ukázal na psa. „Můžete ho vyslechnout, ale musel bych překládat. Podívejte, já vím, že musíte prověřit

všechno a všechny, ale pravda je, že tady před pár dny v noci někdo byl. Viděl jsem někoho u stodoly s baterkou.“

„To jsme slyšeli,“ kývl Urick. „Jste jediný, kdo údajně něco viděl. Jaký je váš vztah se slečnou McGowanovou?“

Ford se přehnaně zazubil. „Kamarádi a sousedi.“

„Nabyli jsme dojmu, díky různým zdrojům, že se jedná o víc než přátelství.“

„Ještě ne.“

„Ale byl byste rád.“

Ford si odfrkl a Spock začal kolem poldů kroužit. Nekousl by, ale Ford věděl, že pokud je podrážděný, může svůj názor vyjádřit zvednutou nohou.

A to by nebylo dobré.

„Pozdrav, Spocku. Promiňte, asi se cítí odstrčený. Snad se uklidní, když mu potřesete packou.“

Wilson si dřepl a vzal psa za tlapu. „Jak se máš? To je ale divnej pes.“

„Má v sobě něco z bulteriéra,“ poznamenal Urick a také se sehnul.

„Jo, to mi říkali. Fajn, takže jestli chci být víc než kamarád a soused? Už jste Cillu viděli? Jestli jo, je vám jasné, že bych byl blbec, kdybych nechtěl. Co to má společného se Stevem?“

Urick, než vstal, Spocka nepřítomně podrbal. „Momentálně u ní bydlel bývalý manžel a tři už bývá moc.“

„Jen když jste blbec. Ale jasně naznačujete, že co se stalo, nebyla nehoda.“ Ford se zadíval na stodolu. „Někdo tam byl, rozbil Steveovi hlavu a nechal ho tak. Prostě ho tam nechal.“

Jen ta pouhá myšlenka v něm probudila hněv, který zatím držel na uzdě. „Parchant. Co tam kruci hledal?“

„Proč myslíte, že někdo něco hledal?“ zeptal se Urick.

Ford měl oči jako zelený led, když se otočil. „Dejte mi pokoj. To nebyl jen pitomec, co hledá boty po Janet Hardyové, aby je mohl prodat na internetu. To nesedí.“

„Asi jste o tom dost přemýšlel.“

„Občas dost přemýšlím. Hele, můžete si mě prověřovat, jak chcete, a pokud budete mít další dotazy, budu nablízku.“

„My si vás najdeme,“ zavolal za ním Wilson, když se psem odcházel ke svému domu.

O tom Ford vůbec nepochyboval.

# 12

**Ford měl chuť podívat se do stodoly.** Cítil ale, že by tím přisypal koření do polívky pro podezřelého, kterou pro něj vařili policajti.

Stal se podezřelým, což vlastně mělo docela šmrnc.

Bože, cvok cvokem zůstane, pomyslel si a dokončil obvyklou sérii cviků.

Když se dost zpotil a dostal hlad, nejdřív zavolal do nemocnice a pak zhltal nějaké vločky. Osprchovaný, oholený a převlečený vešel do pracovny a postavil se ke stolu.

Zavřel oči, zvedl paže a pronesl: „Drako braz minto.“

Dětský rituál mu pomáhal soustředit se na práci a odblokovat všechno mimo ni. Poté se posadil, vzal pero a začal kreslit první strany příběhu o Brid.

**Cilla si natočila židli tak,** aby byla Steveovi co nejblíž, když na něho mluvila. Udržovala plynulou, jednostrannou konverzaci, jako by delší ticho mohlo být smrtící.

„Pohnuli jsme s tím. Jde to líp, než jsem čekala. I po těch úpravách a odchylkách od původního plánu. Půda vypadá fakt slibně. Ještě pojedu vybrat nějakou podlahovou krytinu a taky

dlaždičky a baterie do koupelny. Jen co budeš moct, dáme si spolu pivo v patiu. A taky potřebuju květináče. Pár opravdu velkých květináčů. Obřích. A zasadím rajčata. Myslim, že je na to vhodná doba. Možná i papriky, mrkev a fazole. Asi bych měla počkat do příštího roku, až bude hotový dům, ale snad by se místo našlo už teď. Pak…

„Slečno McGowanová."

Cilla se nadechla. Zabolelo ji přitom na hrudi, a tak věděla, že mluvila až příliš naléhavě. „Ano?" Jak jen se jmenuje tahle sestra s blond kudrnami a teple hnědýma očima? „Dee, já jsem Cilla."

„Cillo, je tu policie. Dva detektivové. Chtěli by s vámi mluvit."

„Jistě, hned. Tohle musím vyřídit," obrátila se ke Steveovi. „Vrátím se."

Rozeznat poldy bylo to nejlehčí z celého dne. Přistoupila k nim. „Já jsem McGowanová."

„Detektiv Wilson, můj partner detektiv Urick. Můžeme si tu někde promluvit?"

„Dole je malá čekárna a mají tam něco, co se podobá kafi. Takže vyšetřujete, co se stalo Steveovi," prohodila cestou.

„Ano."

„Asi už víte, že nezakopl, nepraštil se sám do hlavy a nespadl pod motorku." Stiskla tlačítko automatu a přidala trochu smetany v prášku. „Co se mu teda stalo?"

„Zjišťujeme to," řekl Urick. „Víte o někom, kdo by chtěl panu Chenskymu ublížit?"

„Ne. Byl tady teprve pár dní. Steve si dělá přátele, ne nepřátele."

„Jste bývalí manželé."

„To ano."

„Žádné hádky mezi vámi?" zeptal se rychle Wilson.

„Vůbec. Byli jsme dobří kamarádi už před svatbou a zůstalo nám to."

„Ale bydlí u vás.“

„Ne, je tu na návštěvě a pár týdnů mi chtěl pomáhat s domem. Opravuju ho a on je z oboru.“

„*Rock the House,*“ poznamenal Urick. „Viděl jsem to.“

„Nejlepší podobný pořad. Chcete vědět, jestli spolu spíme? Tak ne. Spali jsme, ale teď už ne.“

Wilson našpulil rty a přikývl. „Váš soused, pan Sawyer, tvrdí, že před pár dny v noci viděl někoho na vašem pozemku.“

„Ano, tu noc, co tu byl Steve poprvé. Ten zvenku taky něco zaslechl.“

„Vy ne?“

„Spala jsem jak dřevo. Probudil mě, že něco slyší, ale mávla jsem rukou.“ Pocit viny se plíživě vracel. „Ráno nám Ford řekl, že viděl světlo baterky. Měla jsem na stodolu dát zámek, ale zapomněla jsem.“

„Všimli jsme si, že v ní skladujete věci. Nábytek, plné bedny…“

„Veteš,“ dodala Cilla. „Nanosila jsem to tam z půdy, kterou chci předělat. Začala jsem třídit, ale je toho moc. To cennější už jsem asi odnesla, ale ještě jsem to neprobrala dost pečlivě.“

„Takže nevíte, jestli něco zmizelo.“

„Zatím ne.“

„Některé bedny byly rozbité a nábytek převrácený,“ máchl Wilson rukou. „Skoro to vypadalo, jako by pan Chensky vjel do stodoly, ztratil rovnováhu a spadl.“

„To jistě ne. Nebyl opilý nebo zfetovaný.“

„Alkohol v krvi měl pod zákonnou mez,“ kývl souhlasně Urick. „A drogy žádné.“

Cilla ucítila, jak jí prudce buší srdce. „Střízlivý člověk, který přes deset let jezdí na harleyi, nesleze, aby otevřel vrata stodoly, a pak nenasedne, aby to napálil do nábytku.“

„Podle rentgenu dostal pan Chensky ránu do týla. Asi dřevěnou, nebo železnou tyčí.“

Stah na prsou přiměl Cillu přitisknout si tam zaťatou pěst. „Bože.“

„Silou úderu přepadl dopředu na beton, což způsobilo čelní frakturu. Podle naší rekonstrukce to vypadá, že k němu motorku někdo dotlačil a shodil ji na něho, čímž mu zlomil ještě dvě žebra a poranil ledviny.“

Urick čekal a zároveň sledoval, jak Cilla odložila kávu, protože se jí příliš chvěly ruce. Ve tváři strašidelně zbledla. „Zeptám se vás znova. Víte o někom, kdo by mu chtěl ublížit?“

„Ne, nenapadá mě nikdo, kdo by mu něco takového chtěl udělat.“

„Jak s ním vycházel pan Sawyer?“

„Ford?“ Na chvíli se jí zatmělo před očima. „Dobře, užívali si to jako kamarádi. Steve je dokonce fanouškem… Ach bože, to ne.“

Cilla pochopila, přitiskla si prsty na víčka a pak si prohrábla vlasy. „Fajn, tak mě pozorně poslouchejte, prosím. Nespím a nespala jsem se Stevem. Nespím a nespala jsem s Fordem, i když se to možná stane. Ford nenapadl Stevea v záchvatu žárlivosti, jednak protože takového vzteku asi není vůbec schopen a hlavně protože věděl, že nemá na co žárlit. O vztahu se Stevem jsem s ním mluvila otevřeně a vlastně jsem si s ním vyšla zrovna ten večer, kdy se to Steveovi stalo. Oba jsme věděli, že se Steve snaží o Shannu Stilesovou. Nemáme tu žádný milostný nebo sexuální trojúhelník. V tomhle nejde o sex.“

„Slečno, vypadá to, že v té stodole někdo čekal. Vy i pan Sawyer jste věděli, že si pan Chensky ten večer vyrazil a že parkuje ve stodole.“

„To je pravda, detektive, ale oba jsme taky věděli, že šel balit velmi atraktivní brunetku. Nemohli jsme tušit, jestli bude mít štěstí, nebo pohoří. Vy naznačujete, že po večeru stráveném se mnou, se šel Ford schovat do stodoly jen pro případ, že by se Steve vrátil. To nedává smysl.“

Šok, zlost, vina a rozmrzelost ustoupily čistému zoufalství. „Nic už tady nedává smysl.“

„Rádi bychom, abyste prošla věci ve stodole, jestli je něco rozbité nebo ztracené.“

„Dobře.“

„Vaše babička byla slavná osobnost,“ pokračoval Wilson. „Většina lidí by asi myslela, že všechno s ní spojené z toho domu dávno zmizelo. Jestli se rozneslo, že něco zůstalo, někdo se kvůli tomu mohl vloupat do stodoly.“

„A rozbít člověku hlavu. To jo. Jenže většina těch věcí souvisí s McGowanovými, s tou obyčejnější částí rodiny.“

Vrátila se ke Steveovi, ale tentokrát tam poseděla mlčky.

Když odcházela k výtahu, vystoupil z něho její otec. „Tati.“

„Cillo.“ Rychle k ní přistoupil a vzal ji za ramena. „Jak je?“

„Pořád stejně, myslím. Kritický stav. Operaci přestál, což je plus, ale… Je tu ještě moc ale, kdyby a možná.“

„Je mi to líto.“ Na chvíli ji k sobě pevně přitiskl. „Potkal jsem ho jen několikrát, ale líbil se mi. Můžu něco udělat?“

„Já nevím.“

„Pojď se mnou dolů, dostaneme do tebe nějaké jídlo.“

„Ne, díky, musím ještě něco nakoupit.“ Jen aby se dostala ven, něčím se zaměstnala a na pár hodin přestala myslet. „Možná… Možná kdybys mohl na chvíli za ním.“

„Jistě, zajdu tam.“

„Až budeš odcházet, připomeň mu, že se brzy vrátím.“

„Dobře.“

Zavolala si výtah a nadhodila tašku na rameni. „Děkuju. Vážně moc děkuju, žes přišel. Sotva jsi ho znal. Kruci, vždyť sotva znáš mě.“

„Cillo…“

„Ale přišel jsi.“ Vstoupila do výtahu, otočila se a zadívala se otci do očí. „Přišel jsi a to hodně znamená,“ dodala, když se dveře mezi nimi zavíraly.

**Práce.** Jen ta jí pomohla přežít zbytek dne. Nebo další den. Pracovat uměla mnohem líp než tesknit nebo vyjadřovat emoce – pokud to neměla ve scénáři. Sestavila si rozvrh a pevně se ho držela. Několik hodin v domě, několik při práci na zahradě, pak nemocnice a třídění věcí ve stodole.

Pak jí zbyl čas jen na to, aby dopadla na nafukovací matraci a usnula.

Tím líp, pomyslela si.

Jen Steveova matka, která se zčistajasna zjevila, její program narušila. Takže víc času připadne na práci. Aspoň toho víc udělá.

Uchopila stojací lampu a zamračila se na šest válcovitých stínidel kolem skvrnité mosazné tyče. „Co to tehdy kouřili, když tohle bylo v módě?“

Z náhlého popudu se rozeběhla a prohodila ji otevřenými vraty stodoly jako oštěp. Ihned vyjekla, protože na poslední chvíli zahlédla Forda. Uskočil a lampa mu prolétla těsně kolem obličeje.

„Ježíšikriste!“

„Promiň, promiň, neviděla jsem tě.“

„Neměla bys zakřičet ‚házím‘, nebo tak něco?“ zeptal se. „Jak bych tohle asi vysvětloval? Ano, pane doktore, opravdu mi mozek propíchla ta nejošklivější lampa na světě.“

„Asi by ho nepropíchla, jen pohmoždila. Ale je vážně otřesná.“

„Jo, až to bolí. Co tady děláš? Nejsi tu moc brzo?“ dodal, když se zamračila. „Viděl jsem tvoje auto. Napadlo mě, že třeba…“

„Ne. Nic nového. Jen dorazila Steveova matka.“

„Potkal jsem ji.“ Dal si ruce do kapes a trochu se nahrbil. „Vypadá strašidelně.“

„A nesnáší mě. Za to, že jsem si Stevea vzala a že jsem se rozvedla. Ani jeho nemá moc ráda, ale mě přímo nenávidí. Tak

jsem vyklidila pole. Vlastně jsem utekla. S matkami to nějak neumím.“

„S nevlastní vycházíš dobře. Včera večer poslala skvělé jídlo.“

„Těstoviny s tuňákem. Nevím, jestli je to přímo důkaz náklonnosti.“

„Je, to mi věř.“ Obešel kupu starých krámů, aby ji mohl pohladit po tváři. „Pracuješ až moc tvrdě, hezká blondýnko.“

„Ale ne.“ Odtáhla se a kopla do jedné krabice. „Poldové chtěli, abych se podívala, jestli něco nechybí.“

„Mám dojem, že mě vyškrtli ze seznamu podezřelých, což mě maličko zklamalo. Ten vysoký běloch mě požádal o podpis jednoho výtisku *Seekera* pro svého vnuka.“

„Vysoký? Hm, Urick. Řekla jsem jim, že tady nejde o mě, Stevea a tebe. Ale co tady hledali? Co z toho mohl někdo tak strašně chtít? Je to jen harampádí. Odpadky. Mělo by se to všechno vyhodit. A taky to udělám,“ rozhodla se na místě. „Pomoz mi.“

Popadl ji za ruku a odtáhl, než zvedla první krabici. „Ne. Nevyhazuj nic, když jsi rozčilená. Dobře víš, že co možná hledali, už tady není, protože jsi to našla a schovala jinam.“

„Dopisy.“

„Přesně tak. Řekla jsi o nich policajtům?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Ani přesně nevím. Částečně proto, že jsem nejdřív myslela jen na Stevea. A co by s nimi dělali? Třicet pět let staré dopisy bez podpisu a zpáteční adresy.“

„Otisky prstů, DNA. Nedíváš se na televizi?“

„Něco jsou fakta a něco fantazie. A prosáklo by to ven. To je jisté. Dopisy od milence ještě před její smrtí. Byla to sebevražda? Nebo vražda? Nosila v sobě dítě lásky? Všechny ty spekulace, články, televize, reportéři, posedlí fanoušci, všechno najednou… A šance na klidný život tady fuč.“

„Proč?“

„Už nechci žít před kamerami. Chci, aby tohle byl opravdový domov.“ Zaslechla ve svém hlase náznak zoufalství, ale nemohla si pomoct. „Chtěla jsem z ní něco vrátit zpátky, ale aby to nakonec patřilo mně.“

„Ty nechceš vědět, kdo dopisy psal?“

„Chci, chci to vědět, ale nechci mu zničit život, Forde, nebo jeho dětem jen proto, že měl milostnou aférku nebo ji ukončil. I když se zachoval krutě. Musí být nějaká hranice a pětatřicet let je myslím dost.“

„Souhlasím.“

Dál neřekl nic, jen se jí upřeně díval do očí, dokud je nezavřela.

„Jak by to někdo mohl dokázat?“ zeptala se naléhavě. „Co když se nezabila, co když je pravda, co se povídá, a někdo – tenhle někdo – ji donutil sníst prášky nebo jí je podstrčil. Jak bychom to mohli dokázat?“

„Já nevím. Ale první krok by byl položit správným lidem správné otázky.“

„Já neznám ty lidi ani otázky a nemůžu na to teď myslet. Potřebuju nějak přežít den a pak zítřek. Potřebuju…“

Vrhla se k němu, objala ho kolem krku a zaútočila na jeho ústa. Nebyl připravený na takový příval touhy a zoufalství. Kdo by byl? Hltala jeho rty během krátkých vzdechů, dlouhým stehnem ho ovinula a pak ho kousla do spodního rtu a jemně zatáhla. A on byl v mžiku bezmocně vzrušený.

Třela se o něho tělem, až doslova cítil, jak mu krev odtéká z hlavy do klína. „Zamkni dveře.“ Přesunula rty k jeho uchu a bez dechu šeptala: „Zamkni.“

Chvěl se. Cítil nárazy touhy – v hlavě, břiše, v klíně – jako by to byly pěsti. „Počkej.“ Jen co to řekl, její rty se zase srazily s jeho v hltavém polibku. Přesto si dokázal poručit, chytil ji za ramena a lehce odtáhl.

„Počkej,“ opakoval a na chvíli zapomněl, co chtěl říct, jak se ty modré oči do něho vpíjely.

„Ne. Teď.“

„Cillo, ježíši, ještě mi narostou prsa, když takhle mluvím.“ Vzala ho za ruce, stáhla si je na hruď a přitlačila. „Ty mám ale já.“

„Jo.“ Jemná, pevná. „To máš.“ S lítostí a hrdinským sebeovládáním vrátil ruce na její ramena. „Co jsem to říkal? I když riskuju, že budu mluvit jako holka, tohle není správné.“

Sklouzla rukou do jeho klína. „A co je tohle?“

„Penis má svou vlastní hlavu. Bože,“ zachytil její pátrající ruku a zvedl ji nahoru. „Za tohle bych měl dostat metál, nebo přímo pomník. Vraťme se o krok zpátky.“

„Zpátky?“ řekla šokovaně a uraženě. „Proč? Co to s tebou kruci je?“

„Penis mi taky klade takové otázky. Jde o to, že… Počkej,“ nařídil a vzal ji pevně za paže, když se mu chtěla vysmeknout. „Jde o to, abys nevyhazovala věci, když jsi rozčilená, a nezamykala stodolu, když jsi rozčilená.“

„Je to jen sex.“

„Možná. Ale co pak? Pak zas budeme jen já a ty. Jen ty.“ Otestoval svou vůli tím, že se sklonil a jemně, dlouze ji políbil. „Jen já. Žádný Steve nebo jeho matka, žádná Janet Hardyová nebo dopisy. Jen my, Cillo. Chci s tebou být dlouho v klidu a o samotě.“

Povzdechla si a jednu z beden nakopla. „Jak se teď nemám cítit naštvaná a odmítnutá?“ Zahákla si palce za kapsy kalhot a schválně mu pohlédla do klína. „Vypadá to, že pořád ještě myslí sám za sebe. Co s tím budeš dělat?“

„Musím si představit Maylene Gunnerovou.“

„Maylene Gunnerovou?“

„Maylene byla zlá, ošklivá a děsně tlustá holka, která se ze mě v osmi snažila vymlátit duši.“

Ne, asi bych nedokázala zůstat naštvaná, pomyslela si Cilla. „A proč to dělala?“

„Nakreslil jsem její hodně nelichotivý portrét. Na líbivé jsem stejně neměl talent. To ale da Vinci taky ne. Namaloval jsem ji jako vzducholoď, která prská a prdí a lidičky utíkají, leží převálcovaní na zemi nebo se k sobě tisknou strachy. Hodně barvitě.“

„To je kruté,“ našpulila Cilla rty.

„Bylo mi osm. V každým případě to nějak zjistila, zaútočila na mě a chtěla mě zadupat do prachu. Takže když potřebuju, představím si její obličej jako kolo od vozu a…“ S úsměvem pohlédl dolů. „A je to. Dal se na ústup.“

Cilla si ho chvíli prohlížela. „Ty jsi divný chlap, Forde, ale zvláštně přitažlivý. Jako tvůj pes.“

„Zase mě nastartuješ a Maylene Gunnerová má jen omezený účinek. Co kdybych ti radši pomohl, a pak zajedeme za Stevem. Společně jeho matku nějak zvládneme.“

Ano, pomyslela si, velmi zvláštní a přitažlivý muž. „Fajn, začni tím, že tu ošklivou lampu odneseš do kontejneru.“

**Cilla přežila den** i **večer** a připravila se na druhou návštěvu a druhou konfrontaci se Steveovou matkou. Přecházela sem tam před vchodem do nemocnice a dodávala si odvahu.

Nejedná se přece o ni ani o staré záležitosti a křivdy. Jde o Stevea.

Narovnala se v ramenou jako boxer před zápasem. Chtěla vejít, ale uslyšela svoje jméno.

Úleva z chvilkového zdržení byla možná zbabělost, jenže nic jiného neměla. Otočila se a usmála se na Toma a Cathy Morrowovy.

Cathy ji ihned pohladila po paži. „Jak je tvému příteli? „Pořád stejně. Chtěla jsem vám znova poděkovat za pomoc, když byl na operaci.“

„To nic nebylo.“

„Pro mě to hodně znamenalo. Dnes tu zase dobrovolničíte?“

„Přišli jsme se podívat na kmotřenku. Narodilo se jí miminko.“

„To je hezké. No…“ Cilla se ohlédla ke vchodu. „Nechceš, abych s tebou nejdřív zašla nahoru?“ navrhla Cathy.

„Ne, jsem v pohodě. Jen že… Je tam Steveova matka, která mě zrovna nemá v oblibě. A pro dvě je ta místnost docela těsná.“

„To můžu zařídit,“ zvedla Cathy prst. „Zajdu tam a vylákám ji na deset patnáct minut ven.“

„Jak?“

„Dobrovolnickým způsobem. Koupím jí kávu, nabídnu rameno, aby si mohla poplakat. Jí se uleví a ty budeš mít chvíli s přítelem o samotě.“

„Ona to dokáže,“ pokýval Tom hlavou. „Cathy nikdo neodolá.“

„To bych vám byla vděčná.“

„O nic nejde. Tome, dělej Cille pár minut společnost. Pět bude stačit.“ Pak vesele mávla a vešla do nemocnice. „Je skvělá.“

„Ta nejlepší,“ souhlasil Tom. „Pojďme si tady sednout, ať má náskok. Mrzelo mě, co jsem slyšel o vašem příteli.“

„Díky.“ Tři dny, uvědomila si. Tři dny v komatu.

„Má už policie představu, jak k tomu došlo?“

„Ještě ne. Asi všichni doufáme, že nám to řekne Steve, jestli… až,“ opravila se, „až se probudí.“

Zahlédla sanitku přijíždějící na parkoviště a se zachvěním se odvrátila.

„Snad to bude brzy.“ Tom jí povzbudivě stiskl ruku. „Jak si u vás vede náš Brian?“

„Moc dobře. Už se to tam rýsuje. Musíte na něho být pyšný.“

„Dennodenně. Pustila jste se do náročného projektu. To je spousta času, peněz a dřiny. Aspoň se to povídá,“ dodal.

„Bude to stát za to. Stavte se někdy, abyste viděl, jaké děláme pokroky.“

„Doufal jsem, že to řeknete,“ mrkl na ni.

„Kdykoli, pane Morrowe.“

„Tome.“

„Kdykoli,“ opakovala a vstala. „Vplížím se nahoru, jestli se to Cathy povedlo.“

„To si buďte jistá. Pomodlím se za vašeho kamaráda.“

„Díky.“

A právě tohle byl důvod, proč by tu chtěla mít domov. Kvůli lidem jako Morrowovi, jako Dee a Vicki a Mike, sestry a zdravotníci, které teď vídala každý den. Kvůli lidem, kteří se starali a udělali si čas.

Kvůli lidem jako Ford.

Kruci, i lidem jako mrzout Buddy.

Vystoupila z výtahu a u stanoviště sester uviděla Mikea. „Jak mu je?“

„Je stabilní. Funkce ledvin se vrací k normálu, což je zlepšení.“

„Jo, to je. A je někdo u něj?“

Mike zahýbal obočím. „Paní Morrowová tam zaplula a odvedla paní Chenskyovou dolů na kafe. Máte volnou cestu.“

„Aleluja.“

Tvář měl stále pokrytou modřinami, ale začínaly na okrajích žloutnout. Na bradě mu vyrašilo husté, pichlavé strniště, což pocítila, když ho políbila. „Jsem zpátky. Dneska odpoledne je děsné horko. Počasí na koupání.“

Odblokovala v duchu zvuk přístrojů a chtěla se otočit k oknu a vyprávět Steveovi o pokroku na stavbě. Vtom zahlédla obrázek přilepený na prosklené stěně.

„Copak to tu máme? Con Nesmrtelný?“ Ohlédla se na Stevea. „Viděl jsi to? To je ale podoba.“

Namaloval to Ford, ani se nemusela dívat na signaturu v dolním rohu. Stál tam Steve, na sobě něco jako bederní roušku,

přes prsa silné černé pásy a na nohou vysoké boty. Vlasy mu vlály jakoby v silném větru a na tváři měl odhodlaný, až divoký úsměv. Ruce spočívaly na rukojeti meče zabodnutého mezi rozkročenýma nohama.

„Velký meč, jasný symbol. To by se ti líbilo. A ty bicepsy, tetování a náhrdelník z kančích zubů. Con Nesmrtelný! Že tě ale vystihl, co?“

V hrdle ucítila horké slzy a rychle je spolkla. „Tohle vážně musíš vidět.“ Přešla zpět ke Steveovi a chytila ho za ruku, „Musíš se probudit, aby ses mohl podívat. Už to trvá dlouho, Steve, vážně. Krucinál, celý tenhle cirkus trvá dlouho, tak už toho nech a… bože.“

Vážně pohnul prsty, nebo si to jen představovala? Pomalu vydechovala a zírala na ruku, kterou držela ve své. „Nenuť mě na tebe ječet. Víš, že když chci, dokážu být horší než tvá matka, která se mimochodem za chvíli vrátí, takže…“

Prsty se lehce ohnuly. Nepatrný stisk.

„Fajn, fajn, zůstaň tady, nikam neodcházej.“ Natáhla se po tlačítku a pevně ho zmáčkla. „Steve, no tak, udělej to ještě.“ Zvedla jeho ruku a políbila ji. Pak přimhouřila oči a kousla do ní. Zasmála se, když zase pohnul prsty.

„Stiskl mi ruku,“ volala na Mikea, který přiběhl. „Už dvakrát. To se probouzí, že ano?“

„Mluvte na něj.“ Mike přešel k posteli a nadzvedl Steveovi jedno víčko. „Ať slyší váš hlas.“

„No tak, Steve. Tady Cill. Probuď se, ty línej mizero. Mám lepší věci na práci, než tady sedět a koukat, jak spíš.“

Mike mu na druhé straně lůžka kontroloval zorničky, pulz a krevní tlak. Pak Stevea ostře štípl do předloktí. Paže ucukla.

„On to cítil. Pohnul se. Steve, ty mě zničíš. Otevři oči.“ Vzala jeho tvář do dlaní a přiblížila se nosem až k jeho nosu. „Otevři oči.“

Víčka se zachvěla a Cilla pocítila další chvění na bradě. To bylo víc než jeho dech. Slovo. „Co? Cože? Řekni to znova.“

Naklonila se uchem blíž k jeho rtům. Ucítila, jak se pomalu nadechuje, a pak zaslechla chraptivým šepotem vyřčené slovo. „Do hajzlu.“

Cilla se vzlykavě zasmála. „Řekl do hajzlu!“

„Není se co divit.“ Mike doběhl ke dveřím a kývl na sestru. „Pípni doktoru Northovi, jeho pacient se probouzí.“

„Vidíš mě?“ dožadovala se Cilla, když otevřel oči. „Steve? Vidíš mě?“

Vydal ze sebe unavený povzdech. „Ahoj, panenko.“

**Mluvila s lékařem,** a dokonce se upřímně usmála na Steveovu matku, než se zamkla na záchodku, aby se z úlevy vyplakala. Pak si omyla obličej, makeupem a slunečními brýlemi zamaskovala tu spoušť a zašla zpět k sestrám.

„Teď spí,“ řekl Mike. „Přirozený spánek. Je slabý a ještě se musí hodně zotavit. Měla byste jet domů, Cillo, a taky se pořádně vyspat.“

„Pojedu. Kdyby se po mně ptal…“

„Tak zavoláme.“

Poprvé vešla do výtahu s lehkým srdcem. V hale vytáhla telefon a zavolala Fordovi. „Ahoj, krásná blondýnko.“

„Probudil se.“ Šla po chodníku k parkovišti a skoro poskakovala. „Probral se a promluvil na mě.“

„A co řekl?“

„Nejdřív ‚do hajzlu‘.“

„Správně.“

„Poznal mě, řekl svoje jméno a tak. Levou stranu má prý slabší než pravou, ale doktor říkal, že vypadá dobře. Ještě budou dělat testy a…“

„To je super, že vypadá dobře. Nechceš přivézt něco k večeři?“

„Ne, jedu domů. On teď spí. Normálně spí. Jen jsem ti to chtěla říct. A taky jsem viděla tvůj obrázek a začala si ho kvůli

němu dobírat těsně předtím než… Myslím, že přesně to zabralo.“

„Cona Nesmrtelného nic nadlouho nezastaví.“

„Ty jsi tak… Bože můj! Parchanti.“

„Co je? Co se děje?“

Zírala na dveře své dodávky. „Za pár minut jsem doma. Stavím se.“

Zavěsila, než mohl Ford zareagovat, a četla, co někdo černým fixem napsal na dveře na straně řidiče.

KURVY PLODÍ KURVY!

# 13

**Ford se díval,** jak Cilla fotografuje dveře svého auta. Bublala v něm zlost, ale netušil, co by si s ní počal, kdyby pronikla ven.

Kopal by do pneumatik? Uhodil by pěstí do stromu? Chodil by kolem a měl pěnu u pusy? Nic z toho by asi nebylo dost uspokojivé. Místo toho jen stál s rukama v kapsách a vztek v něm tiše vřel.

„Policajti to vyfotí,“ prohodil.

„Chci svoje fotky. Nemyslím, že by Wilson s Urickem tohle považovali za prioritu.“

„Může to mít spojitost. Ráno tu budou.“

Trhla rameny, vypnula foťák a strčila ho do kapsy. „Nejde to dolů. Slunce to připeklo, takže se to musí přestříkat. Budu muset nechat udělat celé dveře, a to mám to auto sotva tři měsíce.“

Zatímco ji pozoroval, nakopla pneumatiku. Usoudil, že měl pravdu. Moc ji to neuspokojilo. „Můžeš jezdit mým, než to dáš do pořádku.“

„Tímhle budu jezdit!“ V očích měla vzdor i zlost. „Já vím, že žádná kurva nejsem. A než jsem šla za Stevem, viděla jsem na parkovišti Hennessyho auto. Mohl to udělat on a taky ublížit Steveovi. Je toho schopný.“

„Řekl Steve něco?“

„Neptali jsme se ho, byl ještě moc slabý a dezorientovaný. Snad zítra, říkal doktor. Zítra snad bude schopný mluvit i s policajty. Sakra!“

Chvíli chodila kolem, ale pěnu u pusy neměla. Zastavila se a zhluboka dýchala. „Fajn, nenecháme si zkazit tak báječný den. Má obchod s lihovinami ve městě na skladě i šampaňské?“

„Nevím, ale já ho mám.“

„Jak to, že máš vždycky všechno?“

„Asi že jsem chodil do skautu. Vážně,“ dodal, když se rozesmála. „Mám placky za zásluhy, můžu to dokázat.“ Měla pravdu, žádný blázen by jim neměl kazit skvělý den. „Tak co kdybychom ohřáli mraženou pizzu a bouchli špunta?“

Spock usazený na verandě vyskočil a dal se do tance.

„Taky jsem pro.“ Chtěla ho políbit, ale někdo zvesela zatroubil.

„No, jednou to muselo přijít,“ prohodil Ford, když za Cilliným autem zastavil jasně červený mustang kabriolet. Spock se řítil ze schodů a pak se začal točit v kruzích jako v deliriu.

Jasná červeň auta si nezadala s rozevlátou rudou hřívou dámy na sedadle spolujezdce. Zamávala, stáhla si obří sluneční brýle a pohlédla přes jejich okraj na Cillu. V botách na vysokém klínku vystoupila a šla pozdravit šílícího psa.

Řidič pomalu rozvinul tělo do tak mohutné výšky, že by se Cilla polekala, kdyby si nevšimla tvaru jeho brady.

Automaticky se jí orosily dlaně. Takže tohle bude další setkání s rodiči, při nichž vždycky selhávala.

„Ahoj, cukroušku!“ Penny Sawyerová připlácla dlaně na Fordův obličej, když k ní sešel ze svahu, a hlasitě ho políbila. Její smích připomínal štěrk namočený ve whisky.

„Ahoj, mami. Čau, táto.“ Od muže se stříbrnými vlasy Garyho Granta se dočkal objetí jednou rukou. „Jak to jde?“

„Jedeme k Susie a Billovi na texaský turnaj v pokeru.“ Penny šťouchla Forda do prsou a jeho otec si dřepl, aby si potřásl packou se Spockem. „Museli jsme se stavit, kdyby ses náhodou chtěl připojit.“

„V pokeru vždycky prohrávám.“

„Nemáš hráčskou krev,“ Penny se obrátila k Cille, „a taky máš společnost. Ani nás nemusíš představovat. Vypadáte přesně jako vaše babička.“ Penny s nataženou rukou přišla blíž. „Nejkrásnější ženská, co jsem kdy viděla.“

„Děkuji.“ Cilla neměla na výběr a rychle si otřela zpocené dlaně do kalhot. „Moc mě těší.“

„Cilla McGowanová, mí rodiče – Penny a Rod Sawyerovi.“

„Vašeho tatínka znám moc dobře.“ Penny vrhla postranní pohled na manžela.

„Radši toho nech,“ řekl Rod. „Pořád chce, abych žárlil. Už jsem o vás slyšel hodně dobrého,“ obrátil se k Cille.

„Ale ani slovo tady od toho,“ šťouchla Penny znova do Forda.

„Jsem diskrétní člověk.“

Penny se znovu hlasitě zasmála a pak hmátla do kabelky. Vytáhla ohromnou morkovou kost, na což Spock zareagoval šťastným vrčením, sténáním, celý se rozklepal a velké oči mu lezly z důlků.

„No tak se vzmuž,“ řekla mu a Spock se postavil na zadní a chvíli tančil na místě. „To je moje zlatíčko,“ zavrněla Penny a podala mu pamlsek. Spock si ho způsobně vzal a odnesl

stranou. „Musím ho rozmazlovat," vysvětlovala Cille. „Je to jediné vnouče, kterého jsem se tady zatím dočkala."

„Od Alice máš dvě opravdová," připomněl jí Ford.

„Těm zas kupuju sladkosti." Ukázala na farmu přes ulici. „Je hezké, že to místo zase přivedete k životu. Zaslouží si to. Tvůj děda bude dnes večer hrát taky, Forde. A ten byl kdysi bláznivě zamilovaný do vaší babičky."

Cilla zamrkala. „Opravdu?"

„Až po uši. Má sbírku fotografií, které mu tenkrát dovolila udělat. Za žádnou cenu by je neprodal, když jsem dostala nápad, že jich pár zarámuju a vystavím v knihkupectví."

„Mamka má ve městě obchod s knihami," vysvětloval Ford.

„Vážně? Tam už jsem byla. Koupila jsem si u vás knihy o zahradě a designu. Moc hezký krámek."

„Trocha kultury v té naší díře," řekla Penny. „Ale ne, vždyť přijedeme pozdě. Proč mě necháš tolik mluvit, Forde?"

„To nemám ponětí."

„Kdybyste si to s pokerem přece jen rozmysleli, seženeme vám místo u stolu. Cillo, vás by tam všichni rádi viděli," volala ještě, ale Rod už ji táhl k autu. „Řeknu tátovi, aby vám přinesl ukázat ty fotky."

„Děkuju a těšilo mě."

„Forde! Někdy přiveď Cillu na večeři."

„Jdeme, Penny."

„Už jdu, už jdu. Slyšíš?"

„Ano, madam," odpověděl Ford. „A vyhrajte tam balík."

„Cítím, že budu mít dneska štěstí!" křičela Penny, ale to už Rod prudce vycouval a na silnici dupl na plyn. Cilla řekla jen: „Páni!"

„Já vím, jako by tě olíznul kraj hurikánu. Člověk zůstane omámeně čučet, protože ještě chvíli a seděl by na zadku."

„Vypadáš jako tvůj tatínek a ten je mimochodem moc hezký. Ale máma? Ta oslňuje."

„Jo. Její vlastní táta o ní říká, že je superkočka špuntovačka."

„Špuntovačka?“ Cilla za ním se smíchem vešla do domu. Spock se připojil. „Rozhodně se mi líbí, a to jsem k matkám podezřívavá. Když jsme u špuntů, kde máš to šampaňské?“

„V záložní lednici v komoře.“

„Zajdu tam a ty najdi pizzu.“

O chvilku později se objevila v kuchyni s lahví Veuve Clicquot a se zmateným výrazem. „Forde, co budeš dělat s takovým množstvím barvy?“

„S čím?“ Ohlédl se od mikrovlnky. „Jo tak. Je tam milion galonů základovky, milion venkovní červené a o něco míň bílé na lemování.“

Srdce jí udělalo pomalý přemet, a tak láhev raději odložila na linku. „Tys koupil barvu na stodolu.“

„Nevěřím na zakřiknutí, spíš v pozitivní myšlení, což je vlastně ta pravá naděje.“

Všechno jako by se v ní pohnulo a pak uklidnilo. A otevřelo. Přistoupila k němu, položila mu ruku na tvář a políbila ho. Hřejivý, sametový, něžný polibek. I když ji po chvíli zatlačil zády k lince, plynul snově pomalu dál.

Jakmile víc rozevřeli rty, vzdychla si a přitiskla se k němu tváří, což byl projev čistého citu, jaký nabídla málokomu. „Forde.“ Odtáhla se a opět vzdychla. „Mám ještě hlavu plnou Stevea, abych dnes v noci mohla splnit tvé požadavky.“

„No,“ přejel jí prstem vzhůru po paži, „ve skutečnosti je to spíš volný návod než nějaké požadavky.“

Zasmála se a znovu ho pohladila po tváři. „Jsou to správné požadavky, budu se jich držet.“

„Moje chyba.“ Obešel ji, aby strčil pizzu do mikrovlnky.

„Takže si dáme mizernou pizzu, trochu se opijeme šampaňským a nebudeme spolu spát.“

Ford pokýval souhlasně hlavou a odstranil celofán a drátky z láhve. „To je skoro přesně to, co bych rád dělal s krásnou ženou.“

„Já nejdu po chlapech, mám takovou zásadu," dodala, když se na ni mlčky zadíval. „Vzhledem k tomu co v tomhle směru stihly moje babička s matkou, se snažím držet zpátky. Steve byl výjimka a vidíš, jak to dopadlo. Takže nejdu po chlapech, ale vypadá to, že začínám podléhat tobě."

Zatímco na ni zíral, zátka explodovala. „Neděsí tě to?"

„Ne." Odkašlal si. „Nebo trochu. Mírně."

„Napadlo mě to, protože já sama jsem z toho nesvá. Tak jsem to s tebou chtěla probrat."

„Toho si cením. A co přesně myslíš tím ‚podléhám'?"

Bože, pomyslela si při pohledu na něho, ach bože, už byla naprosto v háji. „Co kdybys našel skleničky? Myslím, že se oba potřebujeme napít."

**Najala natěrače a poslala pár řemeslníků**, aby barvy přestěhovali do stodoly. Promluvila si s policajty a dohodla se s místní dílnou, aby jí přestříkali dveře dodávky. Kdykoli zahlédla bílé auto, bez výčitek zvedala prostředníček.

Prý žádné důkazy, řekli poldové. Nic, co by spojovalo Hennessyho s útokem na Stevea. Nešlo ani prokázat, že by si vyléval vztek na jejím autě.

Takže si počká, rozhodla se, a jestli se ještě o něco pokusí, bude připravená.

Mezitím Stevea přesunuli na normální pokoj a jeho matka odsvištěla na koštěti zpátky na západ.

Ze Cilly stékal pot po práci na půdě, a tak šla obhlédnout pánskou koupelnu. „Vypadá to dobře, Buddy, před tou zítřejší inspekcí."

„Nikdy nepochopím, proč někdo potřebuje tolik sprchových hlavic."

„To jsou trysky a nebude to jen sprchování, ale zážitek. Už jste viděl baterie? Přišly dneska ráno."

„Viděl. Vypadaj dobře," řekl natolik uraženě, že se musela usmát.

„Zvládnete celý ten blok zabudovat?“

„Ale zvládnu, jen mi pořád nekoukejte na ruce.“

Udělala za jeho zády pár obličejů. „Když mluvíme o sprchování, potřebovala bych se vykoupat, než pojedu za Stevem.“

„Voda je vypnutá. Jestli to mám dodělat, zůstane vypnutá.“

„No dobře, kruci, vykoupu se teda u Forda.“

Jasně si všimla jeho úšklebku, ale ignorovala ho. Popadla čisté oblečení a nacpala ho do tašky. Dole prohodila pár slov s Dobbym, odpověděla na pozdrav z kuchyně a dalších deset minut strávila venku debatou se zahradníky.

Pak už rychle přeběhla silnici, než ji někdo další mohl zastavit, a rozhodla se použít sprchu u tělocvičny, aby nerušila Forda.

Teprve když se umyla a zabalila do velké bílé osušky, uvědomila si, že tašku s čistým oblečením nechala ležet na verandě.

„A kruci.“

Podívala se na hromádku špinavých, propocených šatů a prohrábla si čisté vlasy. „Tak to na sebe znova nevezmu.“

Přece jen bude muset Forda vyrušit. Zamotala prádlo a pracovní šortky do trička a raneček vzala s sebou.

Otevřela dveře do kuchyně a tam stál velmi překvapený Ford. „Ahoj, poslyš…“

„Neřekl jsi, že máš společnost, Forde.“

„Taky jsem to nevěděl. Ahoj, Cillo.“

Její výraz se změnil z uspěchaného na šokovaný, když tam uviděla sedět Fordovu matku se starším mužem.

Zatímco tam stála jako přimražená, Spock se jí běžel třít o holé nohy. „Ach bože, bože… já jen, ježíši. Promiňte. Moc se omlouvám.“

Ford ji popadl za ruku. „Když budeš takhle couvat, přepadneš ze schodů. Moji matku už znáš a tohle je děda Charlie Quint.“

„Dobrý den. Omlouvám se. No, co říct? Víš, Forde, nechtěla jsem tě rušit. Myslela jsem, že pracuješ. U mě teď neteče voda, tak jsem se skočila osprchovat k tobě dolů, za což moc děkuju, ale v tom zmatku jsem nechala tašku s věcmi u sebe na verandě. Tak jsem tě přišla poprosit, jestli bys mi tam nedošel.“

„Jistě.“ Přivoněl k ní. „Moje mýdlo na tobě voní nějak líp.“

„Hm.“

„Cillo, určitě si s námi dáš skleničku ledového čaje.“ Penny vstala a šla pro sklenici.

„Ne, nedělejte si starosti, já.

„Nedělám. Forde, dones tomu děvčeti oblečení.“

„Dobře, ale bude to škoda, že jo, dědo?“

„Na hezké nohy hezké slečny se dobře kouká. I starýma očima. Ve skutečnosti jste jí víc podobná než na fotkách, které jsem viděl.“

Může být ještě trapnější situace? pomyslela si Cilla, když na ni Ford mrkl a odešel. „Vy jste babičku znal?“

„Jo, jo. Zamiloval jsem se, už když jsem ji poprvé viděl na plátně. Byla ještě holčička a já kluk, taková ta sladká dětská láska. Ale na první se nezapomíná.“

„Ne, to asi ne.“

„Tady máš, zlatíčko. Proč si nesedneš?“

„Není třeba, děkuju.“ Zírala na sklenici, co jí Penny podávala, a uvažovala, jak ji vzít, když jednou rukou svírala osušku a ve druhé měla raneček šatů.

„Á, to jsou ty špinavé věci? Dej mi to, hodím je do Fordovy pračky.“

„Ne, to není…“

„O nic nejde.“ Penny jí uzlík vzala a strčila jí do ruky chladnou sklenici. „Tati, co kdybys Cille ukázal ty fotky? Chtěli jsme se u tebe stavit,“ pokračovala Penny cestou do komory, „jen jsme nejdřív přišli pozdravit Forda. Můj ty bože! Tys musela pracovat jako ďas.“

Cilla zvedla oči ke stropu a pak přešla blíž, protože Charlie otevřel staré album.

„Ty jsou nádherné!“

Ihned zapomněla, že je oblečená jen do osušky, a přistoupila ještě blíž. „Ty jsem ještě neviděla.“

„Moje soukromá sbírka,“ řekl Charlie s pousmáním. „Třeba tahle,“ klepl prstem na obrázek. „Ta je úplně první, co jsem udělal.“

Janet seděla na schodech verandy, uvolněně opřená, usměvavá, ve vyhrnutých kalhotách a volné košili. „Vypadá tak šťastně. A jako doma.“

„To pomáhala zahradníkům, ukazovala, kam mají vysázet růže a tak. Doslechla se, že fotím, a tak si mě pozvala, abych zvěčnil dům a zahrady, jak je postupně vylepšuje. Pak mi dovolila fotit i ji. Tady je s dětmi. Tohle bude vaše matka.“

„Ano.“ Veselá a spokojená na pohled, pomyslela si Cilla, vedle svého nešťastného bratra. „Jsou tak krásní, že? Až z toho bolí oči.“

„Ona jen zářila, jo, jo.“

Cilla obracela stránky alba. Janet jakoby celá zlatá na hřbetě poníka, při hře na zemi s dětmi, rozesmátá, jak si máchá nohy v jezírku. Janet o samotě, Janet mezi lidmi. Večírky na farmě. Slavní a běžní hosté.

„Nikdy jste žádnou neprodal?“

„To jsou jen peníze,“ pokrčil rameny. „Kdybych je prodal, už by nebyly moje. Dal jsem jí kopie těch, které chtěla.“

„Ano, možná jsem některé už viděla. Matka měla krabice plné fotek. Všude jí to moc sluší. A tahle! To je zatím moje nejoblíbenější.“

Janet na ní stála opřená o vstupní dveře, s hlavou mírně nakloněnou a založenýma rukama. Měla na sobě jednoduché tmavé kalhoty a bílou košili. Bosé nohy a rozpuštěné vlasy. Na verandě z truhlíků přetékaly květiny a nahoře na schodech spalo štěně stočené do klubíčka.

„To štěně koupila od Clintonových.“ Penny se postavila vedle otce a položila mu ruku na rameno. „Rodina tvé nevlastní matky.“

„Ano, říkala mi to.“

„Janet toho psa měla moc ráda,“ zašeptal Charlie.

„Musíš Cille udělat kopie, tatí. Rodinné fotografie jsou důležité.“

„To by snad šlo.“

„Děda udělá kopie pro Cillu,“ oznámila Penny Fordovi, když se vrátil s taškou. „Ještě má negativy.“

„Můžu je naskenovat, jestli mi je svěříš. Na,“ podal Cille tašku.

„Díky.“ Cilla vycítila Charlieho váhání, a tak ustoupila. „Jsou to moc krásné fotografie, ráda bych si prohlédla i zbytek, ale musím zajet do nemocnice. Takže ještě…,“ zvedla tašku s oblečením, „… běžím dolů.“

„Jste jí podobná víc než vaše matka,“ ozval se Charlie, když došla ke dveřím. „To je v očích.“

V těch jeho viděla neskutečný smutek. Už neřekla nic, jen rychle seběhla po schodech.

**Cilla se v duchu roztančila,** když byly položeny první dlaždičky v pánské koupelně. V představách vesele šplíchala vodu na stěny budoucí parní sprchy.

Černobílý design a art deco tomu dodají ten správný šmrnc.

Dlaždič Stan se ohlédl přes rameno. „Cillo, měla byste už zapojit tu klimatizaci.“

„Pracuje se na tom. Do konce týdne bude, slibuju.“

Musí to do té doby zvládnout, pomyslela si. Snad přivezou i postel, kterou objednala. Steve se nemůže zotavovat v horku a ve spacím pytli.

Vrátila se k dřevěnému obložení v šatně pánského pokoje. Když všechno půjde podle plánu, říkala si, za pár týdnů bude mít hotové dvě koupelny, třetí a čtvrtou a malý záchod téměř

dokončené. Pak bude čas na novou podlahu v budoucí pracovně na půdě, Dobby dodělá sádrování a začne pracovat na stropních medailonech. Pokud mu vymyslí vhodné vzory.

Tak v duchu plánovala, zatímco měřila, upravovala a přitloukala obkladové lišty.

Za pár týdnů složí stavitelské zkoušky, ale na to ještě nechtěla myslet. Kdyby to nezvládla, musela by koncem roku žádat některého ze svých dodavatelů o práci. Kdyby ji vyhodili, nemohla by koupit ten roztomilý domek na kraji městečka, v němž viděla možnost skvělé ziskové přestavby.

Jestli selže, bude to její další nezdar, a těch už měla na seznamu dost.

Pozitivní myšlení, připomněla si. Tak by to řekl Ford, a neškodilo pokusit se o něj.

„Já to dokážu," pronesla nahlas, poodstoupila a uznale kývla. „Tu zkoušku hravě sfouknu. Cilla McGowanová, licencovaná stavařka."

Posbírala si nářadí, zkontrolovala, jak pokračuje oprava schodiště na půdu a obkládání koupelny. Na chvíli se připojila k tesařům, zatímco natěrači na novém lešení nanášeli první pruhy červené barvy na stodolu.

Vzduch voněl mulčem kolem nově vysazených nebo prořezaných stromků a záhonů. Růže, hortenzie, tavolníky, staromódní vajgélie a nové trvalky. Letničky už byly v plném květu.

A přijdou další, pomyslela si. Čeká ji spousta práce. Čas bourání skončil, nastala doba obnovy.

Náhle si vzpomněla na Charlieho fotoalbum a běžela pro fotoaparát, aby změny zdokumentovala.

Zpocení, polonazí muži na lešení. Shanna v šortkách a jasně růžovém tričku a čepici, jak s Brianem staví na zahradě nízkou suchou zídku. Kostra nového schodiště, rozestavěná zadní veranda a dokončená přední.

Na chvilku v mysli zahlédla Janet, jak se opírá o dveře a usmívá se.

„Všechno se vrací," pronesla Cilla něžně.

Obrátila se a uviděla přicházet Forda se Spockem.

Psisko k ní doběhlo, opřelo se jí o nohy, pak si sedlo a upřelo na ni láskyplný pohled. Podrbala ho, pohladila a políbila na čenich.

„Přinesl jsem ti dárek." Ford jí podal jednu ze dvou kokakol, co nesl. „Stavil jsem se u Stevea. Prý ho za pár dní propustí."

„Zotavuje se rychle." Jako její farma, pomyslela si. „Tlačím na tu klimatizaci a taky přivezou postel."

„Chceš, aby si frakturu lebky doléčil na staveništi? Copak to neslyšíš?" ťukl si Ford na ucho.

Cilla na hukot, rány a vrčení reagovala trhnutím ramen. „Pro lidi jako já a Steve je to komorní hudba."

„Budu ti muset věřit, ale taky může bydlet u mě. Mám postel, klimatizaci i kabelovou televizi."

Dlouze se napila a zadívala se na něho. „Myslíš to vážně, viď?"

„Jistě. Lituju každého, kdo žije bez kabelovky."

„To jo, ale exmanžela k tobě nepošlu, bude potřebovat… Kdo je zas tohle?" podivila se, když na její cestu opatrně zabočil černý lexus.

„Auto z města," poznamenal. „Z velkoměsta."

„Nevím, kdo… Kruci."

Ford povytáhl obočí, když z obou stran vystoupili nějací muži. „Tvoji přátelé?"

„Ne. Řidič je číslo pět mojí matky."

„Cillo!" Mario, neskutečný hezoun italského typu v sandálech od Prady a džínách od Armaniho, rozhodil pažemi a široce se usmíval. Jeho ladný krok pokazila jen odbočka kolem čenichajícího Spocka.

Na očích měl sluneční brýle, ale Cilla tušila, že se mu za nimi temně lesknou. Opálený, štíhlý jako panter a s vlajícími

vlasy k ní došel, nadšeně ji objal a políbil na tvář. „Podívejte na ni! Tak fit a kompetentní holka.“

„To jsem. Co tady děláš, Mario?“

„Malé překvapení. Cillo, tohle je Ken Corbert, jeden z našich producentů. Kene, moje nevlastní dcera Cilla McGowanová.“

„Moc mě těší.“ Malý, šlachovitý muž s prokvetlými černými vlasy jí zapumpoval rukou. „Jsem váš velký fanoušek. Takže…,“ zadíval se na farmu, „tohle je to místo.“

„Moje místo,“ řekla chladně. „Forde, Mario a Ken. Bohužel vás dovnitř nepozvu, je to ještě rozestavěné.“

„To vidím.“ Mario si udržel úsměv. „A slyšel jsem.“

„Pozdrav, Spocku,“ nařídil Ford, když se pes vypořádal s pneumatikami.

„Chce potřást packou,“ vysvětloval, „aby věděl, že jste přátelé.“

„Aha.“ Mario psa podezřívavě sledoval a pak mu přidržel tlapu mezi palcem a ukazováčkem.

Spocka to nijak neohromilo.

Ken mu s tlapou také obchodnicky zapumpoval.

„Nádherná krajina,“ pokračoval Mario. „Prostě nádherná. Zajeli jsme sem z jednání v New Yorku. Ale ta příroda! Matka tě pozdravuje,“ dodal. „Chtěla se taky stavit, ale víš, jak je to pro ni těžké. Vzpomínky na tohle místo.

„Ona je v New Yorku?“

„Jen na otočku. Jsme v jednom kole. Zkoušky, nacvičování, schůzky, média. Ale teď tě s Kenem musíme vzít na pozdní oběd nebo časný drink. Kam se tady dá zajet?“

„Díky, ale nikam. Pracuju.“

„Neříkal jsem ti to?“ Mario se srdečně zasmál. Spock si sedl na zadní a pátravě ho pozoroval. „Cilla je skvělá, žena mnoha talentů. Hodinku si snad vyšetříš, *cara.*“

„Vážně nemůžu. Zvlášť jestli jde o vystoupení s matkou. Už jsem jí řekla, že mě to nezajímá.“

„Rádi bychom tě přesvědčili o opaku. Snad nás na chvilku omluvíte," řekl Fordovi.

„Ne, neomluví." Cilla ukázala na Forda. „Neomluvíš."

„Tak asi ne."

Mario na moment podrážděně stáhl rty. Zavrčení ho přimělo netrpělivě pohlédnout na Spocka. „Máš šanci změnit historii, Cillo. Tři generace ve společné show. Viděla jsi, jak Céline oživila Elvise? Máme stejnou technologii. Přivedeme Janet na jeviště spolu s tebou a Bedelií. Neobyčejné živé vystoupení."

„Mario…"

„Chápu, že váháš udělat celou sadu duetů s matkou, ale řeknu ti – a Ken taky – že by to pro show, pro tebe a tvou kariéru hodně znamenalo."

„Řeklamu a promotion už jsme promysleli," začal Ken. „Můžeme zaručit vyprodané sály na všechny večery. Taky speciál na kabelovce, CD a DVD. Zahraniční trhy už se ozývají. Mohli bychom dohodnout i druhé cédéčko, speciální balíček, jen sólo pro vás. Pohrávali jsme si s Mariem s nápadem natočit něco i tady. Měls pravdu, to by přidalo grády."

„Činili jste se, co?" promluvila Cilla měkce, ale znělo to jako Spockovo vrčení. „Ale jen ztrácíte čas. Je mi líto, Kene, ale Mario vám to asi neobjasnil. Nestojím o přesvědčování, promotion ani o comeback. A ty nemáš právo za mě jednat s producenty, promotéry a agenturami," řekla Mariovi. „Nejsi můj agent nebo manažer. Nikoho nemám, šéfuju si sama. A teďdělám tohle. Opravuju domy. Užijte si krajinu na cestě zpátky."

Věděla, že se Mario vydá za ní. Jen co se otočila na patě, už na ni volal. Slyšela, jak Ford přepjatě konverzuje s Kenem.

„Zůstaň, Spocku. Tak vy jste přijeli až z New Yorku?"

„Cillo. *Cara.* Dovol mi…"

„Dotkni se mě a majznu tě, Mario."

„Proč se tak zlobíš?“ Jeho hlas zněl zmateně a posmutněle. „Tohle je neskutečně skvělá šance. Starám se jen o tvoje zájmy.“

Zastavila se a bojovala se zlostí. „Možná tomu sám věříš, ale já se o své zájmy starám sama, a to už dlouho.“

„Drahoušku, měla jsi špatného manažera, jinak bys už dávno byla velká hvězda.“

„Možná bych byla, kdybych měla talent a chuť. Poslouchej mě dobře: Já nechci být hvězda. Nechci vystupovat. Nestojím o tu práci a takový život. Jsem tady šťastná, Mario, jestli tě to zajímá. Líbí se mi to tady a líbí se mi, kdo jsem.“

„Cillo, tvoje matka tě potřebuje.“

„A je to tady.“ Znechuceně se odvrátila.

„Zamilovala se do té show a s tvým přispěním by se to tolik zvedlo. Ona už zase tak…“

„Nemůžu, Mario, a neudělám to. Nechci dělat potíže, já prostě nemůžu. Nemám to v sobě. Měl sis se mnou promluvit, než jsi sem vyrazil a přivezl jeho. A měl jsi mě poslouchat, když jsem řekla ne. Já nejsem Dilly. Neplácám nesmysly a nepřehrávám. A ona už ve mně vyčerpala všechen pocit viny. Neudělám to ani pro ni.“

V jeho výrazu a hlase byl teď pouze smutek. „Jsi velmi tvrdá, Cillo.“

„Tak jo.“

„Je to tvoje máma.“

„Jistě, takže já jsem její dcera, že? Možná by aspoň pro jednou – pro tentokrát – mohla vidět, co chci a potřebuju já.“ Zvedla ruku. „Věř mi, že když budeš mluvit dál, jenom to zhoršíš. Minimalizuj svoje ztráty. Jsi dost chytrý. Řekni, že vzkazuju, ať jim to natře a zboural sál. To myslím upřímně, ale víc neudělám.“

Zavrtěl hlavou jako dospělý nad trucovitým děckem. Pak odkráčel ve svých báječných botách, nasedl s Kenem do drahého auta a odjel.

Ford přišel blíž, zadíval se směrem ke stodole a Spock se Cille otřel o nohy. „Ta červená vypadá bezvadně.“

„Jo. Ani se nezeptáš, o co šlo?“

„Podstatu jsem pochopil. Oni něco chtějí, ty ne. Tlačí na tebe a ty ses nedala. Naštvalo tě to, což je dobře, ale nakonec budeš smutná, a to dobré není. Takže mi nezáleží na nich, ani na tom, co chtějí. Ať jdou do hajzlu a ta červená stodola bude fakt super.“

Usmála se. „Je fajn mít tě poblíž, Forde.“ Sehnula se a podrbala psa. „A tebe taky. V L. A. bych za takovou terapii dala stovky dolarů.“

„Pošlu ti šek. Mezitím bys mi mohla ukázat, co je tady nového.“

„Půjdeme otravovat dlaždiče. To mě baví nejvíc.“ Vzala Forda za ruku a společně vešli do domu.

# 14

**Když Cilla ukázala Dobbymu** návrhy na sádrové medailony, podrbal se na bradě. Pak se mu koutky úst protáhly vzhůru. „Čtyřlístky,“ řekla.

„Vypil jsem něco piv na Den svatého Patricka, tak poznám čtyřlístky.“

„Pohrávala jsem si s jinými symboly. Formálnějšími, jemnějšími i složitějšími, ale nakonec mi došlo, že čtyřlístky mám nejradši. Jsou prosté a nosí štěstí. I Janet by určitě udělaly radost.“

„Asi jo. Měla ráda prostý věci, když byla tady.“

„Dokážete to?“

„Nejspíš jo.“

„Chtěla bych tři kruhy.“ Ten nápad ji potěšil jako malou holčičku. „Trojka je taky šťastné číslo. Jeden do jídelny, jeden sem a jeden do obýváku. Tři kruhy ze čtyřlístků. Nemusí být stejné, jen symetrické. To už nechám na vás,“ řekla, když přikývl.

„Tohle je hezká práce. A vzpomínky se vracejí.“

Posadili se k provizornímu stolu z prken na podpěrách a popíjeli čaj, který Cilla přinesla, zatímco Jack dokončoval poslední opravu štukování.

„Vídal jste Janet, když sem jezdila?“

„Sem tam. Vždycky s člověkem promluvila. Usmála se, jak to uměla jen ona, a řekla ahoj.“

„Dobby, a ty poslední roky, když se objevila, nemluvilo se o někom místním, s kým se sblížila?“

„Myslíte sladce sblížila?“

Sladce, pomyslela si, jak hezky řečeno. „Ano, tak.“

Vrásky a záhyby jeho tváře se přemýšlením prohloubily. „To nevím. Po její smrti o tom začali mluvit všichni reportéři, co sem jezdili, ale často plácali nesmysly.“

„Mám informace, že přece jen někdo takový byl. Hodně blízký člověk. Nevíte, s kým by poslední rok, rok a půl trávila hodně času? Tehdy tady byla dost často.“

„To jo,“ souhlasil. „Po smrti jejího chlapce se přitom povídalo, že farmu prodá, protože sem už nechce jezdit. Ale neprodala, jen už nezvala lidi. Ani dcerku – teda vaši matku – sem nebrala, aspoň co jsem slyšel. Jezdila sama. A jestli ji někdo viděl s nějakým mužem, tak si to nechal pro sebe.“

„Taky kolem nebylo tolik lidí, kteří by mohli něco říct,“ poznamenal Jack, když odložil špachtli. „Tím myslím, že v okolí farmy nestálo tolik domů. Mám pravdu, dědo?“

„Máš. Naproti ani jeden. Tam se začalo stavět až pětadvacet třicet let zpátky, až když Bucknerovi prodali farmu.“

„Kolem nebyli žádní sousedé?“

„Bucknerovi asi nejblíž, nějakých pět set metrů dolů po silnici.“

To je zajímavé, usoudila Cilla. Jak těžké bylo udržet aférku bez přítomnosti zvědavých sousedů? Problém pak představovali jen reportéři, ale ti u farmy nemohli kempovat sedm dní v týdnu.

Podle toho co četla nebo slyšela, uměla Janet některé oblasti svého života dokonale tajit. Některá fakta a zvěsti vyšly najevo až po její smrti.

Identita posledního milence přesto zůstala skrytá. Jak moc vlastně chtěla zaplnit tohle prázdné místo v životě své babičky?

Dost, připustila si. Odpověď na tuhle otázku totiž mohla vést k odpovědi na tu důležitější.

Proč Janet Hardyová v devětatřiceti letech zemřela?

**Přivézt Stevea** domů bylo pro Cillu zároveň vzrušující i strašidelné. Přežil a zotavil se natolik, že mohl opustit nemocnici. Ještě před dvěma týdny seděla u jeho lůžka a silou vůle ho nutila probrat se z komatu. Teď stála vedle něho před farmou, zatímco si ji prohlížel. Opíral se o hůl, na hlavě měl čepici a na očích tmavé brýle. Šaty na něm mírně visely, jak v nemocnici ubral na váze.

Měla chuť ho vzít do náruče, dostat do postele a nakrmit polévkou.

Hrůza ji obcházela jen z toho, jestli je schopná o něj správně pečovat.

„Přestaň na mě zírat, Cillo.“

„Asi bys měl jít dovnitř z toho slunce.“

„Vevnitř ve stínu jsem byl dlouho, je mi tu dobře. Ta stodola se mi líbí. Všechny by asi měly bejt červený. Kde kruci všichni jsou? Poledne a všude ticho, žádný auto.“

„Dala jsem jim na dnešek volno. Myslela jsem, že bys chtěl trochu klidu.“

„Ježíši, Cillo, copak klid a ticho je něco pro mě? Snad mě znáš.“

„Fajn, tak já chtěla ticho a klid. Jdeme, trochu se chvěješ.“

„To je teď normální. Zvládnu to sám,“ odsekl, když ho chtěla volnou paží podepřít. Dokázal vyjít po schodech a dostat se přes verandu.

A přestal se mračit, když prošel dveřmi a poprvé se rozhlédl.

„To štukování vypadá dobře. Zbavuješ se támhletěch dveří, hm. Tím se to víc otevře a propojí.“

„Uvažuju, že to využiju jako takovou ranní místnost, je tu dobré světlo. A jestli bude později chuť, přidám ještě zimní zahradu s tělocvičnou a vanou – pár přístrojů, květiny…“

„Super.“ ,

Cítila napětí v jeho hlase a měla potřebu zahnat ho do postele, ale rozhodla se na to jít jinak. Nejdřív ho musí dostat nahoru.

„V patře už jsme s tím pohnuli víc. Pánský pokoj je skoro dokončený, to musíš vidět.“

Další schody zabraly víc času. Doslova cítila, jak se jeho slabší levá strana začíná chvět. „Měli jsme přijmout Fordovu nabídku. U něj bys měl víc pohodlí.“

„Ještě snad vyjdu pár schodů. Jen mě bolí hlava, to je celý. To mám teď taky pořád.“

„Jestli si chceš lehnout… Prášky mám u sebe.“

„Nechci ležet, zatím ne.“ Odstrčil podávanou ruku. Napětí v jeho tváři na chvíli ustoupilo, když si prohlížel budoucí ložnici. „Tys měla vždycky dobré oko. Fajn linie i světlo. A ta pěkná šatna…“

„Holčičí ráj. Včera jsem dostavěla police.“ Otevřela dveře a zářivě se usmála.

„Cedrové obklady. Dobrá práce.“

„Učila jsem se od nejlepšího.“

Dokulhal ke koupelně, ale zachytila smutný výraz v jeho tváři. „Co je? Co se děje?“

„Nic. Tohle je fakt sexy,“ ocenil koupelnu. „Prvotřídní. Art deco. A ta prosklená sprcha. Kdy ses pro ni rozhodla?“

„Na poslední chvíli. Je to efektní a hodí se k černobílým obkladům.“ Pak to vzdala a opřela se čelem o jeho rameno. „Prosím, řekni, co se děje?“

„Co když už to nebudu moct dělat? Třeba nezvládnu práci s nářadím. Myslí mi to pomalu a bolesti hlavy jsou šílený.“

Měla chuť ho obejmout, hladit a utěšovat. Místo toho zkusila mírně podrážděný tón. „Steve, jsi první den z nemocnice. Tos myslel, že se hned začneš ohánět kladivem?“

„Něco takovýho.“

„Chodíš, mluvíš se mnou. Doktor říkal, že to chce čas, ale že děláš neskutečné pokroky a všechno nasvědčuje tomu, že se úplně uzdravíš.“

„To může trvat měsíce. Nebo roky. A nic si nepamatuju.“ Jeho rozmrzelost podbarvil strach. „Kruci, nepamatuju si nic z toho večera – ani že jsem byl v baru nebo že jsem Shannu doprovázel domů, jak říká. Mám okno. Naposled vím, že jsem nasedl na motorku a myslel na to, že možná ukecám holku s velkýma hnědýma očima a super zadkem. Pak už ses nade mnou nakláněla a křičela na mě. Všechno ostatní je fuč. Prostě fuč.“

Trhla rameny, jako by o nic nešlo. „Jestli máš něco vymazat z paměti, tak je to tahle noc.“

Pousmál se. „Ty jsi jak slunce po ránu, co? Tak já se na chvíli natáhnu. Nadopuju se a dám si nohy nahoru.“

„Dobrý nápad.“

Opřel se o ni a nechal se odvést do hostinského pokoje. Na prahu se zastavil. Stěny byly vymalovány jemnou uklidňující modří, stejnou jako kostra postele. Okna rámovalo původní ořechové obložení, které Cilla sama obrousila a nalakovala. Dřevěná podlaha se sytě leskla. Kovová čela postele ladila s jednoduchým přehozem a kobercem s hvězdami a modrým

okrajem. Na stolku u okna stála kobaltově modrá váza se zahradními sedmikráskami. „Co to kruci je?“

„Překvapení. Snad trochu hezčí než nemocniční pokoj,“

„Super bejvák.“ Ukázal na ni prstem, ale obličej se mu rozjasnil. „Co je to za nápad, dodělat podlahu jen v jednom pokoji?“

„Chtěla jsem mít aspoň jeden dokončený, nebo skoro dokončený. Ještě to chce pár obrázků, doplnit obložení… Ale mrkni na tohle.“ Otevřela starý šatník a ukázala mu plochou obrazovku. „Mám kabelovku,“ zazubila se. „Digitální,“ Ford jinak nedal. Koupelna je taky hotová a vypadá úžasně, jestli to můžu říct.“

Steve se posadil na kraj postele. „Tímhle způsobem narušuješ harmonogram rekonstrukce.“

„Zas tolik nespěchám.“ Ze džbánku na nočním stolku nalila trochu vody do sklenice a vytáhla krabičku s léky. „Boty dolů, pak tě svlíknem a uložíme.“

Nepatrně na ni mrkl. „Bývaly doby, kdys tam ráda zalezla se mnou.“

„Bývaly.“ Dřepla si a začala ho zouvat.

„Chci, aby se zítra pracovalo.“

„A odkdy tomu tady šéfuješ?“ Vstala a naznačila, aby zvedl ruce. Pak mu s úsměvem stáhla košili. „Přijdou. Chtěli uspořádat uvítací party – pivo, sendviče – ale zatrhla jsem to. Možná jsem neměla.“

„Na mejdany asi ještě nemám.“ Položil se, aby mu mohla svléknout džíny. „Den, kdy mě ženská svlíká a já jí to neoplatím, asi není ten pravej na večírky.“

„Dávám ti tak týden.“ Už to nevydržela a pohladila ho po tváři. „Slyšela jsem, žes to zkoušel na všechny sestřičky.“

„To se musí, jen Mikea jsem vynechal.“ Široce se usmál. „Ale nic proti němu.“

Stáhla přehoz, zatlačila Stevea na polštář, sundala mu brýle a z oholené hlavy čepici. Pohled na hladkou lebku

poznamenanou jizvami a stehy ji zabolel do morku kostí. „Budu dole vyplňovat nějaké papíry. Kdyby něco, zavolej. Tady je ovladač na televizi. Kdybys cokoli potřeboval, jsem tady.“

„Právě teď hodit si šlofíka.“

„Tak fajn.“ Políbila ho na čelo a vyklouzla z pokoje. O samotě se Steve zadíval na strop, pak s povzdechem zavřel oči.

Cilla si vzala notebook na verandu. Třebaže se během hodiny dvakrát vplížila nahoru zkontrolovat Stevea, prokousala se i účetnictvím a sepisováním nových nákladů. Pak zaslechla kroky na štěrku a uviděla Forda se Spockem.

„Ahoj, sousedko,“ volal. „Když jsi tady, tak to je navrácený hrdina asi v pořádku.“

„Spí.“ Mrkla na hodinky. „Bože, jak to že už je pět?“

„To bude tím, že Země obíhá kolem Slunce a ještě se točí kolem své osy.“

„Chytráku.“

„Já vždycky. Dárek.“ Zaklepal taškou, co nesl. „Něco pro Stevea. Pár DVD, když už má v pokoji bednu.“

Cilla naklonila hlavu ke straně. „DVD? Takže porno.“

Ford svraštil obočí. „Takové ošklivé slovo. Poslouchej, jak to zní. Ty krátké, tvrdé slabiky. Spiderman, tři díly. To se mi zdálo příhodné. A pak pár snímků, kde se objevují motocykly a nahé ženy, což by se dalo nazvat jako zábava pro dospělé. Ty vybíral Spock.“

Mrkla na psa, který také natočil hlavu a tvářil se nevinně. „Jsem si jistá, že to Steve ocení.“

„Spock myslí, že zvlášť *Kluzká jezdkyně* byla zatím dost podceňovaná.“

„Věřím.“ Cilla za sebou zaslechla kroky a vyskočila. Otevřela Steveovi síťové dveře, ještě než k nim došel. „Jsi vzhůru? Proč jsi nezavolal? Nemáš chodit po schodech sám.“

„Jsem v pohodě. Ahoj, Forde.“

„Rád tě vidím venku.“

„Je tu fajn. Čau, Spocku, ty kluku jeden.“ Posadil se do bílého plastového křesla a hladil psa, který mu položil hlavu na koleno.

„Vypadáš líp,“ usoudila Cilla.

„Magické pilulky a spánek. Spím teď jako tříletý děcko, ale pomáhá to.“

„Nejspíš budeš mít hlad. Co kdybych přinesla něco k jídlu. A k pití? Dáš si…“

„Cill.“ Chtěl říct, aby si nedělala starosti, ale rozmyslel si to. „Jo, třeba sendvič nebo tak něco. Už žádný nemocniční jídlo, nebo pašovaný potraviny. Možná bys mohla dát dohromady něco pro všechny.“

„Jistě. Hned jsem zpátky.“

Zaběhla do domu a Steve zavrtěl hlavou. „Ta mě teda obletuje.“

„A to jsem jí rozmluvil nočník u postele.“

„Tak to děkuju. Co je v tý tašce?“

Ford mu ji podal a Steve se po krátké prohlídce zeširoka usmál. „To už je lepší. Díky. Hele, měl bych taky trochu posilovat tělo. Projdeš se se mnou kousek?“

„Moc rád.“

Ford počkal, až Steve zvládne schody a pak s ním poodešel od domu. „Co se ti honí hlavou?“

„Hodně věcí, chlape. Přitom mi to ještě moc nemyslí. Poldové pořád nic nemaj, že jo?“

„Tak nějak.“

„Vypadá to na náhodný vloupání. Prostě moje smůla. Chci říct – od tý doby se nedělo nic.“

„Ne.“

Steve se zadíval na Fordův profil. „Řekl bys to na rovinu?“ Ford si vzpomněl na Cillino pomalované auto, ale zase to z mysli odsunul. „Do stodoly ani do domu nikdo nelezl.“

„Slyšel jsem, žes tu spal, když jsem byl v nemocnici.“

„Jo, ve svým spacáku.“

„Takže jste na to se Cillou ještě nevlítli?“

„Ještě ne.“

„Ale děláš do ní? Hele, tvoje, její, prostě vaše věc. Ptám se proto, abych věděl, jestli na ni dohlídneš, až budu pryč.“ Ford se zastavil. „Ty někam jedeš?“

„Ještě jsem jí nic neřekl. Chci to udělat, až se vrátíme, ale probůh, ona pro mě připravila pokoj. I s kytkami. Jo, dík za tu kabelovku.“

„Tak to má být.“

Steve přikývl a dal se znovu do kroku. „Věc se má tak, že už minulej tejden jsem měl vyrazit na cestu zpátky. Operace mozku narušila plány. Zůstal bych, kdyby potřebovala pomoct nebo ohlídat. Sice se sakra dobře o sebe dokáže postarat sama, ale… Kurnik, možná to zavinil zážitek blízko smrti, ale já potřebuju domů. Sednout si na pláž a nasávat slunce. Jen musím mít jistotu, že ji někdo chrání.“

„Postarám se, Steve.“

Steve se zastavil a zíral na stodolu. „Říkala, žes barvu koupil ty, když jsem byl ještě mimo.“ Spokojeně kývl. „Jsi dobrej chlap, Forde. Úplně jinej typ, než se kterými si začínala. Bylo na čase. Má ráda svíčky. Při tom,“ dodal. „Spoustu svíček. Hudba je taky dobrá. Ne nutně, ale má to ráda. Tma nebo světlo, to je fuk, ale ulítává na svíčkách.“

Ford si musel odkašlat. „Díky za tip. A jak se chceš dostat do L. A.?“

„V pátek jdu ještě za doktorem, takže zůstanu do soboty. Mám v Jersey kamaráda s džípem. Zajede sem a naloží mě i s motorkou. Ale ještě jí nic neříkej, udělám to sám.“

Cilla na ně z verandy zapískala. „Tak co jídlo, chlapi?“

Spock se k ní okamžitě řítil, jako by mu hořelo za tlapami.

„Ty hory jsou skvělý,“ prohodil Steve cestou zpět. „To ji asi táhlo sem na východ. Říkala, že jí hory připomínají domov. Jenže mně zas chybí oceán.“ Strčil do Forda loktem. „A taky holky v malejch bikinách.“

**Cilla špatně spala.** Uši měla nastražené kvůli Steveovi a byla zneklidněná jeho rozhodnutím za pár dní odjet. Jak se o něj má starat, když bude tak daleko?

Den po propuštění už plánuje cestu přes celé Státy a ještě v džípu. To je mu podobné, pomyslela si a převalila se na záda. Věčně musel být v pohybu a nikde dlouho nevydržel. Proto taky začal s těmi přestavbami, připomněla si. Nemusíš se usadit v jednom domě, když hledáš a opravuješ další.

Stejně by ji neposlechl. A právě proto, že ho zrovna propustili, se s ním nemohla hádat. Kdo ho bude v noci kontrolovat, když ne ona? Zatím byl v pořádku, ale co kdyby nebyl?

Znovu se obrátila a bouchla do polštáře. Pak to vzdala.

Už stejně svítalo. Ještě jednou se na něj podívá a pak půjde vařit kafe. A než se začnou sjíždět řemeslníci, chvíli si v tichu posedí.

Zaslechla Steveovo chrápání, než došla ke dveřím, a tak se rovnou vydala dolů. Už za pár měsíců bude mít opravdovou kuchyni, pomyslela si. Renovované vybavení, skříňky, pulty. A skutečné nádobí. A na oslavu si koupí i luxusní přístroj na espresso.

Možná se naučí trochu vařit. Patty by jí základy jistě vysvětlila. Nic složitého pro gurmány, to už zkoušela a pohořela. Základní tomatovou omáčku, maso, brambory a jistě není těžké připravit kuřecí prsíčka.

Jen co dokončí přestavbu domu, slíbila si. Jakmile získá licenci, nastartuje svůj podnik a trochu se zaběhne. Naučí se vařit, aby nežila jen ze sendvičů, konzerv a polotovarů.

Zanesla si kávu ven, nadechla se vůně, jak první ospalé světlo pronikalo do zahrady na čerstvě zrytou, čekající půdu. Popíjela, zatímco se z jezírka zvedal mlžný opar.

Tohle by chtěla dělat každý den. Vyjít z domu ještě za šera a rozhlížet se po tom, co už vytvořila a co ještě může udělat. Po tom, co dostala darem.

To, co matce za tohle místo a tenhle život zaplatila, se nepočítalo. Všechno, co v měkkém ranním světle viděla, byl dárek od babičky, kterou nikdy nepoznala.

Ona by si také vzala kávu na obhlídku, napadlo Cillu, když scházela z verandy. Říkalo se, že byla ranní ptáče, přizpůsobené požadavkům natáčení. Často od rána na nohou.

Ale i do rána, připustila Cilla, což byla další stránka té ženy. Dívka z večírků, hollywoodská královna, hvězda, co příliš pije a příliš spoléhá na pilulky.

V tichém ránu zatoužila po společnosti Janet Hardyové, která se do tohoto kousku Virginie zamilovala, přinesla si domů štěně a pod okny vysadila růže.

Když obešla dům, velká červená stodola ji přiměla k úsměvu. Policejní páska zmizela a zámek byl na svém místě. A Steve chrupal nahoře v hezkém pokoji v posteli s kovaným čelem.

Noční můra skončila. Nějaký hledač pokladů prostě zpanikařil. Tak zněla i policejní verze. S kým se měla dohadovat? Pokud chtěla luštit nějakou záhadu, pak mohla hledat autora dopisů z *Velkého Gatsbyho*. Získá další dílek z Janet Hardyové, ale jen pro svou potřebu, pro svoji minulost.

Tady si to mohla dovolit.

Kávu dopila na přední verandě a přitom vyhlížela na travnatou plochu.

Náhle se její úsměv začal vytrácet a ustupoval zmatenému výrazu, protože už dohlédla ke zdi před příjezdovou cestou.

Kde jsou její třešně? I z verandy by měla vidět ohnuté větve okrasných třešní. Zamračila se o něco víc, odložila hrnek na zábradlí, sešla ze schodů a vydala se po trávě vedle cesty.

A pak se dala do běhu.

„Ne. Kruci, to ne!“

Její mladé stromky ležely pohozené mezi zdí a krajnicí. Na štíhlých kmenech našla stopy po ranách sekerou. Tohle nedalo

velkou práci, uvědomila si a ve dřepu se dotýkala mladých lístků. Jen tři až čtyři zásahy.

Nešlo o krádež. Vykopat je by zabralo víc času a stálo větší námahu. Někdo jen ničil. Zabíjel.

Zlovolnost toho činu v ní vyvolala směs smutku a vzteku. Žádný hledač pokladů, pomyslela si. Ani děcka. Puberťáci tu prý j en rozbij ej í schránky u silnice, j ak už j i místní varovali. Ti by se neobtěžovali kácením okrasných stromků.

Vstala, zhluboka se nadechla a pohlédla nad jeden z pahýlů po umírající třešni. Pak se jí dech znovu zadrhl. A opět se rozechvěla zlostí. Starou kamennou zeď hyzdil černý nápis s ošklivým sdělením.

VRAŤ SE DO HOLLYWOODU, ČUBKO! KDO ŽIJE JAKO KURVA, UMŘE JAKO KURVA

„Jdi do hajzlu," zašeptala. „Zatraceně. Jdi už do hajzlu, Hennessy."

Poháněná už jen vztekem doběhla do domu, aby zavolala policii.

**Cilla se zuřivým výrazem** varovala všechny své lidi, aby se o stromech a nápisu nezmiňovali Steveovi, že jinak je na místě vyhodí. A to bez pardonu.

Briana poslala zpět do zahradnictví, aby sehnal dva nové stromky a ještě ten den je zasadil.

Kolem desáté, potom co ji krátce navštívili poldové a zaměstnanci vzali hrozbu vážně a zabavili Stevea uvnitř, se vydala se zedníkem čistit kamennou zeď.

Ford ji uviděl škrabat kámen, když vyšel ven s prvním šálkem kávy. Přečetl si zprávu na zdi a jako ona odložil kávu na zábradlí a bos přeběhl silnici.

„Cillo."

„Neříkej to Steveovi. To za prvé. Nesmí se to vůbec dovědět.“

„Volala jsi poldy?“

„Byli tady. Jestli to ale mělo cenu! Dělá to Hennessy, určitě, parchant jeden. Pokud u něj nenajdou černou barvu a za nehty třísky z třešní, co nadělají?“

„Z třešní?“ Uviděl pahýly stromků a zaklel. „Moment, nech mě přemýšlet.“

„Nemám čas, musím to dostat dolů. Nechci riskovat a drbat to smirglem, ten by kámen poškodil stejně jako barva. Rejžák je nejlepší možnost. Možná budu muset zeď nechat nahodit, víc asi nesvedu.“

„Drbeš kameny kartáčem?“

„Přesně tak.“ Zaútočila na K ve slově KURVA, jako by to byl úhlavní nepřítel. „Tohle mu neprojde, nebude ničit a špinit, co je moje. Já to pitomé auto neřídila. Nebyla jsem ani na světě, prokristapána.“

„Už je mu nejmíň osmdesát. Nějak si neumím představit, že by uprostřed noci kácel stromky a sprejoval zeď.“

„Kdo jiný?“ obrátila se prudce k Fordovi. „Kdo jiný mě, nebo tohle místo tak nenávidí?“

„To nevím, ale radši bychom to měli zjistit.“

„To je jen můj problém.“

„Nebuď protivná.“

„Je to můj problém, moje zeď, moje stromy. A já jsem čubka.“

Zadíval se na ni docela chladně. „Teď zrovna bych se kvůli tomu poslednímu nehádal, ale to ostatní? Blbosti. Nechceš to říct Steveovi. Dobře, to chápu, ale já se nehnu. Neodjíždím do L. A. ani jinam.“

Popadl ji za paži a otočil k sobě. „Zůstanu tady, tak se s tím vypořádej.“

„Snažím se vypořádat s tímhle a s tím, že odjede nejlepší kamarád, který sám ujde sotva pár metrů. Taky se životem, o

kterém jsem před pár měsíci ani nevěděla, že ho chci. Kolik toho mám ještě zvládnout?“

„Na tohle si snad místo najdeš.“ Chytil ji za bradu a tvrdě políbil na rty. „Máš druhý kartáč?“

# 15

**Namáhavým čištěním zdi** strávila většinu dne, jen s přestávkami na práci naplánovanou v domě. Nejdřív vydrhla vulgární výrazy, protože lidé v autech často zpomalovali, nebo dokonce zastavovali a vyptávali se.

Uprostřed procesu se její zlost začínala měnit v zoufalství. Proč toho ten mizera musel načmárat tolik?

Ráno v drhnutí pokračovala, než dorazil zedník a další z party. Na začátku příjezdové cesty se tyčily dva nové stromky. Zdály se jí spíš vzdorovité než krásné, ale to jí jen dodávalo energii.

„Ahoj.“

Ohlédla se na Forda v odrbaných kalhotách a tričku a Spocka s červeným šátkem, který se tetelil, ale poslušně seděl u jeho nohou na druhé straně silnice. „Je na tebe brzy,“ odpověděla.

„Nařídil jsem si budík. To musí být láska. Pojď sem na minutu.“

„Spěchám.“

„To ty pořád. Zlato, já jsem unavený, jen když tě pozoruju. No tak pojď. Mám kafe.“ Zvedl jeden z obřích hrnků, které donesl.

Nastavil si budík, a i když nevěděla, co si o tom myslet, byla mu vděčná. Už jen za čas, který jí věnoval předešlý den, přestože se na něj utrhovala. Odložila tedy rejžák a přešla silnici.

Podal jí kávu, a zatímco zdravila Spocka, ukázal na zeď. „Přečti si to odsud. Nahlas.“

Otočila se, ale s prvním douškem cítila, jak jí v krku zabublal smích. „Vrať se do Hollywoodu, dožij jako kuře.“

„To někde použiju,“ bavil se Ford. „Snažil se tě ponížit a zastrašit, a tys to proměnila ve vtip. Dobrá práce.“

„Nečekaně směšná. To je asi plus. Vztek už mi došel, jen se o tom nechci dál bavit. Jak ze mě chceš udělat bohyni bojovnici, když tady drhneš grafitti?“

„To mi jde docela dobře. Věnuju ti ještě pár hodin a pak se k tomu vrátím. Spock se zas těší na psí práci, jak říká Matt s Brianem, takže se bude ochomýtat u chlapů. Proto ten šátek.“

„Víš, já se s tebou nejspíš vyspím, i kdybys mi nenabízel manuální práci.“

„To doufám.“ Věnoval jí milý, nezáludný úsměv. „Víš, já bych ti ji nabízel, i kdybys se mnou nechtěla spát.“

Zamyšleně si ho při popíjení kávy prohlédla. „Tím se to asi vyrovnává, a s vyrovnaným skóre mi je vždycky líp.“ Vydala se zpět přes silnici a Ford i Spock se připojili. „Otec se o tom doslechl, včera večer volal. Co prý může dělat, jak má pomoct. Proč k nim nejdu bydlet, než to policie vyřeší, což asi nebude nikdy. Pak vzala telefon jeho žena, abych s ní prý jela nakupovat.“

„Novou zeď? Ale tahle bude ještě dobrá.“

„Ne,“ lehce do něho strčila a podala mu ochranné rukavice. „Patty, Angie a Cilla by si vyrazily. Jako by plundrování outletů mohlo vyřešit moje problémy.“

„Takže nepojedeš?“

„Nemám čas ani chuť shánět sexy boty nebo letní šatičky.“

„Červené boty, bílé šaty. Promiň," dodal, když jen tiše zírala, „jen fantazie."

„Jde o to, že nejsem zvyklá, aby mi lidi nabízeli svoji společnost a pomoc. Jsou s tím spojené všemožné závazky."

„To je škoda, asi přece jen žiješ jako kuře."

Zasmála se a začala škrábat zeď.

„Běž si hrát," řekl Ford Spockovi a ten odběhl do domu.

„Učím se takové nabídky přijímat bez cynismu, ale asi to chce čas."

Chvíli pracovali mlčky. „Víš, co vidím, když se ohlédnu?"

„Auta, kontejner, dům, který nutně potřebuje nový nátěr."

„Hrad Šípkové Růženky."

„Co? Proč?"

„Za prvé riskuju ztrátu mužnosti, ale přiznám, že jsem jako dítě na pohádkách ujížděl stejně jako na Černém rytíři a na X-Menech. Disneyho verzi jsem bral jako skutečnost a zlou vílu za největší čarodějnici všech dob. Takže…" Trhl rameny, protože na něj nechápavě zírala. „Víš, jak zaklela zámek, přičarovala obrovské mříže a trní, uvrhla ho do tmy, kam nikdo nesměl, a uvěznila krásu ve smutku."

„No."

„A hrdina musí překonat hradby, trny a nástrahy. Je to riziko, spousta práce, ale když dojde k cíli, zámek znovu ožije. A pak se v celém kraji rozhostí mír."

Cilla znovu začala drbat zeď. „To mám teda políbit princeznu?"

„Jú, další super fantazie. Zajímavé. Já vím, že to jako metafora trochu nesedí, ale v zásadě potřebuje začarovaný zámek kladného hrdinu, který ho probudí. Najdou se lidi, co mu pomáhají a jiní…," klepl kartáčem na velké černé E, „to chtějí překazit."

„Zjišťuju, že mě fascinuje chlap, který přiznává, že miloval pohádky, používá obraty jako ‚riskovat ztrátu mužnosti' a

jedním dechem přidá erotickou fantazii o dvou holkách. Jsi muž mnoha vrstev, Forde.“

„Já a Shrek jsme doslova jako cibule.“

No jo, pomyslela si, zamilovával se, a jak rychle.

V tu chvíli u nich zastavila Buddyho dodávka. Instalatér vykoukl z okna a mračil se. „Co to má kruci znamenat?“

„Podle Forda to znamená, že někteří lidi mají jiný názor.“

„Zatracený děcka, nic jim není svatý!“

„Nechci, aby se to dověděl Steve. Má teď dost jiných starostí. Potřebovala bych s vámi mluvit o ventilaci v té sprše. Včera večer jsem si to byla prohlédnout a… Radši bych to Buddymu ukázala na místě, Forde.“

„Jen jdi, já to tady zatím zvládnu.“

„Díky. Svezete mě, Buddy?“ Naskočila do kabiny, a když pak Buddy vjel na její cestu, snažila se farmu vidět jako zámek spící princezny, z něhož už půlka trní byla odsekána.

**Ford většinu dne poctivě pracoval,** než konečně poodstoupil, aby si obrázky naposled prohlédl. Příběh se sám začal odvíjet trochu jinak, ale zdál se mu dobrý. Později chtěl na stránky přidat text, který by odpovídal novým výjevům.

Musel vše nechat ještě chvíli zrát v zákoutích své mysli a příliš netlačit, což znamenalo, že přišel čas na pivo a playstation.

Dole na chvíli otevřel vstupní dveře, aby se podíval na to, čemu říkal Cillin svět, a uviděl přicházet Stevea s holí v jedné a šesticí piv ve druhé ruce.

„Tomu říkám super načasování.“

Spock vedle Forda šťastně poskakoval. „Utekl jsem. Hlídač musel pro zásoby, tak jsem jí sebral pivo a zdrhnul.“

„Kdo by se ti divil?“ Ford od něho vzal pivo a ukázal palcem na židli.

„Doktor mě propustil, zítra jedu domů.“ S hlasitým vydechnutím si sedl a podrbal Spocka na hlavě.

„Budeš tu chybět.“ Ford otevřel dvě plechovky a jednu mu podal.

„Zkusím sem zajet na podzim, jestli to zvládnu. Tímhle tempem už pak bude jen sem tam něco dodělávat.“ Ford se podezřívavě zadíval přes silnici. „Když to říkáš…“

„Teď jí spíš překážím.“

„Ona to tak nevidí.“

Steve se dlouze napil piva. „Peskovala mě, když jsem na chvíli zašel za klukama na půdu. Chtěla, abych se usadil v houpacím křesle jako nějakej její děda a hrál si se stříkací pistolí. Ježíš, příště by to mohla bejt křížovka.“

„Nebo hůř, třeba pletení.“

Steve si odfrkl a pak se zamračil na kamennou zeď „Co si myslíš o tamtý věci?“

„Prosím?“

„Neoblbuj mě, zas tak moc mozek poškozený nemám. Chlapi na stavbě drbou jak holky. Zaslechl jsem, že někdo počmáral zeď a pak šest různých verzí toho, co tam stálo. Ale podstatu jsem pochopil.“

„Já jen vím, že někdo počmáral zeď a nemyslel to jako vtip. Mohl to být ten, co tě zranil, ale taky nemusel. Cilla má dojem, že to dělá starý Hennessy.“

„Ale ty ne.“

„Je fakt starý, jenže kromě něj mě nikdo jiný nenapadá. A je to drsný chlap. Starý, ale drsný.“

„Kdybych byl zdravej, nebo aspoň napůl, zůstal bych. Takhle jí stejně nepomůžu.“ Přiťukl si s Fordem. „Tak na tebe a to tvoje psisko.“

„Díky, rozumím.“

„Jo,“ Steve se znova napil, „já vím.“

**Neplakala,** když se Steve za chladného, vlhkého počasí v sobotu usadil vedle řidiče džípu. Zdržela se přemlouvání, aby

cestu přes Státy odložil, až se vyjasní. Místo toho ho políbila na rozloučenou a zamávala mu v dešti.

A ihned se cítila hrozivě, bolestně opuštěná. Pro déšť nebylo možné pracovat na zahradě nebo natírat. Napadlo ji, že se přestěhuje do hostinského pokoje, který uvolnil Steve. Ale to jí připadalo jako pouhá „domácí práce“ a ona teď potřebovala spíš chlapskou.

Zapnula rádio a zesílila ho, aby zvuk vyplnil prázdný dům, a pustila se do výroby polic ve spíži. Nic takového neměla v několika příštích týdnech na programu, ale přesně tahle práce uklidňovala mysl a nervy.

Měřila, značila, řezala prkna a brzy si začala prozpěvovat s rádiem, zatímco dřevo zvrtávala elektrickým šroubovákem.

Málem ho upustila, když koutkem oka zahlédla pohyb.

„Promiň, promiň!“ Patty zvedla paže, jako by šroubovák byl nabitá zbraň. „Nechtěla jsem tě vyděsit. Klepaly jsme, ale je tady takový rámus…“

Cilla šla vypnout rádio. „Jinak bych to přes to bzučení neslyšela.“

„Měla jsem starost, když jsi neotvírala. Slyšela jsem hluk a venku stojí tvoje auto. Tak jsme šly dál.“

„To nic. Jen jsem se lekla. Kdo my?“

„Ještě Angie a Cathy. Chtěly jsme vzít i Penny, ale musí být v obchodě. Je takové psí počasí, že se dá jen nakupovat, zajít do kina a zakončit to večeří. Přišly jsme tě unést.“

„To zní hezky.“ Nebo spíš jako popis mučení, pomyslela si. „Moc děkuju, ale mám rozdělanou práci.“

„Zasloužíš si den volna. Zvu tě.“

„Patty…“

„Nemůžu uvěřit svým očím.“ Objevila se Cathy a jen zírala. „Ty vypadáš tak veleschopně. Já sotva zatluču hřebík do zdi a ty…

„Moje sestra je všeuměl.“ To už se na ni smála Angie v módní růžové mikině s kapuci. „Můžeme se tu projít? Nevadí? V patře se podle hluku taky něco děje.“

„Jistě, ale moc toho k vidění ještě není.“

„Přiznávám, že jsem toužila podívat se sem už celé roky.“ Cathy se rozhlédla po holých stěnách a hromadách dřeva na podlaze. „Jak to vydržíš bez kuchyně?“

„Nejsem moc dobrá kuchařka. Starý sporák a lednici jsem nechala zrenovovat – budou moc krásné. Ale zabere to čas, takže kuchyně musí počkat. Jídelna bude támhle, volně propojená s kuchyní. Je tu dobré světlo a výhled.“

„Ta zadní zahrada je pěkná!“ Patty přistoupila blíž k francouzskému oknu. „To patio tady bylo?“

„Jen potřebovalo vylepšit. Zahrada nám taky dala zabrat. Váš syn odvedl dobrou práci,“ obrátila se na Cathy. „Je to talentovaný zahradní architekt.“

„Díky, taky si to myslíme.“

„Jídelna se otevírá i do patia a zevnitř sem. To bude takový prostor na posezení u televize, hned vedle obývacího pokoje. Na záchod brzy přijdou nové obklady a baterie. Malá šatna bude hned u vchodu. Mám tu hodně prostoru. Dobrého prostoru.“

„Je super, že se dá z každého pokoje vyjít ven.“ Angie se zatočila dokola.

Cilla zavedla nečekané návštěvnice nahoru. Všechny obdivovaly dlaždičky v dokončené koupelně a debatovaly o projektu pánského pokoje.

„Nechápu, jak to všechno dokážeš udělat a vymyslet, ale ty dva dokončené pokoje jsou nádherné. Jako z časopisu.“

„Prodejní cena pak prudce naroste,“ poznamenala Cathy.

„Asi ano, pokud bych to prodávala.“

„Promiň, to je vliv mého manžela,“ uculila se Cathy. „Je mi jasné, že by stál první v řadě, kdybys farmu chtěla prodat. Krásný výhled. Je to skoro samota i s těmi domy v okolí. Já

bych se asi cítila líp blíž u města, ale být country holka, je tohle to pravé místo.“

„Cítíš ji tady někdy? Myslím Janet.“

„Angie.“

Na matčin podmračený pohled Angie jen zamrkala. „Omlouvám se. Je to snad nevhodná otázka?“

„V pořádku,“ řekla Cilla. „Někdy ano. Ráda si představuju, že by souhlasila s tím, co dělám. Záleží mi na tom.“

„Ten dům má tak úžasnou historii,“ dodala Cathy. „Všichni ti slavní lidi, co ho navštívili, večírky s hudbou. I ta tragédie. Je to už víc než dům, spíš legenda. Pamatuju si na den, kdy se to stalo. Byla jsem podruhé těhotná, jen pár měsíců, a trpěla jsem hroznými ranními nevolnostmi. Zrovna to na mě přišlo a Tom se snažil nakrmit Mariannu. Ještě jí nebyly dva roky a prskala kaši kolem sebe. Pak přišla sousedka Abby Foxová. Pamatuješ na ni, Patty?“

„Jo, drbna, co si ještě ráda přisadila.“

„Všechno věděla jako první, tohle taky. Když to řekla, rozbrečela jsem se, asi hormony. Pak jsem šla zase zvracet a chudák Tom nevěděl, jestli dřív hlídat mě nebo dítě. Hrozný den. Omlouvám se,“ Cathy se zachvěla. „Ani nevím, proč jsem o tom začala.“

„To ten dům probouzí vzpomínky,“ usoudila Patty. „Tak pojď, Cillo, dej se do pucu a pojeď s námi. V tomhle počasí je smutno všem. Dnes neberu ne jako odpověď.“

Šla asi proto, že byly tři na jednu, a protože ji Cathyino vzpomínání roztesknilo. Pak byla překvapená, jak se bavila v obchoďáku, při dojemně romantickém filmu i u margarity a Ceasarova salátu s kousky grilovaného kuřecího.

Na toaletě v restauraci se potkala s Angie, která si chtěla upravit účes a lesk na rtech. „Nebyl to butik na Rodeo Drive, filmová premiéra a jídlo ve vyhlášené restauraci, ale jinak docela prima den, ne?“

„Bavila jsem se. Rodeo Drive není zrovna moje oblíbené místo.“

„Moje by bylo, kdybych tam žila. I kdybych mohla jen koukat do výloh a fantazírovat. Vážně ti to nechybí?“

„Vážně ne. Já… Promiň,“ řekla, když uslyšela telefon. Vytáhla ho, a když uviděla, že volá matka, okamžitě hovor odmítla.

„Klidně to vezmi, já už jdu pryč.“

„Ne, tenhle telefonát by mi stoprocentně pokazil náladičku, co mám po margaritě. Děláš to často? Myslím, že si za deštivého počasí vyrazíš s mamkou?“

„Docela jo, je s ní legrace. Vždycky jsme se snažily najít si pro sebe trochu času. A co jsem na vysoké, využíváme dobu, kdy můžu být doma. Někdy se přidají kamarádky, někdy jsme samy dvě.“

„Máš štěstí.“

Angie se dotkla její paže. „Já vím, že to není tvoje matka, ale taky vím, že by chtěla být kamarádka.“

„Je to kamarádka, jen se tak dobře neznáme.“

„Zatím?“

„Zatím,“ souhlasila Cilla a Angie se usmála.

**Po návratu domů** zkontrolovala hlasovou schránku. Dva vzkazy od Forda – asi když v kině vypnula telefon – a jeden od matky.

Nejdřív si poslechla její. Podle očekávání to byl dlouhý výlev, kde se vystřídaly chladná pohrdavost, zlost i plačtivá lítost.

Vymazala ho a pustila si první zprávu od Forda.

„Ahoj. Mamka se rozhodla uvařit špagety a masové koule a nařídila, abych se přišel nadlabat s přítelkyní. Nikdo mi u tebe neotevřel a na tohle neodpovídáš, tak nevím, jestli mám plakat, hledět si svého nebo se k smrti užárlit, žes utekla s nějakým svalovcem. Každopádně zavolej, abych v tom měl jasno.“

Přehrála si druhý vzkaz. „První zprávu ignoruj. Můj otec potkal tvého, takže vím, že si užíváš s holkami. Tak to aspoň podal tvůj táta. Hezkou zábavu, ale přicházíš o báječné masové koule.“

„Bože, ty jsi fajn,“ zašeptala Cilla. „Kdybych nebyla tak unavená, šla bych za tebou, a to bys zažil jízdu.“

Zívla a nesla dvě nákupní tašky nahoru po schodech. V patře na ni čeká skutečná postel, připomněla si. Může se schoulit do skutečných peřin a na opravdovou matraci a spát, jak dlouho bude chtít. S tou sladkou představou odbočila do koupelny pro hosty.

Jako by dostala zásah přímo do srdce. Krásná nová podlaha rozbitá, dlaždice vytrhané a roztřískané na kusy, stejně jako nové umyvadlo. Šokovaně zavrávorala a upustila tašky. Jejich obsah se vysypal, ale to už se staženým žaludkem běžela do čerstvě dokončené pánské koupelny.

Naskytl se jí pohled na stejně nesmyslnou destrukci.

Kladivo, pomyslela si, nebo možná krumpáč. Někdo tloukl a rozbíjel dlažbu, skleněný sprchový kout, obklady stěn. Dlouhé hodiny práce přišly nazmar.

Ztuhlá, s tíživým pocitem v břiše sešla dolů, otevřela dveře do deště a vytočila známé číslo na policii.

**„Dovnitř se dostal zadním vchodem,“** řekl jí Wilson. „Rozbil sklo, sáhl dovnitř a otevřel si. Vypadá to, že pak použil vaše nářadí – kladivo s kratší rukojetí a krumpáč. Kdo věděl, že jste dnes byla pryč?“

„Nikdo. Já sama jsem netušila, že někam půjdu. Náhlé rozhodnutí.“

„A váš vůz zůstal na dohled ze silnice?“

„Ano. Taky jsem nechala svítit na verandě a ve dvou pokojích v domě.“

„A odešla jste odsud asi kolem druhé?“

„Ano. Byly jsme v tržnici, v kině a na večeři. Vrátila jsem se asi o půl jedenácté.“

„A ty tři ženy, co byly s vámi, věděly, že je dům prázdný?“

„Jo. Taky soused, protože mi mezitím volal. Můj otec to věděl a Fordovi rodiče taky. Vlastně skoro každý, koho by to zajímalo, mohl zjistit, že tu nejsem, detektive.“

„Navrhl bych vám, slečno, abyste si pořídila nějaké zabezpečení.“

„To mi navrhujete?“

„Tohle je málo zastavěná oblast, v tom je její kouzlo. Ale zároveň samota, která se už víckrát stala terčem vandalů. My děláme, co můžeme, ale být vámi, snažil bych se víc chránit svůj majetek.“

„Věřte mi, že budu.“

Cilla vstala, protože zaslechla Fordův zvýšený hlas, jak se dohaduj e s policisty před domem. „To je soused. Nechte ho jít dál.“

Wilson mávl rukou a za chvíli se Ford přihnal dovnitř. „Nejsi zraněná? Není ti nic?“ Vzal ji za bradu. „Co se zase stalo?“

„Někdo se sem vlámal, když jsem byla pryč. Odnesly to obě koupelny v patře.“

„Pane Sawyere, kde jste byl dnes odpoledne a večer mezi druhou a jedenáctou?“

„Detektive…“

„To nic.“ Ford vzal Cillu za ruku a pevně ji stiskl. „Asi do čtyř jsem doma pracoval. Pak jsem jel koupit víno a květiny pro mou matku. Povečeřel jsem u rodičů asi od pěti. Vrátil jsem se domů, ani nevím, v devět? Možná o půl desáté. Díval jsem se na televizi a na chvíli usnul na gauči. Pak jsem se zvedl, vykoukl předními dveřmi – což teď dělám běžně –a uviděl poldy.“

„Slečna říká, že jste věděl, že není doma.“

„Jo, volal jsem, aby se mnou šla k rodičům. Ne, nejdřív jsem sem zašel a chtěl ji pozvat osobně. Neotevřela, což mě trochu znepokojilo po všem, co se tu stalo. Tak jsem jí volal. Pak se ozval otec, že se mám cestou matce stavit pro mléko. Řekl jsem mu, že hledám Cillu, a on mi odpověděl, že natrefil na jejího otce a že je Cilla venku s holkami.“

„V kolik hodin jste sem zašel?“

„Něco po třetí, myslím. Došel jsem ke stodole, když Cilla neotvírala. Zámek tam pořád visel. Obešel jsem ještě dům, měl jsem přece jen obavy, ale všechno se zdálo v pořádku. Kudy se sem dostali?“

„Zadem,“ řekla Cilla.“

„Zadní dveře byly neporušené, když jsem se tu stavil. Je to tam hodně zlé?“

„Dost.“

„Ty to dáš do pořádku.“ Vzal ji znovu za ruku. „Umíš to přece.“

Zavrtěla hlavou a šla si sednout na schody. „Jsem vyčerpaná.“ Promnula si tvář a položila ruce do klína. „Jsem z toho všeho vyčerpaná.“

„Co kdybys šla ke mně a trochu se vyspala. Já zůstanu tady, aby byl někdo v domě.“

„Kdybych odešla, nemusela bych se vrátit. Musím si to promyslet. Zjistit, jestli mi to ještě stojí za to. Právě teď si tím nejsem moc jistá.“

„Zůstanu s tebou, vezmu si spacák. Necháte tady svoje lidi?“ zeptal se Wilsona.

Ten přikývl. „Venku bude hlídkovat auto se dvěma muži. Slečno, nevím, jestli vám to právě teď nějak pomůže, ale musím říct, že už toho začínám mít plný zuby.“

V odpověď si jen povzdechla. „Tak to se postavte do řady.“

Zatímco Ford odběhl pro Spocka, Cilla symbolicky zatloukla prkny rozbité dveře. Jen netušila, jestli je to symbol vzdoru, nebo porážky. Odložila kladivo a pocítila smrtelnou únavu.

„Nemusíš spát ve spacáku. Postel je dost velká a ty zas natolik slušný, abys za dané situace něco zkoušel. A já dnes nechci spát o samotě.“

„Fajn, tak pojď. Probereme to až zítra.“

„Použil moje nářadí, aby to tu poničil.“ Vedla Forda do patra. „Tím je to celé nějak horší.“

V pokoji vyklouzla z bot. Když si stáhla košili, pousmála se, jak si Ford odkašlal a rozpačitě se odvrátil.

Spock naproti tomu naklonil hlavu ke straně – a pokud je to možné – nestydatě civěl.

„Záchody nerozbil,“ řekla při převlékání do tílka a bavlněných kalhot. „Nevím, jestli mu došla pára, nebo věděl, že obklady, umyvadla a sprcha stály víc a budou se hůř opravovat. Ale to odhadl dobře. Aspoň nemusíš chodit čurat ven.“

„Jsem v pohodě, díky.“

„Už se můžeš otočit.“

Svalila se na postel, ani nesundala pokrývky. „Nemusíš spát oblečený. Nevím, jestli jsem slušná jako ty, ale rozhodně moc unavená, abych si začínala.“

Vzal ji za slovo a svlékl se do boxerek. Pak si lehl a nechal mezi nimi dost prostoru.

Natáhla ruku a zhasla. „Nebudu brečet,“ ozvala se po chvíli ticha, „ale jestli to nevadí, ráda bych se tě držela.“

Natočil se, vzal ji kolem ramen a přitáhl si ji k tělu. „Lepší?“

„Jo.“ Zavřela oči. „Nevím, co mám dělat. Co chci, co je třeba, co bych měla a neměla. Prostě nevím.“

Políbil ji do vlasů. To tiché gesto jí vehnalo slzy do očí. „Ty na to přijdeš. Slyšíš? Už zase prší. Hezký zvuk takhle v noci. Jako hudba. Stačí, když budeš ležet a poslouchat hudbu.“

A tak poslouchala, jak déšť šumí kolem domu, který začala mít ráda. Pak s jeho rukou kolem ramen vklouzla vyčerpaná do spánku.

# 16

**I při probouzení slyšela hudbu**. Totéž stálé bubnování a pleskání ji vítalo do nového dne. Držel ji v náruči, vzpomněla si v polospánku, když ho o to požádala. Držel ji dál do rytmu deště, zatímco usínala.

Třebaže si matně vzpomínala, že ležela na pokrývce, teď byla pečlivě přikrytá.

A sama.

Část její mysli neměla chuť vzpomínat dál a čelit rozhodování. Nutilo ji to nechat se deštěm a příšeřím vtáhnout a ukolébat zpět do spánku.

Ale na to jsi došla moc daleko, Cillo, napomenula se. Prober se a postav se realitě. Rozhodni se a pak jednej.

Posadila se na posteli a ten reptající chladný hlas v hlavě měla za zlou čarodějnici.

Pak uviděla kafe.

Její otlučený cestovní hrnek s kávou stál na nočním stolku. Byl o něj opřený její notes s nemilosrdně přesným obrázkem toho, jak si v tu chvíli připadala. Rozcuchaná, s napuchlýma očima, pomačkaná a zamračená. Pod ním velkým tiskacím písmem stálo:

JÁ JSEM KAFE! VYPIJ MĚ!

(PAK OTOČ STRÁNKU.)

„Legrační chlap,“ zamumlala. Vzala blok a hodila ho na postel, aby mohla uchopit hrnek. Káva už byla vlažná, ale silná a sladká. Jako náplast na bolístku. Užívala si to. Seděla, popíjela a nechala kofein působit.

Líně obrátila list.

Nečekala, že by ji něco mohlo rozesmát, že by něco proniklo skrze mlhu deprese a vyvolalo v ní překvapené zahihňání.

Namaloval ji jako svěží dívku s odhodlaným pohledem, se svaly a ňadry deroucími se z tílka na spaní. Neviditelný vítr jí čechral vlasy, vítězně se usmívala a z hrnku v její ruce se ještě kouřilo.

„Jo, ty jsi vážně srandista.“

Odložila blok a šla Forda hledat.

Když otevřela dveře ložnice, zaslechla chrastění. Sklo, ne, rozbité dlaždičky na plastu, odhadovala. Došla do pánské ložnice a strčila do dveří přilehlé koupelny.

Ford v rukavicích nabíral na lopatku kusy dlaždiček. Dva kbelíky od malty už měl plné. V denním světle byl pohled na dílo zkázy ještě o něco těžší.

„Jako ranní síla na úklid jsi tedy dost klesl.“

Nabral další hrst střepů a narovnal se. „Asi už nikdy k ničemu nebudu. Co kafe?“

„Hodilo se, díky, ale tohle dělat nemusíš.“

„O stavbách nic nevím, zato o uklízení ano.“

„Tady bude potřeba mnohem víc než pár kbelíků a lopatka.“

„Jo, to už mi došlo, ale taky, že můžu klidně začít, protože ležet vedle tebe v posteli za deštivého nedělního rána mě trochu… nabudilo.“

„Takhle ty tomu říkáš?“

Tvářil se stále stejně vážně. „Ve slušné společnosti.“

Přikývla a šla si zblízka prohlédnout praskliny a díry ve stěně ze skleněných bloků. Tolik se jí líbil vzorek a způsob, jakým propouštěly světlo. Zdi chtěla vymalovat jemně stříbrným odstínem, aby podtrhla blýskavý chrom. Její luxusní

oáza, no ano, možná i osobní pocta starému Hollywoodu. Kořeny jejích kořenů.

„Ještě nevím, co udělám. Opravdu netuším, jestli to chci zase dávat dohromady, jestli mám sílu vést válku, kterou mi někdo vyhlásil. Nepřišla jsem sem bojovat. Chtěla jsem něco vybudovat pro sebe i pro ni. Nebo možná pro sebe přes ni. Sám víš, když jsou základy narušené, celé se to sesouvá."

„Nic ještě nespadlo, Cillo, někdo to jen podkopává. A to je rozdíl. Nakláněl hlavu na jednu a na druhou stranu a prohlížel si ji. Viděla, že pochopil, že nemluvila o domě jako spíš o sobě. „Žádné praskliny nevidím."

„Vždyť ona vlastně byla opilec a feťačka, ale možná to z ní udělali. Pečovali o ni, a přitom ji zneužívali. Já vím, jaké to je. Ne na její úrovni, ale poznala jsem to a vím, co prožívala. Mohla jsem jít stavět jinam, ale schválně jsem se vrátila sem. Částečně kvůli ní, kvůli tomuhle místu a taky kvůli své poraněné dušičce a touze něco dokázat sama za sebe."

Zavrtěla hlavou. „Nemáš ponětí, jaký mám v sobě binec."

„Už jsem něco zahlídnul. A jinak? Máš vůbec představu, jak jsi silná?"

Copak mohla soupeřit s tak zarytým přesvědčením? „Jak kdy, právě teď mi síly ubývají."

„Možná jen potřebuješ znova nakopnout."

„Víc kávy?"

„Pořádnou nedělní snídani." Stáhl si rukavice a odhodil je na víko záchodu. „O zbytku svého života přece nemusíš rozhodnout hned, ani dneska nebo zítra. Dej si oddych. Trochu času. Hoď dnešek za hlavu. Najdeme Spocka, který honí ty svoje kočky, nacpeme se v bistru palačinkami a půjdeme… do zoo."

„Vždyť prší."

„Nemůže pršet věčně."

Chvíli zírala na jeho klidný úsměv a vřelé, trpělivé oči. Držel ji, vzpomněla si. Přinesl jí kávu a rozesmál ji dřív, než se probudila. Uklízel nepořádek a nechtěl za to zhola nic.

Věřil jí. Jistým způsobem, na jisté úrovni možná víc než kdo předtím, možná víc než ona sama sobě.

„Ne, to asi ne. Opravdu nemůže pršet věčně."

„Tak se oblíkni. Nejdřív se přecpeme cholesterolem a pak skoukneme pár opic."

„Palačinky jsou náhodou super nápad. Po tom."

„Po čem?"

Zasmála se a její smích už nezněl tak překvapivě. Chytila ho vpředu za košili a do očí se mu vkradlo pochopení. „Pojď zpátky do postele, Forde."

„Ou."

Ustupovala a táhla ho s sebou. „Teď jde jen o nás. V tuhle chvíli na nic jiného nemyslím. A nějaké to nakopnutí by se hodilo."

„Fajn." Popadl ji do náruče a zakryl její rty svými. Když se jí přestala točit hlava, usmála se. „Moc hezký začátek."

„Taky jsem to plánoval. Situace se změnila," prohodil a nesl ji do ložnice, „ale já jsem přizpůsobivý." Pomalu, smyslně se usmála. „Já taky."

„Ach bože."

Se smíchem mu zahákla paže kolem krku a sama ho políbila. Byli jen oni, pomyslela si, když se skutáleli na postel. Všechno ostatní až později. Jen oni a hudba deště. V měkkém světle na zmuchlané posteli si dovolila prožívat to ‚tady a teď'. Stáhla mu košili přes hlavu, zahákla se kolem něho stehny a pronesla: „Hm."

Mohl se donekonečna opíjet chutí, tvarem a pohyby jejích úst. Nádherný, hluboký zářez v jejím horním rtu ho neskutečně fascinoval. Smyslný, pátravý pohyb jejího jazyka ho mohl vzrušovat celé hodiny.

Ale nabízelo se tolik dalšího. Ladná křivka hrdla a tváře a hladká pleť pod bradou mu skýtaly nové požitky, než se vrátil zpět k těm krásným rtům.

Vůně a chuť už důvěrně znal za těch pár týdnů sbližování a stále víc ho lákaly. Teď si konečně mohl vzít víc.

Sklouzl rty níž po jejím těle, poznával nové záhyby, šílel z jemných oblin pod bavlněnou látkou. Škádlil a mučil je oba, když na těch místech prodléval, zatímco se vyzývavě prohýbala.

Objevoval nová, hebká tajemství a její srdce prudce bušilo pod jeho rty. Pak jazykem zajel pod látku a ona souhlasně zasténala.

Začal jí tílko vytahovat nahoru, kousek po kousku, a bříška jeho prstů byla lehká jako motýlí křídla. Pak zvedl hlavu a zadíval se jí do očí.

Její srdce i tělo jako by si povzdechly.

„Tohle ti vážně jde dobře."

„Když to stojí za to… Dlouho jsem si tě prohlížel. Okem kreslíře." Znovu sjel pohledem dolů a pohladil ňadra. „Pořád jsem na tebe myslel."

Palci a bříšky prstů vysílal chvění do celého jejího těla. „Představoval jsem si, jak se tě dotýkám, jak tě pozoruju, jak se při tom chvěješ. Stálo to za čekání."

Sklonil se k jejím rtům pro dlouhý polibek. Pak se na ni položil a z míst, kde se těla dotýkala, začala stoupat horkost. Jeho rty a ruce hladce a pomalu putovaly dolů.

Myslela, že se poddává té chvíli, už když dopadli na postel. Spletla se, až od teď šlo o naprosté odevzdání.

Dotýkal se jí opatrně a zvědavě, jako by byla první žena v jeho životě. Přiměl ji cítit se stejně – jako by se jí ještě nikdy nikdo nedotýkal. Slast v ní narůstala, až měla kůži jako prozářenou světlem. Světlo sílilo, a tak zaťala prsty do prostěradla, jako by potřebovala pevný bod.

Vedl ji vzhůru tam, kde světlo oslňovalo, kde v náhlé omamující slepotě slast pronikla jako ostří celým tělem.

Nemohl se nabažit jejích tvarů, i když se pod ním chvěla. Štíhlého trupu, křivky boků, které se k němu vzrušeně zvedaly. Krásná, dlouhá stehna ho vedla k dokonalým lýtkům. Její svaly se napínaly pod každým jemným stiskem zubů.

Sténala a ten zvuk do něj hluboce pronikal, jak se vracel vzhůru k jejímu horkému, vábivému klínu. Na vrcholu krátce zalapala po dechu a vyslovila jeho jméno. Prohrábla mu vlasy, přejela mu po zádech. Vlhká těla se o sebe třela, až jí zase pohlédl zpříma do očí.

Dotkla se jeho tváře a pozorovala jeho výraz, když do ní s chvěním vstupoval. Světle modré oči se zamžily, jak si ji bral dlouhými, pomalými pohyby.

Cítila slastnou bolest v každém kousku těla. Zvedala se k němu – bezmocně lapená, topící se v žádosti, kterou vyvolával i naplňoval. Když se znovu blížili k vrcholu, držela se ho.

A pak padala s ním.

Vláčná a uvolněná chvíli ležela pod jeho tělem. Svět se postupně vracel zpátky. Už opět slyšela šumění deště, cítila značkové prostěradlo pod zády. Když zamlženou myslí pronikly první myšlenky, napadlo ji, jestli se všechno musí pokazit jen proto, že právě prožila nejlepší sex v životě.

Natočil hlavu, lehce jí přejel rty po rameni a ona mohla *přísahat,* že jí celá pleť září.

Shrnul jí vlasy z tváře a ospale se na ni usmál. „O. K.?“

„O. K.?“ nechápavě se zasmála. „Forde, ty bys zasloužil medaili nebo aspoň čestné uznání. Mám pocit, jako by ses postaral o každý centimetr mého těla.“

„Myslím, že jsem to zvládl, ale byla to příjemná práce.“ Sklonil se a po jeho polibku jí v mysli zajiskřilo. „Asi potřebuju… přestávku na kafe.“

Ještě nikdy se necítila tak uvolněná a spokojená. Vzala ho kolem krku. „To chápu. Až se zase budu moct postavit, dala bych si sprchu. Jenže to mi připomíná, že tady už žádná není.“

Všiml si, jak se jí do očí opět vkrádá starost, a tak se odsunul a zvedl ji do sedu. „Tak půjdeme ke mně.“ Aspoň nebude mít to, co se stalo, na očích. „Hoď na sebe něco a jdem. Taky jsem si tě často představoval mokrou a kluzkou, tak se konečně ukáže, jak ta představa byla reálná.“

„Dobře, ale taky jsi zmiňoval palačinky…“

„Stohy palačinek. Potřebujeme energii, abychom vydrželi zbytek dne.“

**Do bistra dojet nezvládli.** Po dlouhém, parném a energizujícím sprchování se rozhodli zůstat a udělat si vlastní palačinky. Výsledek byl nevzhledný, ale požívatelný.

„Potřebujou prostě spoustu sirupu.“ Usazená ve Fordově tričku v jeho kuchyni si na talíř naložila neforemnou hromádku.

Podle zvuků z komory se zdálo, že Spockovi jeho podíl docela zachutnal.

„Nejsou špatné.“ Ford si nabral mastné sousto na vidličku. „A byla to větší legrace. Mám další nápad. Místo abychom šli pozorovat opice, budeme po sobě jako opice skákat.“

„Doteď jsi měl samé dobré nápady. Nic proti. Co obvykle děláš o deštivých nedělích?“

„Myslíš, když nejím palačinky s nádhernými blondýnami?“ Trhl rameny. „Někdy trochu pracuju, nebo se povaluju a čtu si. Taky třeba někam vyrazím s Brianem a Mattem, nebo všechno najednou. A když už opravdu není zbytí, dám se do praní. Co ty?“

„V L. A.? Pokud běžel nějaký projekt, dodělávala jsem interiér, papírovala nebo objednávala materiál. Když projekt

nebyl, tak jsem na internetu a v inzerci hledala další. To je za posledních pár let všechno. Dost hrůza.“

„Ne. Chtěla jsi to tak. Hodně lidí si myslelo, že je hrůza, když radši něco píšu a kreslím, místo abych hrál volejbal, protože jsem vysoký. Ale já to neuměl. Čím dál líp mi ale šlo psaní a kreslení.“

„Zdáš se až strašidelně spokojený. Aspoň ve srovnání se mnou.“

„Mně se jevíš jako docela stabilní.“

„Já se na dost věcí vykašlala.“ Máchla vidličkou. „Mám fobii z léků kvůli rodinné historii a zpotím se, když musím spolknout pitomý aspirin. Trpěla jsem nezvladatelnou trémou, což v pubertě došlo tak daleko, že jsem nevydržela v místnosti, kde byli víc než tři lidi. S matkou se snesu, jen když jsem od ní daleko, a většinu života vyčítám otci nebo sobě, že ho vlastně pořádně neznám.“

Vydal ze sebe *pjff*. „To je všechno?“

„Chceš víc?“ Napichovala kusy palačinek. „Mám toho víc. Mívám sny, ve kterých vedu hovory s babičkou, kterou jsem nikdy nepotkala, a přitom k ní mám blíž než k žijícím členům rodiny. Můj nejlepší kamarád je můj exmanžel. Měla jsem čtyři nevlastní otce a nespočet ‚strýčků‘ a protože nejsem hloupá, je mi jasné, že je to jeden z důvodů, proč si neumím udržet zdravý, dlouhodobý vztah. Vždycky čekám, že mě někdo jen využije. A tak jsem všechny vztahy vlastně sabotovala. Varuju tě předem.“

Nabral si další porci. „Nic lepšího už nemáš?“

Se smíchem odstrčila talíř a chopila se kávy. „To asi u snídaně stačí.“ Vstala a natáhla ruku. „Pojďme se projít v dešti. Až se vrátíme, můžeme se naložit do vířivky.“

Nechali nádobí a vydali se na dlouhou procházku se psem. Bylo snad něco romantičtějšího než líbání v dešti? Něco krásnějšího než hory zahalené v mlze? Něco svobodnějšího než

chůze v dešti ruku v ruce, zatímco se celý svět choulil uvnitř za zavřenými okny a dveřmi?

Promočení pak běželi zpět domů, svlékli se ze šatů a v horké, bublající vodě se pomalu oddali jeden druhému.

Osušili se a šli se schoulit jako štěňata do Fordovy postele.

Probudila ho láskou, ospalou radostí, teplým dotykem propletených nohou a něžnými polibky. Pak si znovu zdřímli a déšť se změnil v jemné ševelení.

Později Cilla vyklouzla z postele. Po špičkách došla do Fordova šatníku a půjčila si triko. Pak se vykradla z pokoje. Chtěla si zajít dolů pro láhev vody, ale ještě odbočila do pracovny. Zvědavost byla silnější než žízeň.

Když rozsvítila, kresby na tabuli ji přilákaly blíž. Jak zvláštní vidět svůj obličej s tělem válečnice. Tedy ono to vlastně bylo její tělo. Přidal jen tetování na paži, jak mu navrhla.

Zašla k pracovnímu stolu a přimhouřila oči. Pokrývaly ho krabičky s menšími obrázky, všechny vertikálně proťaté tečkovanou čarou, některé s bublinami pro text a malými čísly. Rozložila je, aby si je mohla lépe prohlédnout.

Rozpracovaný příběh. Postavy, akce, pozadí. Jestli se nepletla, velikost a tvar jednotlivých krabiček byly matematicky propočítané a měly umělecký význam.

Kdo by tušil, že je komiks takhle složitý?

Na druhé straně stolu měl vyrovnané jiné čtverečky a obdélníčky – detailní, už vystínované kresby. Přestože k nim ještě nepřidal dialogy, sled výjevů byl jasně čitelný jako slova v knize.

Uprostřed uviděla doktorku Cass Murphyovou v učitelském kostýmku. Konzervativně přijatelnou a nevýraznou. Její šaty, brýle s tmavými obroučkami a postoj ale vyjadřovaly zajímavou osobnost. Tohle je umění, nebo ne? pomyslela si Cilla. Jedním obrázkem vystihnout charakter.

Bez přemýšlení vzala kresbu, zanesla ji k velké tabuli a přidržela ji vedle Brid.

Stejná žena, to ano, a přesto schopná tak výrazné proměny. Umírněnost vedle svobodomyslnosti, váhavost vedle rozhodnosti. Stín vedle světla.

Když ji chtěla vrátit na místo, uviděla další stoh papírů, popsaných textem. Přelétla očima prvních pár řádků.

**Ford se probudil hladový** a hluboce zklamaný, že nemá Cillu vedle sebe, aby část jeho hladu nasytila. Vypadalo to, že se jí nemohl nabažit.

Byla tak krásná, sexy, ublížená a chytrá. Uměla zacházet s elektrickým nářadím a smyslně se smála. Už viděl, jak se umí ovládat i hroutit.

Jak dokáže být oddaná příteli, jak se cítí trapně a jak se dokáže vztekat.

Uměla vzít za práci a, bože, uměla si hrát.

Vždyť ona je pravděpodobně dokonalá.

Tak kde kruci vězí?

Skulil se z postele, natáhl si v rychlosti kalhoty a šel ji hledat.

Uviděl ji dřív, než stihl zavolat. Seděla v tureckém sedu se svěšenými rameny za jeho pracovním stolem a rukou si podpírala bradu. Představil si, že kdyby si tak na víc než deset minut sedl on, ztuhly by mu krk a ramena na celé dny.

Přešel k ní a položil jí ruce na ramena tam, kde by mohly být svalové uzlíky. A ona nadskočila, jako by ji praštil po hlavě.

Naklonila se dopředu, chytila se stolu, nohy vystrčila před sebe a teprve pak se v židli otočila. Přitiskla si ruce k hrudi a zasmála se.

„Bože, tys mě vyděsil!“

„Jo, to jsem poznal, když ses málem praštila do hlavy. Co děláš?“

„Já jsem… ach jo, promiň.“ Obrátila se zpět ke stolu a položila ruce do klína. „Omlouvám se. Narušila jsem tvoje soukromí. Prohlížela jsem si pověšené obrázky a všimla si textu. Chtěla jsem si přečíst pár řádků, ale nějak mě to vtáhlo. Neměla jsem…“

„Prr, nech toho sebemrskačství. Říkal jsem, že si to někdy můžeš přečíst. Jen jsem to ještě nedopsal. Jestli tě to zaujalo, tím líp.“

„Něco jsem asi přeházela.“ Zvedla obrázek a podala mu ho. „Nesnáším, když mi lidi lezou do věcí.“

„Já vím, kam to patří. Máš štěstí, že nejsem tak lekavý a nedůtklivý jako ty.“ Vrátil kresbu na místo. „A co si teda myslíš?“

„Je to zábavný a vzrušující příběh s dávkou humoru a trochou feminismu.“

Povytáhl obočí. „Tohle všechno že tam je?“

„Ty to dobře víš. Postava Cass se chová určitým způsobem a jisté jednání druhých očekává, protože ji vychoval nesympatický, dominantní otec. Je emocionálně i sexuálně deprivovaná, protože ji naučili přijímat mužskou nadřazenost, a to i v povolání, kde dominují muži. Hodně toho vyjadřuje pouhý jeden obrázek. Ten, co jsi právě vrátil na místo.

Cass je zrazená, považovaná za mrtvou, protože stále přijímala rozkazy od mužů. Potlačovala svůj intelekt a touhy, ale když pak musela čelit smrti a bojovat s ní, stala se z ní vůdkyně. Všechno, co v sobě dusila, se pak vtělilo do Brid. Získala moc.“

Fascinující a lichotivé, pomyslel si, jak shrnula jeho příběh i povahu hrdinky. „Beru to tak, že se ti to líbí.“

„Líbí a nejen kvůli erotickému okouzlení. Je to jako scénář, a to dobrý scénář. Nechybějí ani různé pohledy kamery a režie.“

„Podle toho si pamatuju, jak jsem to psal, i když se to pak změní.“

„Do těchhle krabiček taky něco přidáváš?“

„Ty jsou na různá prostředí. Musí se občas přizpůsobit změně příběhu.“

„Přidal jsi tam Stevea. Dodal jsi Nesmrtelného. Ten z toho bude štěstím bez sebe.“

„Potřeboval jsem pojítko mezi Cass a Brid. Postavu, která by ovládala oba světy a pomohla hrdince pochopit obě její stránky.“

Stejně jako Steve pomáhal Cille, uvědomil si. „S jeho příchodem se příběh mírně posunul, což pro mě znamenalo hodně práce, ale je o to silnější. Mělo mě to napadnout hned. Ještě musím všechno rozkreslit a obrázky zas klidně můžou pozměnit příběh. Uvidíme.“

„Mně se zvlášť líbí ten nahoře. Brid v takové fouetté otočce, jak se asi chystá kopnout nepřítele.“

„Fouetté?“

„Baletní pohyb.“ Cilla šla klepnout na výjev, o němž mluvila. „Dokonce i ruce tak drží. Noha, o kterou se opírá, by měla být víc vytočená, ale.

„Ty se vyznáš v baletu? Uměla bys to?“

„Fouetté? Jistě. Osm let baletu.“ Předvedla rychlou otočku. „A stepu.“ Předvedla stepařskou variaci. „To nic není.“

„Super. Vydrž.“ Otevřel zásuvku a vytáhl foťák. „Udělej znova tu otočku.“

„Jsem skoro nahá.“

„Jo, takže to hned vyvěsím na internet. Chci jen zachytit ten pohyb nohou.“

Neměl tušení, kolik důvěry v něj bylo třeba, aby se dokázala zatočit, zatímco fotografoval.

„Ještě jednou, ano? Skvělý! Díky. Tak fouetté. Balet.“ Zase fotoaparát uložil. „To už jsem někdy musel vidět. Osm let? To vysvětluje, proč jsi dokázala tak vysoko skákat ve filmu *Ztracená země III.* Jak utíkáš lesem před oživeným psychomaniakem.“

„Grand jetés.“ Zasmála se. „Nebo tak něco.“

„Myslel jsem, že to stihneš, jak jsi pádila. Že doběhneš až do chaty, protože jsi minula past a včas uhnula letící sekyře. Ale tys pak otevřela dveře.

„A zjistila, že maniak našel šikovnou zkratku. Nejdřív přišel úlevný vzlyk," předvedla ho, „pak šok a řev. A střih."

„Ale to byl pořádný řev. Tyhle zvuky se většinou dabují a zesilují, ne?"

„Někdy. Jenže…" Nadechla se a vydala ze sebe takový jekot, že by se v člověku krve nedořezal. Ford ustoupil o dobré dva kroky. „Já pracuju sama za sebe," dodala.

„Jú, ty máš teda plíce. Co zajít dolů na víno, než nám zase srostou ušní bubínky?"

„Dobrý nápad."

# 17

**Nechtělo se jí myslet na vandalský útok.** A když si přece jen vzpomněla, co na ni na farmě čeká, zabouchla před tou myšlenkou dveře. Nemělo cenu o tom uvažovat, když stejně netušila, co udělá.

Neškodilo vzít si den volna. Snový den, strávený milováním a spánkem, zatímco okna smáčel déšť. Nepamatovala si, kdy kromě práce naposled strávila den v mužské společnosti a byla tak spokojená.

I počítačové hry u vína měly své kouzlo, kdyby ji Ford třikrát v řadě za sebou neporazil.

„Ona… jak se jmenuje?… Halle Berryová."

„Storm,“ doplnil Ford. „Berryová je herečka a moc sexy kočka, Storm postava z X-Menů. Taky sexy.“

„Ale vždyť tam jen tak stála.“ Cilla se mračila na tlačítka. „Jak mám vědět, co zmáčknout a s čím hýbat?“

„To chce cvik a taky si vybudovat strategický tým, nejen holčičí partu. Je potřeba to promíchat.“

„Chtěla jsem být ženský solidární,“ zahučela. „A kromě toho je ta konzole vadná, protože mám skvělou koordinaci ruce oči.“

„Chceš si to vyměnit a dát si další kolo?“ Úkosem na něho pohlédla. „Jak často to vlastně hraješ?“

„Sem tam. Skoro celý život,“ dodal a zazubil se. „V téhle verzi Vrcholné aliance mě ještě nikdo neporazil.“

„Cvoku.“

„Lůzre.“

Podala mu ovladač. „Ukliď si hračky.“ No tedy, pomyslela si, když vstal a poslechl. Sexy chlap a k tomu pořádný. Kolik takových asi existuje? „Zachraňováním světa mi vytrávilo. Co tobě?“

„Já svět nezachránila,“ připomněla mu.

„Ale snažila ses.“

„To bylo vychytralé. Děláš to pořád.“

„Tak to bych si měl asi ohlídat. Ještě mi zbyly masové koule a špagety. Pozornost od paní Sawyerové.“

„Máš hezký život, Forde. Práci, kterou miluješ, k tomu skvělý dům a roztomilé psisko. Úzký okruh kamarádů z dětství a rodinu dost blízko na to, aby ti nosila jídlo. Super prostředí.“

„Nestěžuju si. Cillo…“

„Ne, ještě ne.“ Pochopila, že přijde projev soucitu a podpory. „Na to ještě nechci myslet. Špagety budou to pravé.“

„Studené, nebo ohřáté?“

„Ty jsou určitě tak dobré, že se ani nemusí ohřívat.“

Vzal ji za ruku. „Pojď se mnou.“ Zavedl ji do kuchyně. „Sedni si.“ Vytáhl z lednice misku, sundal z ní víčko a našel

vidličku. „Taky dostaneš," řekl Spockovi, který se s chrčením roztančil. Postavil misku na linku a namotal na vidličku trochu špaget. „Ochutnej."

Otevřela pusu a nechala se krmit. „Hm, to je fakt dobré. Vážně. Dej mi tu vidličku."

Se smíchem poslechl. Vysypal trochu do misky Spockovi, nalil do dvou sklenic víno a pak jedli studené těstoviny přímo z misky.

„Měli jsme kuchařku, když jsem byla malá, jistou Annamariu ze Sicílie. Přísahám, že její špagety tak dobré nebyly. Co je?" zeptala se, protože kroutil hlavou.

„Jen jsi první, koho znám, kdo může říct: Měli jsme kuchařku."

S plnou pusou se zazubila. „A taky domovníka."

„Nepovídej."

Povytáhla obočí, natočila hlavu a napíchla další masovou kouli na vidličku. „Dvě služky, šoféra, zahradníka, druhého zahradníka, osobní asistentku mé matky a plavčíka. A jednou, když matka zjistila, že si to plavčík, se kterým spala, rozdává taky se služkou, oba najednou vyhodila. S velkými scénami. Musela se pak týden zotavovat v Palm Springs, kde potkala svoje číslo tři – mimochodem taky u bazénu. Jsem si docela jistá, že ten si to pak jeden čas zase rozdával s plavčíkem. Teda s novým plavčíkem jménem Raoul."

Máchl vidličkou, než dokázal polknout další sousto. „Tys vyrostla uprostřed telenovely osmdesátých let."

Zamyslela se nad tím. „Skoro jo. V každém případě – kam se Annamaria hrabala na tvou matku."

„To ji pobaví, až to uslyší. A jaké to je doopravdy vyrůstat se služkami a domovníkem?"

„Přelidněné. Vůbec ne takové, jak se povídá. Ale to zní snobsky," usoudila. „Umím si představit, jak by se do mě asi pustila nějaká máma od dětí, která musí celý den pracovat a večer narychlo vařit. Jenže," trhla rameny, „takhle je pořád

někdo na blízku a soukromí je jen iluze. Nemáš šanci ukrást si před obědem sušenku. Vlastně to skoro nikdy, protože kamera přidává kila. A když se pohádáš s matkou, ví to celý dům. Taky riskuješ, že detaily vyjdou později v nějakém bulvárním plátku nebo se propuštěný zaměstnanec pomstí přímo obsažnou knihou.

Prostě a jasně," uzavřela, „špagety od tvé mámy jsou lepší."

„Ty nevaříš, pokud vím."

„Hm, to je docela problém." Natáhla se pro víno. „Myslela jsem, že by mi mohla Patty poradit. Ráda krájím." Několikrát názorně sekla hranou ruky. „Zeleninu na saláty třeba. Jsem super kráječka."

„To je dobrý začátek."

„Chtěla bych být soběstačná jako ty."

„To jsem, ale já byl celý život zvyklý žít bez domovníka. A taky sem dvakrát týdně zajde úklidová služba, znám všechny jídelny a bistra v dosahu a mám přímou linku na Briana, Matta a Shannu, kteří jsou ochotní mi cokoli spravit za pivo."

„Dobrý systém."

„Funkční." Vsunul jí pramen vlasů za ucho.

„Jestli se někdy naučím uvařit něco jiného než sendvič a polívku z konzervy, bude to můj velký osobní úspěch."

„A jaké máš další?"

„Osobní cíle? Řekonstrukce domů a jejich prodej se ziskem. To už se povedlo. Pak mít prosperující firmu, ale k tomu je potřeba licence a kvůli ní složit testy. Za pár týdnů bych to možná…"

„Ty máš dělat testy? Já testy miluju." Oči se mu rozzářily. „Nepotřebuješ kámoše na učení? Jo, jasně že jsem cvok."

Zarazila se s vidličkou na půl cesty k ústům. „Ty miluješ testy?"

„No jo. Otázky a odpovědi. Ano, nebo ne, pak výběr z vícero možností a esej. To je nádhera. Na testy jsem machr, to je prostě dar. Nepotřebuješ pomoct?"

„Řekla bych, že něco umím. Už dlouho se na to připravuju. Typy jako ty jsem potkala při své neslavné návštěvě vysoké. Vždycky nastavily laťku moc vysoko. Ty jsi vlastně jeden z důvodů, proč jsem vypadla už po prvním semestru.“

„Měla sis týpkovi jako já říct, aby se s tebou učil. Vlastně mi můžeš poděkovat, že jsi teď tam, kde chceš být.“

„Hmm.“ Raději už postrčila misku se špagetami blíž k němu. „To bylo chytré a kluzké. Nejdřív mě ztrapníš a pak uchlácholíš jídlem.“

„Nebo když to shrnu, všechno zlé je k něčemu dobré.“

„To si nalep na auto. Potřebuju se hýbat.“ Položila si ruku na žaludek a vstala. „Abych dokázala svou soběstačnost a vděčnost, umyju nádobí. Jak koukám, je tady už od snídaně.“

„Měli jsme jinou zábavu.“

„To máš pravdu.“

Na moment si jen užíval vína a pohledu na ni. Ale dívat se nestačilo.

Přešel k ní a natočil jí hlavu k sobě. V ruce držela vařečku a mírně se usmívala.

Omotal si její vlasy kolem ruky. Překvapením rozšířila oči a upustila vařečku, když ji za vlasy jako za provaz stáhl hlavu do záklonu.

A pak začal pustošit její ústa.

Náhlá, zběsilá žádost jím projela jako nůž. Pustil vlasy, aby z ní mohl strhnout košili. Znovu pustošil její rty a stahoval jí kalhoty z boků.

V návalu touhy byla nahá dřív, než stačila popadnout dech. Zvedl ji, až se jí zatočila hlava, posadil na kuchyňskou linku a vtlačil se mezi její stehna.

Hmátla do prázdna, jak se pokoušela něčeho zachytit. Cosi se rozbilo na kusy, stejně jako její myšlenky. Zatínal jí prsty do boků a vtloukal do ní spalující žádost a slast. Zahákla se mu nohama kolem pasu, chtěla brát víc a víc.

Krev mu tepala pod kůží jako tisíce bubínků. Hlad, který pocítil, jako by teď cenil zuby a lačně ukusoval nová sousta. Temné vzrušení ho pohánělo dál, plnil ji stejným divokým zoufalstvím jako to, co ho uvnitř spalovalo.

A když se prolomilo, bylo to jako střela naslepo a do tmy.

Ucítil, jak si bezvládnou hlavu položila na jeho rameno, zatímco ztěžka oddechovala. Chvěl se také, což ji potěšilo.

„Bože," vydechla s námahou.

„Dej mi minutku. Pak tě sundám dolů."

„To nespěchá. Je mi tu fajn. Kde vlastně jsem?"

Přidušeně se zasmál. „To snad muselo být něco v té omáčce."

„Musíme sehnat recept."

Už se mohl trochu odtáhnout a prohlédnout si ji. „Tak teď bych potřeboval ten foťák. Jsi první nahá ženská na mojí kuchyňské desce, kterou budu muset nechat pozlatit. Rád bych to zdokumentoval."

„Ani náhodou. Ve smlouvě nahé scény nemám."

„To je škoda." Odhrnul jí vlasy z tváře. „A když už jsme si zahráli na Vikinga a služku, asi bych ti měl pomoct s nádobím."

„To jo, ale nejdřív mi podej to triko."

„Vida, zkonfiskoval jsem ti oblečení. Budeš muset mýt nádobí nahá."

Naklonila hlavu ke straně a povytáhla obočí. Ford se s povzdechem sehnul pro triko. „Aspoň jsem to zkusil."

**Probudil se za tmy ve ztichlém domě** a v prázdné posteli. Malátný a zmatený vstal a šel ji hledat. Vyhrazoval si právo být naštvaný, pokud odešla na farmu a nic neřekla.

Uviděl otevřené dveře ven a její siluetu v křesílku na verandě. Spock spal natažený u jejích nohou. Strčil do sítě a ucítil kávu.

Ohlédla se. „Dobré ráno.“

„Když je ještě tma, není ráno.“ Sedl si vedle ní. „Dej mi trochu napít.“

„Měl bys ještě zalézt do postele.“

„Dáš mi napít, nebo si musím jít uvařit svou?“

Podala mu hrnek. „Potřebuju se rozhodnout co dál.“

„V…?“ Vzal ji za zápěstí a mrkl na její hodinky. „Pět nula šest ráno?“

„Včera jsem se tím nezabývala, nebo jen málo. I telefon jsem radši nechala tam, aby mě nemohli kontaktovat policajti. Takže nemohl nikdo. Utekla jsem a schovala se.“

„Dala sis pauzu. Klidně tomu dej ještě pár dní, než budeš uvažovat dál.“

„Je dost praktických důvodů, proč to nejde. Za dvě hodiny dorazí řemeslníci, pokud je neodvolám. Dalších pár dnů volna by narušilo plán stavby, který sice už narušený je, ale tohle by zasáhlo i do programu těch lidí. Dodavatelé by je mohli poslat jinam a přišla bych o klíčové spolupracovníky. Pokud se rozhodnu odejít, měla bych jim to včas oznámit.“

„Za daných okolností by to asi každý pochopil.“

„Asi ano, ale i tak by vznikl dominový efekt. Taky musím myslet na svůj už tak našponovaný rozpočet. Jsem sice pojištěná, ale už jsem dost vyplýtvala na všechny ty plánované změny.“

„Kdybys potřebovala…“

„Ne,“ zarazila ho včas. „Ještě to zvládám. Kdybych to sama neutáhla, nešla bych do toho. Kdyby bylo nejhůř, stačí pár telefonátů a můžu si přivydělat nějakým dabingem. Ale nemůžu to tu nechat takhle rozestavěné. Mám objednanou spoustu věcí – třeba skříňky, restaurovaný sporák a lednici. A další drobnosti. To musím rozhodně dodělat. Otázka zní, jestli to chci dokončit a jestli chci zůstat. Můžu? Mám?“

Znovu si lokl její kávy. Vážný rozhovor, uvědomil si, vyžaduje seriózní pozornost. „Řekni, co bys dělala, kdyby přestavbu dokončil někdo jiný a tys odešla.“

„Je hodně míst, kam bych mohla odjet a nemít u toho takový náklad jako tady. Stačí zapíchnout špendlík do mapy, přiživit se dabingem, když bude třeba, a koupit jiný dům na přestavbu. Anebo si vzít hypotéku. Pravidelný příjem a rezervy z *Naší rodinky* vypadají na žádosti dobře. A kdybych se nechtěla stresovat, mohla bych se nechat najmout do nějaké party. Kruci, pracovat třeba pro Steveovu newyorskou pobočku!“

„Vzdala by ses osobních cílů.“

„Nebo je jen odložila. Problém je…“ Odmlčela se a lokla si kávy, kterou jí vrátil. „Problém je, že jsem si ten dům zamilovala. Jaký byl dřív a jaký by mohl být dnes. Mám ráda tohle místo, jeho atmosféru. Líbí se mi, co vidím z oken nebo když otevřu dveře. Štve mě, že mě něčí zlá vůle nutí vzdát se toho.“

Jako by se v něm uvolnila nějaká křeč. „Když jsi naštvaná, líbíš se mi víc.“

„Sobě taky, jenže se to nedá udržet napořád. Ta část, která není naštvaná, má prostě strach.“

„To proto, že nejsi hloupá. Někdo se ti vědomě pokouší ublížit, Cillo. Budeš mít strach, dokud nezjistíš kdo a proč a nezastavíš ho.“

„Nevím, kde začít.“

„Pořád si myslíš, že to dělá starý Hennessy?“

„Jako jediný mě kontaktoval a dal mi jasně najevo, že mě nenávidí. Ale kdyby tohle měl být scénář, tak už proto by to on být nemohl. Jenže…“

„Zajdeme tam a promluvíme s ním.“

„O čem?“

„Něco nás napadne. Zatím tu jsi, buduješ si domov a nejsi zodpovědná za věci, co se udály před třiceti lety. Udělám kopie těch dopisů, co jsi našla. Přečtu si je pozorněji. Ty bys měla

taky a zároveň zvážit, jestli je neukážeš poldům. Pokud to nedělá Hennessy, může jít o člověka spojeného s těmi dopisy, který si domyslel, že ještě existují a že je máš. Odhalení tajného milence Janet Hardyové – to by byla bomba. Skandální zpráva.“

O tom už samozřejmě uvažovala, jenže… „Nebyly přece podepsané.“

„Možná tam někde je stopa, která k autorovi vede, možná není. Kdo si pamatuje všechno, co napsal před třiceti lety?“

„Mně je jen dvacet osm, ale chápu, jak to myslíš.“ V řídnoucí tmě se na něho zadívala. „Vidím, žes o tom hodně přemýšlel.“

„Nejdřív ten slídil ve stodole. Třeba někdo hledal suvenýry. Musel jsem zvážit, že to místo bylo léta opuštěné a už jsem tam víckrát viděl někoho lézt. Ale proti tomu mluví fakt, že nikdo nevěděl, že tam něco zůstalo, a když, tak jen harampádí. Jenže pak ses objevila ty.“

„Vyklidila jsem dům, uložila něco do stodoly a bylo jasné, že to třídím a schovávám si věci po babičce.“

„Někdo se začal zajímat a být chamtivý. To je jedna možnost. Pak ten útok na Stevea mohl mít stejný důvod. Slídil, co se vyděsil, ale to už není neškodný vstup na cizí pozemek. Pokud chtěl dopisy, šlo mu o záchranu reputace a výsledkem bylo ublížení na zdraví a možná i pokus o vraždu.“

Cilla se zachvěla. „Tak teď už jsem jenom vystrašená.“

„Fajn, aspoň budeš opatrnější. Pak to auto. To už bylo osobně proti tobě, stejně jako nápis na zdi. Možná jde o dva různé lidi.“

„To mi teda pomůže. Dva lidi, co mě nenávidí.“

„Jen možnost. Následuje destrukce v domě, což je osobní a dost agresivní útok. Takže si dnes koupíš zabezpečovací systém.“

„To že udělám?“

Její kousavý tón s ním nehnul. „Nebo ho koupím já. Je to tvůj dům, tak počítám, že bys to radši udělala sama. Ale já na to mám taky právo, protože jsem tě měl nahou na kuchyňské lince a nemá cenu kňourat, žes to netušila předem.“

Chvíli nic neříkala a bojovala se zlostí. „Stejně jsem to chtěla udělat.“

„Fajn. A nemáš ráda ultimáta. Ani já ne. V tomhle případě jde o výjimku. Rád u tebe dneska přespím, jenže to tak nebude pořád. Dům někdy zůstane prázdný a ty se potřebuješ cítit bezpečně. Cillo, ty nikam neodjíždíš. Už ses přece rozhodla zůstat.“

Opravdu měla chuť se vztekat, jenže jí to nějak ztěžoval. „Jak to že jsi takový macho s těmi ultimáty, ale nechceš mě ochraňovat a hrát si na rytíře?“

„Asi mám brnění v opravně, nebo jen miluju sex a pak bych měl smůlu. Možná se jen nechci dívat, jak se vzdáváš něčeho, co máš ráda.“

Jo, hodně jí to ztěžoval. „Když jsem se tady usadila, říkala jsem si, že je to přeci jen dům. Vždycky dávám do přestavby něco ze sebe – jinak to nestojí za nic – ale pak dům prodám. Je to jen dřevo, sklo, pár trubek a drátů, kousek půdy k tomu.“

Podívala se dolů, protože se dotkl její ruky. „Jistěže to není jen dům, aspoň pro mě ne. Už bych asi nikde nenašla to, co mám tady.“

Otočila ruku a propletla si s ním prsty. „A taky mám ráda sex.“

„Lip jsi to říct nemohla.“

„Tak dobře,“ zhluboka se nadechla. „Musím tam zpátky. Připravit se a začít znova.“

„Jen si vezmu boty a doprovodím tě.“

**Matt stál s rukama** v **bok** uprostřed pánské koupelny a mračil se. „Je mi to strašně líto, Cillo. Nechápu, co to s těmi lidmi je. Stěnu dáme do pořádku, neboj. Stan ji znovu obloží.

Někomu řeknu, aby vylámal rozbité dlaždice, ale stěnu necháme Stanovi. Zavolám mu.“

„Díky. Musím zajet pro náhradní dlaždičky, skleněné bloky a další věci. A taky pro nějaký alarm.“

„Slyšel jsem. Když jsem byl kluk, nikdo se tady nemusel zamykat, ale teď je asi jiná doba. To člověku přijde líto, když pak vidí tohle. Říkalas, že rozbili sklo u zadních dveří? Pošlu tam někoho.“

„Radši koupím nové a dám tam i dopředu lepší zámky. Ty staré nechám přebité prkny. Suchou zeď bys asi měl spíš strhnout, než ji opravovat.“

„Jasně. Kdybych mohl ještě nějak pomoct, Cillo, stačí říct. Druhá koupelna je taky rozbitá?“

„Jo a dost.“

„Tak to radši omrknem.“

Posoudili škody, probrali opravy. Zatímco sepisovala seznam a kontrolovala další části stavby lidé z týmu projevovali soucit nebo znechucení a vyptávali se. Než odešla, hlava jí drnčela z řečí i z mnohem konejšivějšího zvuku vrtaček a pil.

**Ani v obchodě s dlažbou** se nevyhnula vysvětlování. Její konzultant chtěl vědět, proč kupuje tolik dalších balení dlaždic a lepidla. Nákup se tím zpomalil, ale i v L. A. byla zvyklá navazovat dobré vztahy s prodejci a řemeslníky. Patřilo to k věci a vždycky se to vyplatilo.

Situace se opakovala i při výběru nového umyvadla a dalších věcí ze seznamu. Zatímco čekala, až prodavač zajde do skladu, prohlížela si vodovodní baterie. Chrom, nikl, měď, mosaz. Matné, lesklé, historizující. Pákové, klasické. Shodné háčky a držáky na ručníky.

Tyhle tvary a materiály jí dělaly stejnou radost jako jiným třpytivé zboží u Tiffanyho.

Měď. Možná si na záchodek u pracovny vybere měď. A oválné kameninové umyvadlo a… „Cillo?“

Probrala se z představ, protože k ní uličkou přicházeli Tom Morrow s Buddym. „Myslel jsem si, jestli to nejste vy,“ řekl Tom. „Kupujete, nebo jen prohlížíte?“

„Vlastně obojí.“

„Já taky. Zařizuju jeden ateliér. Obyčejně se o to stará moje designérka, ale je na mateřské. A taky si to občas rád vlastnoručně osahám. Vždyť to znáte.“

„Znám.“

„Tady mám konzultanta,“ mrkl na ni. „Buddy dá pozor, abych nevybral třeba menší baterii, než je potřeba.“

„Už se ti to stalo,“ ozval se Buddy.

„A nikdy jsi na to nezapomněl. Slyšel jsem, že jste si to s ženskými v sobotu užily.“

„Ano.“

„Cathy nákupy miluje. Já mám golf, ona tržnice a butiky.“

„Nechápu ani jedno,“ zavrtěl Buddy hlavou. „Rybaření, to je ono.“

„Promiňte,“ přišla k nim prodavačka. „Všechno je na skladě, slečno McGowanová. To závěsné umyvadlo už je poslední.“

„Proč závěsné?“ chtěl vědět Buddy. „Na půdě dělám vodu pro stojací.“

„Tohle je na výměnu. Umyvadlo v hostinské koupelně bylo poškozeno.“ Buddy se celý naježil.

„Jak se to kruci mohlo stát? Nic s ním nebylo, když jsem ho usazoval.“

Tak fajn, pomyslela si, ještě jednou. „V sobotu se tam vloupal nějaký vandal.“

„Proboha! Je někdo zraněný?“ chtěl vědět Tom.

„Ne, nebyla jsem doma, to jsme si vyrazily s vaší ženou, Patty a Angie.“

„Rozbili umyvadlo?“ Buddy si sundal čepici a škrábal se na hlavě. „A proč, krucinál?“

„To nevím. Odnesly to obě dokončené koupelny v patře. Použili moje kladivo a krumpáč. Rozbili dlažbu, umyvadlo, skleněnou stěnu.“

„To je strašný, takový věci se tu nestávají. Policie…“

„Dělá, co může,“ doplnila. „Aspoň to tvrdí.“ Chtěla, aby se to rozneslo, a tak pokračovala. „Nainstaluju bezpečnostní systém.“

„To se nedivím. Je mi to líto, Cillo.“

„Nechtěl bych, aby moje dcera bydlela v takový pustině,“ trhl rameny Buddy. „To já jen tak, zvlášť po tom, co se stalo Steveovi.“

„Zlé věci se přihodí všude. Musím doplnit zásoby a vrátit se. Hodně štěstí při vybírání.“

„Cillo, kdybychom pro vás já nebo Cathy mohli něco udělat, zavolejte. Rozrůstáme se, ale to neznamená, že se nestaráme o naše lidi.“

„Děkuju.“

Zahřálo ji to u srdce a příjemný pocit jí zůstal, i když naložila zboží a odjížděla. O naše lidi.

# 18

**Cilla se s radostí pustila** do odstraňování starých poničených dveří a do instalace nově zakoupených. Staré zatím uložila ve stodole.

Člověk nikdy neví, uvažovala, kdy bude potřebovat náhradní.

Vybrala si mahagon – i navzdory rozpočtu – elegantní, jednoduše zdobené dveře se třemi prosklenými průhledy ve dvou řadách nad sebou. Matné sklo bude propouštět světlo, ale přesto zajistí trochu soukromí.

Sedí jako ulité, napadlo ji, když jí je jeden z dělníků pomohl usadit. Když pak osaměla, pohladila krásné dřevo a zavrněla: „Ahoj, krásný dveře, teď jste jen moje.“ Tiše si pobrukovala a pustila se do instalace zámku.

Zvolila lesklý bronzový odstín pro všechny zámky v domě a už viděla, že vybrala správně. Tmavý kov se na jemně červeném mahagonu skvěle vyjímal.

„Moc hezké dveře.“

Ohlédla se přes rameno na otce, vystupujícího z auta. Byla tak zvyklá ho vídat v učitelském oblečení, že jí džíny, tričko a baseballová čepice na chvilku zmátly.

„Paráda na uvítanou,“ zavolala.

„To rozhodně.“ Zastavil se a rozhlédl se po trávníku před domem. Byl úhledně posekaný a nově osetá místa se už začínala zelenat. Spatřil skupiny azalek a rododendronů, trs hortenzií a mladý, štíhlý javor, jehož lístky se leskly na slunci.

„Ještě je tu hodně práce a květinové záhony musejí počkat až po podzimní výsadbě. Ale už se to rýsuje.“

„Pořádně jste s tím hnuli.“ Došel k ní na verandu a Cilla ucítila závan deodorantu Irish Spring. Prohlédl si dveře a nové zámky. „Vypadají bytelně. Jsem rád. A co alarm? Už jsem něco zaslechl,“ dodal, když povytáhla obočí. „To jsem chtěla. Mohlo by to někoho odradit předem. Zapojila jsem ho včera.“

Jeho oříškové oči ji vážně pozorovaly. „Kéž bys mi zavolala, Cillo.“

„Nemohl bys nic dělat. Dej mi ještě minutku, už to skoro mám.“ Přivrtala pár posledních šroubků, pak odložila elektrický šroubovák a obdivovala výsledek. „Jo, to vypadá dobře. Málem jsem vybrala petlice, ale zdály se mi moc těžké. Tohle je lepší.“ Několikrát otevřela a zavřela dveře. „Stejné

budou i vzadu, jen s jiným průhledem, ale… promiň. To tě nemůže zajímat.“

„Ale ano, zajímá mě, co děláš.“

Jeho ublížený tón ji trochu překvapil, a tak na něho pohlédla pozorněji. „Já myslela takové ty detaily – jestli kliku, nebo kouli, průhledy ve dveřích. Chceš jít dál?“ Otevřela znovu dveře. „Je tam rámus, ale chládek.“

„Cillo, co můžu udělat?“

„Já… No tak promiň.“ Bože, tyhle debaty otce s dcerou vůbec nezvládala. Ale copak mohla? „Nechtěla jsem naznačit, že by ses o mě nezajímal.“

„Cillo.“ Gavin dveře zavřel, aby je nerušil hluk přicházející zevnitř. „S čím ti můžu pomoct?“

Ucítila záchvěv viny i paniky. „Jak pomoct?“

Povzdechl si a strčil ruce do kapes. „Nejsem žádný kutil, ale hřebík zatluču, něco vyzvednu, přivezu, umím ledový čaj a sendviče, koště už jsem taky držel v ruce…“

„Ty… ty tady chceš pracovat?“

„Škola je zavřená, letní kurzy jsem si nevzal, takže čas mám a chtěl bych být užitečný.“

„No… a proč?“

„Já vím, že tu máš dost lidí, kteří vědí, co dělají, a platíš je za to. Prozatím jsem pro tebe nic neudělal, jen posílal alimenty, což byla moje povinnost. Chci, abys věřila, že jsem to tak necítil. Ale neučil jsem tě jezdit na kole nebo řídit auto. Nekupoval hračky na Vánoce nebo o narozeninách – snad párkrát, když jsi byla maličká, jenže to si nemůžeš pamatovat. Nepomáhal jsem ti s domácími úkoly a nečekal v posteli, dokud se nevrátíš z rande, abych mohl spát. Nedělal jsem tisíc věcí, tak bych to teď chtěl napravit. Pokud mi to dovolíš.“

Srdce se jí zachvělo zvláštní kombinací radosti a nejistoty. Měla by rychle najít něco důležitého, řekla si a její mysl zběsile těkala. „Už jsi někdy něco vymaloval?“

Viděla, jak napětí v jeho tváři ustoupilo nadšenému výrazu. „Náhodou jsem docela obstojný malíř. Chceš reference?“

Vrátila mu úsměv. „Rovnou tě vyzkoušíme. Pojď dál.“

Zavedla ho do obývacího pokoje. Na malování se tam ještě nechystala, ale důvod proti taky neměla. „Štukování je hotové a obložení oken ještě dodělávám, takže nemusíš dotírat až k oknům. A o cihly u krbu se taky nestarej, ty překryju žulou nebo mramorem. Pracovat se tady nebude, takže by ti nikdo neměl překážet. Podlahu a uskladněný materiál zakryjeme plachtami.“

Opřela si pěsti o boky. „Přinesu štafle. Kbelíky, válečky a štětky jsou támhle. Základovku máš v těch desetigalonových plechovkách. Jsou označené. Na dalších je OP jako obývací pokoj. Narazila jsem na výprodej, tak jsem je koupila předem. Stejně stihneš jen první nátěr.“

V duchu znovu probrala postup. „No… Chceš pomoct s přípravou?“

„To zvládnu.“

„Fajn. Hele, je to namáhavé, tak si dělej pauzy. Já budu pracovat u zadních dveří, kdybys něco potřeboval.“

„Jen jdi, tohle mi půjde.“

„Dobře. Přijdu se podívat, až to dodělám.“

Od výměny dveří se utrhla dvakrát – jednou jen z čiré radosti, že se může projít po právě dokončeném venkovním schodišti na půdu. Potřebovalo ještě nátěr a lak a otvor do budoucí pracovny zůstal prozatím zabedněný, ale schody samotné ji nadchly tak, že na nich za potlesku a pískotu parťáků předvedla improvizované taneční číslo.

Otce jako malíře pokojů na tři hodinky docela vypustila z hlavy. Pak s pocitem viny spěchala do obýváku, kde očekávala běžný binec příležitostného malíře. Místo toho našla správně zakrytou podlahu, strop a dvě stěny natřené základní barvou.

A táta si pískal veselou melodii, zatímco válečkem přejížděl třetí stěnu.

„Tak to já tě beru,“ promluvila za jeho zády.

Svěsil ruku s válečkem a zazubil se. „Pracuju za limonádu.“ Zvedl štíhlou sklenici. „Zašel jsem si pro ni do kuchyně a stihl tvůj výstup.“

„Cože?“

„To číslo Ginger Rogersové na schodech. Vypadalas moc šťastně.“

„Taky jsem. Schody, zábradlí i odpočívadlo. Dokonalá práce Cilly McGowanové a Matta Brewstera.“

„Zapomněl jsem, že umíš takhle tancovat. Neviděl jsem tě už… Tos byla v pubertě, když jsem zajel na tvůj koncert do D. C. Šel jsem se před koncem podívat do zákulisí. Bylas bílá jako stěna.“

„Strašná tréma. Ty koncerty jsem nesnášela. Vůbec vystupování.“

„Teď jsi to udělala.“

„Ale ne, to nebylo vystoupení, jen hra. Kdežto tohle tady na žádné hraní nevypadá. A ty?“ Šla si ho prohlédnout zblízka a jako by z něho pořád cítila mýdlo. „Ty na sobě nemáš ani kapku!“

„Roky praxe ve škole i s Pattyinými malovacími záchvaty. Vypadá to tady jinak,“ dodal. „Ten širší vchod, to pak působí celá místnost otevřeněji.“

„Až moc jinak?“

„To ne, zlato. Domy se mění podle lidí, kteří v nich žijí. Myslím, že mi budeš rozumět, když řeknu, že Janet je pořád tady.“ Položil jí ruku na rameno a nechal ji tam pro pocit spojení. „Ale i moji prarodiče, trochu i táta. Vidím v tom jen oživení.“

„Chceš vidět, kam povedou ty nové schody, můj rytíři?“

„Rád.“

Bavilo ji prováděthо domem, vidět zájem o její plány. Překvapilo ji, jaké uspokojení cítila, že to na někoho udělalo dojem.

„Takže chceš dál opravovat domy?“ zeptal se, když scházeli z půdy.

„Mám to na programu. Buď kupovat na renovaci, nebo konzultovat a předělávat pro klienty. Ale chce to získat licenci. Dost bych mohla dělat i bez ní, ale s licencí víc.“

„A jak se k ní dostaneš?“

„Zítra jdu na testy.“ Zvedla ruce a zkřížila na nich prsty.

„Už zítra? Tak proč se neučíš – ptá se učitel?“

„Věř mi, že jsem se šprtala hodně. Zkusila jsem i cvičné testy na netu. Dvakrát.“ Zastavila se u hostinské koupelny. „Tohle je dokončené – už podruhé.“

„Ta byla taky rozbitá?“

„Jo, ani bys to nepoznal, že?“ Ve dřepu přejela rukou po nové dlažbě. „To je dobře.“

„Hlavně, že se nic nestalo tobě. Když pomyslím, jak dopadl Steve…“

„Je mu líp, včera jsem s ním mluvila. Terapie prý pokračuje skvěle, asi protože s ním cvičí nějaká kočka. Myslíš, že to mohl udělat Hennessy?“ vypadlo z ní. „Je toho schopný? Fyzicky i jinak?“

„Nerad myslím na jeho charakter, ale je fakt, že ho ta nenávist nikdy nepřešla.“ Po chvíli si vzdychl. „Možná je to horší teď než tehdy, kdy se to stalo. A fyzicky? To je pořádně tvrdý dědek.“

„Chtěla bych s ním mluvit, jestli něco poznám… Jen se musím rozhodnout, jak na to. Pokud to byl on, mohlo by ho to vytočit ještě víc. Už dva týdny je klid a ráda bych, aby to tak zůstalo.“

„Teď odjel na pár dní pryč, snad za sestrou do Vermontu. Sousedův kluk jim seká zahradu,“ vysvětloval Gavin.

To se hodí, pomyslela si, když se otec vrátil k malování.

V obýváku se pracovalo, a tak si rozložila nářadí venku a pustila se do výroby obložení.

**Druhý den ráno usoudila**, že bylo zbytečné a krátkozraké bránit Fordovi, aby u ní přespal. Nechtěla se nechat rozptylovat, aby si mohla zopakovat látku, pak brzy zalézt a vyspat se nejméně osm hodin.

Místo toho byla posedlá strachy, přecházela po domě a pochybovala o sobě. A když si konečně lehla, budila se úzkostí.

A tak vstávala rozmrzelá a s nervy na pochodu. Přinutila se sníst půlku bagety a pak se na sebe zlobila, protože si ještě víc podráždila žaludek.

Třikrát kontrolovala obsah tašky, jestli s sebou má vše potřebné. Z domu vyrazila o půl hodiny dřív pro případ dopravní zácpy nebo bloudění, anebo neschopnosti nalézt parkování, dodala v duchu, když zamykala. Anebo rovnou kvůli útoku ufonů.

„Dej si pohov," zavrčela cestou k autu. Jako by osud světa závisel na jednom pitomém testu.

Jen její, pomyslela si. Jen celá její budoucnost.

Možná měla počkat a zkusit to později. Až po přestavbě domu. Až by se zabydlela. Až…

Zase ta tréma, povzdychla si. Strach z vystoupení a selhání v jednom ošklivém paklíku. S uzlem v žaludku otevřela dveře pick-upu.

Vydala ze sebe zvuk podobný smíchu i užaslému *óóó*. Na sedadle ležel obrázek, který tam Ford musel nechat předešlý večer.

Nakreslil ji v pracovních botách a s opaskem na nářadí, jako by šlo o pouzdro na zbraň. V jedné ruce držela nastřelovací pistoli, ve druhé měřicí pásmo. Na krku měla pověšené ochranné brýle, z kapsy pracovních kalhot čouhaly rukavice. Stála mezi haldou dřeva, klubky drátu a stohy cihel a tvářila se odhodlaně, až arogantně.

Pod obrázkem stálo:

## ÚŽASNÁ A NEUVĚŘITELNÁ HOLKA STAVITELKA

„Ty víš vždycky, jak na to, co?“ řekla nahlas.

Ohlédla se přes silnici a poslala vzdušný polibek tam, kde měla dojem, že Ford spí. Pak nastoupila, nastartovala a všechny uzly se v ní uvolnily.

S obrázkem na vedlejším sedadle vyrazila od domu, pustila si hudbu a cestou za svou budoucností si zpívala.

**Ford se usadil na verandě s notebookem,** skicákem, džbánkem ledového čaje a sáčkem Doritos, o které se dělil se Spockem. Neměl ponětí, kdy se Cilla vrátí. Cesta z Richmondu mohla ve špičce trvat dlouho. Navíc netušil, kolik času zkouška zabere a jestli Cilla nebude ještě chvíli setřásat napětí.

Kolem druhé se přesunul ven, aby ji zastihl, a přitom se zaměstnal odpovídáním na maily, čtením blogů, které měl rád, a doplňováním vlastních webových stránek.

Poslední dva týdny internetovou komunitu kvůli jisté štíhlé blondýnce zanedbával. Brouzdání internetem ho zabavilo na dobré dvě hodiny, než si všiml, že část řemeslníků naproti už balí.

Matt při odjezdu zastavil na Fordově straně silnice a vyklonil se z okna. „Prohlížíš pornostránky?“

„Ve dne v noci. Jak to tam šlo?“

„Ale jo, dneska jsme skončili s broušením na půdě. Děsná fuška. Jojo, čau Spocku, jak to jde?“ dodal, když se pes připomněl krátkým zavrčením. „Jedu domů naložit se do ledovýho piva. Dorazíš čtvrtýho na hamburgery a hot dogy?“

„To si nenechám ujít a přivezu tvoji šéfku.“

„Myslel jsem si, že to tak bude. Dobrá práce. Tebe nemyslím,“ ukázal na Spocka. „Sice nechápu, co na tobě vidí, ale asi se s tím musela spokojit, když už jsem ženatej.“

„To bude ono. Musela ze sebe tu sexuální frustraci dostat.“

„Pozdějc mi můžeš poděkovat.“ Matt se smíchem zatroubil a odjel.

Ford si nalil další čaj a vyměnil laptop za skicák. Ještě nebyl spokojený s výběrem hlavního padoucha. Jeho Devon/ Devino se zatím podobal učiteli matematiky z deváté třídy, ale změny v příběhu Forda nutily přemýšlet o někom trochu… elegantnějším. Chladný, důstojný zloduch by se hodil líp. Chvíli si pohrával s různými typy tváří a doufal, že na něj nějaká zakřičí: Mě si vyber!

Nestalo se, a tak dostal chuť na vychlazené pivo. Rychle zapomněl na práci i pití, protože na jeho cestu zatočila Cilla.

Výsledek znal, ještě než vystoupila. Nevadilo, že má sluneční brýle, její úsměv mluvil za vše. Vyrazil k ní, pár kroků za šťastným Spockem, ale to už vystoupila a s rozběhem mu skočila do náruče.

„Asi není těžký uhodnout, žes to udělala.“

„Já je *převálcovala!“* Se smíchem se zaklonila, takže se musel pevně rozkročit, aby ji neupustil. „Poprvé v životě jsem zvládla zkoušku na jedničku. Na mega super jedničku! Páni.“

Zvedla paže nad hlavu a pak ho znovu chytila kolem krku. „Jsem holka stavitelka.“ Políbila ho tak tvrdě, až mu zavibrovaly zuby. „Díky. Díky. Byla jsem tak nervózní, dokud jsem nenašla ten obrázek. Ten mě dostal. Vážně.“ Dala mu další pusu. „Nechám si ho zarámovat. To bude první, co si pověsím do nové pracovny. Do pracovny licencované stavařky.“

„Tak gratuluju.“ Myslel, že měl ponětí, jak jí na licenci záleží, ale pochopil, že ani zdaleka ne. „To musíme oslavit.“

„Vše je zařízené. Nakupovala jsem.“ Seskočila, popadla vzrušeného Spocka do náruče a pokryla jeho velkou hlavu polibky. Pak ho postavila a běžela k autu. „Francouzský chleba, kaviár, grilované kuře s oblohou a spoustu dalších věcí, taky jahodové řezy a šampaňské. Všechno na ledu.“

Začala vytahovat chladicí box, ale chopil se ho sám.

„Bože, ale ta zácpa na silnicích. Myslela jsem, že sem nikdy nedojedu. Udělejme si piknik za domem a pak si nazí zatancujeme v trávě."

Nákup musel vážit snad třicet kilo, ale při pohledu na rozzářenou Cillu se mu nesl lehce. „Jako bys mi četla myšlenky."

**Našel deku** a pro atmosféru i proti hmyzu zapálil tři bambusové pochodně. Když Cilla jídlo naservírovala, byla půlka deky pokrytá.

Spock s medvídkem se spokojili se starým ručníkem a miskou psího žrádla.

„Kaviár, kozí sýr, šampaňské." Ford se posadil. „Můj obvyklý piknik zahrnuje kuře, bramborový salát a pivo."

„Máš tu přece jen holku z Hollywoodu." Začala mu nakládat vybrané jídlo na talíř.

„Co je to?"

„Bliny, trochu crème fraîche, vrstva kaviáru a… Tos nikdy neochutnal?" zeptala se, když viděla jeho výraz.

„Nemůžu říct."

„Máš strach."

„Strach je silný výraz, jen obavy. Není kaviár náhodou z…"

„Nemysli na to, je." Přidržela mu sousto před ústy. „Otevři pusu, poseroutko."

Trochu sebou trhl, ale kousl si. Kombinace slané, jemné a nasládlé chuti zaútočila na jeho pohárky. „Hm, lepší než jsem čekal. Kde máš ty?"

Zasmála se a připravila další.

„Tak jak chceš začít?" zeptal se během jídla. „Myslím s podnikáním."

„Mmm." Spláchla kaviár trochou šampaňského. „Malá farma bude moje výkladní skříň. Přitahuje pozornost už díky minulosti. Čím lepší práci odvedu, tím spíš lidi uvidí, jak to

dělám. Dodavatelé taky něco předají dál, když o mně mluví. Ale musím si dát i inzerát, aby bylo jasné, že už jsme firma. A taky využít kontakty, třeba Brianova otce. Bože, to kuře je úžasné. Do deseti kilometrů jsou tu dva domy na prodej. Dobré investice, ale jen trošku předražené. Zatím je sleduju a možná dám na jeden nižší nabídku a pak se uvidí."

„Ještě než dokončíš tohle?"

„Jo, i kdybych se s prodejcem dohodla hned, smlouva se uzavírá za třicet až devadesát dní. Tlačila bych na devadesát, abych nemusela hned skládat hotovost. Pak na Malou farmu zbyde sedm osm měsíců. Práce na domech se musí skloubit. Je třeba sestavit realistický časový plán a rozpočet a na opravený dům pak dát rozumnou cenu."

Obložila další bliny. „Hamižnost a neznalost trhu můžou všechno pokazit, stejně jako když pozdě přijdeš na to, že má dům popraskané základy nebo stojí na pohyblivém podloží."

„A kolik se dá na rekonstrukcí vydělat?"

„Na tom, na který mám spadeno? Záleží, kolik jsem ochotná dát, jaký bude asi rozpočet na projekt a prodejní cena," zakousla se do blinu a počítala. „Když odečtu výdaje, mohlo by to hodit čtyřicet tisíc."

Prudce povytáhl obočí. „Čtyřicet tisíc za tři měsíce?"

„Spíš doufám pětačtyřicet, ale pětatřicet by taky stačilo."

„Hezké." S tím kuřetem měla taky pravdu. „A co kdybych koupil ten druhý dům a najal si tě?"

„Ježíši, Forde, ještě jsi ho ani neviděl."

„Ty jo a zdá se, že víš, co děláš – s domy i na pikniku. Rád bych investoval a tohle by mohla být zábava. A navíc bych byl tvůj první zákazník."

„Musíš nemovitost aspoň vidět, rozmyslet si, kolik bys investoval a jak dlouho bys to nechal běžet." Chopila se skleničky a varovně s ní zašermovala. „A kolik na tom můžeš tratit, protože trh s nemovitostmi přináší rizika."

„To burza taky. A zvládla bys oba dva domy najednou?"

Napila se. „Jo, ale…“

„Tak to zkusme takhle. Najdi si čas, abys mi dům ukázala, a pak si promluvíme o možnostech, tvém honoráři a dalších praktických věcech.“

„Fajn. Dokud to neuvidíš a neřekneš, že si radši koupíš hrst losů, nic se neděje.“

„Domluveno, ale pro dnešek bylo byznysu dost.“ Naklonil se a políbil ji. „Máš už plány na čtvrtý?“

„Na co? Na čtvrtý blin?“

„Ne, Cillo, červenec. Však víš, hot dogy, jablečný koláč, ohňostroj.“

„Aha, nemám.“ Bože, pomyslela si, to už bude červenec? „Kam tady lidi chodí na ohňostroj?“

„Je tu pár možností. Virginie je velký stát, děláme si vlastní ohňostroje.“

„Jo, viděla jsem plakáty. Jste šílenci.“

„Jak myslíš, ale Matt pořádá akci venku, kousek od parku, kde vyhrávají pochodové kapely. Taky tam probíhá slavná soutěž v pojídání koláčů, kterou už po čtvrté vyhrál Velký John Porter a tak podobně. A pak bude ohňová show. Chceš být moje rande?“

„Jo, chci.“ Naklonila se přes zbytky pikniku a objala ho kolem krku. „Forde?“

„Hm.“

„Jestli sním ještě něco, tak mi bude zle. Takže…“ Vyskočila a popadla ho za ruce. „Jdeme tancovat.“

„K tomu tanci jsem chtěl říct, že bych radši ležel jako římský voják a díval se, jak tančíš ty.“

„Tak to ne. Vstávej.“

„Je tu jeden zásadní problém, neumím to.“

„Každý tancuje, dokonce i Spock.“

„To není tanec. No tak je,“ připustil Ford, protože Spock vyskočil a hned to předvedl. „Já ale netancuju. Vidělas někdy *Seinfelda?* Ten seriál?“

„Jasně.“

„Ten díl, kde Elaine nutí lidi na firemním večírku tančit, a aby je zvedla, začne jako první?“

„No jo.“ Scéna se jí promítla před očima a rozesmála ji. „To bylo děsné.“

„Vedle mě je Elaine hotová Jennifer Lopez.“

„Tak zlé to být nemůže. Odmítám uvěřit. Ukaž.“

Zlatě orámované oči dostaly bolestný výraz. „Když ti to předvedu, už se mnou nebudeš chtít spát.“

„To je blbost. Předveď, jak se hýbeš, Sawyere.“

„V tomhle směru se nehýbu,“ přesto s povzdechem vstal.

„Tak třeba boogie,“ navrhla. Začala kroutit boky, rameny a přešlapovat jako dobře vyladěný stroj. Spock s medvídkem v hubě souhlasně zamručel.

„Řekla sis o to,“ vzdychl.

Zkusil to, ale jako by slyšel vrzat zadřená kolečka. Připadal si jako Plecháč z Čaroděje ze země Oz před promazáním.

„No, to není… Jo, tak to je dost zlé.“ Pokusila se spolknout smích, ale nestihla to docela. Otrávený pohled, který na ni vrhl, ji přiměl rychle zvednout ruce a přistoupit k němu. „Počkej. Promiň. Naučím tě to.“

Teď si odfrkl Spock.

„Už to zkoušeli a neuspěli. Nemám rytmus. Jsem nenapravitelný. Ale dokážu s tím žít.“

„Houby. Chlap, co se umí tak hýbat horizontálně, to umí i vertikálně. Tak.“ Vzala ho za ruce a přiložila si je na boky, pak se chytla jeho boků. „Začíná to tady. Tohle nemá kroky jako waltz nebo quickstep, jde jen o pohyb boků. Ne, uvolni kolena, žádný husí krok. Jen doprava, doleva. Přesouvej celou váhu.“

„Připadám si jako robot v křeči.“

„Ne, ne.“ Vrhla na Spocka varovný pohled a ten raději odvrátil oči. „Uvolni se. Dál hýbej boky, ale dej mi ruce na ramena. To je ono. Cítíš moje ramena? Jen nahoru, dolů.

Přeber ten pohyb do svých rukou a ramen. Nesmíš ztuhnout, volná kolena. Tak tak, vidíš, a už tančíš.“

„Tohle není tanec.“

„Ale je.“ Položila mu také ruce na ramena a pak sjela dolů, až si propletli prsty. „A teď tancuješ se mnou.“

„Stojím jako idiot na jednom místě.“

„O kroky se budeme starat později. Začínáme hezky pomalu. Možná bys byl i sexy, kdyby sis odpustil ten ztrápený výraz. Nezastavuj se.“

Udělala rychlou otočku, přitiskla se k němu zády, zvedla paži a pohladila ho po tváři.

„Hm, tak jestli *tohle* je tanec…“

Se smíchem se zatočila zpět a stáli tváří v tvář. „Houpej se. Trochu víc.“ Ovinula mu paže kolem krku a přiblížila rty téměř na dotek. „Hezké.“

Přitiskl se k ní, pomalu vklouzl do polibku a hladil ji po zádech.

„Mně to jako tanec připadá,“ zašeptala.

Probral se otočený na druhou stranu a pár kroků od místa, kde začali. „Jak se to stalo?“

„To ty, přestals na to chvíli myslet.“

„Takže umím tancovat, ale jen s tebou.“

„Ještě jedna věc.“ Odtančila od něho provokativním pohybem boků a začala si rozepínat halenku.

„Jú.“

„Myslela jsem, že jsme chtěli slavit a tancovat nazí.“

Podíval se směrem k nejbližším sousedům. Sice se setmělo, ale pochodně je ozařovaly. Mrkl na svého psa, který seděl s hlavou nakřivo a užasle zíral.

„Možná bychom se mohli přesunout dovnitř.“

Zavrtěla hlavou a pohybem ramen blůzu shodila. „Na trávě.“

„Ale paní Berkowitzová…“

„By neměla špehovat sousedy, i kdyby dokázala prokouknout tím hustým ořešákem.“ Cilla si rozepnula kalhoty,

skopla boty a Spock hned jednu ukořistil a zanesl si ji na svůj ručník. „Až dotancujeme, něco ti v té trávě provedu.“

„Co?“

„Zažiješ jízdu svého života.“ Vystoupila z kalhot, dál se pohupovala a otáčela. Přitom si přejela dlaněmi po těle, zakrytém jen dvěma tenkými bílými pruhy.

Ford zapomněl na psa, boty i sousedy. Díval se a všechna krev mu odtekla z hlavy, protože si vpředu rozepnula podprsenku a pomaličku se odhalovala. Světlo pochodně se zlatě mihotalo na její kůži a v jejích očích připomínalo slunce na jasně modrém moři.

Když podprsenka spadla na zem, zajela si prstem pod okraj nízko vykrojených kalhotek. „Jsi pořád oblečený. Ty se mnou nechceš tančit?“

„Jo, jo. Můžu ještě něco říct?“

Přejela si prsty po ňadrech a usmála se. „Povídej.“

„Vlastně dvě věci. Panebože,“ vyrazil ze sebe, když si nadzvedla vlasy a pak je nechala spadnout na zářící ramena. „Jsi ta nejkrásnější ženská, co jsem kdy viděl. A já? Právě teď nejšťastnější chlap pod sluncem.“

„A budeš ještě šťastnější.“ Pohodila hlavou, přistoupila k němu a přitiskla se k němu nahým tělem. „A teď tancuj.“

# 19

**Ráno 4. července** se Ford zvedl ze Cilliny postele. Nepřekvapilo ho, že už vstala, třebaže ve svátek. Sám považoval za vlasteneckou povinnost si ten den přispat, ale tu

ona očividně neuznávala. Vrávoral po schodech dolů a vydal se za známým bušením do obývacího pokoje.

Uviděl ji na štaflích, jak zatlouká hřebíky do obkladu kolem okna.

„Ty pracuješ?“ řekl s výčitkou v hlase.

Otočila se. „Jen trochu. Byla jsem zvědavá, jak to dřevo bude vypadat na vymalované stěně. Nemůžu uvěřit, že to táta stihl všechno a tak dobře. Kdyby neměl práci, najmu si ho.“

„Je tady někde kafe?“

„Je. Spock se šel proběhnout, měl strach z těch zvuků.“

„Tak moment.“

Už slyšel nastřelovací pistoli za zády, protože se vlekl do kuchyně. Kávovar stál na zbytku staré linky. Musel si clonit oči před ostrým sluncem, aby našel hrnek. Po několika doušcích kávy už mu světlo nepřipadalo jako zbraň mimozemšťanů, kterou chtějí oslepit celé lidstvo.

Ve stoje vypil půl hrnku, dolil ho a pomalu se začínal probouzet. Donesl si kávu zpět do obýváku, sledoval Cillu při práci a nechal na sebe kofein magicky působit.

Už stála na zemi a přibíjela k sobě šikmo seříznuté okraje spodní a postranní lišty. Zarazilo ho, že za tak krátkou chvíli dostalo okno široký tmavý rám.

Cilla odložila pistoli, poodstoupila a pak zaslechl, jak šeptá: „To je ono.“

„Vypadá to dobře. Cos udělala s tím starým?“

„Tohle je to staré, jen zničený parapet jsem musela vyměnit.“

„Myslel jsem, že to bylo bílé.“

„Protože na ten nádherný ořech nějaký pitomec naplácal bílou barvu. Stačilo to obrousit, zakytovat, nalakovat a vidíš jeho původní krásu.“

„Hm. Dobré. Doteď jsem si barvy na stěnách ani nevšiml. Připadala mi trochu nevýrazná, ale s tím dřevem dohromady je to teplejší. Jako les v mlze.“

„To je odstín s názvem Shenandoah. A sedí to. Když se tím oknem zadíváš na hory, nebe a stromy, je to přesně ono.“ Zašla si pro další kus obkladu.

„Ty pracuješ dál.“

„Vždyť odcházíme až za…,“ mrkla na hodinky, „za devadesát minut.“ Ještě něco stihnu, než se půjdu převléknout.“

„Tak já vezmu kafe a psa domů a vyzvednu tě za hodinu a půl.“

„Super, ale nejdřív by sis měl obléct kalhoty.“

Zadíval se na své boxerky. „To jo. Kalhoty, boty, kafe a tak dál.“

„Já budu připravená.“

**Nečekal, že by to stihla.** Ne proto, že byla ženská, ale protože se sám často zabral do práce, a pokud si nenařídil budík, chodil všude pozdě nebo na schůzky zapomínal docela.

A tak ho překvapilo, že vyšla ven, jen co zastavil před domem. Její vzhled ho na chvíli docela připravil o řeč.

Vlasy měla rozpuštěné jako málokdy, takže jí temně zlaté prameny splývaly po zádech. Oblékla si červenobílé šaty s jemnou, splývavou sukní a úzkými ramínky, která zvýrazňovala její krásná ramena.

Spock s packami na okýnku se o něco víc vyklonil. Ford si sérii jeho zvuků vyložil jako obdivné zahvízdání.

Vystoupil z auta – jinak to nešlo – a řekl: „Wow.“

„Líbí? A mrkni na tohle.“ Otočila se, aby mohl obdivovat hluboký výstřih na zádech se svůdně zkříženými pásky.

„Teda. V šatech jsem tě ještě neviděl a tohle jsou navíc extrašaty.“

Ihned se polekala. „Myslíš, že je to na zahradní party moc? Za pět minut jsem převlečená.“

„Jen přes moji mrtvolu. Šaty jsou super. Letně sexy. Až je mi skoro líto, že nejdeme někam do stylové restaurace.“

„Dávám přednost piknikům.“

„Ty já mám taky nejvýš na seznamu.“

**Čekala,** že se bude cítit trapně při všem tom seznamování. Ale znala tam už tolik lidí, že mezi ně na Mattově prostorném dvoře a terase s kouřícím grilem snadno zapadla.

Josie, Mattova hezká žena v pokročilém těhotenství, Cillu hned odlákala stranou. „Tu máš,“ strčila Fordovi do ruky pivo, „a teď běž. Víno, pivo, nealko?“ zeptala se Cilly.

„Hm, asi začnu nealkem.“

„Tak zkus limonádu, je skvělá. Pak si tě na pár minut odvedu támhle do stínu. Teda dobatolím se tam, protože v osmým měsíci to jinak nejde. Nemohla jsem se dočkat, až tě poznám.“

„Můžeš se kdykoli stavit na farmě.“

„Párkrát už mě to napadlo, ale s tímhle,“ poplácala si břicho, „a s támhletím to půjde těžko,“ ukázala na hlouček dětí na houpačkách. „Ten prcek v modrých šortkách a červeném tričku, co zrovna samou láskou mačká Spocka, je můj. Takže tohle a tamto a práce na částečný úvazek – prostě nestíhám ani jen tak ze zvědavosti okouknout, co se na farmě děje. Matt ale tvrdí, že je to skvělé.“

„Dobře se s ním pracuje, je strašně šikovný.“

„Já vím. Seznámili jsme se, když mi bylo sedmnáct. To jsme se sem přistěhovali a nemohla jsem tátovi odpustit, že mě kvůli práci odvezl z Charlotte a od kamarádů. Myslela jsem, že můj život skončil. Ale jen do příštího léta, kdy rodiče najali řemeslníky kvůli přístavbě. V partě byl hezký mladý tesař. Trvalo mi čtyři roky, než jsem ho dostala,“ mrkla na Cillu. Pak se s dlouhým, procítěným povzdechem posadila. „Ale ještě něco ti musím říct. Zbožňovala jsem Katie. Měla jsem i panenku z toho seriálu. A pořád ji schovávám. Tady pro tu,“ jemně si pohladila břicho. „Tentokrát to bude holka. Viděla jsem snad všechny filmy s tvojí babičkou a *Tanec ve stodole* mám na DVD. Doufám, že se jedna druhé budeme líbit, protože chodíš s Fordem, a toho mám moc ráda. Matt dobře ví,

že jestli mě někdy naštve a budu se ho chtít zbavit, půjdu po Fordovi.“ Cilla upíjela limonádu. „Myslím, že už se mi líbíš.“

**V sílícím parnu** se lidé hloučkovali ve stínu slunečníků nebo u stolků pod velkými stromy. Jen děti, zdánlivě nedotčené rekordní teplotou a vlhkostí, řádily na houpačkách nebo se jak smečka štěňat honily po dvoře. Cilla spočítala, že Mattův dvůr, bytelná terasa a hezký dvoupatrový koloniální dům pojaly téměř stovku lidí všech generací.

Seděla vedle Forda, Briana a dalších u piknikového stolku plného talířů s hamburgery, hot dogy a výběrem letních salátů. Ze svého místa viděla otce s Patty a Fordovými rodiči, jak jedí a rozmlouvají na terase. Jednu chvíli si všimla, jak se Patty zasmála a pohladila Gavina po tváři. Ten vzal svou ženu za ruku, jemně ji líbnul na klouby prstů a pokračoval v konverzaci.

S trochou závisti pochopila, že ti dva se opravdu milují. Už to samozřejmě tušila, ale teď měla důkaz – v těch podvědomých gestech, která si nejspíš ani jeden z nich nebude pamatovat, byla prostá, stálá láska. Nejen zvyk, spokojenost nebo třeba síla dlouhodobého svazku. Jak dlouho už spolu vlastně žili? Dvacet tři, nebo dvacet čtyři let? Ne, ani pouto poloviny života ne.

Překonali překážky a dosáhli na hlavní cenu.

Pak k nim přišla Angie – tak hezká, svěží, mladičká – s vytáhlým klukem v pytlovitých šortkách, kterého předtím Cille představila jako Zacha. Cillu překvapilo, jak moc zatoužila ten jejich krátký, živý rozhovor slyšet. Angie položila ruku na matčino rameno, a než odešla, sklonila se a políbila otce na temeno hlavy.

To mluvilo za vše. Tvořili pevnou jednotku. Angie se na podzim vrátí na kolej, a i kdyby byla sebevíc daleko, vždycky budou tvořit pevnou jednotku.

Raději odvrátila hlavu.

„Dala bych si pivo," řekla Fordovi. „Chceš taky?"

„Ne, stačí mi to. Zajdu ti pro něj."

Zarazila ho, když chtěl vstát. „To zvládnu sama."

Zašla k obřímu kbelíku s ledem plnému lahví a plechovek. Neměla na pivo zvláštní chuť, ale už bylo pozdě. Vylovila si jedno, držela ho jako rekvizitu a došla k Mattovi, který se staral o gril.

„Ani si neuděláš přestávku?"

„Pár jich bylo. Lidi se sem trousí celý den, jak už to chodí, takže to musí pořád hořet."

Doběhl k nim jeho synek, omotal ručky kolem Mattovy nohy a začal brebentit batolecí řečí, které Cilla nerozuměla. Matt zřejmě bez problémů, protože odpověděl: „Tak ukaž."

Dítě s doširoka otevřenými kukadly povytáhlo tričko a vystavilo na odiv bříško. Matt do něho jemně šťouchl a přikývl. „Prima, tak to běž říct babičce."

Kluk odběhl a Matt zachytil Cillin nechápavý výraz. „Povídal, že už snědl hot dog a jestli si smí dát kus babiččina dortu."

„Netušila jsem, že mluvíš dvěma jazyky."

„Já umím věcí." Aby to dokázal, obrátil znalecky tři hamburgery na grilu. „Když jsme u toho, co kdo umí, prý jsi ráno stihla vyměnit obložení v obýváku."

„Jo a musím říct, že to vypadá báječně. Támhleto je tvoje dílna?"

„Chceš se podívat?"

„To víš, že bych ráda, ale necháme to na jindy."

„Kde ty si zařídíš svoji?"

„Nemůžu se rozhodnout. Uvažuju, jestli postavit něco nového, nebo využít část stodoly. Stodola by asi byla praktičtější."

„Postavit něco od základů je větší zábava."

„To jsem právě ještě nikdy nezkusila, takže mě to láká. Kolik čtverečních metrů je myslíš potřeba?“ pokračovala hladce v dialogu.

Když se zešeřilo, lidé se začali přesouvat do parku. Zaplnili uličky, nesli si křesílka, chladicí boxy, deky a malé děti. Jak se blížili k parku, vítal je třaskavý zvuk žesťové kapely.

„Hrajou do pochodu,“ řekl Ford, „jak jsem slíbil.“ Nadhodil si v podpaží dvě skládací stoličky a Cilla vedla na vodítku Spocka. „Bavíš se?“

„Ano, Matt a Josie vážně umějí připravit party.“

„Jednu chvíli ses mi tam zdála trochu ztracená.“

„Vážně?“

„Jak jsme jedli, pak jsi šla pro pivo a sebral mi tě Matt s řečmi o nářadí.“

„Asi jsem se přejedla těstovinového salátu, jinak je to super. Moje první výroční slavnost v Shenandoah Valley na 4. července. Zatím dobré.“

Park se prostíral pod horami, zahalenými v oblacích páry. Vzduch se kolem vlnil jako voda. Stovky lidí korzovaly nebo odpočívaly na trávníku. Stánkaři prodávali šunkové sendviče, hamburgery, cukroví a pití jako o život. Cilla se nadechla vůně cukru, tuku, trávy a opalovacího krému.

Z reproduktoru zaznělo nejdřív elektrické hvízdnutí a pak oznámení, že soutěž v pojídání koláčů začne za třicet minut před severním pavilonem.

„O tom už jsem taky mluvil, že jo?“

„Ano a o čtyřnásobném vítězi Johnu Porterovi.“

„Je to nechutné, ale ujít si to nenecháme. Pojďme si zabrat místo.“ Ford se zastavil a rozhlédl. „Potřebujeme ho víc, i pro Matta s Josie a Samem. Á, Brian už se usadil. Ta holka s ním se jmenuje Missy.“

„Hm, už jsme se poznaly.“

„Dneska ses seznámila s půlkou města,“ pohlédl na ni po straně. „Nikdo nečeká, že by sis pamatovala jména.“

„Missy Burkeová, pojišťovačka, rozvedená, bezdětná. Právě mluví s Tomem a Danou Andersonovými, kteří ve městě vlastní malou galerii. A Shanna se támhle prochází s nějakým Billem – příjmení nepadlo – fotografem.“

„Teďjsi mě dostala.“

„Seznamování patřilo k mému životnímu stylu.“

Sotva se usadili a prohodili pár slov se sousedy, už ji Ford vlekl na soutěž jedlíků.

Sedělo tam pětadvacet závodníků s plastovými bryndáky kolem krku. Od dětí po starce, ale všichni sázeli na stodvacetikilového Velkého Portera.

Na povel se všech pětadvacet tváří zabořilo do koláče s borůvkovou náplní. Cilla vyprskla smíchy, ale zaniklo to v křiku a povzbuzování ostatních.

„No páni, to je fakt nechutné.“

„Ale zábavné. Bože, on to dokáže znova! Velký John!“ vykřikl Ford a začal skandovat. Dav lidí se okamžitě přidal, až John za potlesku všech zvedl široký, od borůvek upatlaný obličej.

„Neporazitelný,“ řekl Ford, když Portera prohlásili za vítěze. „To je superman mezi žrouty koláčů. Fajn, v jižním pavilonu je zas tombola. Třeba vyhrajeme nějakou ošklivou zbytečnost.“

Po chvilce dohadování se zaměřili na jasně červené plastové hodiny s kukačkou. Pak se vydali pro lístky. „Dobrý den, paní Morrowová. Sype to?“

„Letos to jde dobře. Tuším nějaký ten rekord. Ahoj, Cillo, tobě to ale sluší. Bavíš se?“

„Moc.“

„To jsem ráda. Asi je to pro tebe jen prostá venkovská zábava, ale myslím, že se vydařila. Kolik z vás teda vymáčknu? Chci říct…“ Cathy přehnaně zatřepala řasami. „Kolik lístků byste si přáli?“

„Tak dvacet.“

„Každý,“ opravila ho Cilla a vytáhla peníze.

„To je hudba pro moje uši!“ Cathy odpočítala lístky. „Hodně štěstí. A právě včas. Za dvacet minut budeme losovat výherce. Forde, jestli uvidíš maminku, řekni jí, ať za mnou zajde, musím s ní promluvit o…“

Cilla přestala poslouchat, protože zahlédla Hennessyho, jak na ni zírá z druhé strany pavilonu. Jeho nenávistný pohled jako by ji škrábl na kůži. Vedle něho stála drobná žena s unaveným výrazem ve tváři. Tahala ho za rukáv, ale ani se nehnul.

Horký den, světlo a barvy jako by náhle pohasly. Nenávist vytlačuje radost, pomyslela si Cilla. Ale nesmí se k ní obracet zády, řekla si.

Byl to on, kdo se nakonec otočil, podvolil se prosbám manželky a odešel z pavilonu.

Fordovi o tom neřekla, aby nekazila večer. Sucho v hrdle, které jí to tiché setkání přivodilo, svlažila limonádou a pak se procházela mezi lidmi, zatímco slunce klesalo k západním vrcholkům.

Rozmlouvala a smála se. Vyhrála hodiny s kukačkou a napětí povolilo. Nebe potemnělo, Sam vylezl Fordovi na klín a o něčem vzrušeně debatovali.

„Jak to že mu rozumíš?“ chtěla vědět Cilla.

„Je to podobné klingonštině.“

Pak vyhlásili, že přijde hymna, a všichni povstali. Ford držel Sama na boku. Pod indigovou oblohou, ve světle několika zářivek a poletujících světlušek se vzedmula směsice hlasů. Cilla pocítila potřebu vzít Forda za ruku a držela se ho do posledního tónu.

Jakmile se znovu posadili, ozvaly se první rány. Na to Sam seskočil z Fordova klína a vrhl se k otci a na jeho místo se vydral Spock.

Bezpečí, pomyslela si Cilla, zatímco záblesky protrhávaly indigovou modř. Šli tam, kde cítili bezpečí.

**„Dobrý?“** zeptal se Ford, když se tichou silnicí vraceli k domovu.

„Moc dobrý.“ Neskutečně dobrý, uvědomila si. „Od začátku do konce.“

„Co s tou věcí budeš dělat?“ podíval se na hodiny.

„Věcí?“ Cilla chovala kukačky na klíně. „Takhle se mluví o našem děcku?“ Jemně je poplácala. „Asi půjdou do stodoly, tam bych nějaké potřebovala. Chci mít suvenýr na svůj první 4. červenec. Až farmu dokončím, bude na zahradní party zima, ale po dnešku uvažuj u o večírku. Velkém večírku, kdy bych otevřela celý dům. Oheň v krbu, plata s jídlem, svíčky, květiny. Ráda bych ho viděla plný lidí, kteří v něm jen nepracují.“

Natáhla si nohy. „Jen pro dnešek už mám oslav dost. Těším se zase domů do klidu.“

„Už tam skoro jsme.“

„Chceš si užít ticha u mě?“

„Myslel jsem na to.“

Při odbočování na cestu k farmě na sebe pohlédli. Když se opět zadíval před sebe, reflektory auta přejely po mladém javoru. „Co to tam visí?“

„Moje auto!“ Naklonila se kupředu a chytila se palubní desky. „Parchant jeden! Zastav!“

Než zabrzdil za jejím pick-upem, už škubala pásem a vyskakovala.

Ze zadního okna visely cáry rozbitého bezpečnostního skla. Střepy se třpytily ve štěrku a křupaly běžící Cille pod nohama.

Ford vytáhl telefon a chtěl volat policii. „Počkej, ještě počkej.“

„Všechny okna. Rozbil je všechny.“

Díry jako po ráně z děla zely i v předním okně a kolem nich se vytvořila pavučina prasklin. Cillu dusil ledový vztek, když našla roztřískané reflektory a pomačkanou masku.

„To mi ten alarm byl platný.“ Chtělo se jí brečet, nebo vřískat. „Zatraceně platný!“

„Zajdeme dovnitř, zkontrolujeme alarm a pak i dům.“

„Tohle už je moc, Forde, tohle je příliš. Zloba, pomstychtivost, *šílenství*. Ten starej bastard patří za mříže!“

„Hennessy? Není ve městě.“

„Ale je, dneska jsem ho viděla v parku. Vrátil se. A přísahám, že kdyby v tu chvíli mohl tu páku nebo pálku použít na mě, udělal by to.“

Zlostně se otočila a ve světlech auta uviděla, čeho si předtím Ford všiml na javoru.

Popadl ji za ruku, když tam chtěla běžet. „Pojďme dovnitř. Počkáme na policajty.“

„Ne.“ Vytrhla se mu a sešla z cesty na trávník.

Tehdy jí bylo šest, když tu panenku dostala, vzpomněla si. Měla vlasy jako ona – zářivě blond, než později ztmavly – ve dvou culíkách s růžovou stužkou nad každým uchem. Růžovobílé šatičky a krajky kolem kotníků a kožené botičky na patentky. Její Mary Jane.

Úsměv měla slunečný jako vlásky a sladký jako ty mašličky.

Někdo si pečlivě pohrál s výrobou smyčky z provázku, aby připomínala zmenšený provaz, když panenku pověsil za krk. Nad uzel přidal cedulku s nápisem: KURVA.

„Doplněk, co se dal pro tuhle panenku koupit zvlášť, byla malička čajová souprava. Moje oblíbená hračka.“ Otočila se a vzala rozechvělého, kňučícího Spocka do náruče. „Máš pravdu, musíme jít zkontrolovat dům – pro všechny případy.“

„Dej mi klíče a počkej na verandě. Prosím.“

Zdvořilé slovo, pomyslela si. Jak zvláštní bylo slyšet pod laskavostí jasný rozkaz. „Oba víme, že tam není.“

„Pak není problém, abys počkala venku.“ Ukončil debatu tím, že otevřel její kabelku a vytáhl klíče.

„Forde…“

„Počkej venku.“

Nechal dveře dokořán, takže Cille věřil, že poslechne. Šla se opřít o zábradlí, ještě chvíli hladila Spocka a pak ho postavila

na zem. Dům byl rozhodně prázdný, a tak nemělo smysl se hádat.

Mohla si chvíli prohlížet auto, zvážit, v jakém je stavu, a propadnout se do chmurných myšlenek. Bože, jak skvěle se cítila, když pick-up kupovala a pak naložila na cestu sem na východ. Byla plná radostného očekávání.

První krok k jejímu snu.

„Všechno v pořádku," ozval se Ford za jejími zády.

„To doopravdy není." Jedna její část, ta protivnější, měla chuť setřást ruku, kterou jí pro útěchu položil na rameno. Ale ovládla se.

„Víš, jak jsem se dnes cítila? Jako ve filmu, ale v dobrém. Jako v záběrech a scénách z filmu, ve kterém bych opravdu chtěla hrát. Jako nováček jsem se na scéně docela nechytala, ale pomalu jsem se začínala cítit… ve své kůži."

Dlouze se nadechla a vydechla. „A tohle je realita. Rozbité sklo. Ale stala se zvláštní věc, moc zvláštní. Dneska jsem to byla já. A tohle? Ať je to namířené proti čemukoli – tohle je jen klam, jen zdání. Kouř mezi zrcadly."

## *HŘBITOV FOREST LAWN*
## *1972*

**Smog v horkém nehybném ovzduší** připomínal šmouhu rozmáznutou mastným prstem. Náhrobky slavných i obyčejných smrtelníků pokrývaly jako chladné záplaty travnatou plochu spolu s květinami – barevnými slzami prolitými za mrtvé.

Janet v černých šatech působila jakoby seschlá žalem. Pokroucený vrbový proutek. Tvář měla zakrytou velkým

černým kloboukem a tmavými brýlemi, ale zármutek se přeléval ven přes všechny zábrany.

„Náhrobek sem dají, až se půda usadí. Ale ty už ho vidíš, vid? Jeho jméno na bílém mramoru a krátké období, co tu byl s námi. Snažila jsem se vymyslet pár veršů, co bych tam nechala vyrýt, ale copak můžu myslet? Tak tam bude jen ‚Andělé plakali'. A to je určitě pravda. Museli plakat pro mého Johnnieho. Vidíš ty sošky plačících andělů?"

„Ano, už jsem tu párkrát byla."

„Tak víš, jak to bude vypadat. Navždycky. On byl láska mého života. Všichni muži, manželé, milenci jen přicházeli a odcházeli. Ale Johnnie? Ten vzešel *ze mě*." Každé její slovo bylo obtěžkané bolestí. „Měla jsem… měla jsem udělat tolik věcí. Netušíš, jaké to je pro matku stát nad hrobem svého dítěte a říkat si, co všechno měla."

„Ne, a je mi to líto."

„To hodně lidem. Pumpují do mě svoji lítost a já necítím nic. Později to trochu pomůže, ale ty první dny a týdny se mě nedotklo nic. Mě dají sem." Ukázala na prázdné místo vedle. „Vím to, už předem jsem to zařídila. Já a Johnnie."

„A tvoje dcera, moje matka."

„Na druhou stranu, pokud bude chtít. Je ještě mladá a půjde svou cestou. Ona chce… všechno. Však víš, ale já pro ni teď nic nemám, ne tyhle první týdny. Nemám jí co dát. Brzo tam skončím taky, pod zemí u Johnnieho. Ještě netuším, jak brzo to bude. Teď ale uvažuju, jak to provedu. Myslím na to každý den. Copak můžu existovat dál, když moje dítě nežije? Přemýšlím jak. Pilulky? Břitva? Vejít do moře? Nemůžu se rozhodnout. Žal mi zatemňuje mozek."

„A co láska?"

„Láska tě otevírá, pokud je skutečná, proto může tolik ublížit. Napadá tě, jestli jsem tomu mohla zabránit? Prý kdybych ho nenechala zdivočet, takto lidi říkali."

„To nevím. Tu noc zemřel ještě jeden kluk a další se zmrzačil.“

„Byla to snad moje vina?“ zeptala se Janet s hořkostí v hlase. „Nebo Johnnieho? Do toho auta nasedli společně, ne? Opilí, zfetovaní. Za volant si mohl sednout kdokoli a nic by se nezměnilo. No ano, rozmazlovala jsem ho. Díkybohu za to, že jsem mu za jeho krátký život mohla dát všechno, co šlo. Udělala bych to znova.“ Zakryla si tvář rukama a ramena se jí roztřásla. „Všechno znova.“

„Já tě neobviňuju. Jak bych mohla? Ale Hennessyho ano.“

„A co by chtěl? Víc krve?“ Spustila ruce a pak rozhodila pažemi. Po bledých tvářích jí stékaly slzy. „Ten aspoň syna má, já jen jméno vytesané do mramoru.“ Svezla se na kolena do trávy.

„Já myslím, že chce další krev. Tu moji.“

„Nemůže nic chtít, vyřiď mu to.“ Janet se položila vedle hrobu a přejela po něm rukou. „Krve už bylo dost.“

# 20

**Cilla nikomu nic neřekla.** Pro ostatní jela zařídit pár věcí se zástupcem pojišťovny.

Zaparkovala před Hennessyho domem ve stinné ulici ve Fort Royal. Bílá dodávka stála na příjezdové cestě, vedle rampy u vchodu jednopatrového bungalovu.

Srdce jí poskočilo. Netušila, zda zlostí nebo nervozitou. Nezáleželo na tom. Udělá a řekne, co musí.

Dveře se otevřely dřív, než k nim došla. Objevila se v nich žena, kterou už viděla předešlý večer. Cilla si všimla, že se jí zachvěla ruka na klice. „Co tady chcete?“

„Mluvit s vaším manželem.“

„Není doma.“

Cilla se záměrně zadívala na bílé auto a pak do očí paní Hennessyové.

„Odvezl mi auto do servisu. Myslíte, že lžu?“

„Neznám vás. Ani vy mě. A váš manžel taky ne.“

„Přesto na nás posíláte policii. Dneska ráno znova. Zase ty jejich otázky, podezřívání a *vaše* obviňování.“ Paní se přerývaně nadechla. „Chci, abyste odešla. Běžte pryč a nechte nás.“

„To bych ráda, to bych vážně moc ráda, pokud mi řeknete, kdy toho hodlá nechat.“

„*Čeho* nechat? On nemá s vašimi problémy nic společného. Nemáme snad dost svých starostí, abyste na nás ještě ukazovala prstem?“

Nesmí ustoupit, řekla si Cilla. Nesmí se cítit provinile, že tlačí na malou, vystrašenou ženu. „Každý den jezdí k mému domu a parkuje u silnice. Někdy i celou hodinu.“

Paní Hennessyová se kousla do rtu a kroutila si prsty v dlani. „To není proti zákonu.“

„Vstup na cizí pozemek ale je a rozbití hlavy taky. I vloupání a ničení majetku je protizákonné.“

„Nic z toho neudělal.“ Strach v jejích očích zůstal, ale přidal se hněv. „Jste lhářka, když to tvrdíte.“

„Nejsem lhářka, paní Hennessyová, a nejsem kurva.“

„Nevím, jaká jste.“

„Ale víte, pokud nejste šílená jako on, že nenesu odpovědnost za to, co se stalo vašemu synovi.“

„O mém chlapci nemluvte, neznala jste ho. Nic o tom nevíte.“

„Přesně tak. Nevím. Proč mě teda obviňujete?“

„Já?“ zeptala se opatrně. „Proč bych vás měla vinit z něčeho, co se stalo před těmi strašnými roky? Za to nikdo nemůže. Viním vás jen z toho, že proti nám štvete policii, i když jsme vám nic neudělali.“

„Když jsem za vaším mužem zašla k autu představit se a vyjádřit soustrast, křičel, že jsem coura a kurva, a plivl na mě.“

Paní se studem začervenala. Rty se jí zachvěly a pohlédla stranou. „To říkáte vy.“

„Byla u toho moje nevlastní sestra. I ona je lhářka?“

„I kdyby, není to nic ve srovnání s tím, z čeho nás obviňujete.“

„Viděla jste, jak se na mě díval včera v parku, a víte, že mě nenávidí. A proto vás žádám, paní Hennessyová, držte ho co nejdál od mého domu.“

Cilla odcházela, ale ještě slyšela, jak se dveře za jejími zády zavřely a jak zaklapl zámek.

Zvláštní, že se jí po tom napjatém rozhovoru přece jen ulevilo. Udělala něco víc, než že jen seděla se založenýma rukama, volala policii nebo čekala na další útok.

Rozhodla se pohnout dopředu s dalšími věcmi. Stavila se v realitce, aby učinila nabídku na první z vybraných domů. Šla nízko pod běžnou cenu na trhu, ale nabídky, licitace a jednání jí u téhle práce připadaly zábavné.

Hned nato zajela do banky a domluvila si s agentem od půjček schůzku u nemovitosti. Lepší je být připraven. Vrátila se do Morrow Village, sehnala pár dalších věcí a před cestou domů se ještě stavila v zelinářství.

Bílou dodávku zahlédla dřív, než Hennessy poznal ji. Vracel se od Malé farmy, a tak pochopila, že se stihl vrátit domů, mluvit se ženou a vyrazit za ní, zatímco pobíhala po městě.

„Jo, jo,“ zamumlala a vjela do zatáčky, „není to moje auto, protože to moje jsi včera rozflákal.“ Setřásla mrzutost a vykroužila další zatáčku. Při letmém pohledu do zpětného zrcátka uviděla, že se Hennessy vydal za ní.

Tak ty si to chceš vyříkat? divila se. Pěkně z očí do očí? Tak fajn. Super. Ať za ní klidně jede domů, kde…

Volant jí poskočil v ruce, když do ní auto zezadu najelo. Šok jí zabránil cítit zlost i strach, a tak jen volant stiskla pevněji.

Vrazil do ní znovu – břinknutí kovu o kov, kvílení pneumatik. Auto jako by pod ní uklouzlo doprava. Trhla volantem na druhou stranu. Než stihla dupnout na plyn, strčil do ní potřetí. Pneumatiky se smýkly z asfaltu na krajnici a se Cillou to hodilo dopředu. Blatník se otřel o svodidla a ona se spánkem praštila o okýnko.

Před očima se jí roztančily jasné body. Stiskla zuby, v duchu se pomodlila a navedla auto do smyku. Jednu dlouhou chvíli se zdálo, že se převrátí, ale nakonec s mocným žuchnutím skončila na všech čtyřech, napůl v příkopu na druhé straně silnice. Pak se aktivoval airbag.

Později měla dojem, že jen díky adrenalinu a děsnému vzteku dokázala vyskočit z auta a prásknout dveřmi. Od nejbližšího domu k nim přes trávník běžela nějaká žena. „Já to viděla! Já viděla, co udělal. Zavolala jsem policii.“

Cilla ani Hennessy si jí nevšímali. Vylezl z auta se zaťatými pěstmi a hnal se k ní.

„Neopovažuj se chodit do mýho domu! Neopovažuj se mluvit s mojí ženou!“

„Jděte do hajzlu! Jste magor, mohl jste mě zabít!“

„Byla bys v pekle s ostatními.“ Valil na ni oči, cenil zuby a pak ji prudce odstrčil.

„Už na mě nesahejte!“

Strčil do ní znova, až pozadu doklopýtala k autu a uhodila se do zad. „Už tě tam úplně vidím, ty čubko.“

Zvedl zaťatou pěst, ale Cilla ho kopla do rozkroku, a tím ho dostala na zem.

„Ach bože můj!“

Ještě omámená se zadívala, jak k nim ta samaritánka běží po silnici – v jedné ruce telefon, ve druhé tyčku od rajčat.

„Jste v pořádku? Zlatíčko, není vám nic?“

„Hm, snad ne… jen trochu špatně. Potřebuju si…“ Cilla se svezla na zem a dala si hlavu mezi kolena. Nemohla popadnout dech a ztratila cit v prstech. „Mohla byste někomu zavolat?“

„Samozřejmě. Vy vůbec nevstávejte, pane, nebo vás tímhle vezmu po hlavě, to přísahám. Tak komu mám zavolat, děvenko?“

Cilla nechala hlavu skloněnou, aby se poprala s nevolností, a nadiktovala jí číslo nového nejlepšího přítele Forda.

Dorazil dřív než policie a doslova vyletěl z auta. Zrovna se pokoušela vstát a byla neskonale vděčná paní Lori Millerové, že stála nad Hennessym jako stráž.

Ten dál seděl na zemi a na bledé tváři mu usychal pot.

„Jsi zraněná? Krvácíš.“

„To bude dobré, jen jsem se praštila do hlavy.“

„Chtěla jsem volat záchranku, ale nedala si říct. Já jsem Lori.“ Žena ukázala směrem ke svému domu.

„Jo, díky, díky. Cillo…“

„Jen se trochu třesu. Myslela jsem, že budu zvracet, ale přešlo to. Pomoz mi vstát, ano?“

„Nejdřív se na mě podívej.“ Vzal ji za bradu, pohlédl jí do očí, a zřejmě ho to uspokojilo, protože jí pomohl na nohy.

„Klepou se mi kolena,“ řekla. „A tohle bolí,“ ukázala si na spánek. „Myslím, že horší to nebude. Ani nevím, jak vám poděkovat,“ obrátila se na Lori.

„Vždyť jsem nic neudělala, vážně. Vy se umíte ubránit sama. A už jsou tady,“ ukázala na policejní auto. „Teď se zas klepou nohy mně,“ zasmála se udýchaně. „To se asi stává, když jste z nejhoršího venku.“

**Převyprávěla událost** jednomu ze zástupců šerifa a Lori druhému na opačné straně silnice. Šmouhy po pneumatikách mluvily docela jasně. Hennessy, pokud to stihla sledovat,

nechtěl vypovídat vůbec. Pak ho policista naložil do služebního vozu.

„Mám v kufru věci, potřebuju je vyndat, než auto odtáhnou.“

„Někoho pro ně pošlu. Jdeme.“

„Byla jsem skoro doma,“ řekla, když jí Ford pomáhal nasednout. „Ještě kilometr, a byla jsem tam.“

„Na tu bouli dáme trochu ledu a musíš mi po pravdě říct, jestli tě něco nebolí, Cillo.“

„Ještě nevím, jsem nějak otupělá a vyčerpaná.“ Když zastavili před jeho domem, dlouze si vydechla. „Snad kdybych si mohla na chvilku sednout někde v chládku, než se trochu seberu. Zavolal bys někomu, ať dojede pro ty věci z kufru?“

„Jistě, nedělej si starosti.“

Vzal ji kolem pasu a vedl do domu. „Postel, nebo gauč?“

„Myslela jsem na židli.“

„Postel, nebo gauč?“ opakoval. „Tak gauč.“

Zavedl ji do pokoje, kde na ni mohl dohlédnout, a pak šel pro sáček mraženého hrášku na její nateklý spánek. Spock přiťapkal blíž a otřel se hlavou o její ruku. „To je dobrý,“ řekla mu, „jsem v pořádku.“ Dal si přední packy na kraj pohovky, přičichl k ní a pak jí olízl tvář.

„Dolů,“ zavelel Ford.

„Ne, to je fajn. Vlastně by mohl na chvíli ke mně.“ Ford plácl na gauč a Spock na znamení vyskočil, svalil se vedle Cilly a velkou, konejšivou hlavu položil na její ňadra.

Ford jí pod hlavou urovnal polštářky. Donesl studené pití, lehce ji líbí na čelo a na spánek přiložil ledový sáček. „Jdu volat. Potřebuješ ještě něco?“

„Ne, mám všechno. A už je mi líp.“ Usmál se. „To ten kouzelný hrášek.“

Vyšel na zadní verandu a úsměv ustoupil vzteku. Začal pěstí pravidelně bušit do sloupku a přitom vyťukávat číslo.

„Teď to nechci rozebírat,“ řekl, když se mu ozval Matt. „Cilla je u mě a je v pořádku.“

„Jak to myslíš, že je…?“

„Nechci to rozebírat.“

„Dobře.“

„Její auto stojí asi kilometr dolů po silnici. Potřebuju, aby z něj někdo vyzvedl věci, co dneska nakoupila. Hennessy na ni zaútočil. Odvezli ho poldové.“

„Do hajzlu…“

„Zavolám ti pozdějc, až o tom budu moct mluvit.“

Zavěsil, zadíval se na ruku a pochopil, že do sloupku bušil příliš tvrdě, protože měl na kloubech krev. Ale trochu to pomohlo.

Usoudil, že je klidnější, a vrátil se do domu. Ležela tam tiše se zavřenýma očima a paží kolem Spocka. Zašel tedy k lavičce u okna a vytáhl jednu z pokrývek, co tam schovával. Když ji přikryl, otevřela oči.

„Já nespím, jen se snažím meditovat.“

„Meditovat?“

„Jsem z Kalifornie, ne? Každý, kdo tam žije déle než rok, potřebuje aspoň minimum meditace. Mně to bohužel nikdy nešlo. Vyprázdnit si mysl? Když ji z části vyprázdním, něco do té mezery okamžitě vleze. Ale teď plácám.“

„To nic.“ Usedl na okraj pohovky a obrátil jí sáček s hráškem studenější stranou ke spánku.

„Forde, on mě chtěl vážně zabít.“ Vpíjela se do něho pohledem, a tak zahlédl stín bolesti. „To není jako utíkat lesem před oživeným psychopatem, který tě pronásleduje. Už jsem zažila, že mě někdo neměl rád. Občas i moje vlastní matka. Našli se lidi, co mi chtěli ublížit. Třeba jsem šla na rande s chlápkem, co mě pak v noci začal fackovat. Ale zkusil to jednou,“ dodala. „Podruhé nedostal šanci. Jenže ani to nebyla nenávist, nechtěl mě vidět mrtvou. Nevím, jak se vypořádat s tím, že si někdo přeje mou smrt. Jak to přijmout, jak to zvládnout.“

„Ty nemusíš přijímat nic, v čem není logika a zdravý rozum. A zvládla jsi to, Cillo. Zastavilas ho.“

„Jen šťastná trefa do sedmdesáti – nebo osmdesátiletých koulí. Byla jsem tak *vytočená,* Forde, že mi to vůbec nemyslelo. Že bych zůstala v autě, zamkla se a zavolala poldy, jak by to udělala většina rozumných lidí? Ne, já vyskočila a šla po něm. Po šílenci, který se mě pokusil srazit ze silnice. Jako by ho mohl odradit můj ostrý jazyk. A pořád jsem byla strašně naštvaná, i když do mě začal strkat. Měla jsem utíkat, takový dědek by mě sotva chytil.“

„Ty prostě neutíkáš.“ Položil jí prst na rty, když chtěla pokračovat. „Přál bych si, aby ses v tom autě zamkla a zavolala mi. Pak bych tě mohl přijet zachránit a třeba ho sám nakopnout do koulí. Ale na druhou stranu jsem rád, že když tě někdo napadne, dokážeš se ubránit.“

„Klidně bych si to příště odpustila.“

„Taky bych to nerad zažil znova.“ Hladil ji po vlasech a ona mu položila hlavu na rameno.

Možná by klidně odložil i moment, kdy se do ní zamiloval. Mohl do toho klidně vplout, jako když pomalu přechází silnici k jejímu domu. Lehce a snadno. Místo toho do něj ten pocit vrazil jako surová pěst ve chvíli, kdy ji uviděl sedět na té krajnici.

Už se nedalo nic dělat, řekl si v duchu. Moc špatné načasování. Teď potřebovala jen přátelské rameno, někoho, kdo by přinesl mražený hrášek a nabídl azyl, aby se dala dohromady.

„Co hlava?“

„Kupodivu ji cítím, jako bych se praštila o nějaké okýnko.“

„Dáš si aspirin?“

„Jo, a možná horkou vanu. Jsem pořád nějak ztuhlá. Dost to se mnou házelo.“

Musel se ovládat, aby ji k sobě netiskl příliš pevně. „Připravím to.“

„Díky.“ Natočila se a políbila ho na krk. „Zvlášť za to, jak mi pomáháš se uklidnit. A tobě taky,“ líbla i Spocka.

„To je součást posttraumatických služeb v domě Sawyerových.“

Pomohl jí sejít ze schodů, a zatímco si svlékala košili, odstrčil víko vířivky a zapnul trysky. „Chceš iPod?“

„Ne, díky, zkusím ještě tu meditaci.“ Trhla sebou, když se pokusila dosáhnout na háček podprsenky na zádech. „Fakt jsem nějaká ztuhlá.“

„Ukaž, s tímhle zařízením už mám přece jen zkušenosti.“

S úsměvem spustila paže dolů, když si stoupl za ni.

Hned pocítil nový nával oslepujícího vzteku. Přes záda se jí táhla purpurová zhmožděnina. Další uviděl na levé paži a rameni.

„Složitá mechanika?“ zeptala se.

„Ne.“ Zvláštní, napadlo ho, jak klidně a věcně zněl jeho hlas. „Máš tady nějaké modřiny.“

„Tak to je to, co cítím. Asi jsou od toho, jak se mnou praštil o auto.“ Natočila hlavu dozadu a trochu sykla, když si přejela prsty po rameni a hrudi. „Taky otlak od pásu. Kruci. Ale mohlo to být horší.“

„Do hajzlu,“ řekl to tiše, ale i tak se obrátila.

„Forde.“

„Do hajzlu s tím, říkám.“ Cedil slova mezi zuby, jak z něj náhle tryskal nezvladatelný vztek. „Asi ti naruším meditaci, ale už toho mám dost. Sakra, ten parchant po tobě vážně šel! Jsi celá odřená a omlácená. To ti udělal on. Vidělas auto? Proboha, vidělas, co udělal? O co se pokusil? On ti opravdu ublížil.“

Zírala na něho. Jemnými pohyby, které byly v rozporu s jeho hlasem a výrazem, jí rozepnul kalhoty a dřepl si, když jí je stahoval.

„Tvoje auto leží v příkopu a ty tam nejsi taky jen proto, že ses ubránila. Stopy po smyku na silnici byly, až kam jsem

dohlídnul.“ Zul jí boty, ponožky, nadzvedl jednu a pak druhou nohu, aby jí mohl stáhnout kalhotky.

„Že to mohlo být horší? Až tomu bláznivému bastardovi skopnu zuby do krku, tak to bude ono.“ Otočil ji a rozepnul podprsenku.

Vzal ji do náruče a vložil do bublající vody, kde jen tiše seděla a zírala na něho.

„Zajdu pro aspirin a župan, cos tu nechala.“

Odešel a Cilla si dlouze vydechla. „Páni,“ řekla, protože ji nic lepšího nenapadlo.

Meditace by možná nezabrala, zato patnáct minut v bublající horké vodě trochu pomohlo, zvlášť s představou zuřícího Forda v hlavě.

Klidnější, než myslela, opatrně vylezla z vany. Omotala se ručníkem, ale už ho slyšela přicházet po schodech.

„Já to udělám,“ zarazil ji, když zavírala víko vířivky. „Na.“

Podal jí pilulky, vodu a pomohl jí obléct se do bílého županu.

„Promiň mi ten výlev, nepotřebuješ slyšet dalšího maniaka.“

„To se pleteš. Pomohls mi uklidnit se, když jsem se nejvíc klepala. Zachoval sis chladnou hlavu a odvedl mě do ticha. Přinesl jsi kouzelný hrášek a byls mi oporou. V mém životě bylo strašně málo lidí, o které bych se mohla opřít.“

Položila mu ruce na hrud po obou stranách srdce. „A když jsem se dostala z nejhoršího, vypustil jsi vztek a chuť se pomstít. Je tak hezké, že tohle kvůli mně někdo cítí a mezitím se o mě ještě postará. Není divu, že jsem do tebe blázen.“

„A já tě strašně moc miluju, Cillo.“

„Ó.“ Pocítila náraz skoro stejně silný, jako byl předchozí útok. „Forde.“

„Ještě jsem neskončil. Když ta paní – Lori – zavolala, byla taktní a hned zkraje řekla, že jsi v pořádku. Stačilo, že vyslovila slovo ‚nehoda‘, a mně se zastavilo srdce. Až do té chvíle jsem netušil, co to je mít skutečný strach.“

Všechno co cítil, se mu teď odráželo v očích. A bylo toho tolik, pomyslela si.

„Dorazil jsem tam a viděl tě sedět na silnici. Tak bledou. Nejdřív se dostavila vlna úlevy. Je tady, nepřišel jsem o ni. Úleva a pak něco jako zásah bleskem. Tady ji mám. A věděl jsem, že tě miluju."

Byl to den plný šokujících událostí a velkých momentů. „Ty jsi tak vyrovnaný, Forde, a já tak dezorientovaná."

„To je jako bys řekla: To není tebou, to je mnou."

„I to je pravda. Právě prožívám vzrušení i hrůzu z toho, že mě někdo jako ty miluje. A myslí to upřímně. Je to složité, protože já k tobě taky hodně cítím. Myslím, že jsem zamilovaná, Forde. Počkej."

Rozhodila pažemi, když k ní chtěl přistoupit. „Počkej. Možná mám mírný otřes mozku a to je nevýhoda. Ty jsi takový ten pevný člověk," pokračovala, „a vsadím se, že víš, co bys chtěl. Zatímco já těkám a nevím nic, jsem si jen jistá, že čekáš nějaké změny."

„Ano, ale nic se nemusí měnit dnes nebo zítra. Být pevný může taky znamenat umět si užít toho, co mám v tuhle chvíli." Vzal její tvář do dlaní. „Tady ji mám," zašeptal a lehce ji políbil.

Cilla zavřela oči. „Bože, jsem v takovým průšvihu."

„To zas bude dobré. Pojď, potřebuješ si lehnout."

Tentokrát ji uložil na pohovku v obýváku. Jak očekával, po psychickém i fyzickém vyčerpání do dvaceti minut usnula. Vzal si telefon na verandu a nechal dveře otevřené, aby ji slyšel. Nejprve zavolal jejímu otci.

Pak si všiml, že k němu od farmy zajíždí Matt. Došlo mu, že kamarád čeká na znamení. Dokončil tedy hovor s další kamarádkou, zdravotní sestrou, aby měl jistotu, že Cillina zranění ošetřil správně.

Ukázal Mattovi na židli.

„Kruci, tak co je, Forde?"

„Hennessy,“ začal a doplnil zbytek.

„Ježíši, ten parchant. Určitě je Cilla v pořádku?“

„Právě jsem mluvil s Holly. Pamatuješ na ni?“

„Sestra Holly.“

„Jo. Myslí si, že bych měl Cillu přemluvit, aby se nechala prohlídnout. Zatím má odpočívat, pít a dát si ibuprofen. O to jsem se postaral. Viděls to auto?“

„Jo, pěkně ho zválcoval. A svoje taky. Takže ho nabrala do koulí, jo?“

„Vypadá to tak.“

„To je dobře,“ řekl Matt rozhořčeně i obdivně. „Taky bych si do něj kopnul.“

„Postav se do řady.“

„Hele, kdybyste cokoli potřebovali, víš, kde mě najdeš. A je tu hodně jiných lidí, co by řekli to samý.“

„Já vím.“

„Se stavbou ať si nedělá starosti, plány máme. Asi bys jí měl zapnout alarm, jestli přespí u tebe.“

„Jo, o to se postarám.“

„Všechny dotazy a vzkazy zapíšu do toho jejího slavnýho notesu nebo to řeknu Brianovi. Zítra se zase stavím.“

Po dvou hodinách Ford přemýšlel, jestli Cillu vzbudit pro případ, že by skutečně měla otřes mozku. Než se dokázal rozhodnout, uviděl na její cestě neoznačené auto. Počkal, až Urick s Wilsonem zajdou k domu, zase nasednou a přejedou na druhou stranu.

„Pane Sawyere.“

„Už se z toho stává zvyk, co?“

„Je slečna McGowanová u vás?“

„Jo. Pomlácená, vyčerpaná a spí. Kde je Hennessy?“

„V cele. Chcete znát seznam jeho obvinění?“

„Ne, hlavně že to stačí, aby tam zůstal.“

„Rádi bychom s ní mluvili a poslechli si její výpověď.“

„Spí,“ opakoval Ford a vstal. „Měla víc než těžký den, nebo spíš celé období. Kdybyste ho zavřeli dřív, nepokoušel by se ji dnes zabít.“

„Kdybychom měli nějaké důkazy, šlo by to dřív.“

„Takže co?“ odsekl Ford. „Lepší pozdě než nikdy?“

„Forde.“ Cilla za ním otevřela síťové dveře. „To je dobré.“

„To kruci není dobrý.“

„Tak není, ale já si s detektivy promluvím, ať to mám za sebou.“ Otevřela dveře dokořán. „Počkali byste prosím minutku vevnitř?“ požádala Wilsona s Urickem.

Když prošli dovnitř, položila Fordovi ruce na ramena. „Nikdo mě nikdy tak nechránil.“ Políbila ho. „Za celý můj život se nikdo nepostavil mezi mě a něco nepříjemného, je to báječný pocit. Ani se nemusím ptát, jestli se mnou zůstaneš, než to vyřídím. Svoje stříbrné brnění můžeš nechat v opravně. Není potřeba.“

Vzala ho za ruku a společně vešli do domu.

# ČÁST III

# KONEČNÉ ÚPRAVY

*Třebaže domov je jen jméno,*
*slovo; je silnější než zaklínadlo,*
*co kdy vyslovil kouzelník,*
*a než odpověď ducha*
*toho nejmocnějšího zjevení.*

CHARLES DICKENS

# 21

**„Jak se cítíte?“** zeptal se Wilson, když usedla na gauč vedle Forda se Spockem mezi nimi. „Nic moc, ale měla jsem štěstí.“

„Navštívila jste lékaře?“

„Ne, jsou to jen boule a modřiny.“

„Pomohlo by mít zprávu lékaře a fotografie vašich zranění.“

„Ještě nemám místního doktora a nejsem…“

„Já ho mám,“ přerušil ji Ford, „zavolám mu.“

„Vyslechli jsme Hennessyho,“ řekl Urick. „Zatím jen zběžně. Nepopírá, že do vás najížděl a snažil se vás vystrčit ze silnice. Tvrdí ale, že jste obtěžovala jeho ženu.“

„Dnes ráno jsem se u ní stavila. Zapomněla jsem na to,“ obrátila se k Fordovi. „Měla jsem myšlenky jinde. Vlastně jsem šla za ním, ale říkala, že není doma. Promluvily jsme si na verandě. Pak jsem odešla. Nijak jsem ji neobtěžovala. A jestli myslí, že ho konverzace s jeho ženou opravňuje k tomu, aby mě srazil do příkopu, je to prostě blázen.“

„V kolik hodin jste mluvila s paní Hennessyovou?“

„Nevím, asi v devět. Pak jsem vyřizovala různé věci. Čtyři nebo pět zastávek – ve Front Royal a Morrow Village. Viděla jsem ho přijíždět od farmy, když jsem se vracela domů. Minuli jsme se, ale za minutu byl za mnou a zrychloval. Narazil do mě – ani nevím kolikrát. Třikrát nebo čtyřikrát. Auto lítalo ze strany na stranu. Zabrzdila jsem a málem se převrátila. Pak jsem sjela do příkopu. Pás a airbag asi zabránily nejhoršímu.“

„Pak jste vystoupila,“ ozval se Wilson.

„Ano, strašně naštvaná. Začala jsem na něho křičet, on zas na mě. Strčil do mě. Několikrát. Praštila jsem se do zad o auto. Řekl: ‚Vidím tě tam.‘ Pak zvedl pěst a já ho kopla.“

„Co podle vás myslel tím: Vidím tě tam?“

„Moji babičku. Chtěl říct, že vidí ji. A mám dojem, že kdyby mi musel ublížit, aby se k ní dostal, udělal by to. Napadl mého přítele, rozbíjel mi majetek a pak zaútočil na mě.“

„K ničemu takovému se nepřiznal,“ řekl Wilson. „Všechno ostatní popírá.“

„A vy mu věříte?“

„Ne, ale je těžké pochopit, proč by se přiznal k napadení na silnici, ohrožování a fyzickému útoku a odmítal vloupání a vandalismus. Fakt je, že se dnes cítil v právu. Nelitoval ničeho a nebál se následků. Kdyby jeho žena nezavolala právníka, možná jsme z něho dostali víc.“

„Co bude dál?“

„Vazba a slyšení o kauci. Vzhledem k jeho věku a bezúhonnosti právník asi navrhne propuštění na kauci. A státní zástupce zas vzhledem k povaze útoku a malé vzdálenosti od vás vazbu bez možnosti kauce. Nedokážu odhadnout výsledek nebo dohodu.“

„Jeho žena přísahá, že včera v noci neopustil dům.“ Urin zvedl notes. „Prý odešli z parku hned, jak vás uviděli, a pak už zůstali doma. Ale taky přiznala, že se její muž často zavírá v synově pokoji a spí tam. Mohl odejít, aniž by to věděla. Budeme na to dál tlačit, to vám slibuju.“

Cilla se stěží uklidnila po odjezdu policie a už dorazil otec s Patty a Angie. Když už emoce dosáhly nesnesitelné úrovně, vplula dovnitř Fordova matka s velkým hrncem a pugétem.

„Nevstávej, chuděrko malá. Přivezla jsem ti jen trochu kuřecí polévky.“

„Ach, Penny, to je tak milé!“ Patty vyskočila a vzala květiny. „Já na jídlo nikdy nepomyslím a přitom bych měla.“

„Jak bys mohla, když máš plnou hlavu starostí? Cillo, hned ti trochu ohřeju. Moje polívka je dobrá na všechno. Na nachlazení, chřipky, boule, modřiny, milenecké hádky i deštivé dny. Forde, najdi vázu, nic nepotěší víc než květiny.“

Patty se s kyticí v ruce rozplakala.

„Ale no tak," Penny držela hrnec v jedné ruce a druhou objímala Patty. „Pojď se mnou, zlato, jen pojď. Budeme užitečné a hned se to zlepší."

„Vidělas obličej té ubohé holčiny?" vzlykala Patty cestou. „Je jen rozrušená." Angie se posadila vedle Cilly a vzala ji za ruku.

„Já vím, to je v pořádku."

„Není." Gavin se odvrátil od okna. „Nic není v pořádku. Měl jsem si to s Hennessym vyříkat už dávno a ne se držet stranou. Ale bylo to pohodlnější, žádné nepříjemnosti. Taky nechával Patty s Angie na pokoji. Ale tebe ne, a stejně jsem nic neudělal."

„To by nic nezměnilo."

„Aspoň bych neměl pocit, že jsem jako otec zklamal."

„Ty jsi…

„Angie," přerušil Cillu Gavin, „mohla bys na chvíli za matkou a paní Sawyerovou?"

„Dobře."

„Forde? Nevadilo by to?"

Ford jen kývl a vytratil se za Angie.

Cilla tiše seděla na gauči a žaludek se jí stahoval novým druhem napětí. „Já vím, že jsi rozrušený. To jsme všichni," ozvala se.

„Nechal jsem tě jí. Nechal jsem tě s Dilly a odešel jsem."

Cilla mu pohlédla do očí a vyslovila to, k čemu ještě nikdy nenašla odvahu. „Proč?"

„Říkal jsem si, že je ti tak líp. Dokonce jsem věřil, že jsi tam, kam patříš, a že u své matky můžeš mít všechny ty věci, které tě dělají šťastnou, a že máš víc možností. Já jsem tam nebyl spokojený a cokoli se mezi mnou a tvou matkou přihodilo, vyvolávalo v nás to nejhorší. Zvlášť pokud šlo o tebe. A když jsem se vrátil sem, cítil jsem se… volný."

„Byl mi rok, když ses odstěhoval, a sotva tři, když jsi odjel sem.“

„Nedokázali jsme spolu promluvit dvě věty v klidu. Zlepšilo se to, aspoň o trochu, když mezi námi bylo pár tisíc kilometrů. Nejdřív jsem za tebou jezdil každý měsíc nebo dva. To už jsi byla malá herečka. Snadno jsem si namluvil, že máš bohatý život a že není ve tvém zájmu jezdit ke mně na prázdniny, když bys promeškala konkurzy.“

„A založil sis tu novou rodinu.“

„Jo, začínal jsem znova a pak jsem se zamiloval do Patty.“ Zadíval se na ruce, ale pak je spustil podél boků. „Začala jsi být skoro neskutečná, krásná holčička, kterou vídám párkrát do roka. Uklidňovalo mě, že jsem splnil svou povinnost, posílal alimenty, dárky, volal o narozeninách a o Vánocích. I když to byla lež, namluvil jsem si to. A pak tu byla Angie. Přímo tady, blízko. Potřebovala mě, a ty ne.“

„Já taky.“ Cilla měla slzy v očích. „Já taky.“

„Já to vím a už nikdy to nedokážu vynahradit ani tobě, ani sobě.“ Hlas mu ztěžkl. „Toužil jsem po klidném životě, Cillo, a obětoval jsem tě kvůli němu. A když jsem to konečně pochopil, byla jsi dospělá.“

„Miloval jsi mě někdy?“

Přitiskl si prsty na víčka, jako by ho pálily oči, pak ruce spustil a šel si sednout vedle ní. „Byl jsem u porodu. Miloval jsem tě, už když mi tě dali do rukou. Byl to tak úžasný pocit. Údiv, vzrušení a obavy. Pamatuju si, jak jsme si tě pak přinesli domů. Jednou jsi brzo ráno plakala. Chůva tě nakrmila, ale byla jsi nějak neklidná. Tak jsem se s tebou posadil do houpacího křesla a tys mi poblinkala celou košili. Pak ses na mě podívala tak zpříma a já věděl, že tě moc miluju. Nikdy jsem od tebe neměl odcházet.“

Zhluboka se nadechla a jako by jí v prsou něco povolilo. „Pomohl jsi mi vybrat růže a červený javor. Vymaloval jsi mi obývák. Jsi tady teď.“

Objal ji kolem ramen a přitáhl k sobě. „Taky jsem tě viděl stát na verandě, kterou jsi vlastnoručně postavila," zašeptal, „a věděl jsem, že tě mám moc rád."

Poprvé co se pamatovala a snad poprvé za život schovala tvář na jeho hrudi a rozplakala se.

**Později si dala kuřecí polévku** a překvapilo ji, jak jí pomohla. Vysoká zelená váza plná slunečnic lahodila očím. Cilla usoudila, že sama asi vypadá o něco líp, když Ford neprotestoval a dovolil jí zajít se podívat, co se na farmě za ten den stihlo.

„Procházka možná zabrání tomu, abys celá ztuhla."

„Trochu se ochladilo. Venku je fajn. Možná bude pršet."

„Z tebe se stává venkovská holka."

S úsměvem zvedla hlavu k obloze. „To jo, ale taky jsem jako správný stavař ráno koukla na předpověď počasí. Večer hrozí bouřky, prý na šedesát procent. Když jsme u toho, tu emocionální bouři tady jsi docela zvládl."

„To sotva. Pravda je taková, že když máma utěšovala Patty, rozbrečelo to Angie, a to zas nastartovalo mámu. Takže jsem měl v kuchyni tři plačící ženské, které u toho ohřívaly polívku a aranžovaly kytky." S bolestným výrazem si prohrábl rozcuchané vlasy. „Málem jsem zdrhnul. Spock se zbaběle vypařil dírou ve dveřích a já měl sto chutí to udělat taky."

„Ty jsi určitě z jiného těsta."

„Měl jsem namále, když jsem nakoukl do obýváku, jestli je aspoň tam klid, a ty sis otírala oči."

„Tak dík, žes to ustál."

„To my zamilovaní chlapi musíme." Odemkl a otevřel dveře farmy.

Zastavila se na prahu, protože nejdřív se dovnitř dral Spock. „A byls někdy dřív?"

„Co?"

„Zamilovaný?"

„Miloval jsem Ivy Lattimerovou, když mi bylo osm, ale ta mě jen urážela a zesměšňovala. Ve třinácti Stephanii Provostovou, která mi celých šest dnů lásku oplácela, než mě vyměnila za Dona Erbea a jeho bazén.“

Dotkla se prsty jeho hrudi. „Vážně.“

„Tohle pro mě tehdy byly vážné věci. A pak přišly další. Ale jestli myslíš, jestli jsem se někdy podíval na ženu a věděl, že to je ono, všechno to chtěl, cítil a potřeboval najednou, tak ne. Ty jsi první.“

Vzal ji za ruku a líbí ji lehce na klouby prstů, což bylo gesto, které už viděla u otce a Patty. „Ale tady se nic nezměnilo. Co ti chlapi celý den dělají?“

Cilla vešla do obývacího pokoje. „To jen nevíš, kam se přesně podívat. Kryty vypínačů a zásuvek vyrobené ze starého bronzu jsou na místě, to ani nebylo nutné. A tady Matt neosadil obložení, protože ví, že bych si to ráda dodělala sama.“

Popošla o pár metrů a radostně vydechla, když nakoukla na záchodek. „Nová dlažba.“ Dřepla si, aby si ji mohla prohlédnout. „Ta teplá mozaika hezky ladí s barvami v hale i v obýváku. Jestlipak se už dostali ke koupelně na půdě a dodělali suchou zeď?“

Ale to už běžela nahoru po schodech a Ford se vydal za ní.

Když ke své spokojenosti všechno obhlídla, zaslechli první vzdálené dunění hromu. Spock vyjekl a přilepil se k Fordově noze jako klíště.

Cilla nastavila alarm a zamkla dům.

„Zvedá se vítr, to mám ráda. A taky když začne pršet až večer a déšť nenaruší program stavby. Na zítřek mám objednanou Brianovu partu a konečně se pustíme do jezírka. A navíc… Kruci, úplně jsem zapomněla, že jsem ráno dala nabídku na první z těch dvou domů. Najednou mi něco řeklo, abych do toho šla. Zítra se uvidí, jestli někdo přihodil. Taky jsem domluvila prohlídku toho druhého domu, který jsi chtěl vidět. Ale kdybys neměl čas, přehodím to.“

„Páni. A kdy to má být?“

„Zítra v pět. Do té doby mám moc práce.“

„Fajn, skočíme tam hned po prohlídce u doktora. Ta je ve čtyři.“

„Ale…“

„Ve čtyři,“ řekl neodbytným hlasem, který slýchala zřídka, a proto měl asi takovou váhu. „Dobře, dobře.“

„Co kdybychom si na chvíli sedli venku u vína a dívali se, jak se žene bouřka?“

„To zní jako příjemný konec jinak dost hrozného dne.“

**Cilla měla pocit,** že se dává rychle dohromady. Slušně se vyspala, čemuž napomohly dvě sklenky vína, dva ibuprofeny a další miska kuřecí polévky od Penny. V sedm dokázala vstát, aniž probudila Forda, a vířivka, několik cviků jógy a horká sprcha ji dostaly téměř do normálu.

V ranním tichu si dala šálek kávy a uvažovala, proč by vůbec měla chodit na prohlídku. Nepotřebuje doktora, aby jí řekl, že je trochu potlučená a bude to ještě pár dní cítit.

Ale pochybovala, že by se na to Ford díval stejně.

Copak to nakonec není hezké, že existuje někdo, kdo se o vás stará a má strach o vaše zdraví? V takovém případě neškodí se podřídit.

A navíc, to nejhorší měla za sebou. Hennessy skončil v cele a už jí nemohl škodit. Může teď v klidu žít a dokončit přestavbu a pak se pustit do další.

Bude moci nerušeně přemýšlet, co to znamená, když je do ní zamilovaný muž jako Ford. A taky se samozřejmě strachovat a trápit, co udělá s tím, že je zamilovaná ona do něho, pokud jí význam toho slova vůbec dojde.

Mohli si teď dopřát čas, aby na tom začali stavět. Pozměnit něco, vylepšit. A dobře si prohlédnout základy a zhodnotit je. Vždyť ty její byly tak popraskané, usmála se. Ale třeba půjdou zpevnit a vyspravit.

Fordovy se naopak zdály solidní a pevné, že snad mají šanci, aby to celé nespadlo, aby to vydrželo.

Tolik si přála, aby jí něco vydrželo.

Napsala vzkaz a opřela ho o kávovar.

*Cítím se dobře, jdu pracovat. Cilla*

Pravdivější by bylo „cítím se o něco líp“, ale „dobře“ by jí mohlo také projít.

Nalila si další kávu a vyrazila ke dveřím jen o dvě hodinky později, než byla zvyklá.

Polekaně uskočila, protože na druhé straně dveří stála paní Hennessyová se zvednout rukou, jak právě chtěla zaklepat.

„Paní Hennessyová.“

„Slečno McGowanová, doufala jsem, že budete tady. Potřebuju s vámi mluvit.“

„V tuhle chvíli to asi není moc dobrý nápad.“

„Prosím, prosím vás.“ Sama si otevřela síťové dveře a Cilla musela o krok ustoupit. „Já vím, že jste rozčilená a že k tomu máte hodně důvodů.

„Rozčilená? Jo, důvody by asi byly, váš muž se mě totiž pokusil zabít.“

„Ne, to ne. Jen ztratil nervy a je to zčásti moje vina. Udělal chybu. Udělal hroznou věc, ale musíte pochopit, že mu to nemyslelo.“

„A kdy přesně? Když za mnou vyrazil sem, nebo když do mě autem několikrát narazil, až mě shodil ze silnice? Nebo když na mě šel s pěstí?“

Paní Hennessyová měla slzy v očích – z obav, nervozity, lítosti. „To se nedá omluvit, já vím. Přišla jsem vás jen poprosit o trochu soucitu. Pokuste se pochopit jeho strašnou bolest.“

„Stala se tragédie, před třiceti lety. Ale on z toho obviňuje mě. Jak to mám pochopit?“

„Třicet let, nebo třicet minut, to pro něho není rozdíl. Náš syn, naše jediné dítě, tu noc přišel o budoucnost. Měla jsem nějaké problémy a jiné dítě jsme mít nemohli, ale Jim říkal, to nevadí Edie, máme přece všechno, máme Jimmyho. Miloval ho víc než všechno na světě. Možná víc než je zdrávo, ale je to hřích? Je to snad špatné? Podívejte."

Vytáhla z tašky fotku v rámečku a strkala ji Cille do rukou. „To je náš Jimmy, náš chlapec. Podívejte se."

„Paní Hennessyová…"

„Celý táta," dodala naléhavě. „Všichni to říkali už od jeho narození. A byl to hodný kluk. Chytrý, milý a veselý. Chtěl jít na vysokou a stát se lékařem. Já ani Jim jsme nestudovali, tak jsme celý život šetřili, aby Jimmy mohl. Byli jsme na něho tak hrdí."

„Byl to hezký mladý muž," vypravila ze sebe Cilla a vrátila jí fotografii. „Je mi líto, co se stalo. Upřímně líto. Ale moje vina to není."

„Jistěže není." Se slzami na krajíčku si tiskla obrázek na prsa. „Každý den jsem pak trpěla, slečno, a plakala kvůli tomu, co se mu přihodilo. Jimmy pak byl docela jiný. Nešlo jen o to, že nechodil a nevládl rukama, ztratil i světlo v sobě, tu jiskru. Už se nikdy nevzpamatoval. Tu noc jsem ztratila jeho, ale i svého muže. Celé roky se o Jimmyho staral, často i místo mě, jako by to bylo jen na něm. Krmil ho, převlékal, přenášel. A zlomilo mu to srdce."

Trochu se napřímila. „Když pak Jimmy zemřel, nestydím se říct, že jsem cítila i mírnou úlevu. Jako by můj chlapec byl zase volný, jako by zase mohl chodit a smát se. Ale co zbylo v Jimovi, jako by se docela rozpadlo. Syn pro něj znamenal smysl života, i když hořký smysl, a pak se docela zhroutil. Prosím vás, neposílejte ho do vězení, on potřebuje pomoc, čas na uzdravení. Neberte mi i jeho. Nevím, co bych si počala."

Zakryla si tvář rukama a ramena se jí otřásala vzlyky. Cilla koutkem oka zahlédla pohyb. Když Ford sešel po schodech, zvedla ruku, aby ho zarazila.

„Paní Hennessyová, víte vůbec, co včera provedl? Chápete, co udělal?“

„Slyšela jsem, co říkali. Vím, že vás zranil. Neměla jsem si stěžovat, že jste za mnou přišla. Byla jsem rozčilená a pustila se do něho, aby vám dal pokoj, že nechci, abyste k nám chodila, a on pak vyběhl ven. Kdybych ho nevyprovokovala.

„A co ty další případy?“

Zavrtěla hlavou. „O tom nic nevím. Nevidíte, že potřebuje pomoc? Nevidíte, že je nemocný na těle i na duši? Mám ho přesto ráda a chci ho zpátky. Když půjde do vězení, umře tam. Určitě tam umře. Jste ještě mladá a máte všechno před sebou. My jsme už všechno důležité ztratili. Slitujte se, prosím, ať můžeme najít aspoň klid.“

„A co myslíte, že můžu dělat?“

„Třeba jim říct, že nechcete, aby šel do vězení.“ Popadla Cillu za paži. „Právník povídal, že by mohl požádat o posudek psychiatra a pobyt na klinice, že pak Jimovi najdou místo, kde by mu pomohli. Bude tam muset, a to už je taky trest, ne? Bude muset, ale třeba mu pomůžou.“

„Já nevím…“

„A prodáme dům.“ Stiskla jí ruku pevněji a její zoufalství se jasně přelévalo do Cilly. „Přísahám vám na bibli, že prodám dům a pak se odstěhujeme. Sestra s manželem se na podzim stěhuje na Floridu. Jestli tam něco najdu, půjdeme za nimi. On už vás nebude obtěžovat. Můžete jim říct, aby ho poslali na kliniku, dokud mu nebude líp. Vám ublížil a vaše slovo bude mít váhu.

Znala jsem vaši babičku,“ pokračovala. „Já vím, že svého syna taky milovala a plakala pro něho. Tady uvnitř to vím, i když Jim tomu nevěřil a obviňoval ji pokaždé, když se podíval

na našeho chlapce na vozíku. Nedokázal odpustit a zahořkl z toho. To vy ale umíte, že ano?“

Jak mohla vzdorovat takové bolesti? Tak naléhavé žádosti. „Promluvím s policií, ale nic neslibuju. Jen s nimi promluvím, víc dělat nemůžu.“

„Bůh vám žehnej. Děkuju. Už vás nebudu otravovat a Jim taky ne. To vám přísahám.“

Cilla zavřela oči a pak i dveře. S unaveným povzdechem se šla posadit na schody a opřela si hlavu o Fordovo rameno, když ho ucítila vedle sebe.

„Jsou různé druhy útoků,“ řekl tiše. „Fyzické, psychické a ty, co jdou přímo na srdce.“

Přikývla. Pochopil, že ji tahle návštěva svými prosbami a slzami udolala.

„Člověk asi musí všechno něčím vykoupit,“ řekla. „To, že jsem se vrátila sem a dávám do pořádku její dům i sebe, že ji znova hledám, že pátrám po důvodech. Janet se nikdy nevzpamatovala z Johnnieho smrti a možná si kvůli tomu vzala život. Dá se říct, že Hennessy to štěstí neměl. Jeho syn sice přežil, ale byl už zlomený, nemocný a tolik toho potřeboval. Jeho otec se od toho nesměl odvrátit. Žil s tím každý den a zničilo ho to taky.“

„Já netvrdím, že nepotřebuje pomoc,“ promluvil Ford. „Pobyt na klinice to asi úplně nespraví. Cillo, o soucit a odpuštění nepřišel žádat on. To není Hennessy, kdo se chce vykoupit.“

„Já vím.“ Zase měl pravdu. „Taky to neudělám pro něj. Nevím, jestli je to dobře, ale udělám to pro tu zoufalou a vystrašenou paní. A možná i pro Janet.“

**Cilla už měla zkušenost,** že se na stavbě nedočká soucitného utěšování jen proto, že je žena. Mířilo na ni mnoho otázek, zájmu, projevů znechucení a zlosti, ale ne víc, než co by si vyslechl muž.

Zato slyšela hodně narážek, jak umí kopat do koulí.

Pomohlo jí to dostat se zpět do rytmu a dopoledne strávila přibíjením dřevěných obkladů.

„Hej, Cill," nakoukl jeden z chlapů do obýváku, kde stála na štaflích u okna. „Venku je nějaká Lori, co tě prej zná. Mám ji sem poslat?"

„Jo, ať jde dál." Cilla nastřelila poslední hřebíky a začala slézat dolů.

„Kdybych měla za sebou co vy včera, asi bych ležela v posteli a nelezla na štafle."

„To je jen jiný druh léčby." Odložila nastřelovací pistoli a obrátila se ke své samaritánce. „Chtěla jsem se za vámi stavit a znova poděkovat."

„Už jste děkovala."

„Nechci to zlehčovat, ale už vás vždycky budu vidět, jak běžíte z kopce s telefonem a tou tyčkou od rajčat."

Lori se smíchem vrtěla hlavou. „Vzali jsme si s manželem dovolenou a trochu se dali do zahradničení. Zrovna byl pryč a já jsem s kluky rozhrnovala mulč na rajčata a taky odpuzovač proti srnkám. Ale věřte mi, kdyby doma byl, nejspíš by toho idiota pořádně přetáhl po hlavě."

Se soucitným úsměvem si prohlížela modřinu na Cillině spánku. „Tohle musí bolet. Jak se cítíte?"

„Není to tak zlé, asi to hůř vypadá."

„To doufám." Rozhlédla se po místnosti. „Přiznávám, že kromě vás jsem taky chtěla vidět, jaké to tady je."

„Jsme uprostřed přestavby, ale ráda vás provedu."

„To necháme na později, ale tohle je hezký pokoj, i ta barva na stěnách. Radši půjdu hned k věci. Jistěže vím, kdo jste a kdo byla vaše babička. Nastěhovali jsme se sem před dvanácti lety. Janet Hardyová je legenda a víme, že jí to tu patřilo. Je hezké, že se o dům někdo stará, ale o to mi nešlo."

„Stalo se něco?"

„Nevím, protože mě teď sice zajímáte, ale neznám vás. Dneska ráno volali už dva novináři a tahali ze mě informace o včerejšku.“

„Aha, no jistě.“

„Řekla jsem, že moji výpověď má policie, a když dál otravovali, napružilo mě to.“

„Je mi líto, že vás obtěžují.“

Lori mávla rukou. „Chtěla jsem vám jen říct, že někdo už s nimi musel mluvit. Mohla jste to být vy sama, ale teď chápu, že asi těžko.“

„Ne, ale nejspíš budu muset. Díky, že jste mě upozornila.“

„Jsme přece sousedky, ale už vás nechám pracovat.“ Ještě se rozhlédla. „Jen mi to připomnělo, že je čas přinutit manžela, aby taky vymaloval obývák.“

Cilla sousedku vyprovodila a pak se posadila na štafle. Uvažovala o co nejlepším prohlášení pro tisk. Stále měla své kontakty a věděla, že jméno Hardyová má pořád svoji váhu. Potřebovala krátkou, stručnou formulaci, protože ji naučili, že nemá smysl zapírat, ale raději elegantně poodhalit pravdu.

Vytáhla zvonící telefon z opasku a zavřela oči, když zjistila, že volá Dilly. „Ahoj, mami.“

„Proboha, Cillo, co se to tam děje?“

„Měla jsem nějaké potíže, ale zvládám to. Poslyš, mohla bys zavolat té své novinářce? Pořád spolupracuješ s Kim Cohenovou, ne?“

„Ano, ale…“

„Dej jí, prosím, moje číslo, ať se mi co nejdřív ozve.“

„Nevím, proč bych ti měla dělat laskavost, když se ke mně chováš…“

„Prosím, potřebovala bych trochu pomoct.“

Nastalo krátké ticho. „Dobrá. Zavolám jí. Vážně jsi měla nehodu? Jsi v nemocnici? Slyšela jsem, že tě nějaký blázen považuje za ducha mé matky a snažil se tě přejet autem. Taky jsem slyšela…“

„Ne, tak to není a nejsem zraněná. Potřebuju s Kim vymyslet krátké prohlášení.“

„Já nechci, aby se ti něco stalo. Jsem pořád naštvaná,“ popotáhla Dilly a Cilla se musela usmát, „ale nechci, aby se ti něco stalo.“

„Já vím, nic se neděje. Díky za tu Kim.“

„Aspoň vidíš, že umím pro někoho něco udělat,“ řekla Dilly a zavěsila.

To Cilla nemohla popřít, protože se novinářka ozvala do dvaceti minut a během další půlhodinky měly prohlášení vymyšlené. Cilla dotelefonovala a věřila, že napravila, co se dalo.

**„Už pro ně nejsem žádné pořádné sousto,“** vysvětlovala Fordovi cestou od lékaře na schůzku s realitní agentkou. „Pokud jde o násilí a skandály, vždycky je to zaujme. A díky babičce z toho mohou udělat víc. Tím prohlášením by to mohlo utichnout.“

„Místní zájem to určitě vzbudí. Pár dní se to tady probírat bude. Zvlášť pokud dojde na soud s Hennessym. Už jsi mluvila s policajty?“

„Snad na soud nedojde a mluvila. Wilson si musel myslet, že jsem se zbláznila, když jsem navrhovala přezkoumání Hennessyho duševního stavu.“

„A co říkal?“

„Že už se na tom pracuje. Jeden posudek chce obhájce a druhý žalobce.“

„Takže spor dvou cvokařů.“

„Vypadá to tak.“

„Stejně oba přijdou na to, že Hennessy má v hlavě pěkný guláš.“

„Jo. Asi bude záležet na posudku pro státního žalobce, jestli pak vznese obvinění, nebo doporučí dohodu a psychiatrickou

léčbu. Ten domek je támhle nahoře vlevo. Takový malý Cape Cod.“

„Co?“

„Stojí před ním červené auto, takže už dorazila. Vicky Fowleyová. Je to prázdný nájemní domek, kterého by se majitel rád zbavil. A Vicky jistě taky.“

Ford se zadíval na dvorek s přerostlou trávou a hnědou krabici, která na něm trůnila. „Proč asi? Že by pro extrémní ošklivost?“

„Dobrý přístup. Jen se ho drž. Vážně.“ Pro povzbuzení ho klepla do ramene. „A nech mluvit mě.“

# 22

**Ford myslel,** že má dobrou představivost. Považoval se dokonce za člověka s bujnou fantazií. Ale pokud šlo o Cillin „malý Cape Cod“, nechápal, jak někomu mohl připadat obyvatelný. Uměl si představit jen to, jak ho milosrdně srovnají se zemí.

V titěrném obýváku uviděl koberec plný skvrn velmi podezřelého původu. Mohl jen děkovat, že se Spock vypravil zkoumat okolí, jinak by ho jistě napadlo vyrobit na něm další.

Lišty kolem stěn okousalo buď větší zvíře, nebo celá armáda hlodavců. Strop se prohýbal, kuchyň zaplňovaly nesourodé přístroje, rezavý dřez a potrhané lino. Na plastových deskách zůstaly vypálené stopy po nedbale odložených pánvích a kouty se černaly mastnotou a prachem.

V duchu si představil, jak ze dřezu vylézá batalion švábů, který se pomocí automatů a tanků pustí do armády pavouků s hazukami.

A tak nebylo obtížné nechat mluvit Cillu. Sám nějak ztratil dočista řeč.

Do patra se vešly dvě ložnice s harampádím po bývalých nájemnících a koupelna, kam by nevkročil ani ve skafandru.

„Jak vidíte, nějaká práce je tu potřeba!“ zazubila se na ně Vicky, třebaže by se hodil spíš jen bolestný úsměv. „Při troše snahy z toho bude krásný domeček jako startovní bydlení pro mladý párek jako vy dva!“

„Párek čeho?“ řekl Ford a vysloužil si Cillin pokoutní pohled.

„Vicky, nevadilo by, kdybychom se tady prošli sami a trochu to probrali?“

„Jistěže ne! Kvůli mně rozhodně nespěchejte. Vyřídím si venku nějaké telefonáty!“

„Proč to všechno tak vykřikuje?“ zeptal se Ford, když byla z doslechu. „Ze strachu? Nebo u toho má mnohonásobný orgasmus?“

„Pravda.“

„Cillo, mám dojem, že se ta halda hadrů v rohu pohnula. Může tam být schované tělo, nebo armáda švábů, co po nás vystartuje. Měli bychom zmizet a nikdy se nevracet.“

„Kdyby tam leželo tělo, smrdělo by to tu víc.“

„Ještě víc?“ zamumlal. „Kdoví, jestlis někdy cítila mrtvolu.“

Znovu na něho po straně pohlédla. „Švábi se ale musí vzít v úvahu. Kdyby měl majitel trochu rozumu, uklidil by tady a vyhodil ten hrozný koberec, ale jeho hloupost nám může pomoct.“

„Děláš si legraci? Tady můžeme chytit jen tyfus nebo jinou nákazu.“ Stále nejistě pozoroval kupu starých hadrů, jestli se vážně nehýbe. „Tohle místo přece nemůžeš zhodnotit.“

„To říkáš, protože nevíš, kam se podívat. Dohodli jsme se, že to riziko nemusíš podstoupit. Ale nejdřív pár nápadů. Podlahy jsou z tvrdého dřeva, to už jsem zjistila při první návštěvě.“

Dřepla si a nadzvedla roh koberce. „Dubové fošny v překvapivě dobrém stavu.“

„Fajn, tak podlahu to má.“

„A dobré základy a poměrně velký pozemek.“

„Připomíná minové pole, co brzo odpálí atomoví pavouci.“

„Chce to novou zeminu,“ pokračovala klidně, „nějaké rostliny a vzadu hezkou terasu, taky předělat koupelnu.“

„Nebylo by rozumnější hodit tam bombu?“

„Nová vana, umyvadlo, keramické obklady. Do tak malé místnosti bych vybrala neutrální barvy. Koberec pryč. Vyměnit dveře šatny a police. Opravit strop, vymalovat a máš dva hezké dětské pokoje.“

„A kde budou spát rodiče?“ Schoval ruce do kapes, než by se omylem něčeho dotkl. „Asi v hotelu, pokud budou mít trochu rozum.“

Nakrčila ukazováček. „Tahle stěna se o pět metrů posune.“

„Vážně?“

„Jo, a tak vznikne přes celou šířku domu pěkný prostor pro ložnici s výhledem na zadní dvorek. K tomu koupelna s vanou a oddělená sprcha, dvojité umyvadlo a žulová deska. To ještě musím propočítat.“

„Na čem to stojí? Na snech a nadějích?“

„A nová super kuchyň.“

„To jo.“ Přesto začal mít dojem, že začíná domek vidět jejíma očima.

„Koberec pryč, podlahu jen oživit,“ pokračovala cestou dolů. „Chce to nové zábradlí, opravit strop a obklady oken. Nová okna a kuchyňský nábytek.“

„Díkybohu.“

„Vedle budou záchod a prádelnička. Kuchyň, jídelna a obývák se propojí do otevřeného prostoru s atriovými dveřmi

na hezkou malou verandu. Venkovní nátěr dostane veselejší barvu, popraskaný beton nahradí dlažba a nějaké ty stromky. To je asi všechno.“

„Jasně, to je maličkost.“

Zasmála se. „Je toho dost, ale bude z toho mnohem víc. Ubohá bouda. Stačí mi čtyři měsíce, možná jen tři, při přesouvání řemeslníků je lepší počítat víc. A když odečtu nejvyšší kupní cenu, co bych dala, práci, materiál a hypotéku na první měsíce a vezmu v úvahu trh s nemovitostmi v tomhle kraji, vychází mi čtyřicet až pětačtyřicet tisíc zisku.“

„Vážně?“

„No jo. A jestli se trh do té doby zvedne, může to být skoro šedesát tisíc. A tady je to možné.“ Začala vypočítávat na prstech. „Mladé páry, menší rodinky, jsou tu dobré školy a nákupní centrum deset minut daleko. Ložnice, kuchyně a koupelny – to jsou hodnoty, které prodávají a na nich se investice vrátí.“

„Tak fajn.“

„Ne, musíš si být jistý. Vezmi si chvíli na rozmyšlenou. Namaluju ti nějaké plánky.“

„Ne, jsem pro, ať se Vicky jednou poměje.“ A oni můžou vypadnout, než pavouci a švábi donesou ultimátum.

„Počkej, tu necháme ještě trochu trpět. My jim tohle místo vyfoukneme, Forde.“ Její potěšení bylo docela nakažlivé. „Majitel, který se takhle chová, si nic jiného nezaslouží. Řekneme Vicky dost váhavě, že si to ještě rozmyslíme. Pak půjdeme pryč a asi za týden se jí znova ozvu.“

„Co když to někdo mezitím koupí?“

„Když to tu leží čtyři měsíce a dvakrát šli dolů s cenou? To bych neřekla. Vicky teď trochu zklameme, což stejně čeká. Pak bych jela domů, naložila se u tebe do vany a trochu relaxovala.“

Relaxování bohužel nehrozilo, protože u její zdi už kempovalo asi půl tuctu reportérů. „Jen malý zájem, jsi říkala?“

„To nic není.“ Víc ani nečekala. „Jen důsledek toho prohlášení. Většinou budou místní, nebo z D. C, což není daleko. Běž dovnitř, já to nějak zvládnu.“

„Chceš jim dát interview?“

„To zas ne, jen hodit pár drobků. Skočí po tom a zas odjedou. Není důvod tě do toho zatahovat. Mohli by se chytit na další návnadu.“

Jakmile ale vystoupili, reportéři vytáhli fotoaparáty. Jako jeden muž se hnali přes silnici, volali ji jménem a chrlili otázky. Ford to bral jako další útok a zůstal stát vedle Cilly.

„Georgia Vassarová z televize WMWA. Můžete nám k té rvačce s Jamesem Robertem Hennessym něco říct?“

„Jak vážná jsou vaše zranění?“

„Je pravda, že Hennessy věří, že jste převtělená Janet Hardyová?“

„K tomu incidentu jsem se už vyjádřila,“ řekla Cilla chladně. „A nemám co dodat.“

„Je pravda, že vám Hennessy už předtím vyhrožoval? A že napadl vašeho bývalého manžela Stevea Chenskyho, když u vás bydlel? Překazil jeho útok vaše usmiřování?“

„Pokud vím, pan Hennessy nebyl z útoku na Stevea, který tu byl na krátké návštěvě, vůbec obviněn. Se Stevem jsme zůstali přátelé a o žádné usmiřování se nejednalo.“

„Je to kvůli vztahu s panem Sawyerem? Pane Sawyere, co si myslíte o útoku na slečnu McGowanovou?“

„Spekuluje se, že jste se kvůli Cille poprali a Steve byl zraněn. Jak na to odpovíte?“

„No comment. Jste na mém pozemku, lidičky. Jsme tady sice všichni přátelští, ale radši už běžte pryč.“

„Já tak přátelská nebudu, pokud vstoupíte na můj,“ varovala je Cilla.

„Je pravda, že jste sem přijela, abyste komunikovala s duchem své babičky?“ vykřikl ještě někdo, když s Fordem vcházeli do domu.

„Bulvární žvásty,“ pronesla Cilla. „Promiňte, ale nic jiného to není.“

„A je to,“ dodal Ford, když za nimi zamkl dveře. „Vždycky jsem toužil dostat šanci říct přísným hlasem ‚No comment‘.“

„Oni to vzdají. Nevydrží jim to víc než dva dny a většinou to otisknou vedle bulvárních článků o dětských mimozemšťanech v domácí škole v Utahu.“

„Já to věděl!“ píchl prstem do vzduchu. „Já tušil, co se v Utahu děje. Tak co si dát ke koupeli skleničku vína, než přijdu na to, jak dostanu domů svého psa?“

„To není dobrý nápad. Víno a Spock ano, ale máš to v suterénu moc prosklené.“ Omluvně se na něho zadívala. „Sklo a teleobjektivy. Ne, to jim nedopřeju. Znají tvoje jméno, nejspíš se objeví hned vedle těch malých mimozemšťánků.“

„To se mi splní životní sen.“ Zašel pro skleničky a cestou se podíval na záznamník. „No nejsem já dneska populární? Čtyřicet osm nových zpráv,“ dodal a telefon do toho znova zazvonil.

„Měl by ses schovat, Forde. Vážně jsem věřila, že po krátkém prohlášení všechno utichne. A novinářka Kim se mnou souhlasila, ale média to chtějí z nějakého důvodu rozmazávat a hledají další zápletky.“

„Tak já udělám tohle.“ Zvedl telefon a vypnul vyzvánění. „A s ostatními taky. Rodina a kamarádi mají číslo na mobil, kdyby bylo třeba. Zavolám Brianovi, jestli by mi večer nepřivedl Spocka. Vezmeme víno a pizzu a zašijeme se za závěsem v horní ložnici. Aspoň tě budu moct pozvat na nekonečný seriál *Battlestar Galactica.*“

Opřela se o linku a napětí v ramenou povolilo. Nebyl naštvaný, rozčilený a snad ani podrážděný. Jak se jí mohlo poštěstit, že se dala dohromady s někým takhle silným?

„Ty vážně víš, jak se na věci dívat jednoduše.“

„Dokud se Cyloni nechystají vyhubit celý náš druh, je všechno jednoduché. Ohřej pizzu, já najdu víno.“

**Cilla se probudila v pět ráno,** jakmile zazvonil budík, který si nastavila uprostřed noci, probuzená alarmem z Malé farmy. Další věc, kterou mohla čekat, říkala si cestou do sprchy. Zástupci některých médií v honbě za senzací běžně ignorovali zákony, a tak museli s Fordem v noci věnovat hodinku policii.

Na zadních dveřích dokonce našla škrábance od pokusu o vloupání.

Oblékla se a nechala vzkaz Fordovi. Hlídkový vůz stále parkoval na její cestě, kam byl v noci vyslán. Ptáci už zpívali a u jezírka zahlédla trojici srnců. Žádní novináři u její zdi nekempovali.

Možná bude mít přece jen štěstí a tímhle to skončí. Zajela do města Fordovým autem a o půl sedmé nesla krabici s vdolky a dvě velké kávy mužům zákona.

Polda za volantem stáhl okénko.

„Já vím, že je to klišé,“ řekla, „ale tu máte.“

„Jé, to je od vás hezké, slečno. Už tady byl klid.“

„Měli jste dlouhou noc. Vypadá to, že se záškodníci vypařili. Půjdu pracovat. Kolem sedmé se začnou sjíždět řemeslníci.“

„Tohle je moc hezké místo.“ Druhý polda vytáhl z krabice vdolek s polevou a drobením. „A koupelna v patře je super, žena chce tu naši taky předělat.“

„Když se rozhodnete, zavolejte. Konzultace zdarma.“

„Možná jo. Nám brzo skončí směna, chcete, aby nás někdo vystřídal?“

„Myslím, že to už bude dobré. A díky za hlídání.“

V domě se pustila do opravy podlahových lišt a v osm hodin už se všude čile pracovalo. Dokončovalo se spárování, suché zdění, dohodlo se dláždění venku a práce na jezírku. Pak se Cilla chtěla věnovat třetí ložnici, a tak překontrolovala, co

naměřila v přilehlé šatně. Stihla jen vysadit dveře, když se objevil Matt.

„Asi by ses měla mrknout ven."

„Co je? Děje se něco?"

„To posuď sama, až se koukneš."

Opřela dveře o stěnu a běžela za ním. Jeden pohled před dům z pánské ložnice ji přiměl zalapat po dechu.

Šest reportérů byla nečekaná mrzutost, šedesát už katastrofa.

„Najednou se začali sjíždět jako na povel," řekl Matt. „Brian mi volal, že na něj a jeho lidi řvou všelijaký otázky. Ježiš, maj tam i televizní kamery a všechno."

„Fajn, fajn, nech mě přemýšlet." Měla na pozemku asi deset lidí. Deset lidí, které nemohla uhlídat a kontrolovat.

„Moje autonehoda nemohla vyvolat až takový zájem. Možná pár zmínek ve zprávách, spíš jen v oblastních. Musím si zavolat. Matte, mohl bys svým lidem říct, ať s nimi zatím nemluví? Potřebuju jen pár minut…" Zmlkla, když na příjezdovou cestu vplula nablýskaná černá limuzína.

„Páni, koukni na tohle."

„Jo, koukni na tohle," opakovala po něm Cilla. Nemusela se už dívat, jak zezadu vystupuje Mario, aby pochopila, kdo přijel. A proč.

Než došla na verandu, Bedelia Hardyová už tam stála v ochranném objetí svého manžela. Naklonila hlavu tak, aby teleobjektivy mohly na dálku zachytit její nešťastný výraz, to

Cilla s rostoucím rozhořčením okamžitě poznala. Blond vlasy nechala rozpuštěné, aby mohly splývat po saku stejné barvy jako její oči.

Když za Cillou plácly síťové dveře, matka otevřela náruč a natočila se pro fotky z profilu. „Dítě moje!"

Přistoupila blíž v páskových botách s vysokými podpatky od Jimmyho Chooa. Cilla jako v pasti sešla po schodech v pracovních botách a nechala se zahalit oblakem Soir de Paris, značky oblíbené už její babičkou.

„Dítě moje.“

„Tohle je tvoje práce,“ zašeptala jí Cilla do ucha. „Tys řekla tisku, že sem jedeš.“

„No jistě, každá reklama dobrá.“ Odtáhla se, ale i přes sluneční brýle Cilla zahlédla, jak se vypočítavý pohled změnil ve starostlivý. „Bože, tvůj obličej. Řeklas, že nejsi zraněná.“

Jen tenhle moment upřímného strachu přiměl Cillu mírně otupit vztek. „Je to jen pár modřin.“

„A co říkal doktor? To je hrozný člověk ten Hennessy. Pamatuju si ho, bastarda zapšklého. Bože můj, vždyť ty jsi zraněná!“

„Je mi fajn.“

„Proč si to aspoň nezakryješ make-upem? Ale na to už není čas. Možná to bude lepší. Jdeme, mám to promyšlené. Řiď se podle mě.“

„Tys je na mě poštvala, mami. A víš, že přesně tohle jsem nechtěla.“

„Nejde vždycky jen o tebe a o to, co chceš ty.“ Dilly se zadívala na dům za Cillinými zády a ihned se odvrátila. A zase chvilka skutečné bolesti. „To prostě nejde. Potřebuju pár článků a vysílacího času. Řeklama je potřeba. Co se stalo, stalo se. Teď je můžeš nechat trochu kroužit kolem sebe, nebo je směrovat zpátky ke mně.“

„Ježíši, co to má být?“

Cilla se podívala dolů, kde seděl Spock, trpělivě nastavoval packu a poulil na Dilly velké oči. „Pes mého souseda. Chce potřást tlapkou.“

„Co chce? A nekouše?“

„Ne. Potřes mu packou, mami. Usoudil, že jsi kamarád, když jsi mě objímala.“

„Tak dobře.“ Opatrně se sklonila a Cilla jí připsala k dobru, že pevně uchopila Spockovu tlapu, a dokonce se mírně usmála. „Je tak škaredý, až je sladký. A teď huš.“

Dilly se zase obrátila, vzala Cillu pevně kolem pasu a druhou paží se natáhla po manželovi. „Mario!“

Přiběhl a ruku jí políbil.

„Jsme připraveni.“

„Jsi krásná, miláčku. Ale jen pár minut, nemáš být moc dlouho na slunci.“

„Drž se u nás.“

„Jistě.“

Dilly zaháknutá do dcery se vydala směrem k bráně a kamerám.

„Super boty,“ poznamenala Cilla, „ale nevhodné do trávy a štěrku.“

„Já vím. Kdo je tohle? Nechceme novináře, co porušují pravidla.“

„To není reportér.“ Cilla sledovala, jak se Ford prodírá mezi lidmi. „Běž dál,“ řekla mu, když k nim doběhl. „Nenech se do toho zatáhnout.“

„Tohle asi bude tvoje matka. Tady bych vás nečekal, paní Hardyová.“

„Kde jinde bych měla být, když je dcera zraněná? Nový milostný zájem?“ Prohlédla si ho od hlavy k patě. „Už jsem o vás slyšela, ale ne od tebe,“ koukla na Cillu. „Musíme si promluvit, ale teď zůstaňte u Maria.“

„Ne. Tohle není Mario a nebude poslouchat jako cvičený ratlík. Nenech se využít, Forde.“

„Půjdu si dát dovnitř kafe,“ rozhodl se. „Nemám zavolat poldy, když už tam budu?“

„Ne, ale díky.“

„Pěkně opálený jižanský hoch,“ poznamenala Dilly, když Ford vyrazil k domu. „Schvaluju tvůj vkus.“

„Mám na tebe takovou zlost.“ A ta jí opravdu stahovala hrudník. „Buď hodně opatrná, kterým směrem to povedeš.“

„Myslíš, že pro mě je snadné sem přijet? Dělám jen, co je potřeba.“ Dilly zvedla bradu jako statečná matka, která

podporuje ublížené dítě. Začaly se na ně sypat otázky, ale prošla jimi jako voják bránící první linii.

„Prosím, prosím," pozvedla paži i hlas. „Chápu váš zájem a do jisté míry mě těší. Vím, že vaši diváci a čtenáři mají starost, a to je dojemné. Musíte pochopit, že naše rodina opět prožívá těžké chvíle. Tohle je… bolestné. Moje dcera má za sebou ošklivý zážitek a já jsem tu kvůli ní jako kterákoli jiná matka."

„Dilly! Dilly! Jak jste se dověděla o tom incidentu?"

„Volala mi, jak jen to bylo možné. Třebaže je dospělá, dcera vždycky potřebuje matku, když je v úzkých. A i když si přála, abych nepřerušovala zkoušky nového vystoupení a nevystavovala se bolestným vzpomínkám, musela jsem přijet."

„Myslím, že jste říkala, že jste tu nebyla od sebevraždy Janet Hardyové. Jaký je to teď pocit?"

„Na to ještě nemyslím, teď mám starost především o Cillu. Později, až si chvíli užijeme soukromí, budu zkoumat i tyhle pocity. Moje matka…" Její hlas se jako na povel zlomil. „Moje matka by si taky jistě přála, abych všechnu energii věnovala dceři, její vnučce."

„Jaké máte plány, Cillo? Otevřete farmu po veřejnost? Mluví se o tom, že z domu bude vzpomínkové místo vaší babičky."

„Ne, chci tady žít. Už tady bydlím," opravila se chladným hlasem a stále bojovala se zlostí. „Tahle nemovitost patřila mé rodině celé generace, Hardyovým a McGowanovým. Chci ji opravit a zrestaurovat, ale vždycky to bude soukromý dům."

„Je pravda, že jste se během přestavby stala terčem řady útoků a vandalismu?"

„Došlo k několika málo incidentům."

„Co říkáte na častá tvrzení, že v domě straší duch Janet Hardyové?"

„Duch mé matky tu určitě žije dál," ozvala se Dilly dřív, než mohla Cilla reagovat. „Milovala tohle místo a věřím, že tu její duše, krása i hlas zůstaly. A my jsme toho důkazem." Přitáhla k sobě Cillu blíž. „Její duch je v nás, ve mně a mojí dceři. Teď se

tu v podstatě sešly tři generace Hardyových. Ale už chci vzít Cillu dovnitř, aby si mohla odpočinout. Jako matka vás prosím, abyste respektovali naše soukromí. Pokud máte další otázky, můj manžel se je pokusí zodpovědět.“

Naklonila hlavu blíž k Cille, obrátila ji a vracela se s ní k domu.

„Trochu moc mateřského citu, ne?“ ozvala se Cilla. „Nemyslím. Co se stalo s tím stromem?“

„Se kterým?“

„Tím velkým s červenými listy.“

„Ten byl skoro suchý, musel se odstranit.“

„Vypadá to tu jinak, bylo tu víc květin.“ Dilly se chvěl hlas a Cilla věděla, že to už není hrané. „Mamka milovala květiny.“

„Zase tu pokvetou, až všechno dokončím.“ Cilla cítila, jak matce s každým krokem ubývají síly, až nakonec podpírala ona ji. „Zahnala ses do pasti, teď budeš muset dovnitř.“

„Já vím. Veranda bývala bílá. Proč už není?“

„Většinu prken jsem musela vyměnit. Ještě to není natřené.“

„A ty dveře jsou jiné.“ Zadýchávala se, jako by k domu běžely. „To nejsou její dveře. Proč je všechno jinak?“

„Bylo to v hrozném stavu, plesnivé a shnilé. Bože, posledních deset let se o dům nikdo nestaral a dvacet let předtím vlastně taky ne. Musíš počítat se škodami, když něco zanedbáváš.“

„Já nic nezanedbávala, snažila jsem se zapomenout. A teď to nepůjde, co?“

Cilla cítila, jak se matka chvěje. Chtěla ji utěšovat, ale Dilly ji odstrčila a vešla dovnitř.

„To není správné, všechno je špatně. Kde jsou staré stěny? A malý salon? I ta barva je jiná.“

„Něco jsem změnila.“

Dilly se se zlostným výrazem otočila na drahých podpatcích. „Říkalas, že farmu restauruješ.“

„A že opravuju, aby byla i moje s respektem k minulosti.“

„Nikdy bych ti to neprodala, kdybych tušila, že to rozbouráš na padrť.“

„Ale prodala,“ ucedila Cilla chladně. „Chtělas peníze a já zas žít tady. Kdyby sis to přála uchovat, mělas na to spoustu času. Nemáš ten dům ráda, je to tvoje bolavé místo. Ale já ho miluju.“

„Nemáš ponětí, co cítím! Tady jsem s ní prožila víc než kdekoli jinde. Vždycky druhá po Johnniem. Jistě, nejdřív milovaný syn.“ Slzy se mísily se slovy. „Ale tady jsme si byly blízko a teď je všechno jiné.“

„Všechno ne. Nechala jsem opravit štukování a zachovala podlahy. Podlahy, po kterých chodila. Taky mi restaurují sporák a lednici, které používala, a já budu taky.“

„Ten velký starý sporák?“

Dilly si přitiskla prsty ke rtům. „Občas se pokusila upéct sušenky a vůbec to neuměla. Strašně je spálila a smála se. I tak jsme je snědli. Krucinál, Cillo, já ji tolik milovala.“

„Já to vím.“

„Chtěla mě vzít do Paříže, že pojedeme jen my dvě. Všechno bylo naplánované a pak umřel Johnnie. Ten mi vždycky všechno pokazil.“

„Bože, mami.“

„Tak jsem to tehdy viděla po tom šoku a nejhorším zármutku, protože jsem ho taky milovala. Milovala jsem ho, i když jsem ho chtěla nenávidět. Pak už do Paříže nechtěla a mě napadlo, že všechno pokazil.“ Dilly se pomalu, trhaně nadechla. „Milovala víc mrtvého syna než mě živou. Ať jsem se snažila sebevíc, nikdy jsem jí nestačila.“

Já vím, jak se cítíš, pomyslela si Cilla. Vím to přesně. Dilly svým způsobem taky milovala víc mrtvou matku než svou živou dceru.

Možná i tohle je vykoupení, napadlo ji a přistoupila blíž. „Já myslím, že tě milovala moc. Jen to léto, co umřel, se všechno

strašně pokazilo, a ona už to nestihla dát do pořádku. Kdyby měla víc času…“

„Tak proč nepočkala? Proč si místo toho vzala pilulky a opustila mě. Nechala mě tady. Ať to byla nehoda, nebo ne – a já věřím, že byla – vzala si prášky, místo aby zavolala mě.“

„Mami,“ Cilla se dotkla matčiny tváře, „proč jsi mi nikdy neřekla, jak ti bylo?“

„To tenhle dům. Rozčiluje mě. Vrací se mi všechny ty hrůzy. Už to nechci, prostě nechci.“ Vytáhla z kabelky stříbrné pouzdro s léky. „Přines mi vodu, prosím. Balenou.“

Tuhle ironii osudu Dilly nevnímala, napadlo Cillu. Třebaže ji trápilo, že si její matka vzala pro útěchu pilulky místo ní, sama pokračovala ve stejném chování.

„Dobře.“

V kuchyni našla v minilednici láhev vody a hodila do sklenice trochu ledu. Matka se bude muset obejít bez obvyklého plátku citronu, pousmála se. Pak nalila vodu do sklenice a vyhlédla z okna.

Ford stál s Brianem a expertem na jezírka na břehu zarostlé vodní plochy. V jedné ruce držel šálek s kávou a palec druhé si zahákl za poutko džin.

Vysoký a štíhlý, se sklonem k vyhublosti. Rozcuchané hnědé vlasy se zlatavými konečky. A tak úžasně, požehnaně normální. Už jen pohled na něj uklidňoval a taky vědomí, že zůstane – muž, který vytvářel superhrdiny a zloduchy a měl na DVD všechny díly seriálu *Battlestar Galactica.* Nerozeznal imbusový klíč od křížového šroubováku, ale věřil, že se o sebe dokáže sama postarat, dokud mu neřekne něco jiného.

„Díkybohu, že jsi tady,“ zašeptala. „Počkej na mě.“

Pak zanesla vodu matce, aby mohla zapít svou obvyklou dávku tišících prostředků.

# 23

**„Tak už jsou pryč?“** Ford máchl směrem k farmě kolou, kterou si vzal u Cilly v kuchyni. „Jo, po velkém objímacím finále před kamerami.“

„Vracejí se do Kalifornie?“

„Ne, zůstanou přes noc ve Willard v D. C. Pak bude moct zinscenovat dalších pár tiskových přepadení a vsunout tam reklamu na své zářijové vystoupení v National Theater.“ Cilla zvedla ruce a zavrtěla hlavou. „Ne, úplně všechno nebylo vypočítané. Jen tak z osmdesáti procent. Zbylých dvacet je skutečný zájem o moji osobu, který by ale jinak vyjádřila po telefonu, kdyby se jí tolik nehodilo podniknout cestu sem. Musela to potřebovat hodně, když se přiměla vejít do tohohle domu. Dodneška jsem nechápala nebo nevěřila, jak moc ji to bolí. Je pak snazší odpustit, že ho zanedbala a že se zuřivě bránila, když jsem jí nabídla peníze, které nemohla odmítnout.“

„Není moc logické, že sama dům nechtěla a neuměla se o něj postarat, ale tobě ho svěřila nerada.“

„V jejím světě to logické je. Vždycky máš něco za něco. Nevěděla jsem, jak moc se na konci cítila nemilovaná a odstrčená bratrem na druhou kolej. A možná že se nemýlila. Já vím, že mi dnes udělala něco naschvál, ale ona si to ospravedlní tím, že je to dobré nejen pro ni, ale i pro mě. V tom je mistr.“

„To tedy bude zajímavá tchyně.“

„Bože,“ Cilla leknutím stiskla zuby, „o tom radši nezačínej.“

„Už jsem začal, ale zatím kličkuju,“ dodal a napil se koly. „Žádný spěch.“

„Forde, musíš pochopit, že…“

„Promiňte,“ přistoupil k nim Matt. „Zrovna přivezli podlahu do podkroví. Myslel jsem, že bys ji chtěla převzít a zkontrolovat, než ji začnem nosit nahoru.“

„Jo, jo, to chci. Hned tam budu.“

„Už podlahu?“ zeptal se Ford.

„Pár dní musí jen tak ležet, aby se tak nějak aklimatizovala, než se položí napevno. Zvlášť když tam přijde spousta vestavěných prvků, je potřeba… Ale to nic.“

„Fajn. Jestli už moje služby nejsou nutné, půjdu zachránit něco ze svojí práce.“

„Dobře, dobře,“ opakovala, jak bojovala s nervozitou.

„Jo, naskenoval jsem ti ty staré fotky. Připomeň mi, že ti je mám dát.“

„Bože, na ně jsem úplně zapomněla. Musím dědečkovi ještě poděkovat.“

„Myslím, že jako dík bere to, že tě viděl zabalenou jen do ručníku.“

„Tos mi připomínat nemusel.“ Vyšli před dům, kde už po cestě couval náklaďák s její podlahou.

„Nechám tě radovat se z nových prken.“ Vzal ji za bradu a políbil. „A pak na tebe budeme čekat.“

Ano, to budou, pomyslela si. On a jeho podivný malý pes budou čekat. Bylo to báječné i trochu děsivé.

**Ford se zavřel v pracovně na celé čtyři hodiny.** Utekly, ani nevěděl jak, a plně je využil. I při všech vyrušeních – sexy sousedka, vloupání, přítel v nemocnici, strach o sousedku a zamilovanost – dokázal s prací skvěle pohnout.

Napadlo ho, že příběh o Brid možná dokončí ve stejnou dobu jako Cilla svoji přestavbu. To by bylo skvěle načasované. Ale teď si zasloužil trochu klidu a odpočinku na verandě. Ještě se kritickým okem zadíval na poslední výtvory.

„Jsi zatraceně dobrej, Sawyere, a nenech si namluvit nic jinýho.“

Cestou dolů se poplácal po zádech a přistoupil k oknu. Nikde žádný reportér, všiml si a měl radost kvůli Cille. Neviděl ani dodávky, takže snad mají na farmě pro dnešek padla. Zamířil do kuchyně pro jedno studené pivo, a aby zavolal Spocka. Chtěl se s ním usadit vepředu a čekat na Cillu.

V lednici na pivu našel přilepený lístek.

*Skončil jsi? Pokud ano, jsi zván do restaurace U McGowanů. Jdi zadem.*

Zazubil se. „To vůbec neuškodí.“

Seděla na břidlicovém patiu u týkového stolku pod jasně modrým slunečníkem. Tři schody na verandu zdobily měděné kotlíky plné směsice květin. S čepicí na hlavě, nohama zkříženýma v kotnících a růžemi za zády vypadala odpočatě i výjimečně.

Pohodově se usmála, když se posadil naproti. „Já se tady sluním,“ řekla a podrbala Spocka.

„Všiml jsem si. Kdys to sem všechno nastěhovala?“ ukázal na slunečník.

„Dodali to dneska a nemohla jsem odolat. Když to Shanna viděla, dovlekla květináče a vybrala květiny. Budu je muset zase odstěhovat, až se bude natírat venku, ale teď je na ně krásný pohled.“

Natočila se a vytáhla z chladicího boxu dvě piva. „A teď je mi ještě líp, když se můžeš slunit se mnou.“

Otevřel pivo a přiťukl si s ní. „Na první posezení pod modrým slunečníkem. Takže to vypadá na dobrý den?“

„Spíš nahoru a dolů. Začátek byl nejhorší. Taky radost z nové podlahy netrvala dlouho, protože nedovezli správné dřevo. Tvrdili, že jsem ořech přeobjednala na dub, což je nesmysl, a znamená to zpoždění asi tak o týden. Dokončila jsem šatnu v patře a pustila se do té na půdě. Instalatér udělal

špatný výřez pro baterii, ale zase jsem dostala slevu na vyhlédnutou vanu. Pojišťovna mi nechce dát další půjčku, když jsem po nich chtěla už dvakrát zaplatit škody, a určitě mi zvedne sazbu. I tak jsem se rozhodla radši slunit než rozčilovat.“

„Správná volba.“

„Zpoždění a zádrhele jsou běžná věc, ale růže kvetou a já mám modrý slunečník. Ale dost o mně. Jaký tys měl den?“

„Lepší než průměrný. Vyřešil jsem jeden problém a pak už to šlo samo. Navíc jsem našel milé pozvání v lednici.“

„Tušila jsem, že tam zajdeš nejdřív. Vlastně jsem se za tebou stavila nahoře, ale byls tak zabraný do práce…“ Zvědavě naklonila hlavu ke straně. „A jaký problém jsi řešil?“

„Zlosyna. První verze jeho tváře byl pan Eckley, můj učitel algebry, a to byl vážně ďábel. Jak se ta postava vyvíjela, nějak mi tam typově neseděl. Potřeboval jsem někoho hezčího, zlejšího, trochu aristokraticky uhlazeného. Ale všichni nakonec vypadali spíš jako John Carradine nebo Basil Rathbone.“

„Dobré typy, oba. Propadlé tváře, pronikavé oči.“

„Až moc prvoplánové typy. Žralo mě to, ale dneska jsem na to kápnul. Nehledám ostrý výraz a kostnatou postavu, ale něco jemnějšího na pohled, trochu víc nóbl, pro větší kontrast mezi vzhledem a úmysly padoucha,“ vysvětloval. „Mezi podobou a nitrem. Je to větší hrůza, když chladný zabiják nosí oblek od Armaniho.“

„Takže jsi ho nakreslil podle hollywoodského agenta?“

„Tak trochu. Je to číslo pět.“

Stihla polknout lok piva, aby ho nevyprskla. „Mario? To myslíš vážně?“

„Naprosto. Jeden pohled na něj dneska po ránu a spadly mi klapky z očí. To je přesně ono – postava, pohyby, sestřih za pět set dolarů, jen se leskne. Nechápu, že mě to nenapadlo, když jsem ho viděl poprvé. Asi jsem byl moc zaměřený na pana Eckleyho.“

„Mario.“ Vyskočila, popadla Forda za vlasy a mlaskavě ho políbila, až se Spock šťastně roztančil. „Tak aspoň k něčemu byl ten dnešní humbuk dobrý. Díky.“

„Já to ale nedělal kvůli tobě, i když tvoje radost je dobrý vedlejší produkt.“

„To beru.“ Usadila se zpět na židli. „Tak nakonec je to mnohem lepší než jen průměrný den.“

**Cilla se do opravy** další části dřevěných obkladů pustila ve stinné stodole. Ráda pracovala v klidu a tichu. V domě mohly být kilometry dřevěných lišt, vyžadujících broušení, kyt a nátěr, přesto je hodlala opravit vlastnoručně. Jednoho dne, říkala si při odstraňování zašlé bílé a bleděmodré barvy z ořechového dřeva, se projde farmou a bude ty krásné obklady obdivovat. A řekne si: Tohle jsem dělala já, každý centimetr.

Vedro i ve tmavé stodole ji přimělo svléknout se do tílka a khaki šortek. Když se potřebovala napít, zadívala se na chvíli, jak zahradníci u jezírka probírají lekníny a vykopávají přemnožené rákosí.

Až to dokončí, uvažovala, a obnoví ekologickou rovnováhu, mohla by se dál o jezírko starat sama. Se zahradou bude potřebovat pomoct, i kdyby si koupila traktůrek. Byla by radost sekat trávu, sama plít záhony, hrabat listí, v zimě prohazovat sníh a na jaře vysazovat květiny.

Ale sotva by zvládla zahradu, dům, jezírko a vedení firmy najednou.

Úklidová služba jednou týdně, pomyslela si, když odložila vodu a popadla brusný papír. Taky by mohla přemluvit Briana, aby jí přes sezónu jednou za měsíc pomáhal na zahradě, aspoň než se všechno naučí a pochopí, kolik sama stihne.

Někdo jí musí poradit se zeleninovou zahradou, kterou chtěla založit. A co ta pole? Mají se zorat a osít a kdo to udělá? Další rady by se hodily, pokud podlehne pokušení a pořídí si

koně, který by potřeboval stáj, krmení, ošetřování a výcvik, ale nejspíš to byl pěkně šílený nápad.

Jenže… takový párek koní, prohánějících se po polích… Nestálo by to za námahu a čas?

Příští rok, řekla si. Možná.

Nesměla se nechat unést jen proto, že pár dní všechno běželo hladce a cítila se šťastná. Realita obnášela kapající kohoutky, ucpané odpady a neustálé opravy a úklid, což jí vystačí na zbytek života.

A nebude to nádhera?

Při broušení starého ořechového obkladu se dala tiše do zpěvu.

„Zapomněl jsem, že máš hlas jako ona."

Zvedla hlavu, přimhouřila oči a pak se usmála na Gavina, který k ní vešel ze slunce. „Až na její rozsah, hloubku a přirozené vibrato."

„Mně se zdálo skvělé a taky zajímavé, že dívka tvého věku zpívá ‚Blue Skies'."

„Staré hity se sem nějak hodí. A modré nebe dneska opravdu máme."

„Prošel jsem domem a viděl jsem hotové obklady," klepl na dřevo. „To je další věc, na kterou jsem zapomněl, nebo si jí nevšímal. Jsou opravdu krásné."

„A dělá mi to radost, proto ten zpěv. Už jsem přemýšlela, kdy se zase stavíš, abych ti mohla dát do ruky štětku."

„Stačí mě postavit ke stěně a donést barvu."

„Jedna ložnice už čeká na koňakový odstín." Ukázala na noviny, které držel v ruce. „Máme vlastní papíry na podlahu, nemusíš sem nosit další." Když se neusmál, pocítila varovný stah v žaludku. „Aha."

„Slyšel jsem o té invazi a návštěvě matky. Taky se něco objevilo v televizi a v tisku."

„Jo, něco z toho jsem viděla. Vím, že taky padlo tvoje jméno, ale…"

Zarazil ji mávnutím ruky. „To není důležité, Cillo. Tohle jsem ti taky nechtěl nosit, ale asi bude lepší, když ti to dám já než někdo další. Patty to dnes přinesla ze supermarketu, zrovna je štosovali u kasy."

„Bulvár." Přikývla a stáhla si rukavice. „Tušila jsem, že to přijde. Nedělej si starosti, jsem zvyklá." Natáhla ruku pro noviny.

Titulky přímo křičely, jako ve všech takových plátcích, jen to trochu víc dráždilo, když člověk uviděl svoje jméno.

**DUCH JANET HARDYOVÉ STRAŠÍ VNUČKU!**
**OSUDOVÁ NEHODA BÝVALÉ**
**HOLLYWOODSKÉ PRINCEZNY!**
**BEDELIA HARDYOVÁ STŘEŽÍ DCERU**
**PO ÚTOKU ŠÍLENCE!**
**JE MALÁ KATIE PŘEVTĚLENÍM SLAVNÉ JANET?**

Zrnité obrázky se tolik nepovedly. Na přední straně byla její fotografie se zvýrazněnou modřinou na tváři a jednou slzou v objetí své matky. Nad nimi se vznášela průhledná Janet a k tomu patřila popiska: „‚Duch mé matky je tu navždy uvězněn,' tvrdí Bedelia. Fotografický důkaz smutné prohlášení potvrzuje."

Na dalším výřezu Cilla vynášela z domu trámek, na kterém právě pracovala. *Cilla se pokouší vyhnat Janetina ducha z farmy ve Virginii.*

Ani Ford tomu neunikl. Jeho fotografii se jménem a směšnými titulky zařadili dovnitř vydání.

„Fajn, je to horší, mnohem horší, než jsem čekala." Strčila noviny zpět otci do ruky. „Titulní strana, spousty výmyslů. Máma bude nadšená. Je mi jedno, že to zní hrozně," odsekla, než otec něco namítl. „Ona to zpunktovala. Každý s kým pracuju nebo obchoduju, ty nesmysly bude číst. Forda v tom

taky vymáchali, protože měl tak špatný odhad, že se zamiloval zrovna do mě. Teď bude…“

„On se zamiloval?“ přerušil ji Gavin. Když trhla rameny, dotkl se její paže. „Je do tebe zamilovaný? A ty do něj?“

„To slovo na L už padlo, nebo mi to taky nějak uklouzlo. Možná ze mě mluví Janet, jak tady píšou, protože duch mé babičky si dovolil svést mého rozhořčeného milence. A neříkej, že mě to nemá rozčilovat a že je to jen kupa žvástů. Prodává se to právě proto, že lidi takové žvásty hltají.“

„Chystal jsem se říct, že jsem měl Forda vždycky rád. A jestli jsi s ním šťastná, moc mě to těší.“

„Zato on nebude šťastný, až uvidí tohle a bude muset vysvětlovat rodině, kamarádům a svému vydavateli, proč jeho jméno vláčejí bahnem.“ Bezmocně si přitiskla ruce na žaludek. „Věděla jsem, že ho do toho zatáhnou, a varovala jsem ho, ale netušila jsem, jak zlé to bude.“

„Možná to přeceňuješ, nebo podceňuješ Forda. Ale máš právo se zlobit. Nemám s celebritami tolik zkušeností jako ty, ale existují dvě možnosti.“

Mluvil klidně a vážně ji pozoroval. „Buď se ozveš, budeš požadovat omluvu a opravu a budeš hrozit soudem, nebo je budeš ignorovat. V prvním případě se asi velké satisfakce nedočkáš, a nejspíš se to tím ještě trochu rozmázne. Ve druhém se tím budeš ještě chvíli marně užírat.“

„Musím to ignorovat, já vím, ale tím to neskončí. Vytáhnou tyhle fotky pokaždé, když se zase bude psát o babičce nebo třeba o rozvodu mé matky s číslem pět. Budu se užírat pěkně dlouho, než mě to docela přejde.“

„Koupil bych ti štěně.“

„Cože?“ zmateně si prohrábla vlasy. „Proč?“

„Pak bys tyhle směšné noviny mohla rozkládat na podlaze, aby se mělo kam vyčurat.“

Pousmála se. „Štěně jsem vždycky chtěla, ale asi bych nejdřív měla dokončit dům.“

„Tak co kdybych místo toho vymaloval ložnici? Odstín jako koňak, říkáš?“

„Přesně tak. Ukážu ti, kde to je.“

**Ford se probral ze zaujetí prací,** došel si pro vodu a studoval své poslední kresby. Líbily se mu jemné změny na Cass, kdy se začala měnit v Brid. Zatím měla jen jiný pohled v očích a postoj, jakmile se ocitla o samotě. Měnila se uvnitř, nejen když vzývala svou sílu a na paži ji začalo pálit znamení. Tichá, do sebe uzavřená akademická se postupně stávala sama sebou. Nakonec bude její původní podoba spíš maskou než skutečností.

Ztráta téhle identity se pak může řešit v dalších dílech.

Zvolit si svůj osud znamená jisté oběti, jak jí vysvětlil Nesmrtelný na straně šedesát jedna. Už nikdy nebude stejná jako před svojí volbou.

Jak to zvládne? uvažoval Ford. Jak si poradí s novým životem a jak se smíří s tím, koho nebo co musela nechat za sebou?

Bude zajímavé sledovat vývoj a snad to i čtenáři tak pochopí.

Neškodilo by zajít na některé blogy a naznačit, co chystá nového. Beztak musí zkontrolovat e-mail a hodinka u jiné činnosti mu umožní nechat některé nápady uzrát.

Když usedal k laptopu, zaslechl klepání na dveře. Po nedávné invazi reportérů se nejdřív raději podíval z okna a pak běžel otevřít.

„Pane McGowane.“

„Ahoj, Forde. Doufám, že nejdu nevhod.“

„Zrovna jsem si udělal přestávku. Jen dál.“

„Chtěl bych s tebou pár věcí probrat.“

„Jasně.“ Proč je tak pitomě nervózní? zlobil se na sebe Ford. Už dávno přece nemusí odevzdávat písemky a referáty. „Dáte si něco k pití?“

„Rád. Zrovna jsem u Cilly dokončil první nátěr v ložnici.“

„Je tam všechno v pořádku?“ zeptal se Ford cestou do kuchyně.

„Snad jen něco s bojlerem, debata jestli zásuvky nebo dvířka na nějaké skříňce a Buddy zase remcá. Jinak se zdá, že jde všechno dobře.“

„Cilla v tom už umí chodit. Posaďte se. Ledový čaj berete?“

„Super.“ Gavin počkal, až Ford zalije ve štíhlých sklenicích led čajem. Pak položil na desku noviny.

Ford se podíval dolů a natočil je, aby lépe viděl. „Jau. Cilla už to viděla?“

„Ano. Zdá se, že ty ne.“

„Ne, celý den jsem v zemi Centuria. Tím myslím, že pracuju,“ dodal. „Jak to vzala?“

„Moc dobře ne.“

„Ježíši, copak existuje něco směšnějšího?“ Ford klepl na obrázek s duchem Janet Hardyové. „I dvanáctiletý kluk by ve fotoshopu vyrobil lepší. Ale ta fotka maličké Cilly je moc hezká.“

Gavin nic neříkal, jen otevřel noviny uprostřed a sledoval, jak Ford sjel očima ke své fotografii. „Bože, fakt už bych se měl nechat ostříhat. Proč to pořád odkládám? ‚Cillin rozzuřený milenec přispěchal na pomoc‘ Tady ale nevypadám zrovna zuřivě, spíš ustaraně, měli by si dát pozor…“

Náhle mu došlo, co právě četl a k tomu fakt, že Cillin otec sedí s čajem v jeho kuchyni. Odkašlal si. „Víte, pane McGowane, já a Cilla… To není… Teda je…“

„Forde, mě nijak nešokuje, že spolu spíte a žádnou zbraň nevlastním.“

„Fajn. Tak dobře.“ Zhluboka se napil. „To je dobré.“

„A je?“ Gavin rozevřel další noviny. „Když si přečteš tohle, zjistíš, že jsi byl sveden osamělým, uvězněným duchem Janet Hardyové, anebo jsi svedl její vnučku ve snaze stát se Janetiným milencem.“

Ford si odfrkl. „Promiňte, ale to je fakt legrační. Kdyby měli trochu fantazie, tak ze mě udělají reinkarnaci nějakého esa, jako byli třeba Bogart nebo Gregory Peck, kteří by si to pak kvůli babičce podle libosti rozdávali s krásnou Cillou. Omlouvám se za ty výrazy.“

Gavin se zaklonil a napil čaje. „Byls jeden z mých nejlepších studentů. Chytrý a kreativní, trochu podivín a excentrik, ale nikdy hlupák. Vždycky jsem rád sledoval tvoje jedinečné myšlenkové pochody. Dneska jsem něco podobného řekl Cille.“

„To rád slyším, vzhledem k situaci.“

„Vzhledem k situaci – jaké máš s mojí dcerou úmysly?“

„Panebože, zatím jen cítím tu velkou věc tady.“ Uhodil se do prsou. „Myslíte, že veliká úzkost může někomu v mém věku přivodit infarkt?“

„To pochybuju, ale slibuju, že když tak zavolám sanitku.“ Gavin se na něho zadíval upřeněji. „Až odpovíš na otázku.“

„Chci, aby si mě vzala, ale ona tak daleko ještě není. Pořád to cítím, kruci,“ promnul si hrudník zápěstím. „Zatím jsme jen…“ Takhle to asi nepůjde, usoudil. „Známe se jen pár měsíců, ale už vím, o co mi jde. Miluju ji. Musím vám taky vyprávět svoje představy a plány? Já tohle dělám poprvé.“

„To já taky, ale plány jsou vaše věc. Podle mého názoru se k sobě hodíte.“

„Uf, už to přechází.“ Ford se poprvé klidněji nadechl. „Ona mě potřebuje. Potřebuje někoho, kdo pochopí a ocení, jaká je a kým se rozhodla být. A já ji taky potřebuju, protože na to, jaká je a chce být, jsem – velký překvápko – čekal celý život.“

„Skvělá odpověď.“ Gavin vstal. „Tohle nechám tady,“ ukázal na noviny. „Udělejte s tím, co chcete. Jdu dál malovat.

Vyprovodím se sám.“ Ve dveřích kuchyně se krátce otočil. „Větší radost jsi mi nemohl udělat.“

Ford se pak spokojeně usadil a pozorně si přečetl novinové články. A hned dostal nápad, co s nimi udělá.

Nějaký čas to zabralo, ale výsledek ho potěšil. Spolu se Spockem se pak vydal přes silnici. Vstupní dveře našel zamčené, a tak použil náhradní klíč, který dostal. Zavolal, a když neodpovídala, vyběhl po schodech. Zvuk sprchy vyřešil záhadu, kde Cilla může být. Na chvíli zatoužil se k ní připojit, ale tím by pokazil to ostatní.

A navíc – překvapit ženu ve sprše v zamčeném domě si říkalo o pořádný jekot. Věděl, že ječet umí, a tak si sedl v ložnici na jedinou postel v domě a čekal.

Nezaječela, když ho uviděla, ale podle toho, jak mohutně se nadechla, by nejspíš dokázala rozbít okna široko daleko.

„Forde! Vyděsils mě k smrti!“

„Promiň. Napadlo mě, že bych tě víc vylekal, kdybych za tebou přišel do koupelny.“ Naznačil sekání nožem do vzduchu jako ve scéně z filmu *Psycho.*

„Jo, mohlo to být horší. Kde je Spock?“

„Šel se podívat po neviditelných kočkách.“

„Musím se oblíknout. Co kdybys počkal venku, budu hned.“

Vypadala nešťastně, podrážděně a unaveně. Jeho nápad to buď spraví, nebo ještě zhorší. Musel to zkusit.

„Něco jsem ti donesl.“

„Co? Tak to vezmi ven, já…“ Zmlkla, když jí podával malý balíček v novinovém papíru.

Uvázala si ručník mezi ňadry pevněji. „Takže jsi to četl.“

„No jo, a dva tví pracanti, mí celoživotní kámoši Matt a Brian, utekli z práce, aby si ze mě mohli dělat srandu. Potrestej je, jak chceš, ale nejdřív to rozbal.“

„Promiň, je mi to vážně líto. Podcenila jsem to a sama jsem si naběhla, když jsem zavolala mámině novinářce. Jsem pitomá, pitomá, pitomá.“

„Fajn, můžeš chtít cenu za pitomost, a teď to rozbal.“ Plácl na postel vedle sebe.

Sedla si a zírala na balíček, který jí položil do klína.

„Nezabalil jsem to do stránek, kde je něco o nás. Neměli bychom co vystřihovat do památníčku.“

„To není legrace, Forde.“

„Tak to se ti dárek asi líbit nebude. Radši ho vezmu a zakopu na zahradě.“

„Vážně nejsi vtipný. Vůbec nechápu…“ Zlostně roztrhala papír a pak jen zírala.

V ruce držela uzoučký svazek ve stylu komiksů s barevným obrázkem jich dvou ve vášnivém objetí na obálce. Nad hlavami se skvěl nadpis:

**MILOSTNÁ DOBRODRUŽSTVÍ A RŮZNÉ ŽIVOTY CILLY A FORDA**

„Tys nakreslil komiks?“

„Spíš krátkou ilustrovanou povídku, inspirovanou posledními událostmi. No tak čti.“

Nejdřív neměla co říct. Pět černobílých stran s ilustracemi, dialogy i popisky obsahovalo směsné, pornografické i neskutečně vtipné scény.

Než příběh dočetla, udržela nečitelný výraz – herecké vlohy jí přece jen zůstaly.

Klepla pak na obrázek, kde Ford s plnou erekcí bere Cillu do náruče, zatímco si Spock zakrývá oči packami. „Tohle nemá správné parametry, jistý atribut je přehnaný.“

„Je to můj atribut a já jsem autor.“

„Vážně myslíš, že bych někdy řekla: ‚Ach, Forde, buď jako moje kladivo‘?“

„Kritizovat umí každý.“

„Ale vážně se mi líbí ta stránka na začátku, kde se nadržení duchové Janet a Stevea McQueena vznášejí nad našimi spícími těly.“

„Zdálo se mi to příhodné, když se vypráví, jak si to ti dva rozdávali tady v jezírku. A když už mám být posedlý duchem, tak chci někoho super speciál.“

„To je navěky šampión,“ souhlasila. „Taky je dobré, jak ten paparazzi spadne ze stromu, když fotí oknem naši ložnici, a má v očích maličké křížky, než ho Spock odvleče a zahrabe. Můj nejoblíbenější bude asi poslední obrázek, kde všichni čtyři pokuřujeme v jedné posteli a máme výrazy sexuálně uspokojených lidí.“

„Mám rád šťastné konce.“

Zadívala se do jeho zelených očí. „A tímhle mi chceš říct, abych to celé nebrala moc vážně.“

„Tímhle chci říct, že to můžeš brát i jinak, pokud chceš.“ Posunula se, aby se zády mohla opřít o postel. „Co si to společně přečíst? Já budu Cilla a Janet a ty Ford a Steve.“

„Prima.“ Posadil se vedle ní.

„A pak si to zahrajeme.“

Zazubil se. „To je ještě lepší.“

# 24

**Každý den přijížděli lidé.** Některé viděla ráda, jiné ignorovala. Co jiného mohla dělat s těmi, co jen parkovali u krajnice a fotili si dům, pozemek nebo ji. Mávla rukou nad

členy týmů, kteří se bavili pózováním. Nemohla se zlobit, že svých patnáct minut slávy berou jako legraci.

Dřív nebo později zájem opadne, říkala si. Pokud si všimla paparazziů, jak za ní slídí při nákupech, dělala, že neexistují. Když pak uviděla nějaké své fotografie v bulváru, snažila se myslet na jiné věci. Vydavatelce své matky, která ji požádala o interview, jednoduše zavěsila.

Starala se o své věci a modlila se, aby nějaká partička hollywoodských zlobivých holek provedla něco nehorázného, co by od ní odvedlo pozornost. Upocený červenec ustoupil dusnému srpnu a Cilla se stále soustředila na svůj dům. Měla práce dost.

„Proč chcete dřez ještě tady," dožadoval se Buddy, „když už bude jeden támhle?"

„To je přípravný dřez, Buddy, a vlastně ani nevím, proč ho chci. Prostě chci. Tady." Ukázala prstem na konečný plánek kuchyně. „Myčku sem, lednici tam. A uprostřed pracovní pult s přípravným dřezem."

„Vaše věc," řekl jako dost často tónem, který naznačoval, že Cilla ničemu nerozumí. „Já jen říkám, že si tím uberete pracovní místo."

„Na ten dřez přijde víko s krájecím prkýnkem. Když chci něco krájet, zatáhnu, když umýt, otevřu dřez."

„Co mýt?"

„Ježíši, třeba zeleninu."

Zamračil se jako buldog. „A proč ji neumejete v tom druhém dřezu?"

„Prokrista, asi vás rovnou zapíchnu tím šroubovákem."

Pousmál se. „Vy máte ale divný nápady."

„Jo? Tak ještě jeden. Chci taky kohoutek na plnění hrnců."

„Vy tady budete mít dva dřezy a ještě takovej ten zvláštní kohout nad sporákem, aby se napouštěla voda přímo do hrnce?"

„Jo. Možná chci v děsně velkým hrnci vařit vodu na špagety nebo na mytí nohou nebo třeba uvařit hlavu jednoho protivnýho instalatéra, co se se mnou pořád hádá.“

Přešla na druhou stranu kuchyně, klepla pěstí do stěny a na tom místě tesařskou tužkou nakreslila kroužek s křížkem. „Přesně tady ho chci.“

Zvedl oči ke stropu, co ji to zase proboha posedlo. „To tam ale budu muset sekat vodu a poničí se hotový štukování.“

„Já vím.“

„Je to váš dům.“

„Přesně tak.“

„Slyšel jsem, že jste koupila další, ten starej na Bingu.“

„Už to tak vypadá.“ Pocítila mírné vzrušení u žaludku. „Smlouva se uzavře až v říjnu, ale je to tak.“

„A to tam budete chtít taky tyhle moderní hračičky?“

„Snad vás potěší, že to bude trochu prostší záležitost.“ Pousmála se, když se zatvářil zklamaně.

„To říkáte teď. No, tak já začnu sekat ve čtvrtek.“

„To bude fajn.“

Nechala ho tam měřit a mračit se.

Kuchyňské skříňky měly být hotové za dva týdny, uvažovala dál, ale ještě je někde uskladní, než se dokončí voda a elektroinstalace. Pak opravit štuk, vymalovat a položit podlahu. Jestli pulty dorazí včas, mohla by mít kuchyň hotovou na Den práce.

Možná opravdu uspořádá party. Jen aby plánováním večírku něco nezakřikla…

„Tuk, ťuk!“ Cathy Morrowová strčila hlavu do dveří. „Brian říkal, že ti nebude vadit, když sem vlezu.“

„Taky že ne. Jak se daří?“

„Docela fajn, jen umírám zvědavostí. Brian pořád vypráví, jak to tu bude krásné, tak jsme se s Tomem museli přijet podívat. Tom je teď u té zídky, co stavíš na dvoře.“

„Dodá dvorku výšku a hloubku a ubude sekání trávy.“

„Mám dojem, že Brian pro soukromníka nikdy nedělal tolik práce najednou. Je docela… Teda Cillo! Tohle je nádhera.“

Cilla s jistou pýchou sledovala, jak se Cathy prochází po obýváku. „Ještě zbývá podlaha, ale ty se budou dělat všechny najednou. A pak nábytek, doplňky, závěsy, drobnosti…“

„Je to tak vzdušné a hřejivé. Tolik světla. A ty kruhy ze čtyřlístků. Jak že se tomu říká?“

„Medailony. Dobby odvedl skvělou práci. A osvětlení snad taky vyhovuje stylu domu. Nevím, jaké bylo původně, protože na fotografiích jsem nic nenašla a táta si to nepamatuje. Ale tahle jednoduchá modrá a jantarová světla myslím sedí.“

„Prostě nádhera. Bože, a ten krb.“

„Ústřední bod.“ Cilla šla pohladit tmavomodrou žulu. „Chtěla jsem, aby se odrážel od stěny jako nebe nad horami. K výrazné barvě se hodí i široká římsa.“

„Nebylo to původně… cihlové?“

„Očouzené a polámané. Topeniště nevyhovovalo normám, jak je poznat z podlahy propálené uhlíky.“

„To je zajímavé, protože co se pamatuju, byl tenhle dům vždycky podle poslední módy. Třeba dlouhá růžová pohovka s bílými saténovými polštářky. Vidím Janet, jak na ní sedí v modrých šatech. Byla tak krásná, teda všichni,“ dodala Cathy se smíchem. „Samé celebrity, bohatí, slavní, důležití lidé. Nemohla jsem uvěřit, že jsem tady taky. Asi jen proto, že Tomův otec patřil k místní smetánce, ale to mi bylo fuk. Pozvali nás asi třikrát a pokaždé to bylo hrozně vzrušující.

Bože, byla jsem tehdy mladší než ty. Tolik času uběhlo,“ povzdechla si. „Naposled to byl vánoční večírek. Krásná výzdoba, šampaňské. Nekonečná řada skleniček se šampaňským, hudba. Ta báječná pohovka. Lidi ji přemlouvali, aby zpívala, a nakonec se nechala přesvědčit. Pod oknem stálo bílé piano a… Jak se jen jmenoval ten skladatel, kterého všichni považovali za jejího milence? Ale pak se ukázalo, že je gay. Později zemřel na AIDS.“

„Lenny Eisner.“

„Ano, ano, úžasný člověk. Hrál a ona zpívala. Nádhera. To muselo být o Vánocích těsně před smrtí tvého strýce.

Promiň,“ řekla Cathy náhle. „Jen jsem se tak zasnila.“

„Ráda poslouchám vyprávění o tom, co bylo a jaká byla.“

Cathy si odhrnula z tváře lesklý pramen vlasů. „Nikdo tak nezářil jako Janet. Pamatuju, že Marianně bylo jen pár týdnů a poprvé jsme k ní sehnali hlídání. Byla jsem nervózní, že jsem ji nechala doma, a k tomu přecitlivělá, protože jsem po porodu ještě neshodila nadbytečná kila. Ale Janet se mě vyptávala na miminko a řekla, že mi to moc sluší. A přitom jsem se s Mariannou nafoukla jak velryba a sotva jsem shodila na váhu menšího hrocha. Pamatuju si to, protože mě tchyně peskovala, že jím moc jednohubek. Prý jak chci shodit, když tolik jím? Otravná ženská. Zato Tomův táta vypadal ten večer skvěle. Velký, silný, oslnivý chlap a Janet s ním flirtovala, což mě už kvůli tchyni docela těšilo.“

Pousmála se svému vzpomínání. „S Tomovou matkou jsem si nikdy nerozuměla, ale jemu to moc slušelo. Člověk by nevěřil, že si ho za deset let vezme rakovina. Stáli zrovna tady, Janet a Drew, teda Andrew, Tomův táta, a teď jsou oba pryč.

Ale teď se vážně omlouvám. Proč mluvím o tak smutných věcech?“

„To ty staré domy, jsou plné minulých životů.“

„Asi máš pravdu. Jenže teď je to tvůj život, co si tady buduješ. Abych nezapomněla, přinesla jsem ti dvě mimózy.“

„Přinesla jste pití?“

Cathy se smíchy popadala za břicho. „Ne, stromky přece. Teda za pár let to budou stromky. Několik jsem jich namnožila jako možný dárek, ale jestli si s nimi nechceš dát práci, neurazím se. Jsou teprve třicet centimetrů vysoké a pokvetou až za pár let.“

„Moc ráda si je vezmu.“

„Máš je na verandě v plastových květináčích. Můžeme je zanést Brianovi, jestli chceš, ať řekne, kam by se nejlíp hodily.“

„To je můj první dárek do nového bytu.“ Cilla vyšla ven a chopila se jednoho květináče se štíhlým kmínkem. „Bude hezké zasadit je takhle malé a sledovat, jak rostou rok za rokem. Je zajímavé, že jste začala mluvit o večírku, když jsem zrovna uvažovala, že bych na Den práce mohla taky jeden uspořádat.“

„To bys měla, bude legrace!“

„Ale dům ještě nebude hotový a zařízený a…“

„A komu na tom sejde?“ Cathy se nechala unést a šťouchla do Cilly loktem. „Pak můžeš uspořádat další. Tohle bude taková… předehra. Moc ráda ti pomůžu a víš, že Patty taky. I Fordova matka. Možná bysme to vzaly za tebe, kdybys nás nehlídala.“

„Uvidíme, uvidíme, musím si to promyslet.“

**Potom co dělníci odešli** a dva semenáčky, které jednou růžově vykvetou, našly své místo u slunné zídky, se Cilla posadila na obrácený kbelík v obýváku, který kdysi patřil její babičce.

Představila si dům plný krásně oblečených lidí, vánoční výzdobu se světýlky a svíčkami a plápolající krb.

Jasně růžový gauč s bílými polštářky.

A taky Janet, zářivější než ostatní, jak přechází mezi hosty v elegantních modrých šatech se sklenkou šampaňského vruce.

Její vnučka seděla na obráceném kýblu, poslouchala snové hlasy a představovala si vůni jehličí.

Tak ji Ford zastihl v mizejícím světle letního podvečera.

Je osamělá, pomyslel si. Nejen sama, jak tiše rozjímá a hoví si, ale naprosto osamělá a velmi vzdálená.

Chtěl ji zpátky, a tak přišel blíž a dřepl si před ni. Ty úžasné oči ještě okamžik hleděly někam do dáli a pak se vrátily zpátky k němu.

„Konal se tu vánoční večírek," řekla. „Nejspíš poslední, protože Johnnie se zabil o Vánocích. Cathy mi to vyprávěla. Světla, plno krásných lidí, občerstvení a šampaňské. Janet zpívala a Lenny Eisner hrál. Měla růžovou pohovku a na ní bílé polštářky. To je jako u Doris Dayové, ne? Jasně růžová barva. Nic takového by se už nehodilo k těmhle šedozeleným stěnám."

„Je to jen nátěr, Cillo, a nábytek."

„Něco to přesto vyjadřuje. Móda se mění, ale vždycky se projeví tvůj styl. Já nikdy nebudu na růžové gauče s bílými polštářky. Něco jsem změnila a nelituju toho. Nebude to tak zářivě elegantní, ale to nevadí. Jen občas, když jsem tu sama, mám potřebu se jí zeptat – i když to zní šíleně – jestli jí to nevadí."

„A co říká?"

S úsměvem se opřela tváří o jeho čelo. „Rozmýšlí si to." S povzdechem se odtáhla. „Když už říkám tak bláznivé věci, mám ještě jednu podobnou otázku."

„Tak se pojď přestěhovat do oddělení šílených otázek na verandu. V týhle pozici dlouho nevydržím." Vytáhl ji na nohy.

Posadili se venku na schody, zatímco Spock zkoumal dvorek. „Víš jistě, že tohle je oddělení šílených otázek?"

„Mám do něj předplatné."

„Fajn. Znal jsi Brianova dědečka?"

„Moc ne. Umřel, když jsme byli děti, ale dojem na mě dělal. Výrazný a mocný člověk."

„V době toho posledního večírku mu mohlo být kolik? Šedesát?"

„Nevím, snad ano. Proč?"

„To zase není tolik," uvažovala Cilla, „Janet měla ráda starší muže. Vlastně i mladší, vlastně muže jakéhokoli věku, rasy a vyznání."

„Ty myslíš, že Brianův děda a Janet spolu něco měli?" překvapeně se rozesmál. „To je ale dost… divný."

„Proč?"

„No, představovat si prarodiče, jak mají aférku, teda i sex, je prostě divný."

„Zas tolik ne, pokud je tvojí babičce navěky třicet osm."

„To máš pravdu."

„Kromě toho i prarodiče mají právo na sex."

„Jo, ale nechci se takovou představou zabývat, protože pak si třeba vzpomenu na svoje prarodiče a… Vidíš to, cos provedla?" zvesela ji žďuchl do ramene. „Teď mi to video běží v hlavě a jsem pěkně vyděšenej. Díky."

„Tohle je fakt šílená část verandy. Forde, možná ty dopisy psal on."

„Můj děda?"

„Ne. Vlastně, když tě to napadlo, možná taky. Sám přiznal, že do ní byl blázen a pořád ji fotografoval."

Ford vzal hlavu do dlaní. „Jedna představa horší než druhá, co mi nasazuješ do hlavy."

„Řekl by ti to, kdyby ses zeptal?"

„Nevím a ptát se ho rozhodně nebudu. Ani za nic. A stěhuju se do jiné části verandy."

„Tak se přesuneme k jinému dědovi. K Brianovu. Ten tvůj by si asi tolik necenil Janetiných fotografií, kdyby jejich aférka tak zle skončila. Ale Brianův děda byl jiný typ, ne? Silný, důležitý člověk. A ženatý. Měl rodinu, postavení, kariéru. Mohl ty dopisy napsat."

„Ale je čtvrt století po smrti, takže to těžko dokážeme."

To je jistě překážka, napadlo ji, ale ne nezdolatelná. „Snad bude někde schovaný příklad jeho rukopisu."

„Hm," povzdechl si Ford, „snad."

„Kdybych se mohla podívat na jeho písmo a porovnat ho s dopisy, třeba bych měla jasno. Jsou oba mrtví a nemělo by smysl to zveřejňovat, ale…“

„Měla bys jasno.“

„Ano, a mohla bych tuhle část jejího života nechat spát.“

„A kdyby rukopis neseděl?“

„Tak bych musela doufat, že jednou položím správnou otázku správnému člověku.“

„Uvidím, co se dá dělat.“

**Pár dní Fordovi trvalo**, než zvolil vhodný přístup. Lhát nemohl. Ne že by to nedokázal, jen to prostě neuměl. Lži mu procházely jedině v tom případě, že se lidé slitovali a mávli nad nimi rukou. Jinak se naučil plout nebo se topit v pravdách.

Pozoroval Briana se Shannou, jak zarývají kompost do půdy u nové kamenné zídky.

„Měl by sis taky zajít pro lopatu,“ řekl Brian.

„To bych mohl, ale koukat se a obdivovat je taky fajn, zvlášť Shannin zadek.“

Povinně s ním zavrtěla.

„Všichni stejně vědí, že si prohlížíš ten můj,“ volal Brian.

„Jasně, Shanna je jen záminka, ale mohla by být přesvědčivější a trochu víc se ohnout… Jo, už je po mně,“ dodal, když poslechla a rozesmála se.

Takhle spolu mohli mluvit, protože byli kamarádi celý život, uvědomil si. Už proto nemohl lhát. Leda snad trochu mlžit.

„Proč to tam všechno dáváte?“

Brian se narovnal, otřel si předloktím zpocené čelo a ukázal na skupinu keřů v kontejnerech. „Buď radši užitečnej a nos to sem. Rozestavíme je, abychom viděli, jak budou vypadat nejlíp.“

„Je protivný, protože si beru deset dní volna. Jedu do L. A. za Stevem.“

„Fakt?“ Ford přesunul blíž jednu azalku. „No a…?“

„‚A budoucnost je nedopsána.‘“

Člověk musel mít rád holku, která zná citáty z *Terminátora.* „Tak vyřiď, že pozdravuju.“

Počkal, až různě přerovnají rostliny, co přinesl. Chvíli se dohadovali, posuzovali a pak je přeskupili jinak.

„Jo, máš pravdu,“ připustila Shanna. „Prohodíme rododendron a andromedu.“

„Já mám vždycky pravdu,“ Brian si ukázal palcem na hrudník, „proto jsem taky šéf.“

„Můžeš jít na minutku sem, šéfe?“ zeptal se Ford. „Něco bych měl.“

„Jasně.“ Brian s ním poodešel stranou.

„Fajn, ale musí to zůstat jen mezi námi,“ začal Ford. „Cilla našla nějaké dopisy, které psal její babičce tajný milenec.“

„No a?“

„Velké tajemství, ženatý chlap, se kterým se před její smrtí dost ošklivě rozcházela.“

„Opakuju: No a?“

„Nebyly podepsané a Janet je měla schované, takže je z nich velká záhada. Vlastně jsme si mysleli, než se Hennessy projevil, že to vloupání byl pokus pana záhadného dostat dopisy zpátky.“

„Nebylo by mu dneska sto let?“

„Možná, ale třeba taky ne. Je spousta sedmdesátiletých chlapů, kteří zahýbají svým manželkám.“

„Což je otřesný,“ ucedil Brian. „Třeba to byl Hennessy a měl kdysi poměr s krásnou filmovou hvězdou. Až na to, že ten už se jako protivnej idiot narodil.“

„To je další možnost, ale o něco pravděpodobnější v místních poměrech je… Víš, ona se stýkala s tvým dědou, což byla zdejší osobnost, a zvala ho na večírky.“

Ford se škrábal na hlavě, když se Brian smíchy předklonil. „Ježíši!“ vyrazil ze sebe. „Blahosklonný zesnulý pan Andrew Morrow že si to rozdával s Janet Hardyovou?“

„Je to docela logická možnost," trval Ford na svém.

„Pro mě teda ne, kámo. Zas tak dobře si ho nepamatuju, ale byl to tvrdej, pravověrnej člověk."

„Podle mě právě ti pravověrní často odbíhají od rodinnýho krbu, aby se poměli jinde."

Brian zkusil uvažovat střízlivěji. „No, to máš pravdu. Je fakt, že s babičkou to asi lehký neměl, pro tu nebyla voda dost mokrá. A co si s ní užila moje máma… Až do svý smrti jí babička nedala pokoj. Náhodou by to nebylo tak špatný," usoudil, „Velký Drew Morrow a Janet Hardyová."

Nelhal, když se zapomněl zmínit o těhotenství a o zlém tónu posledních dopisů, to jen… vynechal. „Nemáš něco, co děda napsal? Dopis, přání k narozeninám, cokoli."

„Ne, ale mamka asi jo. Schovává si takový věci."

„Mohl bys sehnat něco s jeho rukopisem a neříct jí proč?"

„Snad jo. Má ještě v garáži krabici s mými krámy. Vysvědčení, suvenýry a tak, tam bych asi něco našel. Už dlouho po mně chce, abych si to odstěhoval. Udělám jí radost, když si to odnesu, a pak se do toho kouknu."

„Super. Díky."

„Hej!" zavolala Shanna. „Už jste skončili, nebo to musím všechno vysázet sama?"

„No jo," odsekl Brian.

Ford se na ni znova zadíval. Byla urostlá, krásná, pěkně tvarovaná. „Jak to, žes po ní nikdy nevyjel?"

„Příležitost utekla, když se z ní stalo něco jako moje ségra." Trhl rameny. „Ale máme dohodu. Jestli budem ještě ve čtyřiceti svobodní, zajedem si na týden na Jamajku a užijeme si živočišnýho sexu do sytosti."

„Hm, tak to hodně štěstí."

„To už máš jen za devět roků," zavolal ještě Brian a vracel se k Shanně.

Ford stál chvíli jako opařený. Jen devět let? No jo? Vůbec nepomyslel, že mu taky bude čtyřicet. To je celé další desetiletí. Dospělé desetiletí.

Ale teď už jenom devět let.

Strčil si ruce do kapes a šel do domu hledat Cillu.

V kuchyni, kde už nezbyly ani kusy přepážek a z podlahy čouhaly trubky, jako by je ohryzal opilý hlodavec, vysekával Buddy další díru do štukové stěny.

V ruce držel nástroj podobný ocelovému papouškovi s krkem žirafy.

„Kdo potřebuje kohout nad sporákem?“ hudroval přitom.

„Já nevím. Že by pro případ požáru?“

„Pitomý kecy.“

„Nic lepšího nemám. Je tu někde Cilla?“

„Ženský jsou vždycky blízko. Asi na půdě. Na záchodě na půdě,“ zahučel Buddy a vrátil se k práci. „Kohout nad sporákem. Za chvíli bude chtít vanu v ložnici.“

„Už jsem vlastně viděl… To nic,“ Ford zmlkl, když se k němu Buddy s přivřenýma očima obrátil. „Nic jsem neviděl.“

Procházel se domem a všiml si, že obložení v hale už je hotové. V patře nakoukl do každé místnosti. V jedné ještě zasychala jemně kouřově hnědá malba. V pánské ložnici se zadíval na tři barevné pruhy na stěně. Očividně se ještě nerozhodla mezi stříbřitě šedou, šedomodrou a tlumeně zlatou.

Prošel znovu chodbou a pak vyzkoušel nové, rozšířené schody na půdu. Stála s Mattem u okna se vzorky různého dřeva.

„Jo, kontrast dubu a ořechu je fajn. Mohli bysme to obložit ořechovým. Máš někde… Ahoj, Forde.“

„Ahoj.“

„Porada,“ vysvětlovala, „kvůli vestavěným skříním.“

„Jen pokračujte.“

„Fajn, asi takhle.“ Matt začal něco kreslit na sádrokartonovou stěnu a Ford přesunul pozornost k té protější,

kde opět uviděl barevné pruhy. Stejnou stříbřitě šedou barvu, veselou žlutou a tu, které se říkalo meruňková.

Šel nakouknout do koupelny, jaké odstíny dlaždiček zvolila.

Pak zas chvíli poslouchal Mattovu rozmluvu se Cillou.

„S tímhle začnu doma ve svý dílně," řekl Matt.

„A jak se cítí Josie?"

„Netrpělivá, je jí horko a zlobí se, že v zimě líp nepočítala a nedošlo jí, že bude celé léto těhotná."

„To chce kytku," navrhl Ford. „Cestou domů kup kytku. Vedro jí bude dál, ale uděláš jí radost."

„To bych mohl. Přeptám se taky, jestli podlaha dorazí opravdu v úterý, a zkontroluju, aby byla správná. Růže nikdy nic nezkazej, co?"

„To je klasika."

„Fajn. Dám vědět, jak je to s podlahou, Cillo."

Když Matt scházel po schodech, vzal Ford Cillu za bradu a políbil ji. „Stříbrnou sem a jemně zlatou do pánské ložnice."

Natočila hlavu ke straně. „Možná. Proč?"

„Víc ladí s koupelnami než ty další. Šedá se víc hodí na půdu, i když to tady hodně vylepšíš, a do ložnice pohodová, ale výrazná zlatá. A teď mi řekni, proč Buddy dává kohout nad sporák."

„Na plnění hrnců."

„Aha. Mluvil jsem s Brianem."

„To děláš často."

„O dopisech a o jeho dědečkovi."

„Ty… tys mu to řekl?" Otevřela pusu. „Tys mu klidně řekl, že si myslím, že jeho děda porušil slib věrnosti s mojí babičkou?"

„Tak jsme tomu neříkali, ale chtělas vidět jeho rukopis, ne? Brian nejspíš něco sežene."

„No ale… Nemohl jsi na to jít nějak chytřeji? Nemohl jsi trochu lhát?"

„Chytřeji to neumím. Ale i kdybych v tom byl mistr, nechci lhát kamarádovi. Pochopil, že je to tajné a slovo neporuší.“

Odfoukla si. „Vy jste vážně vyrostli na jiné planetě než já. Víš jistě, že to neřekne ani svému otci? Je to dost trapné.“

„Vím. Ale měl zajímavou poznámku. Co když ty dopisy psal Hennessy?“

Cilla znova otevřela pusu. „Hennessy? Zabiják v autě?“

„Vezmi si, jak by asi šílel, kdyby měl poměr se ženou, jejíž syn pak – podle jeho názoru – dostane jeho syna na vozík. Je to trochu přitažené za vlasy, ale přečtu si dopisy znovu, jestli by to náhodou nesedělo.“

„Víš co? Jestli se ukáže, že je tohle možné, tak to radši ani nechci vědět. Představit si moji babičku a Hennessyho, to mi vážně nahání husí kůži.“

S povzdechem šla za ním dolů po schodech. „Dneska jsem mluvila s poldy,“ pokračovala, „žádný soud nebude. Dohodli se. Hennessy přijal kauci a minimálně dva roky se bude léčit na psychiatrii.“

Ford ji uchopil za ruku. „A jak jsi to vzala?“

„Ani přesně nevím, takže na to radši nebudu myslet.“

Zašla do ložnice a studovala vzorky na stěně. „Jo, s tou barvou jsi měl pravdu.“

# 25

**Cilla využila nedělní ráno** k prohlížení časopisů o bydlení a designu, hledáním nápadů na internetu a zapisováním různých

možností. Nemohla uvěřit, že už se dostala do fáze, kdy mohla myslet na nábytek.

Ještě to pár týdnů potrvá a bude se muset poohlédnout i po bazarech, bleších trzích, domácích výprodejích, ale čas vybírání pohovek, stolů, židlí a lamp se přiblížil.

Pak ještě povlečení, kuchyňské vybavení, bavila se, kancelář, závěsy, koberce, prostě všechny ty drobnosti, kterými se naplní dům a které z něho dělají domov.

Její první skutečný domov.

Čím víc se to stávalo skutečností, tím víc si uvědomovala, jak domov potřebuje. Teď stačilo vyjít ven, podívat se přes silnici a viděla ho.

Usazená ve Fordově kuchyni u laptopu, časopisů a poznámek přemýšlela, jak dlouhou cestu od jara ušla. Začalo to, už když se tehdy vydala do Blue Ridge Mountains, aby se podívala na babiččinu farmu a místo, odkud pocházel její otec, a taky aby pochopila, proč se vrátil a opustil ji.

Zamilovala se do kopců, ubíhajících k těm horám, do hustých stromů, městeček, domů a zahrad, klikatých potoků i silnic. A ze všeho nejvíc do staré farmy za kamennou zdí, obklopené přerostlou zahradou.

Zámek Šípkové Růženky, možná, usmála se, ale už tehdy v něm viděla svůj domov.

A teď měla to, o čem snila, téměř na dosah ruky.

Seděla tam, popíjela kávu a představovala si, jak se každé ráno probouzí v pokoji s modrými stěnami a jak žije život, který si vybrala, ne jaký jí byl vybrán.

Ford vešel do kuchyně s rozespalým mručením.

Koukněte na něj, pomyslela si. Sotva probuzený, vysoký, štíhlý, až hubený, v modrých boxerkách a odrbaném tričku. Hnědé vlasy se zlatými konečky a ještě oteklé zelené oči.

Není neodolatelný?

Nalil si kávu, přidal cukr a mléko, ucedil ‚dobré ráno' mezi zuby a hltavě pil, jako by na tom závisel jeho život. Pak se loktem opřel o linku. „Jak to, že jsi tak svěží?"

„Asi proto, že jsem tři hodiny vzhůru. Vždyť je po desáté."

„Ty vůbec nerespektuješ neděle."

„To je fakt, stydím se."

„Ne, nestydíš. A realitní agenti taky ne, protože právě volala Vicky a probudila mě z erotického sna, kde jsme si hráli s prstovými barvami. A když to začalo být zajímavé, hrubě mě vyrušila, že prý prodávající slevil o dalších pět tisíc.

„Prstové barvy?"

„Jako umělec musím říct, že to vypadalo na krásný výtvor. Od naší nabídky jsme už pouhých deset tisíc, jak zlá Vicky nezapomněla zdůraznit."

„To neberu."

„Kruci." Tvářil se jako kluk, který zrovna zjistil, že ve sklenici došly bonbony. „Já tušil, že řekneš ne, ale to jsi rozhodně neřekla, když jsem ti kolem pupíku kreslil modrý kroužek. Nemohli bysme to už…"

„Nemohli a ještě mi poděkuješ, až budeš moct těch deset tisíc použít na přestavbu."

„Ale já tu špeluňku chci hned. Chci, aby mi říkala pane. Už ji miluju, Cillo, jako tlustý děcko koláček." Nadějně se usmál. „Ztrátu si rozdělíme."

„Ne, ještě vydržíme. Nikdo jiný zatím nabídku nedal a prodejce nemá zájem to opravovat. Nakonec povolí."

„A třeba ne." Přimhouřil ospalé oči. „Možná je stejně tvrdohlavý jako ty."

„Tak dobře," zaklonila se jako správný vyjednavač, „když nepovolí a nepřijme do čtrnácti dnů tvoji nabídku, můžeš do toho jít. Ale vydrž ještě dva týdny."

„Fajn, tak dva týdny." Vyzkoušel na ni znovu ten nadějeplný úsměv. „Neděláš někdy míchaná vajíčka?"

„Málokdy. Myslím na něco docela jiného. Jak tak vybírám pohovky, napadlo mě, co by se asi stalo, kdybych si lehla na támhleten velký, měkký gauč.“

Sklouzla ze stoličky a cestou ke gauči se ohlédla přes rameno. „Jestli na něm budu muset ležet sama se všemi těmi lascivními představami.“

„Fajn, lascivní představy to zpečetily.“

Obešel pracovní pult a skočil na ni. „Ahoj.“

Se smíchem mu zahákla nohy kolem pasu a otočila jimi, až měli vyměněné pozice. „Asi dnes budu nahoře.“ Sklonila se, vzala do zubů jeho spodní ret a jemně za něj zatahala.

„Takhle já respektuju neděli.“

„Tolik jsem se v tobě spletl.“ Pohladil ji po štíhlém těle v bílém tílku. „Cillo.“

„Jsi tak sexy rozcuchaný a…“ Stáhla mu tričko a odhodila ho. „A skoro nahý.“

„Už chybí jen ty prstové barvy.“ Zvedl se do sedu, objal ji a políbil. „Chybíš mi, když se probudím a ty tam nejsi.“

„Jsem blízko.“ Ovinula se kolem něho a nechala ho svléknout bílé tílko. Hm, zase ty jeho pomalé, pevné dotyky. „Tady, tady.“ Popadla jeho hlavu a vedla jeho rty na svá ňadra.

Všechno se v ní začalo hromadit a otevírat.

Tolik toužila po stisku těch rukou a hltavých rtech, toužila ho cítit v sobě. Vysoukala se ze šortek, zalapala po dechu, když ji dráždil a laskal, pak se nadzvedla a nechala se jím naplnit.

„Tohle chci dělat v neděli ráno.“

Začala se pohybovat s pažemi zapřenými o opěradlo gauče. Štíhlé, pevné svaly, medové vlasy a oči jasné jako zrcadlo, kde se odráželo jeho srdce.

Žádný sen ani fantazie, přání ani zázrak se nemohly rovnat téhle skutečnosti.

„Miluju tě, Cillo. Miluju.“

Dech se jí zadrhl, srdce krátce vynechalo. Prohnula se v zádech a jejím tělem projel bleskový stah.

Pak se na něho položila. Miloval ten pocit, jak do sebe zapadali a jak její vlasy hladily jeho kůži.

„Takže… kdepak se kupuje ta prstová barva?“

Zazubil se a líně ťapkal prsty po její páteři. „Zjistím to a udělám zásoby.“

„A já dodám staré prostěradlo. Kde jsi koupil tenhle gauč?“

„Už nevím. Někde, kde prodávají nábytek.“

„Pěkně velký, hezký tvar i potah. Pohodlný. Už bych měla myslet na nábytek, mám veliký obývák. Posezení, osvětlení, obrazy. Nikdy jsem nic nezařizovala a trochu mě to děsí.“

Zadíval se na Spocka, který se přiloudal, a když je uviděl nahé a propletené na gauči, zase odešel. Žárlivec, pomyslel si Ford. „Tys nikdy nekupovala nábytek?“

„Ale jistě, na něčem sedět musíš, ale nikdy to nebylo na dlouhou dobu. Jen dočasně.“ Políbila ho na krk a otřela se mu o rameno. „Do opravených domů se často nábytek zapůjčoval, aby se dům líp prodal. Takže vím, jak vyplnit prostor.“

„Tys v L. A. neměla dům, byt nebo tak něco?“

„Steve ho měl. Po našem krátkém manželství jsem chvíli bydlela v BHH.“

„BHH?“

„Beverly Hills Hotel. Taky jsem trochu cestovala, někdy přespala u Stevea. Potom jsem krátce pobývala na koleji, a když Steve koupil v Brentwoodu první dům na renovaci, kempovala jsem tam. Měla jsem ve zvyku v těch domech i bydlet, abych nasála jejich atmosféru.“

Jen měnící se místa a domy, žádný domov, pomyslel si. Nikdy neměla co on a co všichni kolem považovali za samozřejmost. Nepoznala domov. Vzpomněl si, jak seděla v prázdném obývacím pokoji s krásným novým obložením a představovala si někdejší večírky.

Kvůli své budoucnosti se vracela zpět v čase.

„Klidně ten gauč přestěhuju k tobě," navrhl v zoufalé snaze něco jí poskytnout. „Uvidíš, jak tam bude vypadat, a na sezení je lepší než univerzální kbelík."

„To je moc hezká nabídka." Nepřítomně ho políbila a pak začala hledat oblečení. „Praktičtější bude počkat s nábytkem až po dokončení podlah. Jenže když jsem se teď uvázala k pořádání party, bylo by rozumné koupit aspoň zahradní nábytek."

„Party?"

„To ještě nevíš?" Natáhla si tílko. „Udělala jsem chybu a řekla Cathy, že na Den práce uvažuju o večírku, ale že dům ještě nebude zařízený. Ona se toho hned chytila. Teď mi Patty volá kvůli menu a tvoje matka nabízí vepřové barbecue."

„To je super jídlo."

„Věřím, ale problém je, jak stihnu plánovat večírek a přitom pověsit kuchyňskou linku, dodělat obklady, podlahy a celý seznam dalších věcí, nehledě na prozkoumávání světa pohovek, gaučů a divanů."

„Tak koupíš jen gril, maso a hodně alkoholu k tomu."

Zavrtěla hlavou. „Ty jsi prostě chlap."

„To jsem a myslím, že jsem to zrovna dokázal." A protože byla neděle, doufal, že to dokáže ještě jednou. „Party je prima nápad, Cillo. Přijdou lidi, co znáš a máš ráda, ukážeš jim, cos už dokázala. Podělíš se, proto jsi přece strhla bránu."

„Já…" Zase měl pravdu. „A jaký gril?"

Usmál se na ni. „Pojedeme nakupovat."

Teatrálně si položila dlaně na srdce. „To je věta, kterou ženy tak touží slyšet z mužských úst. Jenom se oblíknu. Ale když už tam budu, potřebovala bych ještě vybrat nějakou barvu, nářadí a mrknout se na kuchyňské osvětlení."

„Co jsem si to udělal?"

Cestou z pokoje se usmála. „Pojedeme mým autem."

Natáhl si boxerky, ale zůstal sedět na místě. Netušila, co mu vlastně prozradila. Ani jednou se nezmínila o domě nebo domech, kde vyrůstala.

On mohl přesně popsat dům svého dětství, jakým způsobem mu slunce svítilo do pokoje kteroukoli denní dobu, že měli zelené umyvadlo a kde zůstala v kuchyni rozbitá dlaždička, protože tam upustil menší kanystr s džusem.

Vzpomněl si na lítost, jakou prožíval, když rodiče dům prodávali, třebaže tou dobou žil v New Yorku a oni se přestěhovali jen o pár kilometrů dál. Ještě dlouhé roky ji cítil, kdykoli kolem starého cihlového domu projížděl.

Krásně renovované obložení, dopisy ukryté v knize a červená stodola. To byly detaily, díky nimž si postupně budovala podobné spojení.

Udělá cokoli, aby jí v tom pomohl, i kdyby šlo o nákup pitomého grilu. „Hej! Forde?“

„Tady vzadu,“ zavolal, když zaslechl Brianův hlas a zvedl se z pohovky, protože Brian vešel do kuchyně. „Weber, nebo Viking?“

„Těžká volba,“ odpověděl Brian, aniž potřeboval vysvětlování. „Víš, že jsem si vybral Webera, ale s Vikingem asi taky neuděláš chybu.“

„A pro ženskou?“

„Ženský nemaj u grilu co dělat. To je můj názor.“ Sehnul se pro odhozené tričko. „Jasnej důkaz, že jsem přišel pozdě a nemohl překazit ranní sex. Že já si dával to druhý kafe.“ Hodil Fordovi tričko do tváře a pak pozdravil Spocka.

„Jen žárlíš, žes žádnej ranní sex neměl.“

„A jak to víš?“

„Protože jsi tady. A proč vlastně?“

Brian máchl paží ke stohu papírů a pak otevřel lednici. „Kde je Cilla?“

„Nahoře. Obléká se, abychom se v krámu mohli dohadovat, jestli Weber, nebo Viking.“

„Ty tady máš dietní koly?“ všiml si Brian, ale vybral si poctivou. „Tak to už tě má na háku. Včera jsem se stavil u mamky,“ pokračoval, otevřel plechovku a napil se, „a k jejímu překvapení jsem si odvezl ne jednu, ale hned dvě bedny zbytečností, co mi schovávala. Co si teď mám počít s obrázky domků a sluníček nebo zvířátky ze špejlí?“

„Nevím, ale vyhodit to nesmíš. Aspoň podle mojí mámy je vyhazování vzpomínek na dětství hřích.“ Ford si také zašel pro kolu. „Já mám bedny tři.“

„Máš u mě schovaný, že jsem si ty krámy vzal na starost.“ Vytáhl z kapsy obálku a hodil ji na linku. „Protože včera za mnou žádná nepřišla, trochu jsem to probral a našel tohle. Je to přání od dědy k mému narození. Něco tam napsal vlastnoručně.“

„Díky, jsem tvůj dlužník.“

„To rozhodně. Teď mám u sebe všechna vysvědčení od základky po střední školu. Dej vědět, jestli to sedí. Už jsem v tom taky namočený.“

„Tak či onak.“ Ford zvedl obálku a zadíval se na Cathyino jméno vyvedené výrazným rukopisem.

„Musím vyzvednout Shannu, vezu ji na letiště.“ Ještě si dřepl a podrbal vrtícího se Spocka. „Vyřiď Cille, že zítra mi na zahradě pomůže pár chlapů, a tak budu mít čas kouknout se na dvorek toho dalšího domu, co kupuje.“

„Dobře. Tohle ti pak vrátím.“

Brian se ušklíbl. „Toho jsem se bál.“

Ford zašel nahoru do ložnice, kde si Cilla stahovala vlasy do culíku. „Jsem hotová,“ řekla. „Ještě se stavím na farmě, než se oblíkneš, a obhlídnu pár věcí.“

„Právě tady byl Brian.“

„Hm, už se byl podívat na ten nový pozemek?“

„Ne, prý až zítra. Donesl tohle.“ Ford jí podal obálku.

„To je…? No ano. Nevěřila jsem, že něco objeví tak rychle. Páni.“ Přitiskla si ruku na břicho. „Velká záhada může být vyřešena. Jsem trochu nervózní.“

„Chceš, abych se podíval jako první, a pak ti to řekl?“

Spustila ruku. „Copak jsem taková kňoura?“

„To ne.

„Tak jdeme.“

„Mám je v pracovně.“

Zašla tam s ním a počkala, až sundá knihu z police a položí ji na stůl.

„Často mě napadá, proč si vybrala zrovna *Gatsbyho.* Knihu o zářivém životě boháčů, kde je i nuda, milostný románek, zrada a tragédie. Janet byla tak moc nešťastná. Nedávno se mi o ní znova zdálo, to jsem ti ještě nevyprávěla. Sen ze hřbitova Forest Lawn, kde jsou oba s Johnniem pohřbení. Byla jsem tam jen jednou. Její hrob byl doslova zasypaný květinami, vadnoucími na slunci. Byl to tak smutný pohled, tolik květin od cizích lidí.“

„Tys pro ni vysadila květiny tady. A i když zvadnou, vyrostou za rok znova.“

„Ráda si představuju, že by to ocenila. Moji soukromou poctu.“ Otevřela knížku a vytáhla svazek dopisů. „Tak třeba tenhle,“ vybrala jeden. „A ty otevři to přání.“

Ford vyndal kartičku. Čekal veselý obrázek miminka nebo dojemnější matku s dítětem, místo toho držel v ruce ozdobný papír s iniciálami Adrewa Morrowa. „Dost formální,“ poznamenal a otevřel přání.

*Gratuluju mojí krásné snaše k narození synka. Doufám, že Tě růže potěšily. Je to jen malý důkaz mé nevýslovné hrdosti. S Brianem Andrewem přichází nová generace Morrowů.*

*S úctou a láskou*

*Drew*

Cilla vedle přání položila dopis.

*Moje drahá, miláčku můj,*

*neexistují slova, která by vyjádřila smutek, soustrast a žal, který teď cítím. Kéž bych Tě mohl vzít do náruče a utěšit Tě jinak než slovy na papíře. Jsem v srdci s Tebou a myslím jen na Tebe. Žádná matka by neměla trpět ztrátou svého dítěte a ještě se o svůj žal dělit s veřejností.*

*Vím, že jsi Johnnieho nade vše milovala, a jestli existuje nějaká útěcha, pak v tom, že si toho každý den svého krátkého života musel být vědom.*

*Jedině Tvůj*

„Je to náhoda, nebo osud?“ zeptala se Cilla tiše. „Že jsem vybrala kondolenci k úmrtí syna vedle blahopřání k narození jiného. Je to laskavý dopis,“ pokračovala. „Obojí tak vyznívá, ale taky trochu odtažitě, jako by opatrně volil slova. Přitom každá ta událost by si říkala o stránky plné emocí a intimností. Ten tón a styl. Mohl by je psát stejný člověk.“

„I písmo je podobné, ne sice docela stejné… Vidíš to S tady v blahopřání? Když začíná slovo na S, píše ho krouceně jako tiskací. Ale tady – smutek, soustrast – to je klasické malé psací S.“

„Ale téčko a ypsilon vypadá všude stejně. I sklon písma je podobný. Navíc to psal několik let po sobě.“

„*Mojí* a *Moje* se zdá taky totožné, íčka taky, dé zas moc ne.“ Ford věděl, že se na to dívá očima kreslíře, a netušil, jestli je to ku prospěchu věci. „Jenže velké D na přání je v podpisu a ten píšou lidi často jinak než běžná slova. Já nevím, Cillo.“

„Výsledek nejasný. Asi neznáš žádného grafologa, co?“

„Mohli bysme nějakého vyhledat.“ Zadíval se jí do očí. Chceš v tom pokračovat?“

„Ne, možná. Kruci, já nevím. Na tohle se nedá snadno odpovědět.“

„Nebo bych mohl požádat Briana, jestli by nenašel něco z období, kdy byly napsány ty dopisy.“

„Nechrne to zatím být.“ Složila papír a vrátila ho do obálky. „Jedno teď ale vím jistě, nebyl to Hennessy. Na ten dopis po Johnnieho smrti jsem docela zapomněla. Není možné, aby jí po té nehodě tohle napsal, i kdyby byl sebevíc zamilovaný. Zvlášť když byl s vlastním synem v nemocnici.“

„To je pravda.“

„Takže bych ho vyškrtla ze seznamu. Aspoň něco. Zatím to musí stačit.“

Ford zavřel knihu, vrátil ji na polici a pak vzal Cillu za ruku. „A co takhle koupit gril?“

„To je přesně to, co bych teď chtěla dělat.“

Přání s monogramem si zatím nechal na stole. Mohl by vyhledat grafologa sám. Třeba někoho mimo stát Virginia, komu by jméno Morrow nic neříkalo. Pak se uvidí.

**Cillinu úterní radost** z dodané ořechové podlahy pokazil kolem poledne dlaždič, když se přihnal ke stodole, kde si na chvíli zřídila pracoviště.

„Ahoj, Stane. Ty máš přece přijít až ve čtvrtek. Co…“

Když uviděla jeho vražedný výraz, rychle se dala na ústup. „Hej, hej, co je za problém?“

„Jak si dovoluješ takhle zacházet s lidma? Jak se opovažuješ s nima takhle mluvit?“

„Cože?“ Zatlačil ji už téměř ke stodole. Byla v šoku, že vidí mírumilovného Stana s pulzující žílou na čele, a v obraně i pro uklidnění situace zvedla paže před sebe.

„Myslíš, že když máš peníze a bylas v televizi, že jsi lepší než všichni ostatní?“

„Nemám ponětí, o čem mluvíš. Kde…“

„Taková drzost, volat mojí ženě a takhle s ní mluvit!“

„Já jsem jí přece…“

„Máš problém s mojí prací? Řekni to *mně*. Jasný? Nevolej k nám a neřvi na moji manželku!“

„Stane, já jsem s ní vůbec nemluvila.“

„Takže ona lže?“ Přistrčil k ní tvář tak blízko, že doslova cítila jeho vztek.

„To jsem neřekla.“ Úlek jí stahoval hrdlo, a tak opatrně volila slova. „Vůbec ji neznám a nevím, o čem mluvíš.“

„Přijdu domů a ona je tak rozrušená, že sotva mluví. Pak se rozbrečela. Přišel bych už včera večer, ale uprosila mě, ať to nedělám, a nechtěl jsem ji v tom stavu nechat samotnou. Má vysoký tlak a tys jí přivodila záchvat jen proto, že nejsi spokojená s mou prací.“

„A já ti povídám, že jsem nikam nevolala, s tvojí ženou nemluvila a proti tvé práci nic nemám. Naopak. Proč bych tě jinak nechala pokládat podlahu v kuchyni?“

„To mi vysvětli.“

„Nevím jak!“ vykřikla. „V kolik hodin jsem jako měla volat?“

„Asi v deset, ale to víš dobře. Já přišel kolem půl jedenáctý a žena tam ležela a klepala se, protože jsi na ni prý vřískala jak šílená.“

„Slyšels mě snad někdy vřískat? Včera v deset jsem byla u Forda a usínala u televize. Zeptej se ho. Ježíši, Stane, už spolu pracujeme několik měsíců, mohl bys vědět, že takhle věci neřeším.“

„Představila se jako Cilla McGowanová.“ Ale zlost v jeho výrazu začala vytlačovat zmatenost. „Řeklas Kay, že je pitomá nána jako všechny tady kolem, že dlažbu pokládám jako prase a že se postaráš, aby se to rozneslo. A až přijdu o práci, můžu za to poděkovat jen svý lenosti a že mě možná budeš kvůli zfušovaný práci žalovat.“

„Jestli je tvoje žena nána, pak já taky. Už tu přece žiju. A nedávám smlouvu řemeslníkům, co odvádějí špatnou práci. Zrovna minulý týden jsem tě doporučila nevlastní matce, která

chce předělávat koupelnu.“ Uvědomila si, že je ještě celá zadýchaná, ale už ne vyděšená. „Proč bych to dělala, kdybych si myslela, že pracuješ špatně?“

„Přece si to celý nevymyslela.“

„Tak dobře.“ Zkusila se víc nadechnout. „Je si jistá, že padlo moje jméno?“

„Cilla McGowanová. A pak jsi prý řekla, teda někdo řekl,“ vyjádřil Stan svoji pochybnost, „‚víš, kdo já jsem?‘ jako lidi, co se považujou za něco víc. Potom ses do ní pustila. Vrátil jsem se z baseballu a skoro hodinu ji uklidňoval. Musela si vzít tylenol, aby vůbec usnula.“

„To je mi líto. Vážně je mi líto, že jí tohle mým jménem někdo provedl, ale nechápu proč…“ Na hrudi cítila stále větší tlak. „Prodejce podlah tvrdil, že jsem volala a změnila objednávku z ořechu na dub. Ale já to nebyla. Myslela jsem, že došlo k omylu. Možná to taky někdo udělal schválně.“

Stan tam chvíli stál, strčil ruce do kapes a zase je vytáhl. „Tys vážně nikam nevolala?“

„Ne, Stane, vždyť si snažím budovat reputaci a firmu, navazovat dobré vztahy s řemeslníky a dodavateli. A když mi někdo rozbil koupelny, udělal sis čas a přišel to spravit. Moc jsi mi tím pomohl.“

„Mělas problém. Taky je pravda, že jsem byl na tu práci pyšnej a chtěl jsem to mít v pořádku.“

„Já ale nevím, jak to dát do pořádku s tvojí ženou. Měla bych jí to vysvětlit.“

„To radši udělám sám.“ Odfoukl si. „Promiň, že jsem tak vyjel.“

„Asi bych se chovala stejně.“

„Kdo něco takovýho dělá? Otravuje tebe i Kay?“

„Nevím.“ Cilla pomyslela na paní Hennessyovou, jejíž manžel musí na dva roky do blázince. „Doufám, že na to přijdu dřív, než se to stane znova.“

„Zajedu domů a vysvětlím to Kay“

„Fajn. A ve čtvrtek dorazíš?“

Pousmál se. „Jo. Kdybys měla důvod mi volat domů, asi bysme si měli určit nějaký heslo nebo tak.“

„Asi jo.“

Stála pak ve stínu stodoly, zatímco kusy obložení usychaly na dřevěných podpěrách. Přemýšlela, kolikrát ještě bude muset platit za hříchy, zločiny a chyby jiných lidí.

# 26

**Cilla se rozhlížela** po čerstvě vymalované ložnici. Její otec uzavřel víčkem plechovku s barvou. Chvíli se dívala, jak jasné denní světlo prozařuje stěny.

„Obložení a podlaha ještě nejsou hotové, a přesto z toho mám báječný pocit.“

Narovnal se a také se rozhlédl. „Dobrá práce.“

„Mohl by ses tím živit.“

„Vždycky je dobré mít něco v záloze.“

„Vždyť jsi už vymaloval skoro celý dům.“ Otočila se k němu. Stále nevěděla, co si o tom přesně myslet a co mu říct. „Ušetřil jsi mi spoustu práce. Poděkování myslím nestačí.“

„Ale stačí. A užíval jsem si to. Jsem rád součástí téhle proměny. Zmeškal jsem tolik prázdnin strávených s tebou a jsem šťastný, že jsem tu mohl být teď.“

Chvíli jen stála a dívala se na svého pohledného otce. A pak udělala něco, co nikdy předtím. Přišla k němu, objala ho kolem krku a políbila na tvář. „Já taky.“

Držel se jí pevně a pak si povzdychl. „Pamatuješ na ten první den, kdy jsem za tebou přišel zadními dveřmi? Podělila ses se mnou o sendvič na rozbité verandě.“

„Pamatuju.“

„Nevěřil jsem, že se někdy dopracujeme až sem. Tak moc a tak dlouho zanedbávaný dům. A tolik času, co uteklo nám dvěma.“ Odtáhl se a ona s překvapením a leknutím zjistila, že otec má zvlhlé oči. „Dalas nám znova šanci, mně i tomu domu. Teď tady můžu stát se svojí dcerou. Jsem na tebe hrdý, Cillo.“

Teď se orosily oči jí, a tak mu položila hlavu na rameno. „Tohle jsi mi naposled řekl na koncertu v D. C. a předtím na natáčení *Naší rodinky*. Jenže teď ti to poprvé věřím.“

Odtáhla se. „Mám dojem, že jsme se líp poznali díky barvě na vnitřní omítky.“

„Proč u toho končit? Co zkusit taky vnější nátěr?“

„Ty chceš natírat dům? Malování je jedna věc…“

S našpulenými rty se zadíval na stěny. „Myslím, že jsem prošel konkurzem.“

„Vevnitř. Tohle je třípodlažní dům. Opravdu velký třípodlažní dům. Venku bude potřeba lešení a hodně dlouhé žebříky.“

„Nebezpečné scény jsem většinou natáčel sám.“ Zasmál se, když jako správná dcera zvedla oči ke stropu. „Tak možná ne, anebo je to dávno, ale balanc mám dobrý.“

Zkusila to přísněji. „Je to práce v srpnovém horku na lešení a vysouvacím žebříku.“

„Mě nevystrašíš.“

Tak praktický přístup. „A je na to třeba víc lidí.“

„To je fakt, budu potřebovat pomoc. Jakou barvu sis vlastně vybrala?“

Měla dojem, jako když ji jemně převálcoval. „Hele, to se nejdřív musí ten starý nátěr obrousit a…“

„Podrobnosti. Jdeme se na to mrknout. Chceš to mít natřené do svého večírku, nebo ne?“

„Tak rychle? Neměla jsem to na programu dřív než v půlce září, až se trochu ochladí. Ta parta co natírala stodolu…“

„Rád se k ní připojím.“

Zaraženě si dala ruce v bok. „Neuraz se, ale myslela jsem, že jsi spíš padavka.“

S klidným výrazem ji plácl po tváři. „Neurážím. A co okenice a verandy?“

Odfoukla si. Teď to viděla jasně, prý padavka, neposlouchal její argumenty a nedal si říct. „Fajn, podíváme se na odstíny, které jsou na výběr. Pak bys mohl začít s verandami. Ale na žebřík nebo lešení nepolezeš.“

Jen se usmál, vzal ji kolem ramen, jak to dělal s Angie, a vedl ji dolů.

Třebaže to neplánovala a raději by kontrolovala pokládku podlahy a jiné věci, otevřela plechovku s venkovní barvou. „Mohlo by to být tmavě modré s bílými okny.“ Nanesla trochu barvy na dřevo.

„To je výrazné.“

„Jo. Nebo dáme tuhle šedomodrou a bílé nebo krémové rámy.“

„Hezké a tlumenější.“

„Nebo světle modrou a šedobílá okna.“

„Důstojné, ale příjemné.“

O krok ustoupila a natáčela hlavu ze strany na stranu. „Taky mě napadla žlutá, taková jemná. Bylo by to veselé, ale ne zas jako velký tulipán, co zrovna vyrazil ze země. Možná bych měla ještě počkat,“ kousla se do rtu.

„Dokázalas rozhodnout o všem v tomhle domě, tak proč je tohle tak těžké?“

„Protože to každý uvidí. Každý, kdo projede po silnici. A někteří i zastaví a budou říkat: ‚To je dům Janet Hardyové.‘“ Odložila štětec a otřela si ruce do kalhot. „Je to jen nátěr, ale záleží mi na tom, co lidi uvidí, až pojedou kolem a vzpomenou si na ni.“

Položil jí ruku na rameno. „A co chceš, aby viděli?“

„Že to byl skutečný člověk, a nejen představa, postava z filmu a hlas z gramofonu. Opravdová žena, která jedla, pila, cítila, smála se. Která žila svůj život a byla tady aspoň na chvíli šťastná. Dost na to, aby dům neprodala a já sem mohla přijít a začít znova.“

Zaraženě se zasmála. „Kruci, čekám toho až moc od několika vrstev barvy. Asi bych se měla vrátit na terapii.“

„Dost.“ Otec jí krátce zatřásl ramenem. „Jistěže na tom záleží. Lidi vyvádějí kvůli barevným odstínům z mnohem hloupějších důvodů. Tohle opravdu bylo její místo, které si vybrala a cenila si ho, potřebovala ho. A ty jsi ho zdědila. Mělo by na tom záležet.“

„Taky bylo svým způsobem tvoje, na to nesmím zapomínat. A teď na tom záleží víc než na začátku. Vyber barvu ty.“ Spustil ruku a ustoupil. „Cillo.“

„Prosím. Vážně chci, aby to byla tvoje volba. McGowanova volba. Lidi si vzpomenou na ni, až pojedou kolem, ale když se tu budu procházet já nebo se vrátím po dlouhém dni domů, budu myslet na ni i na tebe.“

„Ta druhá modrá. Teplá a důstojná.“

Zaklesla se do něho a zadívala se na čerstvou barevnou šmouhu na starém, odlupujícím se nátěru. „Myslím, že to bude perfektní.“

**Když se později ten den objevil Ford,** uviděl na přední verandě Gavina, jak obrušuje starý nátěr ze stěny.

„Jak to jde, pane McGowane?“

„Pomalu, ale jistě. Cilla je někde uvnitř.“

„Právě jsem koupil dům.“

„Vážně?“ Gavin se zarazil. „Ty se stěhuješ?“

„Ne. Koupil jsem tu skládku toxického odpadu, kterou prý Cilla dá dohromady. Prodejce přijal moji nabídku. Je mi trochu špatně a nevím, jestli samým vzrušením, nebo proto, že vidím,

jak se pode mnou otvírá velká jáma na peníze. Musím si vzít dvě hypotéky. Potřebuju si na chvíli sednout.“

„Popadni škrabátko a pomoz mi s tím. To tě uklidní.“

Ford se na věc podezřívavě zadíval. „Mám s nářadím dohodu, že se od něj pro dobro lidstva budu držet co nejdál.“

„Je to jen špachtle, Forde, ne motorová pila. Led z oken auta v zimě snad seškrabuješ taky, ne?“

„Když musím. Jinak radši počkám, než roztaje.“ Ford se ale chopil náčiní a zkusil odstraňovat odlupující se barvu, jako by to byl led na okně. „Dvě hypotéky najednou a taky mi bude čtyřicet.“

„Ty snad cestuješ v čase. Nemůže ti být víc jak třicet.“

„Třicet jedna. To už je míň než deset do čtyřiceti. A to jsem někdy předevčírem maturoval.“

Gavin našpulil rty. „A bude hůř. Každý rok pak uteče rychleji.“

„Díky,“ řekl Ford s hořkostí. „To jsem potřeboval slyšet. Chtěl jsem si dát na čas, ale copak můžu, když ho není tolik, kolik jsem myslel?“ Máchl škrabátkem a málem se trefil do okna. „Ale když jsem připravený a ona ne, co si s tím mám jako počít?“

„Drbej dál.“

Ford pokračoval v práci – odřel trochu barvy i svoje klouby. „Kruci, jako metafora pro život to sedí.“

Cilla vyšla ven ve chvíli, když si Ford cucal ranky na ruce. „Co to děláš?“

„Seškrabuju barvu a kůži ze svý ruky, zatímco tvůj otec filozofuje.“

„Ukaž.“ Prohlédla si hřbet jeho ruky. „To přežiješ.“

„Musím, budu mít dvě hypotéky. Jau!“ ucukl, když mu krátce stiskla bolavou ruku. „Promiň. Takže nabídku přijali?“

„Jo. Zítra musím do banky podepsat haldu papírů. Asi mám tachykardii,“ usoudil, „potřebuju dýchat do pytlíku.“

„Smlouva bude v listopadu?“

„Řídil jsem se podle potřeb firmy.“

Šťouchla do něho. „Bojíš se?“

Odpověděl jen zamračením. „Zadlužím se, a ten dluh má hodně nul. Takže už to na mě chvilkami doléhá. Víš, že čich je nejsilnější ze všech smyslů? Pořád se mi vrací, jak to v tom domě páchne.“

„Radši to polož, než si opravdu ublížíš.“ Vzala mu špachtli z ruky a odložila ji na parapet. „Pojď se mnou dovnitř.“ Mrkla na otce a zavedla Forda do domu.

„Pamatuješ, jak vypadala kuchyň, když jsi ji poprvé viděl?“

„Jo.“

„Ošklivá, špinavá místnost, rozbitá podlaha i stěny, holé žárovky. Máš tu představu v hlavě?“

„Mám.“

„Zavři oči.“

„Cillo.“

„Vážně, zavři je a podrž si ten obrázek.“

Zavrtěl hlavou, ale poslechl. „A teď je otevři a řekni, co vidíš. Nic nehodnoť a nepřemýšlej.“

Rozhlédl se. „Velkou prázdnou místnost se spoustou světla. Stěny jemně hnědé, na zemi velké dlaždice a z nich trčící roury. Velké nezarámované okno s výhledem na dvorek s modrým slunečníkem a zelenou zahradu plnou růží. A hory proti modrému nebi. Cillina vize.“

Chtěl udělat pár kroků, ale zarazila ho. „Na ty dlaždičky ještě nešlapej. Stan je vyspároval sotva před hodinou.“

„Tak myslíš, že to dokážeme?“

„Jasně. Chce to jen plánování, trochu vůle a ochoty řešit nečekané problémy a vydržet až do konce. Ten dům zrenovujeme, Forde, a pak budeme mít něco, na co budeme hrdí.“

Políbil ji na čelo. „Tak fajn, fajn, ale já musím ještě chvíli něco drbat.“

Cilla ho vyprovodila ven a pak se zmateně dívala, jak mávl na otce a vydal se pryč.

„Kam to jde? Říkal, že ještě musí drbat.“

Gavin se pro sebe usmál, když zašla dovnitř. Těšilo ho vědomí, že dcera našla svoje místo a taky muže, který ji miloval.

A že byla z dosahu člověka, který jí chtěl ublížit.

**Když se příští ráno vracela od Forda,** mělo auto propíchané pneumatiky. Na zemi vedle předního levého kola ležela tváří k zemi panenka s nožem v zádech.

„Měla ses pro mě vrátit, kruci.“ Ford přecházel po cestě a vracel se ke schodům, kde seděla. „Co kdyby tady pořád byl, nebo byla?“

„Nebyl tu nikdo a poldové dorazili za čtvrt hodiny. Už jsou zvyklí. Nemělo cenu…“

„Protože nepracuju s vrtačkou nebo hoblíkem, tak jsem k ničemu?“

„To si nemyslím a ty to víš.“

„Uklidni se, Forde.“ Vložil se do věci Matt.

„Ne, to už je podruhý, co někdo zavraždil pitomou panenku, aby ji vystrašil, a ona si tady sedí, zavolá poldy a nechá mě spát. To je přece pitomost.“

„Máš pravdu, jen klid. Má pravdu,“ obrátil se Matt na Cillu. „Je to pitomost. Jsi super šéfka a jeden z nejlepších truhlářů, co znám. Někdo tě otravuje a vyhrožuje ti a ty tady zůstáváš sama, když na něco takového narazíš. To není rozumný.“

„Byla to zastrašovací taktika a nikdo se tě neprosil, abys Forda tahal z postele, abyste se proti mně mohli spolčit. Nejsem hloupá. Kdybych měla strach, tak ho z té postele vytáhnu sama. Měla jsem vztek, kruci.“

Raději vstala, protože se při pohledu na dva otrávené chlapy cítila slabší a menší. „Pořád ho mám. Jsem naštvaná a unavená z toho, jak mi někdo vyhrožuje, shazuje mě ze silnice nebo mi

ničí věci. Věřte mi, že kdyby tu ještě byl, vytáhla bych nejspíš z panenky ten nůž a podřízla ho a pořád měla vztek.“

„Víš dobře, že mám pravdu,“ řekl Ford chladně. „Byla to hloupost.“

Otevřela pusu, ale zase ji zavřela. „Tak možná unáhlenost.“

„Tvrdohlavost a unáhlenost,“ přidal Ford. „Konečná verze.“

„Jak chceš, ale už si běž zase lehnout a ty pracovat, abych se mohla zabrat do černých myšlenek.“

Matt ji jen mlčky poplácal po hlavě a zašel do domu. Ford se šel posadit vedle ní.

„Jako by mi záleželo na tom, jestli umíš zacházet s hoblíkem.“

„To je dobře.“

„Nenapadlo mě tě budit. Měla jsem vztek. Já to prostě nechápu.“ Konečně si položila hlavu na jeho rameno. „Hennessy je v blázinci. A jeho žena? Proč by to dělala? Já vím, že dva roky jsou hodně, ale copak za to můžu? Možná je šílená jako on.

„Anebo to nebyl Hennessy. S tím autem jistě a blázen to je, ale možná nemá na svědomí to ostatní. Nepřiznal to.“

„To je vážně super, že existují dva lidi, co mi dělají peklo ze života.“ Zapřela si lokty o stehna. „Může to být kvůli dopisům. Někdo další o nich ví. A jestli je psal Andrew, může o té aférce a o těhotenství vědět i někdo jiný. Třeba chce ještě teď chránit jeho reputaci.“

„A kdo? Brian? A navíc to nevypadá, že by je psal Morrow. Poslal jsem kopie grafologovi.“

„Co?“ trhla sebou. „Kdy?“

„Pár dní potom, co Brian donesl to blahopřání. Našel jsem jednoho chlapíka v New Yorku, který Morrowa nemůže znát. V dopise, co jsem okopíroval, nebylo zmíněné žádné jméno, místo ani časový rámec. Byl jsem opatrný.“

„Tak dobře, dobře.“ Věřila mu.

„Jeho závěr je, že nešlo o stejného pisatele. Ruku by za to prý nedal, protože viděl jen kopie a dopisy byly napsané čtyři roky po sobě. Písmo se prý trochu liší, ale jen má stejný styl, takže ty lidi mohl učit psát stejný člověk.“

„Učitel?“

„Třeba.“

To je další možný směr, uvědomila si. „Takže to mohl být někdo, kdo chodil s Andrewem do školy. Kamarád, nebo někdo, kdo měl stejné učitele. To trochu zužuje pole.“

„Podívám se na to. Promluvím s dědou, mohli být s Andrewem stejně staří. Třeba si na něco vzpomene.“

Cilla se zadívala na splasklé pneumatiky. „To by šlo. Kdo chce odpovědi, musí položit otázky. Ale teď jdu pracovat a ty do banky.“ Klepla ho do ramene. „Takže jsme se usmířili?“

„Ne, dokud nebude sex.“

„Dám si to do programu.“

**Ford zastavil před malým předměstským domem.** Když vystoupil, zaslechl motor sekačky, a tak se Spockem dům obešli a otevřeli si kovovou branku.

Děda v tričku, šortkách a mokasínech tlačil sekačku po čtvercovém trávníku. Objížděl růže, hortenzie a kmen javoru.

Už od branky bylo vidět, že mu pot stéká po spáncích zpod baseballové čepice. Ford zakřičel a zamával rukama.

Když ho Charlie zahlédl, usmál se a vypnul sekačku. „No ahoj. Nazdar, Spocku,“ dodal a plácl se do stehna, aby mu tam pes položil přední tlapy. „Co tě sem přivádí?“

„Touha dosekat zbytek trávníku. Na tebe je myslím dost horko.“

„Chtěl jsem s tím začít dřív.“

„Říkals, že sis najal kluka od sousedů, když jsem se hlásil do služby.“

„Měl jsem to v plánu,“ Charlieho tvář dostala quintovsky zatvrzelý výraz, „ale rád si trávu sekám sám. Chodit ještě můžu.“

„To ještě dlouho, ale nemusíš běhat po venku ve třiceti stupních a vlhkosti, že by se člověk utopil. Dodělám to. Možná bys mohl připravit něco studeného k pití a Spock potřebuje vodu,“ dodal, protože tušil, že to zabere.

„Tak dobře, dobře. Vrať pak sekačku do kůlny a dej pozor na ty růže. Jdeme, Spocku.“

Práce mu zabrala sotva dvacet minut a děda ho celou dobu upřeně pozoroval skrze síť zadních dveří, což znamenalo, že si uvnitř nepustil klimatizaci.

Než uklidil sekačku a došel do domu, pot z něho doslova lil. „Je srpen, dědo.“

„Já vím, co je za měsíc. Copak jsem senilní?“

„Ne, jen šílenej. Věř mi, že klimatizace není dílo Satanovo.“

„Zas tak horko tady není.“

„Jen si uvaříme vnitřní orgány.“

„Je tady příjemný průvan.“

„Tak leda z pekla.“ Ford se svalil na židli a hltavě vypil ledový čaj, co před něj děda postavil. Spock na zemi pochrupoval. Možná v mírném komatu, napadlo Forda. „Kde je babička?“

„Teta Ceecee ji odvezla do knižního klubu v obchodě tvé matky.“

„Aha. Kdyby tady byla, nabídla by mi sušenky. Je mi jasný, že Spock už dostal.“

Charlie si se smíchem odfrkl, ale vstal a zašel pro krabici citrónových sušenek, ze které už pár vybíral pro Spocka. Vysypal jich několik na talířek, který přinesl Fordovi.

„Díky. Koupil jsem dům.“

„Vždyť už jeden máš.“

„Jo, ale tohle je investice. Cilla ho zázračně opraví, já pak prodám a bude ze mě boháč. Nebo taky prodělám poslední

kalhoty, budu se muset nastěhovat k vám a trpět tady vedrem. Zatím sázím na ten zázrak, když vidím, co dokázala u sebe.“

„Slyšel jsem, že to vypadá dobře. Prý toho dost změnila.“

„K lepšímu.“

„Tak to snad uvidím na večírku na Den práce. Babička už si koupila nové šaty. Bude to zvláštní pocit, přijít tam na party po tolika letech.“

„Hodně lidí tam asi chodilo, dokud Janet ještě žila.“ Skvělá příležitost, napadlo Forda. „Máma s tátou, Brianovi rodiče… Tys znal Brianova dědu, že?“

„Každý přece znal Andrewa Morrowa.“

„Byli jste přátelé?“

„S ním?“ Charlie zavrtěl hlavou. „Ani nepřátelé. Spíš jsme nepatřili do stejných kruhů. Taky byl starší o šest nebo osm let.“

„Takže jsi s ním do školy nechodil?“

„Měli jsme tady jen jednu. Ale Andrew byl zlatý hoch a s pozlaceným jazykem,“ dodal Charlie. „Každého přemluvil, aby mu půjčil peníze, ale taky je vrchovatě vracel. Kupoval půdu, stavěl domy, pak kupoval další, postavil obchody a kanceláře. Vlastně celé městečko a pak v něm dělal starostu. Taky se chtěl stát guvernérem Virginie, ale nakonec nekandidoval. Prý neměl úplně čistou minulost či co.“

„A s kým se stýkal jako kluk?“

„Tak moment.“ Charlie zmínil pár jmen, která Fordovi nic neříkala. „Někteří se nevrátili z války. Taky se kamarádil s Hennessym, s tím co je teď v blázinci.“

„Vážně?“

„Nějakou dobu chodil s jeho sestrou Margie, ale skončilo to, když potkal Jane Drakeovou, kterou si pak vzal. Ta byla taky bohatá.“ Charlie s úsměvem promnul palec s ostatními prsty. „Starý bohatý rod. Chlap potřebuje peníze, když kupuje půdu a staví domy. Ona byla hezká, ale povýšená.“

„Na tu si vzpomínám. Věčně se tvářila naštvaně. Mám dojem, že štěstí za peníze nekoupíš, když nakupuješ na špatném místě. Třeba hledal příjemnější společnost.“

„Možný to je.“

„A právě třeba proto nekandidoval,“ spekuloval Ford. „Tajná aférka, hrozba odhalení v tisku… Nebylo by to poprvé, co ženská pokazila politickou kariéru.“

Charlie mávl rukou. „Politici,“ řekl s pohrdáním. „I tak tady byl dost populární. Buddyho otci pomohl nastartovat instalatérkou firmu, přinesl lidem z údolí práci. Buddy teď taky pracuje na farmě, ne?“

„Pracuje.“

„Dělal s otcem už pro Janet. Měl tehdy víc vlasů a míň odvahy, ale pomalu přebíral firmu. To mu mohlo být jako teď tobě.“

Ford si to zapamatoval a zkusil se vrátit k tématu. „Taky jste asi jako děti měli stejné učitele, jako třeba my s Mattem, Shannou a Brianem. Pan McGowan nás učil všechny, i Mattovu mladší sestru a Brianovu starší. A na základní škole nás paní Yatesová učila psát a pořád si stěžovala, jak škrábu. Asi by se divila, čím se teď živím. Kdo učil psát tebe?“

„Bože, to už je dávno.“ Usmál se a oči se mu zamžily vzpomínkami. „Začala s tím moje mamka. Posadila mě ke stolu a nutila opisovat písmena. Byl jsem děsně pyšný, že se dokážu podepsat. Pak nás učila paní Maceyová, ale pořád mi strhávala body, že jsem psal, jak mě mamka naučila. Jednou jsem zůstal po škole a musel opisovat abecedu.“

„Jak dlouho na té škole učila?“

„Roky před tím, roky po tom. Měl jsem pocit, že je stará jako ty kopce kolem, když mi bylo šest, přitom to byla tak čtyřicátnice. Ostrá ženská.“

„A naučil ses někdy psát po jejím?“

„Nikdy.“ Charlie se usmál a kousl do sušenky. „Mamka mě to přece naučila hezky.“

Ford podal Cille zprávy pod modrým slunečníkem u studeného piva. „Moc toho není. Měli stejnou učitelku, nějakou protivnou paní Maceyovou. Nejspíš učila psát Morrowa i celou generaci po něm. Taky kamarádil s Hennessym, aspoň do chvíle, než přestal chodit s jeho ségrou a vyměnil ji za bohatou Jane. Pomohl na svět instalatérské firmě Keystone a mnoha dalším. Možná měl a možná neměl nečisté obchody nebo aférky, které mu překazily politickou kariéru. Měl vlivné kamarády a mnohým nahoru pomohl. I díky němu se mohli seznámit s tvojí babičkou a něco si s ní začít."

„Známosti a konexe tady hrají stejnou roli jako v Hollywoodu." Nebo kdekoli jinde, pomyslela si. „Buddy tady pracoval, když mu bylo třicet? Těžko si sice představím, že se Janet vášnivě zamilovala do instalatéra, a ještě do Buddyho, ale vlastně byl jen o pár let mladší než ona."

„Ty věříš, že by Buddy napsal věty jako: Vkládám své srdce i duši do tvých krásných rukou?"

„To těžko, ale mezi minulostí a přítomností je víc pojítek, než jsem myslela. Jen je moc těžké je odhalit."

„Hennessyho dům je na prodej." Ford se dotkl její ruky. „Projížděl jsem kolem cestou od dědy. Závěsy zatažené, žádné auto a na dvorku cedule realitky."

„A kam se poděla ona?"

„To nevím, Cillo."

„Jestli je zodpovědná za ty pneumatiky, třeba to byl jen kopanec na rozloučenou."

Tohle se ale Fordovi nezdálo. Jednotlivé obrázky k sobě nepasovaly a netvořily pravdivý příběh. Bude je ještě přesouvat a měnit, dokud se v ději neobjeví správné souvislosti.

# 27

**Cilla s nesmírnou** radostí pověsila svoji první kuchyňskou skříňku.

„Vypadá dobře.“ Matt s palci v kapsách souhlasně kývl. „To třešňové dřevo se krásně hodí k ořechovým obkladům.“

„Až tam dáme dvířka, to bude nádhera. Vyplatilo se počkat, ten chlap je moc šikovný.“

Položila na skříňku vodováhu a upravila její polohu.

„Je to pěkně udělané a je jich dost.“ Rozhlédl se. „Dneska to zvládneme. Kdy ti mají dovézt sporák a lednici?“

„Za tři nebo čtyři týdny. Možná za šest, znáš to.“

„Ty starý věci se tady budou hezky vyjímat.“ Mrkl na ni, když slezla ze štaflí. „Ať si Buddy říká, co chce.“

„Aspoň bude remcat kvůli něčemu novému a dá pokoj s kohoutkem u sporáku.“ Pohladila další skříňku. „Tak nahoru s ní.

„Moment,“ řekl Matt, když uslyšel telefon. Podíval se na displej. „Ahoj, kotě. Co? Kdy?“

Jeho tón a rychlost, s jakou ta slova vysypal, přiměly Cillu zvednout hlavu.

„Jo, jo, hned jedu. Josie praskla voda,“ řekl a zaklapl telefon. „Musím jet.“ Zvedl Cillu ze země a nadhodil ji ve vzduchu.

„Takže tohle tady celé dny provádíte?“ ozvala se Angie na prahu.

Matt se zubil jako blázen. „Josie bude rodit.“

„Páni. A co tady děláš?“

„Odjíždím.“ Pustil Cillu na zem. „Zavolej to Fordovi, ano? On to pošle dál. Omlouvám se kvůli těm…,“ ukázal na skříňky.

„S tím si nelam hlavu.“ Cilla na něj mávla. „Jen běž, běž rodit děti.“

„Budeme mít holčičku, dneska se mi narodí dcera.“ Cestou ještě popadl Angie, v záklonu ji políbil a pak vyběhl ven.

„Hezky načasované.“ Angie si se smíchem klepla na rty. „Ale pěkně líbá. Páni, velký den. Musím zavolat Suzanně, Josieině sestře, je to moje kámoška. Tohle je ale taky paráda.“

„Už se to rýsuje. Klidně se tu projdi. Zavolám Fordovi.“

Zatímco Cilla telefonovala, Angie prozkoumala kuchyni i přilehlou komoru.

„Chlapi jsou divní,“ prohlásila Cilla a vrátila telefon za opasek. „Řekl jen: ‚Super. Zatím ahoj.‘“

„Moc toho nenamluví.“

„Jindy ano.“

„To já musím říct, že tohle je fakt pěkný.“ Angie rozpřáhla paže. „Nádhera. Ale jak poznáš, kam která skříňka přijde?“

„Mám plánek.“

„No jo, ale ten jsi musela nakreslit. Já mám potíže přesunout třeba postel v pokoji, aby se mi tam pak vešel i prádelník.“

„Já jsem sotva vydržela ve škole, natož abych dokázala někoho učit, jak se chystáš ty. Každý děláme, co umíme.“

„Asi jo. No,“ Angie krátce zasalutovala, „vojín McGowanová se hlásí do služby.“

„Prosím?“

„Přišla jsem natírat. Možná bych ti mohla pomoct se skříňkami, když má Matt jiné starosti, ale asi ti udělám větší radost jako natěrač. Za co ty skříňky vlastně visí?“ podivila se. „Chci říct, co je drží nahoře? No nic, radši se chopím štětce.“

„Angie, nemusíš přece…“

„Jenže já chci. Táta říkal, že už je obroušený předek a jedna strana domu a že se dnes bude pracovat vzadu. A kdyby prý někdo pomohl, mohlo by se začít vepředu natírat základovkou. Mám dneska volno, tak jdu na brigádu.“

Zatahala se za široké bílé kalhoty. „Vidíš, mám na to dokonce obleček.“

„Slušivý, ale nechci ti být zavázaná.“

Angie se zatvářila vážně. „Budeš mě vůbec někdy brát jako sestru?“

„Beru.“ Cilla se nejisté chopila vodováhy.“Vždyťjsme sestry.“

„Tak to můžu říct třeba: Sklapni a dej sem barvu.“ Jízlivě se pousmála. „Nebo povím tátovi, že jsi na mě zlá.“

Pobavilo ji to jen krátce, ale hřejivý pocit zůstal. „Jsi mu tak podobná. Tomu, co z nás udělal sestry.“

„Já po něm mám jen dobré vlastnosti, kdežto ty…“

„Barva je ve stodole. Půjdeme zadem.“ Otevřela dveře ven. „Možná nestojím o sestru, která je mladší než já a ještě má tělíčko jako roztleskávačka.“

„Možná taky nechci sestru, co má nekonečný nohy a dokonalý vlasy. Jen zadek mám lepší já.“

„To teda ne, můj je slavný.“

„Jo, taky jsi ho dost ukazovala ve filmu *Hrůza na jezeře.*“

„To není pravda, měla jsem bikini.“ Zadržovala smích, a když hledala klíče, ohlédla se k domu. „Krucinál!“

Angie se otočila a pak otevřela pusu při pohledu na otce, který brousil nátěr vysoko na třípatrovém lešení.

„Táto! Koukej slízt dolů!“ vykřikly obě najednou. Gavin se na ně zadíval a pak vesele mávl.

„Jasně jsem říkala, aby to nedělal. Žádné lešení a vysoké žebříky.“

„Neposlechne, když si něco zamane. Jen předstírá, že poslouchá, a pak si to stejně udělá po svém. Je to bezpečné?“ Angie se dotkla Cilliny paže. „Nemůže se to s ním propadnout nebo tak něco?“

„To ne, ale…“

„Pak se tam nebudeme koukat. Zajdem pro barvu, já půjdu před dům a ty dovnitř. Jedině tak nic neuvidíme. Ale v žádným případě se to nesmí dovědět máma.“

„Tak dobře.“ Cilla se záměrně odvrátila a strčila klíč do zámku na stodole.

**Olivia Rose Brewsterová** přišla na svět ve dvě hodiny dvacet pět minut odpoledne.

„Matt je v sedmém nebi," řekl Ford Cille cestou do nemocnice. „Rozdává žvýkačkové doutníky a tváří se roztomile. Holčička má spoustu černých vlásků. Ethan se narodil plešatý jako můj strejda, ale ona je fakt krásná."

„A strejda Ford vypadá nadšeně."

„Je to super. Krásný pocit. Josie ale vypadala ztrhaně."

„To se nevidím. Asi nebude jako ze žurnálu, když musela vytlačit čtyřiapůlkilové děcko.

„Fajn, detaily nepotřebuju." Snažil se najít místo k parkování. „Matt říkal, že jsou obě v pořádku."

„Je fajn vrátit se sem kvůli šťastné události." Zvedla oči k poschodí s oddělením intenzivní péče.

„Už jsi mluvila se Shannou, co se vrátila?"

„Zatím ne."

„Moc si to užila." Ford ji vzal cestou přes parkoviště za ruku. „Steve prý vypadá dobře. Přibral něco z toho, co vnemocnici shodil, a má gladiátorský sestřih. O hůl se opírá, jen když se unaví."

Strčil do těžkých prosklených dveří.

„Poslala jsem mu pár fotek domu. Ještě musím vyfotit kuchyň. Dárkový obchod. Něco pro mamku a miminko."

„Už jsem jí dal kytku," namítal Ford, „a velkého růžového medvěda."

„Čtyři a půl kila muselo prolézt tak malou…"

„Dárkový obchod."

S květinami, balónky, hrající ovečkou a omalovánkami pro malého bráška vešli na porodnické oddělení.

Josie, usazená na posteli, chovala v náruči dítě s jasně růžovou čepičkou na tmavých vláskách. Její mladší sestra se dojímala nad nadýchanými bílými šatičkami, Brian rozbaloval

žvýkačkový doutník a Matt fotografoval maminku s novorozenětem.

„Další návštěva!“ zářila Josie. „Zrovna ses minula s tátou a Patty, Cillo.“

„Přišla jsem se podívat na někoho jiného.“ Naklonila se nad postel. „Ahoj, Olivie. Ta je krásná, Josie, ta se ti povedla.“

„Ale má moji bradu a nos,“ ozval se Matt.

„A tvoji velkou pusu. Chceš si ji pochovat, Cillo?“

„Doufala jsem, že to řekneš. Výměna.“ Položila jí na klín plyšovou ovečku a vzala si dítě. „No ty jsi hezoučká, koukněte na ni. Jak se cítíš, Josie?“

„Dobře, vážně. Jen sedm a půl hodiny potu a slz. Ethan dal dvakrát tolik práce.“

„Tady je něco pro velkýho bráchu.“ Ford jí položil k nohám omalovánky.

„To je od vás hezké. Rodiče ho zrovna vzali na oběd. Najednou se mi zdá tak veliký a silný. Sotva bych věřila, že… Uf, zase ty hormony,“ vydechla a oči se jí orosily.

„To je tady plno!“ Dovnitř vešla Cathy s Tomem a kyticí růžových růží s nevěstiným závojem. „Tak ukaž to krásné děťátko.“

Cilla se poslušně natočila.

„No ne, ty vlásky. Tome, koukni, jak je roztomilá.“

„Hezká jako obrázek.“ Tom přidal pugét do malého květinářství a pak šťouchl Briana do ramene. „A kdy se ty o něco takového zasloužíš? Matt už má dva nula náskok. Nebo ty, Forde?“

„Břídilové,“ souhlasila Josie a natáhla ruce pro Olivii.

„Když já mám tak vysoký nároky,“ řekl Brian, „že se nespokojím s žádnou, co by nebyla dokonalá jako mamka.“

„To ses z toho hezky vykroutil,“ poznamenala Cathy, ale s úsměvem šla syna políbit na tvář. Pak dala pusu Mattovi. „Gratuluju.“

„Díky. Mělo to být až za týden. Když Josie ráno volala, myslel jsem, že chce zase dovézt kokosovou zmrzlinu s karamelem. Snědla jí celé hory.“

„To je fakt,“ smála se Josie.

„Já zas milovala sladké burákové křupky. Kupy křupek. Mám štěstí, že mi nevypadaly zuby.“

„Ale po Brianově narození se jich už nedotkla,“ poznamenal Tom.

„Taky se asi nebudu moct dlouho podívat na kokos.“ Josie hladila Olivii po tvářičce. „Ještě že to netrvalo další týden.“

„Teď budeš moct děťátko ukázat na tom večírku u Cilly. Všichni už se moc těšíme,“ dodala Cathy. „Myslím, že můžeš říct, že ten dům je taky takové tvoje dítě.“

„Bez růžového medvěda a bílých šatiček,“ přikývla Cilla.

Matt rozdal další doutníky. „Dneska se musím vykoupit. Zrovna jsme instalovali kuchyňskou linku. Jak to šlo?“

„Zbývá jen usadit ostrůvek, přidělat dvířka a sporák s lednicí. Jinak je to připravené pro pracovní pulty.“

„Já se ještě domluvím s Patty a Fordovou matkou. A když Toma přemluvíš,“ řekla Cathy, „možná dodá svoje speciální žebírka.“

Cilla se usmála. „A čím jsou speciální?“

„To je dresinkem,“ vysvětloval Tom. „Rodinné tajemství.“

„Recept neznám ani já.“

„Předává se jen pokrevní cestou. Hodně lidí už se snažilo, ale nikdo to tajemství ze mě nedostal. Ale už bychom měli vyrazit.“

„Jdeme s kamarády na oběd. Hlavně odpočívej, Josie. Stavím se za tebou a děťátkem zítra, až tu zas budu.“

Trvalo ještě pár minut, než dokázali odejít, zvlášť když se dovnitř hrnuly další návštěvy. Cestou z nemocnice si Cilla nesla v kapse doutník.

„Je hezké, že se tvoji rodiče, ale i Mattovi a Brianovi o všechny tak zajímají. Je to jako nějaký klan.“

„Vždyť jsme spolu vyrůstali, ještě se Shannou. Její rodiče se ale před deseti lety rozvedli a odstěhovali.“

„Tři ze čtyř ale vydrželi spolu. To je nadnárodní průměr. A Matt s Josie vypadali tak šťastně. Úplné hvězdičky v očích. Jak dlouho jsou vlastně manželé?“

„Asi šest let, ale chodili spolu dlouho předtím. Hele, jestli se chceš někde stavit na večeři, jsem pro.“ Zaťukal prsty do volantu. „Já bych jel možná radši domů.“

„Není třeba. Stalo se snad něco?“

„Ne, nic.“ Jen ho posedla náhlá nervozita a neodbytný pocit, že musí udělat další krok. Připravená, nebo ne. Už se to blíží.

**Nalil víno do dvou sklenic** a zanesl je na verandu, kde Cilla nohou drbala Spocka na hřbetě a prohlížela si dům naproti.

„Základní nátěr vepředu a na verandě moc stylový není, ale vypadá to čistěji. Je na tom vidět údržba a záměr. Dneska to bylo tak zvláštní, Forde. Věšela jsem skříňky, táta venku brousil a Angie natírala. V poledne dorazila Patty se spoustou dobrot, a než se to stihlo sníst, držela taky štětec v ruce.

Netuším, jak to brát a co si o tom myslet.“

„Rodina drží při sobě.“

„Právě. Přitom první půlku mého života byla rodina jen taková iluze, jako scéna na jevišti. Jako malé se mi o matce i zdálo, takové dlouhé živé konverzační sny. Ale byla tak napůl zkombinovaná s Lydií, herečkou co hrála Katieinu matku.“

„To se mi zdá docela přirozené, za daných okolností.“

„Můj psychiatr tvrdil, že jsem si je propojila, protože nejsem spokojená se skutečností. Objev. Jenže to bylo složitější, já chtěla něco z obou světů, ale zůstat jen Cillou, ne Katie. Ta přitom měla rodinu celých osm let.“

„Kdežto Cilla ne.“

„Trochu jinak strukturovanou.“ A nejistou, pomyslela si. „Později jsem z toho musela ven, jinak to nešlo. A když jsem

přijela sem, zase jsem byla mimo. Je dost divné snažit se to teď dohnat a zapojit se do rodiny v téhle fázi.“

„Tak buď moje.“

„Co?“

„Moje rodina.“ Položil na stůl krabičku z klenotnictví. „Vezmi si mě.“

Na chvíli nebyla schopná myslet ani mluvit, jako by ji někdo náhle uhodil do hlavy. „Můj ty bože, Forde.“

„Není tam žahavý hmyz,“ řekl, když ucukla. „Otevři to.“

„Forde.“

„Otevři to. V tuhle chvíli nemáš chlapa naštvat. Dojmout, nebo zničit, ale ne naštvat.“ Když dál váhala, Spock zavrčel a žďuchl ji hlavou do lýtka. „Prostě to otevři.“

Poslechla a prsten zazářil do soumraku jako sen, jako krásný, živý sen.

„Vím, že šperky moc nenosíš, a když tak nic okázalého. Spíš jemné, decentní věci.“ Už zase cítil ten horký stah na hrudi, jako když v kuchyni mluvil s jejím otcem. „Tak jsem si říkal: Tohle děvče obřím kamenem neoslníš. Taky jsem musel zvážit, že pracuješ rukama. Tyhle tři zapuštěné brilianty se mi zdály vhodné. Máma mi ho před pár dny pomohla vybrat.“

Hrdlo jí stáhla další vrstva paniky. „Tvoje matka?“

„Je to ženská, já nikdy žádný prsten nekupoval, tak jsem potřeboval radu. A tři kameny mě zaujaly. Minulost, dnešek a budoucnost. My už máme nějaké společné včera i dnes. Ještě bych s tebou chtěl mít tu budoucnost. Miluju tě.“

„Je krásný, Forde. Dokonalý A s tímhle dodatkem ještě krásnější. Ale já jsem tak nejistá sázka.“ Natáhla se a vzala ho za ruku. „Už jen představa manželství mě děsí, nemám pro něj dobrý základ. Zrovna jsme o tom mluvili. Ty máš dva rodiče, co měli jednu svatbu. Je čemu věřit. Já taky dva, ale zažili svatbu celkem sedmkrát. Čemu mám věřit já?“

Zvláštní, že její obavy a nejistota uvolnily tlak na jeho hrudi. „To jsou blbosti, Cillo. Jde o mě a o tebe. Miluješ mě?“

„Forde…“

„To není tak složitá otázka. Buď ano, nebo ne.“

„Pro tebe není složitá. Ty řekneš ano, máš to jednoduché. Když já řeknu ano, padne na mě hrůza. Lidi se milují, ale pak se to rozpadne.“

„Jo, nebo se milují a vydrží to. Je to jen další krok, Cillo, jen krůček.“

„Kdežto já kličkuju. Tak jsi to nazval?“

„Trochu jsem to urychlil, ale to neznamená, že nemůžu počkat.“ Ford zavřel krabičku a přistrčil ji blíž k Cille. „Vezmi si ho, nech si ho a přemýšlej o tom.“

Zírala na ni. „Ty myslíš, že neodolám, budu si ho prohlížet a podlehnu jeho kouzlu, co?“

Usmál se. Nebylo divu, milovat ji musel. „Je to možnost.“

Schovala krabičku v dlani, pomalu vydechla a pak ji strčila do kapsy. „Jsem bývalá herečka, která má v rodině alkohol, drogy a sebevraždu. Nechápu, proč bys měl chtít zrovna mě.“

„Asi jsem blázen.“ Políbil ji na ruku a Spock jí pod dojmem té chvíle olízl kotník. „Jednou za pár dní se tě zeptám: No? A ty mi můžeš sdělit, jak jsi s rozhodováním právě daleko.“

„Klíčové slovo bude ‚No?‘“

„Přesně tak, jinak o tom nebudu mluvit. Vezmi si prstýnek a přemýšlej. Ujednáno?“

„Tak dobře,“ řekla po chvíli.

Chopil se sklenice a přiťukl si s ní. „Co kdybychom si teď objednali Čínu?“ Na to slovo Spock reagoval šťastným tanečkem.

**Nechápala, jak to dokázal.** Ten chlap ji požádal o ruku a našel přímo dokonalý prsten, protože na ni neustále myslel. Věděl, jaká je a kdo je, když ho vybíral. A její reakce, váhavost

a – Cillo, přiznej to, nařídila si, když montovala další měděnou úchytku ke kuchyňské skříňce – její očividná hrůza mu musely ublížit.

A přesto, když řekl svoje a uzavřel s ní dohodu, objednal krevety a kuře kung pao. Jedl klidně, jako by neměl zauzlovaný žaludek, a pak navrhl relaxování u první série *Buffy, přemožitelky upírů* (naštěstí jen krátké letní série).

Někde u třetí epizody, když se konečně uvolnila a přestala myslet na prsten v kapse, ji dojal něžnými polibky a dotyky. Když se zas vynořila ze sexuálního oparu, nedokázala už myslet na nic jiného než na prsten.

A ještě dvanáct hodin potom jí nešel z hlavy.

Nevěřila v manželství. Tak to prostě bylo. Dokonce i společné soužití považovala za kámen úrazu každého vztahu. Proboha, ještě si ani nezvykla na to, že ji Ford miluje. Neměla dokončený dům ani zaběhnutou firmu a celé měsíce ji někdo pronásledoval.

Copak neměla dost jiných starostí? Neměla dost práce, aby se ještě trápila s prstenem a s tím, co odpoví, až Ford řekne to své ‚No'?

„Haló."

„Cillo."

Uslyšela hlasy a několikrát klepla čelem o skříňku. Tak to je super, pomyslela si. Patty a Fordova matka. Ještě tohle.

„Jsi tady," řekla Patty, „zase pracuješ?"

Cilla si všimla, jak sjely pohledem na prsteníček její levé ruky a pak se zatvářily zklamaně. Skvělé, ještě rozesmutní dvě dámy středního věku.

„Doufaly jsme, že si vyšetříš pár minut na sestavení menu," začala Patty. „My za tebe něco nakoupíme a uskladníme to, protože ještě nemáš vybavení."

Doufaly jste v něco jiného, napadlo Cillu. „Tak to vyřešíme rovnou. Ano, požádal mě o ruku a ten prsten je opravdu nádherný. Nenosím ho, protože nemůžu."

„Nesedí ti?“ zeptala se Patty.

„To nevím a nedokážu na to myslet. Nedokážu na to ani nemyslet, kruci. Bylo to od něj pěkně vychytralé,“ dodala trochu naštvaně. „Oceňuju, že jste za mnou přišly, ale taky uvažuju proč. Jako bych toho už neměla hodně, on ještě přidá další starost. Ani nevím, jestli mě poslouchal a pochopil moje důvody...“ Zarazila se.

*On neposlouchá,* řekla Angie o jejich otci, *když se pro něco rozhodne. On jen* předstírá, *že poslouchá, ale pak si to stejně udělá po svém.*

„Ach bože, Ford je jako táta. Trochu víc švihnutý táta. Solidní, stabilní, ale pomalu člověka nahlodává, až zůstane úplně bezbranný. To je ten typ.“

„Nezamiluješ se do typu, ale do muže,“ opravila ji Penny. „Buďjo, nebo ne.“

Je tu Fordova matka, připomněla si, opatrně. „Miluju ho natolik, že mu dávám možnost pochopit, proč by to nefungovalo. Nechci mu ublížit.“

„Ale jistěže mu ublížíš, a on zas tobě. To je součást každého vztahu. Já bych nechtěla muže, kterému bych nemohla ublížit. A určitě bych si nevzala žádného, který by nemohl ublížit mně.“

Cilla se na Penny zmateně zadívala. „Tak to mi teda nedává smysl.“

„Až to pochopíš, budeš připravená vyzkoušet si prsten. Ta kuchyň bude opravdu nádherná a probudila ve mně chuť taky něco vylepšit. Co kdybychom si našly chvilku na ten jídelníček, a pak ti zase půjdeme z cesty?“

Cilla si povzdechla. „Možná není jako můj otec, ale jako vy.“

„To určitě ne, já jsem mnohem větší potvora než Ford. Sedneme si támhle.“ Penny ukázala z okna. „Pod ten slunečník.“

Když Penny odešla, Patty šla Cillu obejmout kolem pasu. „Má svého syna ráda, chci, aby byl šťastný.“

„Já vím. Vždyť já taky.“

**Možná by si měla sestavit seznam,** uvažovala. Důvody pro a proti vyndávání prstenu z krabičky. Celý život se opírala o seznamy, náčrtky a diagramy. Mohla by to využít i před tak důležitým rozhodnutím.

Důvody proti byly jasné, říkala si, když po cvičení a před nástupem do práce jedla svoje ranní vločky. Zaplnila by jimi celé stránky seznamu, nebo dokonce knihu, jako mnozí jiní o ženách Hardyových.

Aby byla upřímná, i důvody pro by se našly, ale ty stály hlavně na emocích, navíc znejistělých nervozitou, že Ford každou chvíli dorazí a zeptá se: No?

Což za několik uplynulých dní neudělal.

A tak nadskočila a málem převrhla svou misku, když se náhle objevil v kuchyni.

„Dala sis moc kafe?“ zeptal se a nasypal si do misky vločky s polevou. Spock se okamžitě rozběhl ke svému automatickému krmítku. „Co to vlastně jíš? Vypadá to jako klacíčky.“

„Na rozdíl od tvých, které jsou plné cukru.“

„Přesně tak.“

Nejenže byl v šest vzhůru, ale vypadal svěží a veselý. Přitom věděla, že pracoval do noci. Teď tu oblečený pojídal svoje vločky, protože trval na tom, že ji doprovodí na farmu a počká s ní na řemeslníky.

Mluvilo to pro, nebo proti němu?

„Víš dobře, že mě o půl sedmé ráno nikdo nepřepadne.“

„Spíš ne.“ Usmál se a jedl dál.

„Vím, že jsi ponocoval, tak není přirozené, že tak brzy vstáváš.“

„Taky jsem si byl zaběhat. Zjistil jsem, že tímhle způsobem udělám nejvíc práce kolem poledne. Tohohle zvyku se snad zase zbavím, ale právě teď," nasypal si další dávku vloček, „to funguje. Do večera bych mohl mít hotových dalších deset stran a k tomu upoutávky na webové stránky."

„Ráda posloužím, ale…"

„Zase hledáš negativa, což se hodí, protože já pak musím na všechno koukat z té lepší stránky, kterou bych jinak třeba bral jako samozřejmost. Zjistil jsem, že mám rád svou práci, a když jí udělám víc, budu nás moct vzít na Kajmany, což je moje oblíbené místo. Třeba uprostřed ledna se válet na slunci, zatímco sousedi tady budou odhazovat sníh."

„To bych měla dokončovat dvě rekonstrukce, takže…"

„Musíš si udělat díru v rozvrhu. Já si klidně počkám až do února, jsem přizpůsobivý."

„Ne tolik, jak tvrdíš." Otevřela myčku, vložila tam misku, lžičku a hrnek. „Jsi jako pomalu kapající voda, Forde."

Nepřestal se usmívat. „To že jsem?"

„Pomalu, nekontrolované nahlodá naprosto všechno. Kámen, kov, dřevo. Nenadělá hluk a nevyplaví tě, ale dokáže hodně."

Ukázal na Cillu lžičkou. „Tohle beru jako kompliment. Kuchyňské pulty mají dorazit dnes?"

„Dneska ráno a odpoledne Buddy připojí vodu."

Také odložil misku do myčky. „Velký den, tak do toho. Procházka!" zavolal na Spocka a ten zatančil několik koleček.

Vyšla s nimi z domu a zadívala se na Malou farmu. Léto už vrcholilo. Stodola se vyjímala proti kamenné zídce, stromy se zelenaly. Z jezírka stoupaly zbytky ranní mlhy, v níž se utápěly výhonky mladé vrby. Dál k horám a modré obloze se táhla jen pole s vysokou trávou.

Její dům s bílou verandou a částečně natřeným modrošedým štítem působil jako výrazný ústřední bod.

„Jsem ráda, že mě otec přemluvil, abych s venkovním nátěrem začala dřív. Netušila jsem, jaké to bude uspokojení. A

až se natře všechno, bude farma připomínat starou charakterní herečku s velmi dobrým faceliftingem.“

Se smíchem vzala Forda za ruku a nálada se jí o dost zlepšila. „A ten jí zajistil důstojnost a osobní styl.“

„To docela sedí, když uvážím, kolik zářezů a stehů se tam zatím provedlo. Jinak facelifting moc neberu.“

„To je jen jiná forma údržby.“

Trochu se polekal. „Ty snad nikdy…?“

„Kdoví?“ trhla rameny. „Jsem docela marnivá a chtěla bych, aby některé věci vydržely, nebo se daly upravit. Moje matka už má dva, spolu s dalšími věcmi.“ Pobavená jeho vyděšeným výrazem do něj dloubla loktem. „To dneska dělají i chlapi.“

„Tohle můžeš ještě na dlouho odložit. Ty někomu něco posíláš?“ ukázal na poštovní schránku a zvednutý červený praporek.

„Ne, nic jsem tam nedávala. Možná někdo z kluků.“

„Nebo tam dal někdo něco pro tebe.“ Zašel ke schránce a nadzvedl víko.

„Počkej!“ Popadla ho za ruku a na její vyděšený tón Spock reagoval zavrčením. „Chřestýš ve schránce. To by bylo hodně nepříjemné překvapení.“

„To jo. Nebo taky krycí název poslední série seriálu *Ztraceni*. Fajn, tak kousek ustup.“

„Počkej, než…“

Ale nečekal, postavil se před ni a prudce otevřel schránku.

Žádný had na ně nezasyčel a nezaútočil. Seděla tam panenka se zvednutýma rukama, jakoby v obraně. Modré oči měla otevřené a Cille na tváři zamrzl úsměv. Uprostřed čela měla vypálenou malou dírku po kulce.

# 28

**Co je moc, to je moc, říkal si Ford**. Poldové si vzali panenku a prý budou vyšetřovat. Zatím s vyhrožováním Cille nedokázali udělat zhola nic.

Tohle už nebyla legrace nebo obtěžování, ale docela jasné výhružky.

Výpovědi, snímání otisků z panenky a schránky, dokonce ani kalibr té kulky prý nic nevyřeší. Nic nedokáže vymazat Cillin šokovaný výraz, až to znovu přijde.

Každý už věděl, že zase bude nějaké příště. A že to příště může být Cilla sama.

Měl toho vážně dost.

Zastavil před Hennessyho domem. Aspoň bylo kde začít a třeba i skončit. Přešel ke dveřím a zabouchal.

„Marná snaha.“ K látkovému plotu došla žena s velkým slamákem na hlavě. „Nikdo tam není.“

„A víte, kde jsou?“

„Každý ví, kde je *on*. Pod zámkem.“ Zaťukala si na spánek a pak na něm zakroužila prstem. „Před pár měsíci se pokusil zabít na Meadowbrook Road jednu ženu. Vnučku Janet Hardyové, tu co hrála holčičku v jednom seriálu. Jestli s ním chcete mluvit, musíte do nemocnice dole v Petersburgu.“

„A co paní Hennessyová?“

„Tu jsem tady už pár týdnů neviděla. Prodává to, jak vidíte,“ ukázala na ceduli realitní firmy a vhodila pár kolíčků do kapsy, jak se očividně chystala na krátký rozhovor.

„Měla moc těžký život. Syn se už v pubertě zmrzačil a před rokem umřel. Její muž nikomu nedokázal říct vlídné slovo, jen křičel a hrozil dětem, že jsou hlučné. Když mu někdo nabídl pomoc, poslal ho do háje. Já bych ho po smrti syna opustila,

ale ona vydržela. Možná že utekla teď, když ho zavřeli, ale spíš za ním jela do Petersburgu. Nevím, jestli se tady už byl někdo podívat. Doufám, že to koupí přátelštější lidi.“

Do Petersburgu a zpět je to lán světa, pomyslel si Ford. „Asi byste si všimla, kdyby se vystěhovala. Myslím nábytek, kufry a tak.“

„Asi, kdybych byla doma.“ Paní si Forda prohlédla od hlavy k patě. „Ale vy nejste z rodiny, že ne?“

„Ne.“

„Já jen vím, že jsem ji dlouho neviděla a z domu není nic slyšet. Dokonce jsem jim začala zalívat kytky na zahradě, protože mi je líto, když něco zajde zbytečně.“

**Cilla se zkusila řídit podle Forda** a dívat se na věci z lepší stránky. Snažila se to vidět tak, že poničená panenka ve schránce neznamenala škodu na majetku. Nestálo ji to víc než čas a stres.

Taky bylo dobré, že policie brala celou věc velmi vážně. Zatím sice původ žádné z panenek neobjasnila, protože se běžně prodávaly přes internet, ve sběratelských obchodech nebo mohly pocházet ze soukromé sbírky. Ale přece jen ji trochu uklidňoval fakt, že policajti dělají všechno, co jde.

Parťáci stáli na její straně, a třebaže mohli jen klít a vyjadřovat podporu, i to se počítalo.

A nové vybavení kuchyně stálo zato. Hladké medově zlaté pulty s černými a bílými skvrnkami krásně zvýraznily skříňky. A měď tomu ještě dodá šmrnc.

Pohladila pracovní ostrůvek, jako by to byla nahá kůže milence, a téměř zavrněla.

„Dost tmavý, zvlášť když je toho tady tolik.“

Cilla jen zvedla hlavu a promluvila tónem, jako když peskuje malého kluka. „Buddy.“

Marně se pokusil potlačit úsměv. „Ale ne, vypadá to dobře. Skříňky jsou pěkný. Je jich sice celej les, ale sklo ve dvířkách

to prosvětlí. Přimontujeme dřezy a zejtra myčku a kohouty. Jen nechápu, proč někdo potřebuje měděný kohouty.“

„Asi budu takovej cvok.“

„Cvok jistě. Pomůžete mi s těma dřezama, nebo tady budete stát a tvářit se jako kočka, co spolkla kanára?“

Zatímco připojovali dřez, Buddy si začal potichu hvízdat. Cilla zachytila pár tónů a pobrukováním se k němu přidala.

„‘Já to zvládnu‘,“ řekla, „vlajková písnička mojí babičky.“

„Člověk si tady na ni vzpomene. Držíte to tam?“

„Sedí to.“

„Tak to prubnem. To už je podruhý, co sem dávám dřez.“

„Vážně?“

„Tenhle jsem kdysi montoval i vaší babičce. To už bude tak čtyřicet let. Asi přišel čas ho vyměnit. Dobrý, dobrý,“ zamumlal. „Sedí to hezky.“

„Tak to ještě vytáhnem.“

Cilla vzala za dřez. „Vy jste tady s tatínkem udělal hodně práce, co?“

„A ještě jí hodně bude.“

„Taky jste dělal pro Andrewa Morrowa, že?“

„To jo. Všechnu vodu ve firmě Skyline. To bylo nějakých třiatřicet baráků,“ řekl a vytáhl vrtačku. „Díky tý práci jsem si jeden z těch baráků mohl koupit. V říjnu to bude třicet sedum let, co tam bydlím. Hodně lidí tady má bydlení díky Drewovi a skoro všude už jsem spravoval záchody.“

Po připojení dvou dřezů šla ven hledat otce. Ráno ho dokázala odradit od lešení, když poprosila, jestli by jí neudělal „laskavost“ a nenastříkal okenice.

Vypadalo to, že ho práce s pistolí těší stejně jako lezení po domech. „Nedáš si pauzu?“ zeptala se a nabídla mu láhev vody.

„To bych mohl.“ Krátce jí promnul rameno. „Jak se cítíš?“

„Při práci vždycky líp a přímo skvěle, když dorazily kuchyňské pulty. Ale něco mě v Buddyho přítomnosti napadlo.

On tady pracoval už před lety, Dobby taky, třeba by se našel ještě někdo další, kdo je už v důchodu. Možná někoho naštvalo, že to předělávám. Není to o nic šílenější, než když mě Hennessy chtěl přizabít za něco, co se stalo ještě před mým narozením.“

„To se musím zamyslet. Byl jsem tehdy teenager, Cillo, tohle mě moc nezajímalo.“

Sundal si čepici a prohrábl vlasy. „Určitě tady byli zahradníci. Musel bych se zeptat Charlieho, kdo se o to tehdy staral. A pak měla něco jako hospodáře, kteří na dům dohlíželi, když tu nebyla. Vyvětrali a tak. Jistí Jorgansonovi. Ale ti už oba umřeli.“

„A co tesaři, elektrikáři, malíři?“

„Možná Carl Kroger. Ten se živil jako údržbář, ale bude dávno v důchodu. Asi někde na Floridě. Pamatuju si to, protože jsem chodil do školy s jeho dcerou a pak jsem učil její dceru. Neumím si představit, že by ti Mary Beth Krogerová – dneska Marksová – dělala nějaké problémy.“

„Asi je to hloupost, jen jsem zkoušela další možnosti.“

„Nechci to nijak zhoršovat, ale nenapadlo tě někdy, jestli někdo nemá něco proti tobě osobně? Nejen proti vnučce Janet Hardyové?“

„Kvůli čemu? Jsem bývalá dětská hvězda, co selhala jako dospělá herečka a natočila pár mírně úspěšných CD. Jediné co mě s tímhle místem spojovalo, jsi byl ty a babička. A znala jsem tady jen tvoji rodinu a ještě dost málo. Přinesla jsem stovky tisíc místní ekonomice. Proč by na mě měl být někdo naštvaný?“

„Máš pravdu. To ty panenky, něco jako útok přímo na tebe. Ničit panenku Katie, dítě, kterým jsi byla, to se mi zdá dost osobní.“

Zadívala se na něho. „Jsi tady kvůli natírání, nebo mě hlídáš?“

„Zvládnu obojí, aspoň než začne škola. To léto ale uteklo,“ zadíval se někam za ni. „Bude mi to tu chybět. Ale od června jsme s tím pořádně pohnuli.“

*Ty a já.* Jako by slyšela slova, která nevyslovil. „To je fakt. I přes to ostatní to bylo nejhezčí léto mého života.“

**Ford pozoroval,** jak Cilla zavěšuje okenice, nastříkané jejím otcem, zpátky na přední okna. Ve vzduchu byly cítit barva, tráva, horko a vůně hvozdíků z modrého květináče na verandě.

„Chci jen tohle dokončit, nemusíš tady okounět.“

„Já neokouním, já pozoruju. Je docela uspokojivé vysedávat tu za letního dne, zatímco někdo jiný pracuje.“

Upřeně na něho pohlédla. „Klidně tě naučím zašroubovat pár šroubků.“

„Proč bych to dělal, když mám tebe?“

„Na to nic neřeknu, protože jsi mi koupil krásný květináč a stejky, co jsi slíbil ugrilovat.“

„Taky čerstvou kukuřici a rajčata u stánku u silnice. Budeme mít hody.“

Otestovala okenici, přiložila na ni vodováhu a přešla k další.

„Než ale přejdeme k hodování,“ pokračoval, „vyřídíme nepříjemnosti. Dneska jsem se stavil u Hennessyových. Ona tam není,“ dodal, když se Cilla otočila. „Podle sousedky už několik týdnů. Prý asi jela za manželem do Petersburgu, což se prokázalo.“

„Jak to víš?“

„Obvolal jsem hotely a motely blízko té nemocnice a je registrovaná v Holiday Inn Express.“

„Ty jsi ale šikovný detektiv.“

„Taky jsem Seekera naučil všechno já; Anebo obráceně. Napadlo mě, že tam zajedu, ale došlo mi, že je to ztráta času. Je to sto padesát kilometrů jedním směrem a těžko by uprostřed noci najela tři sta kilometrů, aby ti mohla dát do schránky

panenku. Kdyby tě chtěla otravovat, proč by se stěhovala, když má dům dvacet minut odsud?“

Věděl, jak má urovnat obrázky, aby tvořily logickou linii, napadlo Cillu. „Nesnáším, když jsi tak rozumný a ještě máš pravdu. Bylo by jednodušší, kdyby to dělala ona. Takhle musím přijmout, že mě nenávidí ještě někdo další.“

Nadzvedla si čepici a pozorovala Spocka, jak se honí za neviditelnou kočkou. „Dneska jsem se zaměřila na Buddyho, protože si prozpěvoval babiččinu písničku. Říkala jsem si: Buddy, nezačal sis vášnivý románek s filmovou hvězdou, když si nechala opravit kapající kohoutek? Nebo tě snad odmítla a ty se za to teďmstíš mně? Taky jsem myslela na Dobbyho, který je sice moc starý, ale měl syna a ten zase syna. A dost jsem se natrápila představou, jestli ten milý Jack náhodou nestřílí do panenky kvůli něčemu, co se stalo před třiceti lety. Nebo měl třeba pravdu táta, když říkal, že někdo patologicky nesnáší Katie a chce si zchladit žáhu na mně.“

„Tvůj otec si myslí, že ti vyhrožuje člověk, co nenávidí televizní postavu?“

„Ne, tak přesně ne. Napadlo ho, že ten útočník zazlívá něco mně osobně, ale to nedává smysl.“ S povzdechem odložila šroubovák. „Nic nedává smysl, a tak jen tápu a jsem z toho otrávená. Navíc budu mít brzo dům plný lidí. Je mi jasné, že když někomu podám bramborový salát, napadne mě, jestli to není právě on, jestli mě osoba, co se tak přátelsky usmívá, nechce ve skutečnosti střelit do hlavy.“

Zvedl se a přešel k ní. „V dětství jsem si taky užil dost kopanců, ale jak říkala moje mamka, ono to tuží charakter. A tak ti dnes můžu říct, že nedovolím, aby ti někdo ublížil, pokud budu nablízku.“

„Ještě nedávno bych netušila, že je něco takového možné. Věřím ti, Forde, a cítím se s tebou bezpečněji než s kýmkoli jiným.“

Velmi jemně ji políbil a pak se odtáhl. „No?“

„A sakra! To jsem si naběhla, nahrála jsem ti na smeč.“ Poodešla a vzala si šroubovák. „Hele, tohle byl vážně dlouhý den. Teď se do toho nechci pouštět.“

Vzal ji za bradu, aby jí mohl pohlédnout přímo do očí.

„Já nevím. Já prostě *nevím.* Ještě jsem si neudělala seznam.“

Pohladil ji palcem na hraně čelisti. „A jaký seznam by to měl být?“

„Můj seznam pro a proti. A když na mě budeš tlačit, do deseti minut udám řadu důvodů proti. Ty co už znáš a ještě další.“

„Tak mi dej nějaké pro.“ Když zavrtěla hlavou, zesílil stisk. „Aspoň jeden.“

„Miluješ mě. Vím to a myslíš to vážně. Ale prostě jsi do toho spadl. Jde o to, co bude, až se vynoříš a začneš se divit, cos to udělal. To není praktický důvod pro,“ zdůraznila, když se usmál. „Někdo z nás musí mít rozum. Co kdybych řekla ano, utečeme spolu do Las Vegas, jako kdysi moje babička i matka, a necháme se oddat v Kapli lásky? Co…“

„Řekl bych, že balím a objednávám letenku.“

„Nech toho, prosím tě.“ Snažila se tvářit otráveně. „Ty přece o nic takového nestojíš. Bereš věci vážně. Kamarádství, práci, svoji rodinu. Ty bereš vážně i *Hvězdné války* a svůj odpor vůči Jar Jar Binksovi.“

„Ale no tak, toho přece musí nesnášet…“

„Bereš věci vážně,“ přerušila ho, než mohl začít o Binksovi, „chceš žít podle svého, přestože jsi jinak příjemný a snášenlivý Ty vážně rozebíráš i to, který kryptonit je pro Supermana víc smrtící.“

„Musíš chtít jedině klasicky zelený. Říkal jsem ti, že zlatý může Kryptoniany zbavit síly navěky, ale…“

„*Forde.*“

„Promiň, tohle přeskočíme a vrátíme se do Vegas.“

„My nepojedeme do Vegas. Bože, jde mi z tebe hlava kolem. Ty neuvažuješ logicky a prakticky.“

„Tak mě vyzkoušej. Zkus něco.“

„Fajn. Kde budeme bydlet? Hodíme si mincí, zeptáme se magické koule? Nebo snad…“

„Bože, kde jinde než tady. Tady,“ opakoval a zaťukal na stěnu domu.

Jeho okamžitá odpověď ji vyvedla z rovnováhy. „A co tvůj dům? Vždyť ho máš rád, je krásný. A máš ho upravený přesně na míru.“

„Na míru pro mě, ne pro nás. Jasně že ho mám rád, ale pořád je to pro mě jen dům. A pro Spocka taky.“ Ohlédl se právě ve chvíli, kdy Spock cupoval neviditelnou kočku na kusy. „Ten bude spokojený všude. Nenechal jsem tam duši jako ty tady. Tohle je tvůj domov, Cillo. Díval jsem se, jak ho tvoříš.“ Vzal si od ní šroubovák. „Nejen tímhle, nejen za pomoci nářadí, hřebíků a plechovek barvy. Je to tvoje místo a chci, aby bylo i naše.“

„Ale…“ Najednou měla hlavu plnou takových *ale.* „Co tvoje pracovna?“

„Jo, to je super místnost. Ty už něco vymyslíš.“ Vrátil jí šroubovák. „Udělej si seznamů, kolik chceš. Ale láska? To je zelený kryptonit a přebije všechno ostatní. Půjdu dozadu roztopit gril.“

Když za ním zaklapla síť, stála tam jako opařená se šroubovákem v ruce. Pak ji napadlo: *Cože?* Láska je kryptonit? Ona že něco vymyslí?

Jak mohla chápat, nebo si dokonce vzít chlapa, který takhle uvažoval? Který něco takového řekne a pak jde rozpálit gril? Kde byly jeho výčitky, zlost, mrzutost? A ještě navrhne, že se nastěhuje k ní, a přitom ani nepomyslí na to, kde by pracoval. To nedávalo smysl.

Kdyby k jižní části domu přistavěla tělocvičnu, jak měla do budoucna v plánu, mohla by vybudovat ještě jednu místnost nad ní. Vedly by tam točité schody, i tak by oba měli klid a

soukromí. A jižní stranou by do pracovny proudilo úžasné světlo, pak by mohla…

Bože, uvědomila si, ona už něco vymyslela! A něco hodně dobrého. Odložila šroubovák a začala přecházet po verandě. Spock zničil dostatečný počet koček a připojil se k ní.

Něco, co by nejen fungovalo a rozšířilo stavbu, ještě by ji to zvelebilo. Zvedla by střechu a místnost by ústila na krásný malý balkon s francouzským oknem.

Krucipráce! Teď to dokonce viděla. Teď to začala chtít.

Sešla z verandy, aby si prohlédla jižní stranu, zatímco Spock kolem ní vesele poskakoval. No jasně, to je snadno proveditelné a dům jako by si o to přímo říkal.

Nacpala si ruce do kapes a narazila na krabičku s prstenem, který tam nosila. Kryptonit, pomyslela si, když ji vytáhla. V tom byl právě problém. Ona Fordovi přece dobře rozuměla. A mnohem horší, děsivější i úžasnější bylo, že on rozuměl jí.

Miloval ji a věřil jí.

**Když se objevila v patiu,** z grilu se už kouřilo. Kukuřice s listy byla z neznámých důvodů ponořená ve velké míse s vodou. Ford otevřel víno a nalil jí skleničku a vzduch voněl růžemi a jasmínem. Slunce pronikalo větvemi stromů a odráželo se od jezírka, kam se Spock zašel napít.

Na chviličku si představila někdejší slávu toho místa – barevná světla a krásné lidi, procházející domem. Pak se zadívala na Forda stojícího na kamenech, které vlastnoručně usazovala, jak jí podává skleničku a nabízí život, v jaký vůbec nikdy nevěřila.

Stála vedle něho s rukou v kapse a popíjela. „Měla bych pár otázek. První – jen abych to dostala z hlavy – proč máčíš tu kukuřici?“

„Mamka mi to nařídila.“

„Aha. A když něco vymyslím, jak budeš vědět, že to chceš taky?“

„Kdyby ne," pokračoval hladce v předešlé konverzaci, „dokážu to říct. To se učím už odmalička, s různým úspěchem. Ale pokud jde o stavbu a design, zatím vždycky fungovalo to, co napadlo tebe."

„Tak dál. Mohla bych ti ublížit?"

„Cillo, ty bys mi mohla rozcupovat srdce na kusy."

Rozuměla mu a věděla, že by jí mohl provést to samé. A nebylo to úžasné? Nebyl to zázrak? „To bych Steveovi udělat nemohla, ani on mně, i když se máme hodně rádi."

„Cillo…"

„Počkej, ještě jedna otázka. Dals mi prstýnek, protože jsi doufal, že bude působit jako kryptonit, časem mě oslabí a já na tu svatbu kývnu?"

Přešlápl z nohy na nohu a napil se vína. „I taková možnost tu je."

Přikývla, vytáhla ruku z kapsy a zadívala se na prsten, co se na ní třpytil. „Zdá se, že to zabralo."

Šťastně se usmál, ale když k ní chtěl přistoupit, plácla ho do hrudníku. „Ještě vydrž."

„To jsem měl v plánu."

„Počkej," řekla už mírněji, „všechno, co jsem předtím řekla, je pravda. Nikdy jsem se nechtěla znova vdávat. Proč to dělat, když to tak často nevychází. A já jsem už selhala mockrát. Někdy to byla moje vina, někdy sběh okolností. Manželství přináší tolik problémů, které často nejdou vyřešit. Se Stevem to bylo snadné, přátelské. Měla jsem ho ráda, ale ani jeden jsme nic neriskovali."

Hrdlo se jí stahovalo emocemi. Potřebovala ze sebe dostat i to ostatní. „S tebou to je jiné, protože si nejspíš ještě mnohokrát ublížíme, a jestli to zkazíme, už asi nebudeme kamarádi. Jestli to nevyjde, budu tě nejspíš do smrti nenávidět."

„Já tebe víc."

„Proč je to to nejlepší, cos na to mohl říct? Do Vegas nejedu.“

„Fajn, ale přijdeš o zajímavý zážitek. A co teda svatba na zahradě?“

„Mám dojem, žes to měl v plánu celou dobu.“

„Tebe jsem měl v plánu celou dobu.“

Zakroutila hlavou a vzala jeho tvář do dlaní. „Moc ráda budu mít svatbu na zahradě a ráda se s tebou podělím o tenhle dům. Vůbec nechápu, jak mě něco může zároveň tak děsit a taky dělat šťastnou.“

Začal ji sladce a něžně líbat, zatímco vzduch voněl a slunce pronikalo větvemi. „Já v nás dva věřím.“ Znovu ji políbil a zahoupal s ní. „Ty jsi jediná, se kterou dokážu tančit.“

Položila si hlavu na jeho rameno a zavřela oči.

*MALÁ FARMA*
*1973*

**„Já jsem věřila v lásku,“** řekla Janet, usazená na bílých polštářcích na růžovém divanu. „Proč bych jí jinak tak často propadala? Nikdy nevydržela a mně to lámalo srdce. Ale znovu a znovu jsem se jí otevírala. Však víš, četla jsi ty knihy, články i dopisy. Máš ty dopisy, tak víš, že jsem dokázala milovat až do samotného konce.“

„Ale šťastná jsi nebyla.“ Cilla seděla na zemi v tureckém sedu a prohlížela si fotografie. „Tady jste s Frankiem Bennettem ve svatební den. Mladí a šťastní. Taky se to rozpadlo.“

„Chtěl víc hvězdu než ženu. To pro mě bylo velké ponaučení. Ale dal mi Johnnieho. Mého krásného chlapce.

Jenže ten je teď pryč. Už je to rok a já pořád čekám, až se vrátí domů. Možná bude chlapec tohle.“

Položila si ruku na břicho, pak se chopila malé sklenice a zachrastila ledem ve vodce.

„Neměla bys pít, když jsi těhotná.“

Janet trhla ramenem a trochu usrkla. „Tehdy se s tím tolik nenadělalo. A stejně budu brzo mrtvá. Co s tolika fotkami uděláš?“

„Ještě nevím. Ty nejhezčí dám možná zarámovat. Chtěla bych mít v domě pár tvých obrázků, zvlášť těch, kde jsi focená na farmě. Bylas tady šťastná.“

„Zažila jsem tu nejhezčí, ale taky nejzoufalejší chvíle. Právě tady jsem dala Carlosovi – Chavezovi, třetímu manželovi – rozvodové papíry. Hrozně jsme se pohádali, tak vášnivě, že jsem ho málem vzala zpátky. Ale měla jsem ho dost. Nesnášel to tu. ‚Janet,‘ říkal tím svým toreadorským přízvukem, na který jsem se nachytala, ‚proč musíme kempovat v takové pustině? Není tu ani slušná restaurace.‘ Carlos dokázal milovat jako pánbůh, ale mimo postel mě děsně nudil. Bohužel jsme spolu před svatbou moc času jinde nestrávili. Sex není dobrý důvod pro sňatek.“

„Ford mě nikdy nenudí. Cítím se s ním jako královna, a když se na mě podívá, vidí jen mě. Hodně těch mužů tě doopravdy nevidělo.“

„Já sama jsem se přestala vidět.“

„Autor těch dopisů, co jsi schovávala, ti říkal Trudy.“

„Poslední láska, poslední šance. Co kdyby? Ale stejně jsem konec nějak tušila. Možná jsem chtěla být milovaná tím, co jsem ztratila, nebo čeho jsem se musela vzdát. Na malou chvíli jsem zase mohla být jen Trudy.“ Pohladila jeden z bílých polštářků. „Ale i to byl klam. Nikdy jsem ji nemohla vrátit zpátky a on ji taky neviděl.“

„Poslední šance,“ opakovala Cilla nad rozloženými fotografiemi. „Proč poslední? Ztratila jsi syna, ale mělas ještě

dceru, která tě potřebovala, a čekala jsi dítě. Opustilas ji, a to ji pak pronásledovalo celý život – a mě vlastně taky. Nechalas ji tady a ukončila jsi i život v sobě. Proč?“

Janet se napila. „Jestli pro mě můžeš něco udělat, tak najdi odpověď na tuhle otázku.“

„Jak?“

„Máš k tomu všechno, co je potřeba. Je to tvůj sen, proboha. Tak se soustřeď.“

# 29

**Šílené.** Musela se zbláznit, že pořádá večírek a nemá ani nábytek nebo nádobí ani pitomou naběračku. Sporák a lednice dorazí až za tři týdny a sedět se dá jen na zahradních a plastových křeslech nebo na obrácených kbelících. K vaření měla jen gril značky Weber, jeden tác a mikrovlnku.

Zásob bylo sice dost – spousta jídla ve Fordově lednici, které sice neuměla připravit, ale nakrmila by jím půlku kraje, a k tomu milion plastových tácků, kelímků, lžiček a ubrousků. Ale *u čeho* se ti lidi najedí?

„U piknikových stolků, které donesou můj a tvůj táta a Matt,“ řekl Ford. „A teď se vrať do postele.“

„A co když bude pršet?“

„Nevypadá to. Šance, že přijdou kroupy, je třicetiprocentní, a zemětřesení dávám deset procent. Cillo, je šest hodin ráno.“

„Musím udělat marinádu na kuře.“

„Teď?“

„Ne. Já nevím. Jdu si přečíst seznam. Všechno jsem zapsala. Slíbila jsem krabí omáčku ani nevím proč. Nikdy jsem to nedělala. Proč ji prostě nemůžu koupit? Co si chci dokazovat? A taky těstovinový salát.“ Slyšela se, jak vyvádí, ale nemohla přestat. „Že celý život jím těstovinové saláty ještě neznamená, že ho umím vyrobit. K doktorovi chodím taky a na operaci si netroufnu.“

Měl sice chuť to udělat, ale nezakryl si hlavu polštářem. „To budeš vyšilovat kvůli každému večírku?“

„Jo, budu.“

„Ještě že to vím. Pojď zpátky do postele.“

„Nejdu. Nevidíš, že už jsem oblečená? Jen pořád odkládám okamžik, kdy budu muset sejít dolů a postavit se tomu kuřeti.“

„No tak dobře.“ Posadil se a prohrábl si vlasy. „Vážně jsi včera souhlasila, že si mě vezmeš?“

„Vypadá to tak.“

„Tak půjdeme dolů a budeme kuřeti čelit společně.“

„Vážně? To bys udělal?“

„Postavím se i krabí omáčce a těstovinám. Tak hluboce tě miluju, i když je šest ráno.“ Spock se zvedl a mocně zívl. „A on zjevně taky. Jestli lidi přiotrávíme, Cillo, tak společně.“

„Už je mi trochu líp. Ale dokážu rozeznat, kdy se chovám jako blázen.“ Naklonila se a políbila ho něžně na ospalé rty. „A taky jaké mám štěstí, že to se mnou někdo vydrží až po krabí omáčku.“

„A tu nemám vůbec rád. Proč lidi něco takového jedí?“ Popadl ji, stáhl na postel a převalil se na ni. „Pořád vyrábějí omáčky z divných věcí, jako jsou špenát nebo artyčoky. Nevíš proč?“

„Ne.“

„Proč jim nestačí sýrová pěna na krekru? To je jednoduchá klasika.“

„Nerozptyluj mě sýrovou pěnou.“ Odstrčila ho. „Jdu dolů.“ Narovnala si košili. „Jsem připravená.“

**S partnerem po boku** to nebylo až tak strašné a děsivé, uvědomila si. Zvlášť když byl stejně bezradný jako ona. Docela se bavila. Ještě párkrát uvaří těstoviny nebo utře česnek a bude to opravdová zábava.

„Včera se mi zase zdálo o Janet," řekla.

„Jak může mít rajče tolik různých velikostí?" Držel v ruce biftek a snítku cherry rajčátek. „Je v tom chemie, nebo to příroda sama? Budu to muset zjistit. A co ten sen?"

„Byl o lásce, aspoň zčásti. To asi moje podvědomí hledalo odpovědi. Seděly jsme na farmě v obýváku. Byly tam moje stěny, teda nátěr, ale její růžový gauč. Prohlížela jsem si stovky fotek tvého dědy na jejím malém bílém stolku. Ona pila vodku a tvrdila, že je to rok, co Johnnie umřel a že doufá, že dítě, co čeká, bude taky chlapec. Prý to byla její poslední láska a poslední šance.

Divný sen. Věděla, že brzo umře, protože jsem to věděla já. Ptala jsem se jí, proč to udělala, proč tu poslední šanci zahodila a ukončila to."

„A co odpověděla?"

„Prý pro ni mám něco udělat a odpovědět na to sama. Že už to mám před očima a nedávám pozor. Probudila jsem se rozčarovaná. Řekla, že je to *můj* sen. Ale když mám něco vědět, proč to teda nevím?"

Ford se pustil do krájení bifteků. „Je tak těžké přijmout, že byla moc zoufalá a tohle jí připadalo jako jediný únik?"

„Ne, ale nějak tomu nemůžu uvěřit. Nikdy jsem to docela nepřijala. Když jsem přišla sem a začala opravovat dům, začala jsem tomu věřit ještě míň," dodala. „Janet tady našla něco důležitého. Podívej, co všechno měla a zase nechala plavat. Muže, manželství, domy, majetek. Byla tím pověstná. Ale tohle místo si podržela, dokonce se postarala, aby ještě dlouho po její smrti zůstalo v rodině. Našla tady něco, co potřebovala a co ji uspokojovalo."

Cilla vyhlédla z okna, kde Spock prováděl svůj ranní průzkum. „A nechala si psa," zašeptala. „I starý džíp, lednici a sporák, které už tehdy vyšly z módy. Mám dojem, že tohle místo pro ni bylo opravdu reálné. Zbytek už tolik ne. Hodně lidí říká, že herectví je taky jen práce a sláva vedlejší produkt. Ale je pomíjivá, je to iluze. Tady nechtěla žít v iluzích."

„Tím že se zamilovala, to bylo ještě skutečnější."

Vděčně se na něho zadívala. „To docela sedí, ne? To nejhorší v jejím životě byla Johnnieho smrt. Realita, které se nedalo uniknout. Ale pořád se sem vracela a čelila tomu. Nezavřela to tady a neprodala. Ten muž jí říkal Trudy, a chtěla věřit, že ji jako Trudy miluje. Myslím, že po té poslední šanci zoufale toužila. Ona to dítě chtěla, Forde. Jedno ztratila, tak proč by se zabíjela a brala šanci dalšímu?"

„A co když zjistila, že ten muž nemiluje Trudy a že je to jen další iluze?"

„Muži přicházejí a odcházejí, ona to tak měla vždycky. Myslím, že tohle mi včera v tom snu došlo. Její opravdová láska byly Johnnie a její práce. Tu vášnivě milovala, ale hlavně Johnnieho. Moje matka to tušila, cítila, že ona k ní nikdy tak nedosáhne. Poslední láska a šance? Já myslím, že to bylo dítě, které čekala. Prostě nevěřím, že se zabila kvůli milostné aférce, která skončila."

„Říkalas, že v tom snu pila vodku."

„Ze zvyku." Když cinkl časový spínač, Cilla odstavila hrnec s těstovinami a šla je scedit do připraveného cedníku. „Ale v tom snu jsem neviděla žádné pilulky."

Chvíli stála a sledovala stoupající páru. „Kde měla ty prášky? Pořád se vracím k těm dopisům a nenávisti v těch posledních. On ji tady nechtěl, představovala hrozbu. Nevyzpytatelná ženská, navíc těhotná a zoufalá… Ale Janet se toho nechtěla vzdát. Ani farmy, ani dítěte a poslední šance. Tak ji o to připravil. Vždycky skončím u téhle myšlenky."

„Jestli máš pravdu, musíme to dokázat. Už jsme zkusili najít autora dopisů a nevím, kolik možných cest ještě existuje…“

„Mám pocit… jako bychom už šli správným směrem, ale něco jsme přehlédli. Bylo to tam, jen jsem nedávala pozor, a uniklo mi to.“

Otočila se. „Tohle je teď moje realita, Forde. Ty, farma, tenhle život. A zjistila jsem, že to mám jen díky ní. Hodněji dlužím. Víc než jen růže, opravené obklady a nový nátěr. Dlužím jí pravdu.“

„Nejspíš jsi díky ní hodně získala a s hledáním pravdy bych ti rád pomohl. Ale tahle farma a co jsi tu dokázala, je víc než pocta Janet Hardyové, to je pocta tobě, Cillo. Tohle se ti podařilo, pro tohle žiješ a něco tomu dáváš. I barva stěn ve snu byla tvoje.“

„Ale neměla jsem tam svůj nábytek. Pořád o tom mluvím, ale ještě jsem nezačala. Žádná židle ani stůl. Jen to, co potřeboval Steve. Asi bych to měla rychle napravit.“

Na tohle jako by čekal. „Já mám dům plný věcí. Můžeš začít vybírat u mě.“

Přešla k němu a objala ho kolem krku. „Já si vybrala tebe. Vybrala jsem si mužského, co se mnou v sedm ráno krájí rajčata, protože jsem cvok. Chlapa, který nejen slibuje, ale opravdu pomáhá, a díky kterému jsem pochopila, že jsem první z Hardyových, kterou někdo miluje a vidí jen ji. Tak něco vezmeme a přestěhujeme přes silnici. A pak ten dům nebude ani jen její, nebo můj, ale náš.“

„Přimlouvám se za postel.“

Zazubila se. „Máš ji mít.“

**Bylo to směšné,** jak jinak, když dva lidi plánující party začnou uprostřed příprav bourat postel, přenášet rám, čela, matrace a peřiny do pick-upu, přejedou na druhou stranu silnice, aby všechno zase vynosili a smontovali.

Pro Cillu to mělo symbolický i terapeutický význam.

Jen Fordův návrh, aby postel na novém místě ihned vyzkoušeli, už byl příliš.

Až večer, řekla mu. Určitě.

Teď měli svůj pokoj. Je to jejich pokoj, jejich postel, jejich dům, uvažovala a znovu natřásla polštáře. Jejich život.

Ano, rozvěsí v domě Janetiny fotografie, jak ve snu slíbila, ale přidá další – obrázky její a Fordovy rodiny a přátel. Zeptá se otce, jestli by jí nedovolil okopírovat nějaké fotky svých rodičů a prarodičů. Nechá opravit staré houpací křeslo, co našla na půdě, koupí veselé barevné nádobí a do obýváku postaví Fordův úžasný pohodlný gauč.

Nezapomene na minulost a vybuduje na ní budoucí život. Nebyl to snad vždycky její cíl? Ale pravdu hledat nepřestane, kvůli Janet, kvůli své matce i sobě.

Vyšla před Fordův dům, aby zavolala Dilly do New Yorku.

„Mami?“

„Cillo, je sotva devět ráno, nevíš, že se potřebuju vyspat? Večer mám vystoupení.“

„Vím, četla jsem recenze. Zralá a elegantní Bedelia Hardyová zazářila a znovu se našla.‘ Gratuluju.“

„No, to *zralá* mohli vynechat.“

„Jsem na tebe moc pyšná a těším se, až za pár týdnů zazáříš taky v D. C.“

Dilly se krátce odmlčela. „Díky, Cillo. Nevím, co na to říct.“

Když se hned potom rozpovídala o těžké práci, velkém aplausu, třech přídavcích a hromadě květin v šatně, Cilla jen s úsměvem naslouchala. Dilly nikdy neztratila řeč na dlouho.

„Jsem z toho samozřejmě vyčerpaná, ale energie se nějak zázračně dostaví, když je třeba, a Mario se o mě hezky stará.“

„To jsem ráda. Mami, budeme se s Fordem brát.“

„S kým?“

„Ford, mami. Vidělas ho, když jsi tu byla.“

„Nemůžu si přece pamatovat každého. Ten vysoký? Soused?“

„Je vysoký a bydlí naproti.“

„A kdy se tohle všechno stalo?“ zeptala se Dilly káravě. „Proč si ho hned bereš? Až se vrátíš zpátky do L. A…“

„Mami, prosím, jen mě vyslechni a nic neříkej. Já se do oboru ani do L. A. nevrátím.“

„Ty…“

„*Poslouchej mě.* Tohle je teď můj domov a chci žít tady. Jsem zamilovaná do báječného chlapa a on zase do mě. Jsem tady šťastná, stejně šťastná, jako když ty vyjdeš na scénu. Udělej pro mě jednu věc, mami, protentokrát. Řekni, ať už si myslíš, co chceš, ‚Cillo, jsem šťastná kvůli tobě‘.“

„Jsem šťastná kvůli tobě, Cillo.“

„Děkuju.“

„Jsem šťastná, jen nechápu, proč byste se měli hned…“

„To stačí, mami. Nemusíš tomu rozumět. Za pár týdnů se uvidíme.“

To zatím stačí, pomyslela si. Třeba se někdy dočká i něčeho víc. Zatím to musí stačit. Potom se vrátila do domu k Fordovi.

**Dorazily posily s tácy**, miskami, se stolky a spoustou ledu. Penny poslala Forda na farmu pomáhat s vykládáním a pak se s Patty přihnaly do kuchyně, kde se Cilla trápila s těstovinovým salátem.

„Někdo by to měl ochutnat. My s Fordem už k tomu asi máme citový vztah a nejsme dost objektivní.“

„Ten je dobrý!“ vykřikla Patty. „No, není to skvělý salát, Penny?“

Penny, která si během několika sekund všimla prstenu, popadla Cillu za ruku. „Kdy?“

„Včera večer.“

„Co je? Něco mi uniklo? Ach můj bože! Je to to, co si myslím? No honem ukaž!“ Patty se mezi ně vecpala a zadívala se na prsten. „To je krása, prostě nádhera. Jsem tak šťastná za vás oba.“

Tady nemusela nikoho pobízet, uvědomila si Cilla, když ji Patty pohoupala v náruči.

„Tos dostala rozum celkem brzo. Pusť ji, Patty, bude to moje snacha.“ Odstrčila ji, aby Cillu mohla také obejmout. „Je to vážně moc dobrý chlap.“

„Ten nejlepší.“

„Jsem si skoro jistá, že si ho zasloužíš.“ Penny se se slzami v očích usmívala. „Nebudou od těch dvou krásná vnoučátka?“

„No to snad…“

„Kvůli tomu do tebe ještě šít nezačneme, teda ne moc,“ ozvala se Patty. „Nejdřív kvůli svatbě. Už jste určili datum?“

„Ne, ještě ne. Zatím jsme…“

„Na podzim se to sotva stihne. Listí se vybarví už někdy za měsíc a musí se toho spousta zařídit.“

„Chtěli jsme jen prostou svatbu venku na zahradě,“ řekla Cilla.

„Perfektní.“ Patty začala počítat na prstech. „Květen, začátek května, co říkáš? V máji je to tak hezké a zbyde dost času na doladění detailů. Šaty jsou nejdůležitější, všechno ostatní se zařídí podle nich. Vyrazíme na nákupy. Už se nemůžu dočkat!“ Patty vzala Cillu znova do náruče.

„Kapitán Morrowová se hlásí do služby,“ zvolala Cathy, když vešla do kuchyně obtěžkaná taškami. „Co se tu děje? To jste všechny krájely cibuli?“

„Ne,“ Patty si otírala slzy. „Cilla a Ford se budou brát.“

„Ó!“ Cathy upustila tašky na linku a jednu musela narovnat, aby se nevysypala. Pak se zářivě usmála. „Gratuluju! To je ale šťastná zpráva. A kdy to bude?“

„Asi v květnu,“ řekla Patty. „Uvažujeme o květnu, no ne? Bože, nebude tohle ta nejkrásnější nevěsta? A zahradní slavnost, není to nádhera? Představ si tu její zahradu příští jaro.“

„To bude událost roku, ale prostá,“ dodala a v očích se jí zablýsklo, takže Cilla pochopila, že si to slovo může vykládat jinak. „Řekněme spíš prostě událost roku.“

„Vždyť to děvče vyděsíte.“ Cathy ji se smíchem vzala kolem ramen. „Ještě vám uteče.“

„Ale ne, zůstanu tady,“ odpověděla Cilla. „Uděláme z toho klidně událost roku, ale prostým způsobem.“

„Tak to má být.“ Cathy ji naposled stiskla. „Jestli tu show už neodstartujeme, budeme tu mít brzo zástup hladových lidí a na svědomí katastrofu roku.“

**Bylo to mnohem snazší a uspokojivější,** než Cilla čekala. V odpoledním slunci se v její zahradě procházelo několik desítek lidí. Další posedávali u piknikových stolků, na schodech nebo na skládacích stoličkách. Jedli, pili, obdivovali dům i pozemek. Nikdo si nestěžoval na nedostatek nábytku nebo formálnosti.

Chvíli pozorovala Dobbyho, jak usazený ve vlastním zahradním křesílku pojídá její salát, a pocítila nával hrdosti. Její dům ještě nebyl dokončený, ale už byl připravený přivítat hosty.

Připojila se ke Gavinovi, který na grilu obracel hamburgery. „Jak jsi přišel ke službě v kuchyni?“

„Dopřál jsem Fordovi přestávku,“ usmál se. „Zacvičuju se na tchána. Party je prima. Je hezké, že se tu zase něco takového děje.“

„Beru to jako první výroční oslavu Dne práce. Příští rok bude třeba ještě lepší.“

„Jsem rád, žes to řekla. Příští rok.“

„Jsem přesně tam, kde chci být. Ještě musím hodně věcí udělat a taky hodně zjistit.“ Zhluboka se nadechla. „Dneska ráno jsem mluvila s matkou.“

„Jak se jí vede?“

„Jako zralé, elegantní a zářící umělkyni, aspoň podle recenzí. Nebude pro ni lehké přijet sem na svatbu. Udělá to, ale bude to těžké. Co pro tebe?“

„Jak to myslíš?“

„Jestli ti při obřadu nebude vadit její přítomnost.“

„Vůbec ne,“ řekl to překvapeně a Cille se hned ulevilo. „Zažili jsme spolu i hezké věci. Jen jsem to musel ukončit, abych mohl být tady, a ona zas asi proto, aby se mohla stát zralou, elegantní a zářící umělkyní.“

„Tak to si můžu jednu starost odškrtnout. Chtěla bych mít svatbu na farmě. Je to teď moje místo, moje a Fordovo. Je hezké vědět, že se tady moji rodiče poprvé políbili, že se tu babička procházela po zahradě a děda kdysi oral pole. Jako bych sem celý život směřovala. Podívej na ten dům,“ zašeptala.

„Nikdy nevypadal tak dobře a opravdově.“

„To jsem právě chtěla, aby byl skutečný. Byl jsi tady někdy po Johnnieho smrti?“

„Párkrát. Vypadalo to, že mě ráda vidí. Naposled několik měsíců před její smrtí. Byl jsem na letní brigádě v Richmondu, ale otec onemocněl, tak jsem sem zajel. Dověděl jsem se, že je tu Janet je, a stavil se za ní. Zdálo se, že už se cítí líp, nebo se o to snažila. Mluvili jsme samozřejmě o něm. Nikdy ho docela nepustila z hlavy. Ale nikoho si s sebou nepřivezla, byla tu sama. Poseděli jsme v obýváku jen sami dva a asi hodinku si povídali.“

„Na růžovém gauči s bílými polštářky,“ dodala Cilla.

„Ano,“ Gavin se pousmál. „Jak ses tohle dověděla?“

„Už jsem to slyšela. Styl trochu jako od Doris Dayové, co?“

„Asi ano. Musel jsem se o tom nějak zmínit, protože si pamatuju, že říkala, že se rozhodla dům něčím oživit. Že přišel čas na něco nového a veselejšího, a proto ten gauč nechala dovézt až z L. A.“

Posunul na grilu kousky kuřete a obrátil pár hamburgerů. „Další den odjížděla a já se na zbytek léta vrátil do Richmondu.

To bylo naposled, co jsem ji viděl. Je to hezká vzpomínka – Janet na růžovém hollywoodském gauči a její pes spící pod stolkem.“

„Ani nevím, jestli ji někde mám takhle vyfocenou. Fordův děda mi věnoval spoustu fotek. Budu je muset znova projít. Pokud takovou najdu, nechám ti udělat kopii. A teď mi podej tác.“ Vzala podnos plný hamburgerů, hot dogů a kuřat. „Nakrmím batalion a pak půjdu najít Forda.“

Prošla mezi hosty na zadním dvorku a přes verandu se dostala do kuchyně. Všimla si, že se Patty nebo Penny už popraly s velkou částí špinavých talířů a misek. Nechtěla se cítit provinile, a tak se pustila do mytí dvou táců, co přinesla, místo aby je jen odložila do dřezu.

Bylo příjemné ukrást si osamělou chvilku u nádobí. Oknem sledovala otce u grilu, teď už společně s Fordem a Brianem, Buddyho s manželkou za piknikovým stolkem, u kterých se na kus řeči zastavili Tom s Cathy a Patty. Matt házel opodál míč synkovi a Josie je s miminkem v náručí pozorovala.

Penny měla pravdu, pousmála se Cilla. Mohli by mít s Fordem hezké děti. Zase bylo o čem přemýšlet.

Když zazvonil telefon odložený na lince, zvedla ho stále se zasněným úsměvem na rtech. „Tady Cilla. Jak to že tu nejste s námi?“

„Slečna McGowanová?“

„Ano, promiňte.“

„Tady detektiv Wilson, mám nové informace.“

**Když za ní Ford přišel**, ještě stála u dřezu a dívala se z okna. „Koukni na nás, jací jsme hostitelé. Ty myješ nádobí a já vynáším odpadky. Už máš v autě několik pytlů. Jeden z nás to zítra musí odvézt.“

Objal ji a chtěl ji k sobě přitáhnout, ale okamžitě to ucítil. „Copak?“ Obrátil ji a zadíval se jí do tváře. „Co se stalo?“

„Hennessy je mrtvý, spáchal sebevraždu. Smotal si smyčku z košile a…“

Teď ji objal co nejpevněji a ona se rozechvěla. „Ach bože můj, Forde.“

„Někteří lidé se nedají zachránit, Cillo. Nedá se jim pomoct.“

„Nikdy se z toho nedostal. Nevydržel, co se stalo jeho synovi. Celé ty roky měl nějaký smysl života, ale když Jimmy zemřel, zbylo mu jen zoufalství.“

„Ta hořkost ho zabila.“ Zadíval se jí do očí, aby ho lépe pochopila. „Zloba a hořkost.“

„Snažím se neobviňovat. Musím si to pořád opakovat a půjde to. Ale sehrála jsem v tom svoji roli. On mě do toho zatáhl. To je taky druh pomsty. Chudák jeho žena, Forde, ta přišla o všechno. Nejhorší je, že se mi i trochu ulevilo.“

„Ublížil ti a snažil se o nejhorší. Chceš trochu klidu? Já to venku nějak zvládnu.“

„Ne, už toho způsobil dost.“ Zadívala se znovu oknem na své hosty. „Tuhle party mi nesmí zkazit.“

**„Forde, ty mi jdeš zrovna do rány.“** Gavin mu předal obracečku a kleště a chopil se tácu s jídlem. „Teď je řada na tobě.“ Volnou rukou popadl pivo. „A na mně.“

„Víš jistě, že mladá generace ví jak zacházet s grilem?“ zeptal se Tom.

„Ještě bysme vám to natřeli,“ odpověděl Brian, „kdykoli a kdekoli.“

„Mám dojem, že už to bude hotové, ale předtím ještě budoucího zetě zneužiju. Rád bych, abys s mými studenty pobesedoval o kreativním psaní.“

„Á, hmm.“

„Vlastně bych to chtěl rozdělit do tří nebo pěti částí. Takové přednášky o tvůrčím psaní s ilustracemi. Naši učitelku výtvarky ten nápad nadchnul.“

„Hmm,“ opakoval Ford a Brian se rozesmál.

„Nejspíš si vzpomněl, jak byl na střední škole prezidentem Klubu mimoňů.“

„Taky mně tři roky někdo pořád stahoval kalhoty.“

„Často jsme se tě s Mattem a Shannou zastávali.“

„Ne dost často.“

„Dávám ti slovo, že pod mým dohledem ti nikdo kalhoty stahovat nebude.“

Ford se na Gavina smutně zadíval. „Máte snad ozbrojenou ostrahu?“

„Musíme se domluvit na podrobnostech a datu. Řeknu ti k tomu pár svých nápadů a měl bys kontaktovat Sharon, naši učitelku výtvarky. Je to mimochodem tvoje věrná čtenářka. Dám ti na ni spojení. Hm…“ Zadíval se na své plné ruce. „Máš tady něco na psaní?“

„Ne. Bože, radši to celé necháme plavat.“

„Já něco mám.“ Tom s úsměvem vytáhl z kapsy kožený notýsek a tužku. „Sharon jsi říkal, vid?“

Gavin mu nadiktoval údaje, pak povytáhl obočí a podal lístek Fordovi. „Chceš si vzít moji dceru, nebo ne?“

„Jo.“ Ford, zahnaný do kouta, zastrčil papírek do kapsy.

„Odnesu jídlo a pak ti přijdu říct, jak bych si to asi představoval.“

„Měl jsem tušit, že v tom bude nějaký háček,“ zamumlal Ford, když Gavin odešel.

„Zvykej si,“ plácl ho Tom po rameni. „Když je teď Ford zasnoubený a Matt má tak pěknou rodinku, kdypak se usadí poslední z mušketýrů?“

„Jsi na řadě,“ bavil se Ford.

Brian zavrtěl hlavou. „Ty mizero, když jsi takovej, nevidím důvod, proč bych tě měl zvát na letní pokračování pokerového turnaje dneska večer. Musíš dovalit pivo a jídlo, co ti zbyde.“

„Mně poker nejde.“

„Právě proto.“

„Já nevím, jestli…“

„Vidíš to?“ ukázal Brian prstem na otce. „Už ho má ženská v hrsti. A ty se ptáš, proč se do toho neženu.“

„Ona mě přece nemá.“

„Už ti zas někdo stahuje kalhoty.“

„Ježíši. Proč ty jsi vlastně můj kámoš?“

„Takže v devět. A pivo s sebou.“

**S vydatnou pomocí přátel proběhl úklid rychle.** Odpadky skončily v pytlích, zbytky hostiny v miskách a malý konvoj navozil zpět do Fordova domu, co bylo třeba.

„Dvě domácnosti,“ prohodila Angie, „a pořád málo místa. Kam mám dát ten koláč?“

„Ford ho může vzít k Brianovi.“

„Já nevím, jestli tam…“

Cilla ho zarazila pohledem. „No tak se vzmuž. Zmiz na pár hodin z mých dvou domácností, já budu v pohodě.“

„Jistě.“ Patty zatavila misku fazolového salátu tří barev. „Proč by nebyla? Stalo se snad něco poslední dobou?“ zeptala se, když si všimla Fordova výrazu. „Copak je?“

„Hennessy včera spáchal sebevraždu. Ford má strach, že si to budu moc brát.“

„Panebože.“

„To taky a navíc tě nechci nechávat samotnou.“

„Zůstaneme tady,“ navrhla okamžitě Patty.

„Všechny,“ přidala se Penny. „Uděláme si dámskou jízdu.“

„Nic takového, já hlídat nepotřebuju. Chci se chvíli probírat těmi fotkami od dědečka,“ odpověděla a podala misku Fordově matce. „A taky toužím po pár hodinách klidu. Neurazte se.“

„Ale…“

„A chtěla bych začít kreslit plány na přístavbu tělocvičny a pracovny. Takže hezky jděte. Zůstanu tady a počkám na tebe,“ dodala, když chtěl Ford něco namítnout. „Válečnice Brid žádné bodyguardy nepotřebuje. Šup.“

„Dobře, stejně do dvou hodin všechno prohraju.“

„S tím se počítá.“

„Tak fajn, holky, popadněte svoje nádobí a naložíme to. Odvezu vás domů, když nás chlapi opustili.“ Penny vzala Cillu za ramena. „Zítra zavolám a domluvíme si první schůzku s Patty o svatební strategii.“

„Mám se začít bát?“

„Jasně, a moc.“ Penny ji políbila na tvář. „Jsi hodná holka.“

Cilla sledovala, jak Penny všechny rychle vyexpedovala ze dveří a došlo jí, že bude mít velmi zajímavou a schopnou tchyni.

„A teď ty,“ řekla Fordovi.

„Možná prohraju už za hodinu.“

„Přestaň, jsem tady schovaná. Nikdo mě nebude otravovat. Už dlouho byl klid. Média se zase ozvou kvůli Hennessymu a znova se to trochu rozvíří. Takže bych brala jeden tichý, klidný večer, než ten cirkus začne. A nechci, aby sis dělal starosti pokaždé, když zůstanu o samotě. Kromě toho…,“ sehnula se a podrbala Spocka, „já bodyguarda mám.“

„I tak se tady zamkni.“

„Provedu.“ Naposledy ho políbila a vystrčila ze dveří. Pak za ním zamkla.

Potom si dlouze vydechla a usmála se na Spocka. „Už jsem se bála, že nikdy neodejdou.“

Spokojeně se vydala nahoru pro krabici s fotkami.

# 30

**Bylo potěšení probírat se jimi.** Cillu napadlo, že i Ford by

možná chtěl mít některé zarámované. Třeba ty skupinové. Její otec, jeho matka, její strýček, Janet a… to musel být mladý Tom Morrow. Brian mu byl opravdu dost podobný.

Začala je třídit podle typu a pak je ještě rovnala chronologicky za sebou.

Viděla, jak její matka rostla z dítěte po mladou ženu. Zvláštní, bavila se v duchu, že spolu lépe vycházely, když byly daleko od sebe. Zas ne tolik, pomyslela si s jistou dávkou cynismu, vždyť Dilly právě prožívala období skvělých recenzí.

Uvažuj pozitivně, napomenula se Cilla, a na kupičku vybraných fotografií přidala Janet ve dveřích farmy.

Byl někdo na těch skupinových obrázcích jejím milencem? uvažovala. Nebo se spolu z opatrnosti nikdy nefotografovali? Dokázali by se tvářit odměřeně a přívětivě, zatímco vášně doutnaly pod povrchem?

Buď pozitivní, připomněla si znovu, ale nemohla si pomoct a začala snímky detailně prohlížet. Projevilo by se to? Bohužel to spíš vypadalo, že každý z těch mužů byl do Janet napůl zamilovaný. Takové měla kouzlo.

Bože, dokonce i hubený mladý Buddy na fotce na verandě, kde se ho z legrace chystala majznout jeho vlastním hasákem.

Byla neodolatelná v pytlovitých džínech, stejně jako v plesových šatech. A doslova zářila v červené róbě u bílého piana. Vánoce, uvědomila si Cilla a zvedla obrázek blíž k očím. Rudé svíčky a jmelí na pianu, odraz světel v okně.

Poslední Vánoce před fohnnieho smrtí, poslední večírek. Příliš bolestné, než aby se obrázek hodil pro vystavení, nebo kterýkoli další z toho dne. Pocítila smutek při pohledu na otce před stromečkem spolu s rozesmátým Johnniem, který mu za zády přidělal oslí uši.

Nebo všichni ti puberťáci – Gavin, Johnnie, Dilly, Fordova matka a nejspíš Jimmy Hennessy a chlapec, co zemřel spolu s Johnniem, nacpaní na pohovce ve slavnostním oblečení. Obrázek, kde se navěky usmívají.

Ne, ten by taky nemohla dát do rámečku.

Vzala do ruky další, na němž byl Tom, ale chvíli jí trvalo, než rozeznala ženu vedle něho. Cathy s nevýrazně hnědými vlasy, velmi podivně učesanými, a působila jako nervózní, plachá osůbka. Měla těhotenskou nadváhu, kterou šaty a účes ještě trochu podtrhovaly. Hezké perly a třpyt briliantů byly známkou movitosti, ale v té době ještě rozhodně nevylezla ze své ulity.

Možná by přesto ráda měla kopii.

Pak se Cilla zarazila u fotografie, kde Janet seděla na opěradle pohovky a vedle ní rozesmátá Cathy, mnohem přitažlivější ve světle svíček. Uvolněný, přirozený úsměv naznačoval, jakou ženou se jednou stane.

Chtěla obrázek odložit, ale pak se zamračila. Něco ji začalo hlodat v koutku mysli. Rychle rozložila do řady fotografie z poslední vánoční oslavy, když vtom zazvonil zvonek u dveří.

Spock se vyděšeně rozštěkal.

**Ford si zašel pro kolu** do Brianova domácího automatu. Byl příliš mizerný hráč pokeru na to, aby to ještě víc pokazil alkoholem. Muži, kteří ho brzy měli obrat o peníze, se na chvilku shlukli u baru, který Matt postavil v místnosti, jíž Brian říkal Ráj skutečných chlapů.

Bar, kulečníkový stůl, karetní stolek, obří plazmová televize, naladěná na sportovní kanál, kožená křesla a pohovka. K tomu výzdoba z trofejí a druhá televize na videohry.

Něco z toho by mohl mít i v nové pracovně, uvažoval. Chlap přece potřebuje svůj prostor. Zkusí požádat Cillu, aby počítala s podobným koutkem, odděleným od vlastní pracovny.

Měl by jí zavolat, napadlo ho. Vytáhl mobil z kapsy kalhot a na zem se snesl papírek, který tam měl nacpaný spolu s ním.

„Žádný ženský“ zavrtěl hlavou Brian. „To znamená ani jim volat. Odevzdej to.“

„Přece ti nedám svůj mobil," protestoval Ford a sehnul se pro lístek.

„Holčičí otrok. Hele, Matte, Ford už volá domů Cille."

„Jéžiš, tak blbě na tom nejsem ani já."

„Navalte telefony, všichni. To je zákon tohohle domu," oznámil Brian. „U karet žádný telefony. Položte je na bar."

„Kristepane, ty ale otravuješ. Proč tě mám vlastně rád?"

„Protože mě pořád dokážeš porazit ve Velký krádeži aut."

„No jo, to bude ono." Odevzdal telefon a okamžitě si připadal jako nahý a zrazený. K tomu poker a traumatizující lístek, který mu připomněl, že se bude muset vrátit na střední školu.

Co všechno chlap neudělá pro lásku a kamarády.

Chtěl si dát papírek zpět do kapsy, ale zarazil se a líp se na něj zadíval.

Srdce mu prudce udeřilo do žeber a pak spadlo někam k nohám.

Písmo bylo poněkud roztřesené a neurovnané, jenže Tom stál a kontakt zapisoval kouskem tužky.

Ford pocítil náhlou potřebu tuhle možnost popřít. Nemohl si být jistý. Rozhodně ne do chvíle, než lístek porovná s dopisy nebo ho nezašle grafologovi. Stejně by to nedávalo žádný smysl.

Šlo přece o Brianova otce. To nemohla být pravda.

A náhle se zdál smysl nad slunce jasný

Zadíval se přes pokoj na Toma, který stál u baru s jeho a Cilliným otcem, smál se na Briana a všichni si přiťukávali pivem. Vzpomněl si, jak ho Tom učil pouštět draka, když spolu všichni trávili dovolenou ve Virginia Beach, nebo jak jim postavil stan, když chtěli přenocovat na velkém zadním dvoře u Morrowových.

Pak uviděl Stevea v nemocnici, Cillu zírající na rozbitou koupelnu a panenku v růžových šatičkách oběšenou na javoru, který zasadil Brian.

Přešel k Tomovi a dotkl se jeho ramene. „Potřebuju s tebou na chvíli mluvit.“

„Jistě. Chceš nějaký tip do pokeru?“

„Snad bysme se mohli projít venku.“

Tom povytáhl obočí. „Trocha čerstvého vzduchu neuškodí, než si tvůj táta zase zapálí doutník. Jdeme s Fordem ven vymýšlet taktiku.“

„Tak to hodně štěstí,“ zavolal Brian, „ale hoďte sebou, za chvíli rozdáváme.“

Nemělo smysl ztrácet čas, pomyslel si Ford, ani si neuměl představit, že by s tím tlakem na hrudi zasedl ke kartám.

„Večery už jsou chladnější,“ poznamenal Tom na terase. „Další léto končí.“

„Ty jsi měl poměr s Janet Hardyovou.“

„Cože?“ škubl sebou Tom. „Proboha, Forde…“

„Schovala si tvoje dopisy, ale to víš. Někdo z chlapů slyšel, jak to Cilla říká Gavinovi. Většina z nich přece pracuje i pro tebe. A to je šťavnatá historka. Nechtěl jsi, aby se to rozneslo.“

„Vždyť jsem ji sotva znal, je směšné tvrdit.

„Nech toho, rukopis sedí.“ Ford vytáhl z kapsy lístek. „Na tohle mám dobré oko. Styl, tvar, forma. Vsadím se, že tě učil psát tvůj otec, abys měl ve škole náskok.“

Tom se zatvrdil a vrásky kolem úst se zdály ostřejší. „Nejen že mě to uráží, ale taky to není tvoje věc.“

I ve Fordovi bylo něco ledového, o čem dosud ani nevěděl. Chladný a drsný vztek. „Cilla je moje věc. Co se stalo její babičce a co se děje jí, je moje věc.“

„Její babička spáchala sebevraždu a za incidenty na farmě je odpovědný Hennessy. Zaskočil jsi mě a zklamal, Forde. Teď se vrátím dovnitř a už o tom nechci nic slyšet.“

„Vždycky jsem tě uznával a Briana mám moc rád.“ Možná právě Fordův odměřený, tichý tón donutil Toma zastavit se. „Proto tady s tebou mluvím, místo abych s tím šel na policii.“

„S čím? S balíčkem třicet let starých, nepodepsaných dopisů a papírkem, co jsem dneska načmáral?“

„Neřekl jsem, že nebyly podepsané.“ Ford se odvrátil.

„Počkej, no tak počkej.“ V prvním záchvěvu paniky ho Tom chytil za rameno. „Tohle snad není nic pro policii, Forde. Komu pomůže, když se to vytáhne? Chceš moje přiznání?

Fajn, tak jo, omámila mě, okouzlila a podvedl jsem svoji ženu. Nejsem první chlap, co uklouzl. A nebyl jsem na to pyšný, proto jsem to taky ukončil. Ukončil jsem to dávno předtím, než ses narodil, kruci. Dostal jsem rozum, pochopil jsem, co jsem provedl, a nechal jsem toho. Proč bys mě trestal a ubližoval Cathy s Brianem za něco, co jsem vyvedl, když jsem byl mladší než ty teď?“

„Snažil ses dopisy najít a přizabil jsi Stevea.“

„Zpanikařil jsem.“ Zvedl ruce. „Chtěl jsem jen zničit dopisy. Vyděsil jsem se, když jsem ho uslyšel, a už nebyla šance utýct. Nechtěl jsem ho praštit tak tvrdě, to byl jen instinkt. Proboha, měl jsem strach, jestli jsem ho nezabil.“

„Proto jsi na něj shodil motorku, abys to měl pojištěné.“

„Povídám, že jsem byl v šoku. Napadlo mě, že je mrtvý. Tak co jsem měl udělat? Muselo to prostě vypadat jako nehoda. Vždyť už je v pořádku, dostal se z toho,“ pokračoval Tom tónem rozumného muže. „Jaký by mělo smysl to rozmazávat?“

Ford nestačil zírat. Člověk, kterého měl celý život rád a kterého respektoval a považoval za druhého otce, se mu doslova měnil před očima. „Málem to odnesl, Tome, málem umřel. A důvod? Aby sis chránil reputaci kvůli jednomu *uklouznutí?* Abys zakryl něco dávno pohřbeného?“

„Udělal jsem to, abych chránil svou rodinu.“

„Vážně? A co dalšího jsi udělal pro ochranu rodiny? Vraťme se zpátky. O hodně. Zabil jsi Janet Hardyovou?“

**Cilla, mírně rozmrzelá vyrušením**, došla ke dveřím a podívala se ven průhledem. Rozmrzelost nahradil údiv, když otvírala Cathy.

„To je v pořádku, Spocku. Vidíš?“

Přestal se třást, že skočí na vetřelce, a na uvítanou se Cathy otřel o nohy.

„Moc se omlouvám, ale pět minut potom, co mě Penny vysadila, jsem zjistila, že jsem si u tebe nechala prstýnky.“ Cathy si tiskla ruku k ňadrům. „Vždycky si je sundávám u dřezu.

Aspoň doufám, že tam jsou. Bože, jestli jsem je ztratila… Ne, musejí tam být, plaším zbytečně.“

„Asi bych se chovala stejně. Jistě tam budou, zajdeme pro ně společně.“

„Díky, Cillo. Jsem nemožná, ale nevím, co bych si jinak počala.“

„Jen si vezmu klíče.“ Zašla pro ně ke stolku u dveří. „Jdeme, Spocku, procházka.“

Spock se nenechal pobízet, vyrazil ven a na verandě předvedl šťastný taneček.

„Budou tam,“ ujišťovala Cathy sama sebe. „Určitě. Už jednou před lety mi snubní a zásnubní prsten spadly do výlevky. Tehdy jsem zhubla a nenechala si je upravit. Začala jsem hysterčit a zachránil mě až Buddy, který rozebral odpadní trubky a našel je. Takže teď si je ve sprše nebo při mytí nádobí vždycky sundávám nebo… Ale teď už zbytečně blábolím.“

Přešly silnici ozářenou měsíčním světlem. „Neměj strach, určitě jsou tam, kdes je odložila.“

„Určitě.“ Napětí v jejím hlase přimělo Spocka znepokojeně kňučet. „Dala jsem je do takové malé skleničky vedle dřezu. Jenže jestli si jich někdo nevšiml a…“

„Najdou se.“ Cilla se dotkla Cathyiny třesoucí se ruky.

„Musíš si myslet, že jsem úplně pitomá.“

„To ne, mám prstýnek teprve den, ale asi bych se zbláznila, kdybych ho ztratila.“ Cilla odemkla dveře farmy.

„Jen tam zaběhnu a…“ Cathy vyrazila do kuchyně a Spock nadějně hopkal za ní.

Cilla za sebou zavřela a vyťukala bezpečnostní kód, aby odstavila alarm.

Cathy našla v kuchyni. Slzy jí stékaly po tvářích a Spock se jí pro útěchu třel o nohy. „Našla jsem je. Byly přesně tam, kde jsem je zapomněla. Omlouvám se.“

„To je v pořádku.“ Cilla zašla do komory a donesla Cathy starou stoličku. „Posaď se na chvíli.“

„Díky. Teď si opravdu připadám jako blázen. Jsou sice pojištěné, ale vždyť víš…“

„V tomhle případě nejde o peníze.“

„Ne, nejde. Jen se podívej, jak vypadám.“ Vytáhla z kabelky kapesník, aby si osušila slzy. „Cillo, nemohla bych dostat trochu vína,“ ukázala na láhev na stole, „a nějaký aspirin?“

„Jistě, ale ten mám nahoře. Hned jsem zpátky.“

Když se vrátila, našla Cathy s podepřenou hlavou a dvě skleničky vína. „Já vím, že tě okrádám o kus tichého večera, o který jsi stála, ale potřebuju se trochu uklidnit.“

„To nic, Cathy.“ Cilla před ni položila aspirin.

„Tak na snubní a zásnubní prsteny a na všechno, co představují.“ Cathy zvedla skleničku a čekala, až se Cilla chopí druhé a přiťukne si s ní.

„Doufám, že je to naposled, co jsem hystericky bušila na tvoje dveře.“

„Myslím, žes to zvládla dobře. Prstýnky jsou krásné, už dřív jsem je obdivovala.“

„Tom mi chtěl k pětadvacátému výročí koupit nový, ale odmítla jsem to.“ Napila se a v očích se jí zablýsklo. „Tak jsem místo toho dostala briliantový náramek. Mám pro ně slabost. Překvapilo mě, že žádné nenosíš, až na ten krásný nový prstýnek. Tvoje babička měla úžasné šperky.“

„Moje matka jich má taky dost. Ale při mojí práci?“ Cilla trhla rameny a znovu si srkla vína. „Není na šperky místo.“

„Při svém vzhledu je ani nepotřebuješ. Ona je taky nepotřebovala. To jen my obyčejní smrtelníci se občas musíme vylepšit. I taková krása samozřejmě s věkem povadne, ale ta její ne.

„Zrovna jsem se probírala starými fotkami a napadlo mě…“ Cilla si přitiskla ruku ke spánku. „Omlouvám se. Neuvědomila jsem si, jak jsem unavená. To víno už je na mě asi moc.“

„Budeš to muset vypít do dna. A pak nejspíš ještě jednu, aby to zabralo.“

„Radši ne. Promiň, Cathy, ale cítím se nějak divně. Potřebovala bych si…“

„Jen to dopij.“ Cathy otevřela kabelku a vytáhla malý revolver. „Trvám na tom,“ řekla a Spock zavrčel.

**„Janet spáchala sebevraždu**. Víc než třicet let se trápím tím, že jsem v tom možná sehrál nějakou roli.“

„Byla těhotná.“

„To tvrdila…“ Něco ve Fordově pohledu Toma donutilo zmlknout a přikývnout. „Ano, ale nevěřil jsem tomu, než jsme si promluvili z očí do očí. A když zemřela, vlastně v den její smrti, jsem zašel za otcem a ke všemu se přiznal. Zuřil. Netoleroval chyby, zvlášť takové, které mohly poznamenat jméno rodiny. Nějak to zařídil a už nikdy jsme o tom nemluvili. Myslím, že zaplatil koronerovi, aby ze zprávy vynechal těhotenství.“

A jeho politická kariéra byla v háji, pomyslel si Ford.

„Nic jiného se nedalo dělat, Forde. Představ si, co by se strhlo, kdyby to vyšlo najevo? A co by se stalo s mou rodinou, kdybych byl označen jako otec dítěte.“

„Takže jsi s ní o tom mluvil z očí do očí?“

„Chtěl jsem, aby to nechala být, ale trvala na tom, že mě musí vidět. Tak jsem zajel na farmu. Pila, ještě nebyla opilá, ale dost pila. Měla výsledky těhotenského testu.“

„Měla je u sebe?“ zeptal se rychle Ford. „Písemnou zprávu?“

„Ano. Použila svoje jméno, ale zašla k doktorovi, který ji neznal. Tedy ne osobně. Prý si vzala paruku a jinak se nalíčila. To dělala často, když jsme se někde scházeli. Uměla se dobře maskovat. Věřil jsem jí, že čeká dítě a že je rozhodnutá si ho nechat, ale se mnou skončila. Nezasloužil jsem si ji ani její dítě.“

Ford přimhouřil oči. „Ona odkopla tebe?“

„Už jsem náš vztah ukončil dřív, asi to chtěla definitivně uzavřít. Pohádali jsme se, to nepopírám, ale když jsem odcházel, byla naživu.“

„Co se stalo s lékařskou zprávou?“

„Nemám ponětí. Říkám, že ještě žila, když jsem šel domů. Zašel jsem se podívat na svoji dcerku. Uvědomil jsem si, co všechno jsem riskoval, co jsem mohl zničit, a taky jsem myslel na dítě, které čekala Cathy. Na to, že jsem ji před několika měsíci málem požádal o rozvod, abych mohl otevřeně žít se ženou, která vlastně ani neexistovala. Málem jsem to udělal.“

Ztěžka se opřel o zábradlí a zavřel oči. „Až když mi Cathy řekla o svém těhotenství, začalo se to kouzlo vytrácet. Lehl jsem si v dětském pokoji u své dcerky, myslel na dítě, které se nám mělo na podzim narodit, na Cathy a náš společný život. Janet už jsem nikdy neviděl a svoji rodinu znova neohrozil. Třicet pět let, Forde. Jaký smysl by mělo znova to vytahovat?“

„Zastrašoval jsi Cillu. Málem jsi zabil člověka, a když to nestačilo, terorizoval jsi ji. Vloupal ses do jejího domu, čmáral výhružky na její auto a zeď, vyhrožovals jí.“

„Přiznávám, že jsem v domě byl kvůli dopisům. A ztratil jsem nervy, když jsem je nenašel. Ze vzteku jsem rozbil pár dlaždiček. Ale to ostatní? To musel být Hennessy. To není

moje práce. Uvědomil jsem si, že na dopisech tolik nezáleží. Nikdo mě s nimi nemohl spojovat.“

„Hennessy nemohl udělat všechno ostatní, byl zavřený v blázinci.“

„Říkám ti, že já to nebyl. Proč bych lhal kvůli nápisu na zdi nebo panenkám?“ naléhal Tom. „To nejhorší už víš.“

„Tvoje žena o všem věděla, Janet jí volala. Napsal jsi to v posledním dopise.“

„Janet byla opilá a vyváděla. Přesvědčil jsem Cathy, že to není pravda, že z ní mluvil alkohol, prášky a žal. Byla samozřejmě rozčilená, ale uvěřila mi. Cathy…“

„Když jsi mohl tak dlouho lhát ty, proč ne ona? Říkáš, že jsi tu noc, kdy Janet zemřela, spal v dětském pokoji?“

„Ano, já… usnul jsem. Probudila mě až Cathy, když přišla pro dítě. Vypadala hrozně unaveně. Zeptal jsem se, jestli je v pořádku. Odpověděla, že ano. Všechno už pak bylo v pořádku.“ I v měsíčním světle jeho studem zarudlá tvář zbledla. „Bože můj.“

Na další důvody a výmluvy už Ford nečekal. Dal se do běhu. Cilla byla v domě sama a Cathy Morrowová o tom věděla.

**„Tys mi dala něco do vína.“**

„Seconal. Stejně jako té kurvě, tvojí babičce, jenže jí do vodky.“

Zmocňovala se jí nevolnost. Strach, pochopení, směs drog a vína. „Ten gauč nebyl růžový a šaty modré.“

„Napij se ještě, Cillo, už blábolíš.“

„Tu pohovku a šaty jsi viděla… tu noc, kdys ji zabila. To sis zapamatovala, ne vánoční večírek. Ty dopisy psal Tom, že ano? On byl její milenec a otec dítěte, které čekala.“

„Byl to *můj* manžel, otec mého dítěte a dalšího, které jsem čekala *já*. Zajímalo ji to vůbec?“ Její zuřivost uhodila Cillu do tváře. Ne šílenství jako u Hennessyho, pomyslela si, jasná zuřivost.

„Pomyslela na to, co znamená manželství a rodina, než se mě o to pokusila připravit? Měla všechno, naprosto všechno. Ale nestačilo jí to. Ženské jako ona nemají nikdy dost. Byla skoro o deset let starší než on. Dělala si ze mě blázny, ale ani to jí nestačilo. Tu noc odešel za ní a nechal mě samotnou, když jsem uspávala naši malou a cítila, jak ve mně kope další dítě. Šel za ní a za tím bastardem, co čekala ona. Vypij to víno, Cillo."

„Taky jsi jí držela zbraň u hlavy?"

„Nebylo třeba, už toho dost vypila. Jen jsem jí přidala léky do sklenice. Moje léky," dodala. „Ty co jsem potřebovala, když jsem se poprvé dověděla, že na něho má spadeno."

„Jak dlouho jsi to věděla?"

„Měsíce. Vrátil se domů a já cítila její parfém. Soir de Paris. Její vůni. Poznala jsem mu to na očích. Věděla jsem, že za ní chodí znova a znova. Mě se dotknul, jen když jsem *prosila,* ale změnilo se to. Začalo se to měnit, když jsem se postarala, abych otěhotněla. Začal se ke mně vracet a ona to nemohla vystát. Pořád ho lákala zpátky. Nemohla jsem dopustit, aby mě litovali a srovnávali s ní. Byla bych všem pro smích.

Střelím tě, jestli to nevypiješ. Bude to jen další vloupání, ale s tragickým koncem." Znovu sáhla do kabelky a vytáhla plastovou krabičku s panenkou uvězněnou uvnitř. „Pokud chceš radši kulku, nechám tady pak tohle. Před pár lety jsem jich několik koupila, nemohla jsem odolat. Netušila jsem proč, to mi došlo, až když ses vrátila."

Cilla přemáhala malátnost, ale zvedla skleničku a smočila si rty. „Tys nahrála její sebevraždu."

„Usnadnila mi to. Pozvala mě dál jako starou kamarádku. Omlouvala se za to, co udělala. Prý je jí *líto,* jestli mi způsobila nějakou bolest. Prý se to nedá odčinit a vzít zpět, protože by nebylo to dítě. Už chtěla jen dítě a šanci napravit staré chyby. Jistěže tvrdila, že jméno otce nikdy nezveřejní, čubka prolhaná."

„Tys ji zdrogovala.“

„Když začala ztrácet vědomí, odvedla jsem ji nahoru. Cítila jsem se tak silná. Musela jsem ji skoro nést. Svlíkla jsem ji. Chtěla jsem, aby byla nahá, odhalená. Pak jsem jí dala další léky a vodku. Sedla jsem si a dívala se, jak umírá. Počkala jsem, dokud nepřestala dýchat. Potom jsem odešla.

Později jsem často jezdila kolem. Když ji odvezli tam, kam nikdy nepatřila, zajela jsem někdy k farmě a dívala se, jak se rozpadá, zatímco já našla sama sebe. Hladověla jsem, cvičila do úmoru. Kosmetika, lázně, liposukce, facelifting. Už se na mě nemohl podívat a chtít ji. Už nikdo se na mě nikdy nepodíval se soucitem.“

Jen image, pomyslela si Cilla, jen iluze. „Ale já jsem ti nic neprovedla.“

„Vrátila ses.“ Cathy volnou rukou přisypala do sklenice pilulky a dolila víno. „Na zdraví!“

„Spletla jsem se,“ zamumlala Cilla, „jsi šílená stejně jako Hennessy.“

„Ne, jen cílevědomější. Tenhle dům si zasloužil pomalou smrt, ale ona jen usnula. V tom jsem udělala chybu. Tys ji vrátila zpátky a znova mi to vmetla do tváře. Můj vlastní syn jí tady vysázel růže. Svedla jsi Forda, který si zasloužil někoho mnohem lepšího. Nechala bych tě žít, kdybys odešla. Kdybys ten dům nechala zchátrat. Ale tys nedala pokoj. To já nedopustím, Cillo. Vím, jaká jsi. Já a Hennessy jsme byli jediní, kdo na to přišel.“

„Já nejsem Janet. Nikdo neuvěří, že jsem se zabila sama.“

„Ale ano, tvoje matka to zkusila – nebo to předstírala – hned dvakrát. Jsi jablko z jednoho stromu.“ Cathy si ležérně shrnula pramen vlasů za ucho. „Bylas dotlačená k zasnoubení a zoufalá ze sebevraždy člověka, kterému tvoje babička zničila život. Klidně dosvědčím, jak úpěnlivě jsi všechny přesvědčovala, aby tě nechali o samotě. Kdybychom to tak tušili.

„Já nejsem Janet," prohlásila Cilla a chrstla obsah sklenice Cathy do očí.

To Spocka přimělo vyskočit a místo vrčení se rozštěkal. Když vrazil do Cathy, Cilla popadla láhev a pokusila se ji trefit do hlavy. Ale pod vlivem prášků se příliš zeširoka rozmáchla a sotva ji škrábla do ucha.

Stačilo to ale, aby se Cathy na stoličce zakymácela. Cilla se vrhla kupředu a Spock se také opřel do stoličky. Zazněl výstřel, kulka provrtala strop a stolička se převrátila.

Bojovat, nebo utéct? Cilla měla strach, že jí nezbývají síly ani na jedno. Podlomila se jí kolena, vahou těla přepadla na Cathy a zaryla jí nehty do tváře. Vřískot byl uspokojivý, ale mnohem víc vědomí, že jestli zemře, pravda vyjde najevo. Měla Cathyinu kůži za nehty. Popadla ji ještě za vlasy a škubla pro dostatek důkazů. Spousta DNA, napadlo ji ještě, když se jí začalo zatmívat před očima. Pak v dálce doznívalo i Spockův zuřivý štěkot.

Ještě jednou se naslepo rozmáchla. Slyšela křik a zavřísknutí. Další výstřel. Pak ztratila vědomí.

**Fordovi se stáhlo srdce**, když na své cestě uviděl Cathyino auto. Snad to stihl, snad nebude pozdě. Prudce zabrzdil za jejím volvem a hnal se ke dveřím, ale v půli cesty se zarazil.

Tady ne. Farma. Otočil se a dal se znovu do běhu. Budou na farmě. Proklínal se za to, že nechal telefon na Brianově baru.

Pak zaslechl výstřel a jeho zoufalý strach se změnil v bohapustou hrůzu.

Vrhl se ke dveřím, volal Cillu a slyšel Spockův vyděšený štěkot. Někdo zavyl jako zvíře. Vběhl do kuchyně. Co uviděl, se mu navždycky vpálilo do paměti.

Cilla ležela na Cathy a s námahou zvedala pěsti, jako by je nemohla unést. Cathy se zakrvácenou tváří, vztekle vytřeštěnýma očima a Spock, který na ni s vrčením dorážel. Zbraň v její ruce, zbraň mířící na Cillu.

Skočil, jednou rukou popadl Cathy za zápěstí a druhou Cillu odstrčil. Ucítil něco jako vosí píchnutí ve svalu na ruce a pak Cathy zbraň vykroutil z ruky.

„Forde! Díkybohu!“ Cathy se po něm natáhla. „Ona se zbláznila. Já nevím, co to do ní vjelo, co chce. Vytáhla zbraň a já se jen snažila…“

„Mlč,“ křikl chladně. „Jestli se pohneš, přísahám, že poprvé v životě uhodím ženskou. Spocku, dost! A bude to bolet,“ řekl ještě Cathy, „takže zavři klapačku.“ Namířil na ni zbraň a přesunul se k Cille. „Nebo to bude ještě horší. Cillo. Cillo!“

Hledal zranění a pak jí nadzvedl víčko, zatímco jí Spock divoce olizoval tvář. „Prober se!“ Nejdřív ji jen mírně plesknul. „Zkus se pohnout,“ varoval Cathy hlasem, který vůbec nepoznával. „Pohni se a uvidíš. Cillo!“ Plácl ji o něco silněji a její víčka se zatřepala. „Sedni si, probuď se.“ Jednou rukou jí pomohl do sedu. „Volám sanitku a poldy. Budeš v pořádku. Slyšíš mě?“

„Seconal,“ vypravila ze sebe. Pak se zapřela rukou o zem a prsty druhé si nemilosrdně vrazila do krku.

**O mnoho hodin později** seděla pod modrým slunečníkem. Jaro bylo pryč a léto spělo ke konci, pomyslela si. A ona tu bude dál, až se vybarví listí a okolní kopce se podzimně rozhoří. Až napadne první i poslední sníh. Zažije tady všechna další jara i léta.

Bude tu doma. S Fordem i Spockem, se svými hrdiny.

„Jsi ještě bledá,“ ozval se. „Spánek by možná byl lepší nápad než čerstvý vzduch.“

„Taky jsi bledý,“ oplatila mu to. „A postřelený.“

Zadíval se na zafačovanou paži. „Je to jen škrábnutí. Jednou to bude fajn vyprávění, jak jsem byl postřelen, když jsem přiběhl – jako obvykle trochu pozdě – zachraňovat lásku svého života, než se stihla ubránit sama.“

„Zachránil jsi mě, prohrála bych to. Jen jsem ji označila," dodala a škrábla prsty do vzduchu, „ale pak by byl konec. To ty a Spock – šelma jedna," zašeptala a sehnula se, aby ho pohladila. „Vy dva jste mi zachránili život. A teď si mě budete muset nechat."

Natáhl se a vzal ji za ruku. „To máme v plánu. Bože, málem jsem šel do špatného domu, už žádné dvě domácnosti, Cillo. Kdybych to udělal, mohlo být opravdu pozdě."

„Přišel jsi na to včas a zachránil jsi mě. Kresli si hrdinů, kolik chceš, ale můj hrdina jsi ty."

„Hrdina, bohyně a superpes. To máme ale štěstí."

„Asi ano. Forde, je mi tak strašně líto Briana."

„Nenecháme ho v tom." O tom nebylo pochyb, pomyslel si. „Najdeme způsob, jak ho z toho dostat."

„Ona si tu nenávist hýčkala celé roky. Nemohla vystát, do čeho jsem se tady pustila. Ten dům znamenal pro mě i pro ni něco docela jiného." Zadívala se na svůj pěkný dům s novým nátěrem a okny, co se leskla v ranním slunci.

„Já jsem ho potřebovala vzkřísit, ona ho chtěla vidět zničený. Každé nové prkno nebo tah štětcem brala jako ránu do tváře. A ten večírek? Umíš si představit, jak ji to muselo žrát? Hudba a smích, jídlo a pití. Taky řeči o svatbě. Ona to nemohla snést."

„Znal jsem je oba celý život a ničeho si nevšiml. Tolik ke spisovatelské schopnosti pozorovat."

„Ukryli to hluboko v sobě a zamkli na tisíc západů. Dokázala se dívat, jak Janet umírá." To jí opět přivodilo stah u srdce. „Měla tu schopnost dívat se a pak to někam odsunout a udělat ze sebe někoho jiného. Vychovat děti, nakupovat s kamarádkami, péct sušenky a stlát postele. A jednou za čas projet kolem farmy, aby se zbavila napětí."

„Něco jako přetlakový ventil."

„Asi, jenže já jsem jí ho zavřela. Moje babička nespáchala sebevraždu. To bude velký skandál. Kamery, novináři, zpráva

týdne, možná i celovečerní film na tohle téma. Další knihy, talkshow a podobně.“

„Myslím, že už si to umím představit, nemusíš mě varovat předem. Ale tvoje babička nespáchala sebevraždu,“ zdůraznil.

„Ne, nespáchala.“ Když teď ucítila slzy v očích, bylo to vykoupení. „Neopustila svoji dceru, aspoň ne tak, jak si matka vždycky myslela. Koupila přece růžový gauč s bílými polštářky. Oplakávala jedno dítě, ale připravovala se na další.

„Nebyla svatá,“ pokračovala Cilla. „Spala s manželem jiné ženy a bez výčitek by jí rozbila rodinu, nebo bez velkých výčitek.“

„Nevěra má vždycky dva aktéry. Tom podvedl svou ženu a rodinu. A i když přísahal, že to ukončil, spal s Janet znova. Doma měl dítě a těhotnou ženu a chodil za iluzí. Přesto nedokázal nést následky a vzít za ně odpovědnost.“

„Napadá mě, jestli krutost posledního dopisu přiměla Janet skončit to. Zajet sem a vyložit mu fakta. ‚Ano, jsem těhotná, dítě je tvoje, ale už tě nechceme a nepotřebujeme.‘“

Cilla si vydechla. „Ráda bych to tak viděla.“

„Ale sedí to, ne? Aspoň s tím, co mi řekl Tom. Cathy zničila výsledek těhotenského testu, ale o dopisech nevěděla. Nevěděla o *Gatsbym.*“

„Myslím, že si je Janet schovala jako důkaz, že dítě bylo výsledkem té poslední iluze lásky. A jako připomínku, proč patří jen jí. Farmu nejspíš nechtěla prodat, aby ji jednou mohlo mít její dítě. Johnnie odešel a Janet věděla, že moje matka k domu žádnou silnou vazbu nemá. To jen ona dostala poslední šanci.

Nejspíš se vyrojí ještě spousta otázek, ale odpovědi, co jsem potřebovala, už znám. Jestlipak se mi o ní bude dál zdát jako dřív?“

„A chtěla bys?“

„Možná. Občas. Taky bych si přála sny o tom, co bude a v co doufám, než jen o minulosti.“ Usmála se, když jí Ford zlehka políbil ruku.

„Pojďme se projít.“ Vstal a zvedl ji na nohy. „Jen ty a já.“ Podíval se na Spocka, který se už šťastně točil dokolečka. „Tak jen my tři.“

Procházela se s ním po kamenech i trávníku zvlhlém rosou, kolem divoce kvetoucích růží a dalších květů pozdního léta. Šli dál, zatímco jejich sladký škaredý pes honil neviditelné kočky kolem jezírka pokrytého lekníny.

Držela se Forda za ruku a věděla, že tohle jako sen stačí. To, co prožívá právě teď. Že jsou všichni tři šťastní, v bezpečí a spolu.

Že jsou doma.